

СВЕТОВЕН ТРИЛЪР

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА ПЛЕЯДА

СТИВЪН ЛЕДЪР

МИСИЯТА
НЕВЪЗМОЖНА

СТИВЪН ЛЕДЪР МИСИЯТА НЕВЪЗМОЖНА

Превод: Марин Загорчев

chitanka.info

Джокера продължаваше да брои наум. Пред погледа му минаваха откъслечни образи — зяпнал от удивление агент от Тайните служби, играчът в края на терена, вдигнал ръката си с голямата ръкавица... Две хиляди метра. Четири секунди. Невъзможно е да се улучи подвижна мишена при нормални обстоятелства, но Хауърд знаеше, че си имат работа със снайперист, способен да го извърши. Някъде отвисоко чу трясък от счупване на стъкло. Сърцето му заплашваше да се пръсне, нечовешка болка прорязваше стъпалата му при всеки досег със земята. Нямахме време да извика за предупреждение, да обяснява... Оставаше му само едно...

Планът е толкова сложен, „мишената“ — толкова добре охранявана, че на тримата снайперисти, натоварени с мисията, се налага да репетират в Аризонската пустиня.

Коул Хауърд от ФБР знае, че разполага с броени дни да предотврати политическото убийство. Но той е изправен пред невъзможна мисия — няма представа кой е набелязаният човек, нито къде ще бъде проведена смъртоносната акция.

Бившият сержант от САС Майк Крамър също е попаднал на гореща следа — съумял е да проникне в ирландската общност в Ню Йорк, преследвайки Мери Хенъси — жестоката убийца, която е съсипала живота му.

Ако Крамър и Хауърд не се съюзят, светът ще стане свидетел на най-дръзката терористична акция за всички времена...

Колелата на самолета „Боинг 737“ докоснаха асфалта на пистата, заскърцаха като квичаци прасета, вдигайки облаци прах. Машината забави ход и се насочи към сградата на терминала, изглеждаща размазано в обедната мараня. В отделението на първа класа пасажерите започнаха да разкопчават коланите още преди самолетът да спре съвсем. Една тъмнокоса стюардеса стана от мястото си и се приближи до пътуващия на място ЗВ. Наведе се и се усмихна с фалшива любезност.

— Господин Ахмед?

Пасажерът продължи да чете, сякаш не я беше чул.

— Господин Ахмед? — повтори тя.

Той вдигна поглед и кимна. Беше типичен пасажер от първа класа: на средна възраст, дебел и с отегчено изражение. Едва бе докоснал храната и беше отказал да вземе слушалки с нервен жест. Прекара по-голямата част от тричасовия полет забил нос в „Уолстрийт джърнал“.

— Господин Ахмед, пилотът ви моли да останете след другите пасажери.

Пасажерът никак не изглеждаше изненадан от това искане.

— Ами спътниците ми? — попита.

Той и жената до него, представяща се за негова съпруга, пътуваха с йеменски дипломатически паспорти. Сивокоса възрастна жена, вероятно негова майка, заемаше мястото зад неговото, а от другата страна на прохода пътуваха двете му малки деца. Всичките с йеменски дипломатически паспорти.

— Съжалявам, господине, те също трябва да останат.

Пасажерът кимна.

— Разбирам — промълви тихо. — Бихте ли съобщили на децата ми, докато обясня на жена си?

Стюардесата се приближи до децата, а Ахмед се обърна и заговори на възрастната жена, Елба Мария Санчес, която отдавна бе свикнала да чака в самолети, докато местните имиграционни власти решават дали синът ѝ може да бъде допуснат на тяхна територия. Семейството беше отпратено от повечето страни на Близкия изток и в надпреварата да приемат капитализма някои бивши спокойни пристанища като Източна Германия и Унгария също бяха обърнали гръб на бившите си съюзници. Дори суданците ги бяха предали.

Пасажерите бързаха да напуснат самолета. Стюардесата попита Ахмед дали не иска нещо за пиене, докато чака, но той отказа. Взе един брой на „Нюзуик“ и започна бавно да го прелиства.

— Винаги е едно и също — отбеляза мрачно жена му. — Тези хора трябва да се срамуват от себе си, не проявяват никаква лоялност. След всичко, което сме сторили за тях.

— Имай търпение, Магдалена — призова я той, без да вдига очи от списанието.

— Търпение! Ха! Търпелива бях в Триполи, търпелива бях в Дамаск, била съм търпелива буквално на всяко летище в Близкия изток. Погледни нещата в очите, Илич, вече никой не ни иска. Ние сме едно неудобство.

— Шшш — прошепна тихо той. — Ще разтревожиш децата.

Тя понечи да възрази, но преди да успее да отговори, на вратата се появи дребен, безличен мъж с тъмен костюм. Носеше блестящо черно куфарче и нервно потъркваше мустаци, докато се приближаваше към Ахмед. Представи се като Хатами, поредното нищо не означаващо име, и не съобщи кого представлява. Нямаше нужда. Той предложи да отидат в отделението за бизнескласата, където да поговорят насаме, и Ахмед го последва. Децата погледнаха баща си тревожно и той им намигна окуражително. Хатами отстъпи встрани, за да направи път на Ахмед, след това дръпна синята завеса зад себе си. Ахмед зае едно място до прохода, Хатами седна срещу него, постави куфарчето на коленете си. От двете страни на подобния на човка нос на дребния служител се стичаха капки пот.

— Паспорта, ако обичате — рече той и протегна ръка.

Ахмед извади документа от вътрешния джоб на самото си „Армани“ и му го подаде. Хатами прелисти страниците, изпълнени с визи и печати от различни емигрантски служби. Прочете името на притежателя: Наги Абубакър Ахмед. Снимката бе на човека срещу него: пооплешивяло теме, рунтави мустаци над дебели устни и дебели гънки тлъстина под брадичката, издаващи разгулен живот с твърде много посещения на ресторанти.

— Вие сте Илич Рамирес Санчес, нали?

Пасажерът кимна.

— И жената с вас е Магдалена Кроп?

Последва ново кратко кимване.

— Господин Санчес, възложено ми е да ви задам някои въпроси, преди властите да решат дали да уважат молбата ви за политическо убежище.

Санчес не отговори. Хатами виждаше само собственото си отражение в тъмните очила на пасажера. Това го караше да се чувства неловко и той извади голяма бяла кърпичка от джоба си и избърса чело.

— Били сте известно време в Дамаск, нали?

— Да — отвърна Санчес.

— Къде отидохте след това?

— В Либия.

— Либийците не ви позволиха да останете в страната, така ли?

— Добре сте запознат.

— И от Либия пак се върнахте в Дамаск?

— Това беше първият полет, да.

Хатами кимна, обърса чело и върна кърпичката в джоба си.

— Активите ви са тук, нали?

— Активи? Не разбирам.

— Имате ли пари?

Санчес се усмихна:

— Да, имам. Доста добри пари получавах за работата си.

— Парите тук ли са?

— Главно в Швейцария. Освен това нося един милион долара в дипломатическия си багаж. Мога да ви уверя, че няма да бъда бреме за държавата.

Хатами се усмихна нервно:

— Добре, добре. Това е добре.

Той сведе поглед към куфарчето си и забеляза, че го е стиснал толкова силно, че ноктите му са се забили в кожата. Вдигна ръце и Санчес видя мокри петна на мястото им.

— Моето правителство е доста загрижено по отношение на миналото ви, господин Санчес. Вашите, как да ги наречем... подвизи... са добре документирани и привличат доста силно вниманието на обществеността. Хората искат да знаят дали сте загърбили вече терористичното си минало.

Санчес въздъхна:

— Търся само място, където да мога да живея в безопасност със семейството си. Миналото си е минало.

Хатами кимна, гледайки в такава посока, че да не вижда отражението си.

— Значи вече не се смятате за терорист?

— Точно така — отвърна Санчес.

— О! Колко жалко! Много жалко. — Хатами вдигна глава и погледна събеседника си с хищническо изражение. — Възможно е в бъдеще да имаме нужда от човек с вашите умения.

— Разбирам. — Санчес свали очилата си, под които се показаха кафяви очи с удивително мек и развеселен поглед. — Няма проблеми. Смятам, че който ми осигури убежище, има право и да очаква известни услуги от моя страна.

Хатами се усмихна и кимна. Беше очаквал разговорът е Илич Рамирес Санчес да е доста по-напрегнат. Мъжът, известен по света като Карлос Чакала, се оказа изненадващо стговорчив човек.

Джим Мичел огледа ясното синьо небе през предното стъкло на самолета си, „Чесна 172“. Денят бе идеален за летене. Имаше някои малки бели облачета, но те бяха много високо, доста по-високо отколкото може да се издигне един едномоторен „Чесна“. Самолетът бе идеално уравновесен и навън не духаше почти никакъв вятър, така че за поддържането на курса бяха необходими само леки корекции на щурвала. Мичел извърна глава надясно и срещна погледа на жена си. Тя се усмихна, намигна му и той ѝ отвърна със същото.

— Искаш ли да им се обадим, Сандра?

— Разбира се — отвърна тя.

Свърза се с контролната кула по радиостанцията. Мичел продължи да я гледа, докато съобщаваше на диспечера координатите им и къде смятаха да се приземят. Тя попита за съвет при приземяването и Мичел дочу отговора, че на самолетната площадка духал вятър отдясно със сила около шест възела. Идеално. Четирийсет и пет годишният Джим Мичел бе с десетилетие и половина по-възрастен от жена си и никога не му омръзваше да я гледа. Тя му се усмихна, докато говореше по радиостанцията и му махна да си гледа пътя. Той погледна към схемата на местността, закрепена върху крака

му. Минаваха през военната зона, отбелязана на листа с тъмнопурпурна линия. Летенето над района беше разрешено, но въпреки това той се чувстваше леко нервен. Мичел вдигна очи и заоглежда небето за военни самолети.

Почувства докосване на малка ръка върху рамото си.

— Татко, татко, обърни се.

Мичел се обърна към сина си Джейми, който държеше видеокамерата им. Зелената лампичка показваше, че момчето снима. Мичел махна на сина си и вдигна палец.

— Джим Мичел, безстрашният пилот — рече с усмивка и Джейми се засмя.

Момчето се обърна наляво:

— Мамо.

Сандра погледна през рамо.

— Недей да изхабяваш цялата лента — подкачи го тя. — Запази малко и за Вегас.

— О, мамо, не говори такива неща, всичко се записва — възропта Джейми. Изключи камерата. — Сега трябва да връщам лентата. — Той въздъхна, както може да въздъхне само едно дете и се нацупи. — Обзалагам се, че Скорсезе никога не е имал такива проблеми.

Сандра се облегна назад и разроши косата му. Той се дръпна. Беше на осем и влизаше във възрастта, когато децата не позволяват на родителите си да ги гаят, даде си тъжно, сметка Сандра.

— Виждам ветроуказателя — обяви тя.

Мичел присви очи, напрегна се да види оранжевия платнен цилиндър, показващ точната посока на приземния вятър. Не успя да го различи. Зрението на жена му бе доста по-добро от неговото; Мичел отдавна се беше отказал да лети с контактните си лещи. Още един признак, че остарява, помисли си тъжно той. Мичел намали скоростта и снижи самолета до около триста метра над земята, насочи се към ориентирната лента на единствената писта. Те бяха единственият самолет в околността и скоро щяха да кацнат, за да презаредят.

Джейми засне как самолетът зарежда, след това отиде до автомата за напитки, за да си вземе някоя кутия безалкохолно. Мичел постави ръце на кръста си и огледа небето.

Джейми се върна с една кока-кола. Извади камерата от самолета.

— Добре, искам да ви снимам двамата пред самолета — каза момчето и посочи на родителите си как да застанат.

— Синът ни е истински режисьор — отбеляза Мичел.

— Ще бъде голяма загуба за търговията с недвижими имоти, ако не последва стъпките на баща си — добави с усмивка Сандра.

Търговията с недвижими имоти им бе осигурила завидно благополучие, макар че Мичел трябваше да признае, че това не беше най-вълнуващата работа на света и че хората отбягваха да разговарят с него по събиранията у приятели. Тя застана до него и той я прегърна през кръста. Мичел вдигна глава, за да скрие пооплешивялото си теме и двойната си брадичка, и прибра корема си.

Джейми се отдалечи от станцията за презареждане, докато хване родителите си в центъра на кадъра. Те помахаха и се усмигнаха. Момчето изключи камерата и се качи на задната седалка на самолета, докато баща му проверяваше резервоарите. Сандра накара сина си да си облече пуловер. Времето във Финикс бе необичайно топло за сезона, но синоптиците предвиждаха студени северни ветрове.

Мичел скоро вдигна малкия самолет във въздуха. Насочи се на запад към сигналния фар в националния парк „Хаваси Лейк“, откъдето смяташе да мине за Вегас. След като прелетяха над Шосе 93, на местността имаше малко ориентири, така че се налагаше да разчита главно на навигационните си уреди. Предпочиташе да лети малко по-високо, но Джейми все настояваше да поддържа малка височина, за да гледа пейзажа, дори отдолу да имаше само пясък, скали и чепати кактуси, наредени като войници на парад.

— Хей, татко, какво е онова долу?

Джейми посочи наляво. Мичел погледна в указаната посока, но не забеляза нищо.

— Какво има, Джейми?

— Там има някой. Коли наскрел пустинята и някакви други неща. Може ли да разгледаме?

Мичел присви очи. Тъмните очила бяха с неговия диоптър, но напоследък бе забелязал, че не вижда надалеч толкова добре, както преди. Той погледна показателите за горивото и установи, че имат предостатъчно. При тези навигационни прибори нямаше опасност да се загубят, а пък и нали бяха тръгнали на почивка в края на краищата.

— Добре, синко.

Той намали скоростта и започна да завива.

— Дали е добра идея? — осъмни се Сандра.

— Имаме предостатъчно време. А и се движим по правилата за свободните полети, така че можем да се разхождаме колкото си искаме.

— Ето! — изкрещя Джейми. — Май снимат филм.

Той включи камерата и започна да снима през прозореца.

— Какво е това? — любопитства Сандра; седеше отдясно и съпругът ѝ пречеше да види.

— Не виждам — отвърна Мичел.

Зави рязко и земята сякаш се завъртя под тях. Висотомерът показва спускане от седемстотин метра.

— Има две кули, от онези, на които монтират камери — възкликна възбудено Джейми. — Само че не мога да видя какво правят. Обзалагам се, че снимат филм. Страхотно. Кой ли е режисьорът?

Мичел надникна навън. Ниско долу имаше някаква конструкция от дърво и метал. Приличаше на някакво скеле и на върха му сякаш имаше човек. Конструкцията бе закрепена с вериги и въжета за земята. На около километър встрани стояха няколко фигури в редица. Мичел се намръщи. Силуетите бяха твърде неподвижни и ръцете им изглеждаха странно. Не бяха кактуси, но не приличаха и на хора. Той изравни курса и посочи фигурите на жена си.

— Приличат на работи — отбеляза тя.

— Или на чучела — съгласи се той.

— Там има истински хора, виждаш ли?

Тя посочи друга групичка силуети на неколкостотин метра встрани.

— Виждам ги.

— Дай да се спуснем още, татко — помоли Джейми, който все още снимаше. — Може да е някоя известна личност.

— Не знам дали е разумно, Джейми — обърна се към него майка му. — Може бръмченето да им попречи.

— Само веднъж да прелетим, мамо — замоли Джейми. — Моля те.

— Джим, ти как мислиш?

— Един бърз поглед няма да навреди — отвърна Мичел. — Трябва да призная, че и на мен ми е любопитно. До най-близкото

населено място има много километри.

— Май мнозинството е срещу мен — примири се Сандра.

Мичел започна да кръжи, спусна се на около двеста метра, на няколко километра встрани от двете кули. Джейми насочи камерата към пустинята отдолу. Прелетяха над величествена скална грамада, издигаща се, сякаш израсла от нищото. Джейми свали камерата и заоглежда скалистите склонове.

— На върха на скалите има някой. — Той отново вдигна камерата и я фокусира. — Легнал е... И мисля, че има оръжие, татко.

— Сигурен ли си?

Самолетът прелетя покрай скалите и Джейми вече не можеше да види човека на върха им.

— Не знам, така ми се стори.

— Сигурно не са ловци — отбеляза с нескрита тревога Сандра.

— Няма какво да ловуват, освен гущери — съгласи се Мичел. — Добре, Джейми, гледай внимателно, ще минем само веднъж. Викай, ако забележиш Стивън Спилбърг, става ли?

Той намали тягата и забави скоростта до осем възела. Джейми насочи камерата надолу, фокусира тримата души на земята, след това вдигна обектива към двете кули. Сандра закри очите си с ръка и се загледа надолу.

— Джейми, виждаш ли какво правят хората на кулите? — попита тя. — Не държат камери, нали?

Джейми фокусира по-близката кула. Беше на около километър и изглеждаше построена от метално скеле и дъски.

— Не, мамо. Това са пушки.

— Пушки?

— Да, като на онзи върху скалите.

Сандра се обърна към съпруга си:

— Джим, това не ми харесва. Да се махаме.

— Дали да не подадем сигнал? — попита Мичел.

— Не знам. Искам само да се махнем оттук. Имам лошо предчувствие.

— Добре, скъпа, няма проблем.

Мичел натисна дросела до крайно положение, дръпна щурвала и насочи самолета нагоре. Погледна навигационната система и установи, че са се отклонили вляво от първоначалния си курс, затова зави

надясно, докато се издигаше. Пустинната местност сякаш се изнизваше под тях.

Сандра се отпусна на седалката си, радостна, че се отдалечават от въоръжените хора. Затвори очи и ги разтърка. Чу трясък от счупено стъкло и подскочи, нещо я оплиска по бузата. Стомахът ѝ се сви: самолетът започна да пада и когато погледна съпруга си, тя забеляза, че седи неподвижно, облегнал глава на страничния прозорец. Отначало тя си помисли, че е получил удар или инфаркт, но после видя кръв по лицето му и запищя. По нейните дрехи също имаше кръв, както и късчета розова тъкан и парченца от кости, подобни на стърготини от някаква бяла дървесина. Тя продължи да пищя и го разтърси с надеждата така да го свести. Главата му се килна напред и тя забеляза, че горната част ѝ липсва. Краката му трепереха, но от големината на раната тя разбра, че вече е мъртъв, това бяха само последни гърчове. Нещо изпръска лицето ѝ и тя забеляза, че от тавана на кабината капе кръв. Тя понечи да изкрещи пак, но в устата ѝ влезе кръв и накара гърлото ѝ да се свие. Зад нея Джейми пищеше.

Сандра избърса лице и усети, че само размазва кръвта по кожата си. През стъклото виждаше само пясъците на пустинята и изведнъж си даде сметка, че самолетът продължава да пада. Тя хвана щурвала ѝ го дръпна силно, носът на самолета се вдигна рязко. Сандра едва си поемаше дъх, ръцете ѝ трепереха. Погледна контролното табло, но тялото на съпруга ѝ пречеше да го види. Изведнъж той се дръпна рязко, сякаш внезапно се е събудил, но тя си даде сметка, че това е просто от инерцията. Ръцете ѝ затрепериха още по-силно и тя с мъка отмести поглед от мъртвеца към уредите. Курсът се стабилизира и тя реши, да увеличи скоростта, за да се отдалечи час по-скоро от въоръжените мъже, а не да губи време в опити за издигане. Някъде зад нея се чу силен трясък и тя изкрещя на Джейми да легне върху задните седалки. Педалите за управление изведнъж престанаха да действат и самолетът започна да занася надясно по посоката на вятъра. В задницата на самолета се забиха още курсуми и тя усети, че губи контрол над щурвала.

— О, Господи, горивото.

Тя си спомни за резервоарите в основата на крилата над главата ѝ. Започна да върти щурвала наляво-надясно, самолетът полетя на зигзаг. Тялото на Мичел се заклати зловещо, придържано от колана.

Всичко бе оплискано с кръв, но поне краката му бяха спрели да треперят.

Джейми беше послушал майка си и лежеше на задните седалки, хлипаше тихо.

— Всичко е наред, миличък, всичко ще се оправи — започна да повтаря Сандра, макар че треперещият ѝ глас не звучеше никак убедително.

Отчаяно се мъчеше да си спомни какво се прави в извънредни ситуации. Затвори очи, опитвайки се да си представи аварийния код. Седем, седем, нула, нула. Тя вдигна лявата си ръка от щурвала и заопипва ключовете на предавателя, нагласи ги на четирите цифри, които щяха да задействат алармените системи на всички радари в околността. Щурвалът се разтресе в ръката ѝ и самолетът отново започна да пада. Моторът се задави и цялата машина заподскача като необуздан жребец. С трепереца ръка тя нагласи радиостанцията на аварийната честота: 121,5 MHz. Щурвалът затрепери по-силно, предавайки вибрациите на ръката ѝ.

— Мамо, какво става? — изпищя синът ѝ.

— Всичко е наред, миличък. Лежи и не мърдай.

Моторът се давеше, витлата се виждаха като сиви дискове. От лявата страна на двигателя излизаше черен дим. Според висотомера се намираха малко над триста метра над земята, а индикаторът за вертикално пропадане показваше, че се спускат със сто и петдесет метра в минута. Тя включи радиостанцията.

— Тревога, тревога. Тук пет-девет-пет, местоположение неизвестно, аварийно приземяване.

Не си спомняше какви други сведения трябваше да даде при обявяването на тревога.

Радиостанцията изпраща, но никой не ѝ отговори. Висотомерът постоянно спадаше и вероятно се намираха вече твърде ниско, за да бъде уловен сигналът им.

— Тревога, тревога — повтори тя, след това пусна копчето на радиостанцията и се съсредоточи върху процедурите по аварийно приземяване.

Дръпна силно щурвала в опит да вдигне отново носа, но кормилото изведнъж започна да се движи прекалено свободно и тя разбра, че е загубила контрол върху устройството за издигане.

Падането продължи и стрелката на скоростомера се вдигна над червената черта. Самолетът падаше с максимална скорост, но тя сякаш не усещаше, че се движи. Сандра Мичел изведнъж осъзна неизбежността на собствената си смърт. Продължи да дърпа щурвала, макар да знаеше, че е напълно безсмислено, но искаше да прави нещо. Пое си дълбоко въздух.

— Всичко е наред, миличък — извика на сина си. — Всичко е наред.

До последните трийсетина метра ѝ се струваше, че земята изобщо не се приближава; изведнъж тя се появи неочаквано близо, сякаш изскочи, за да я посрещне.

Коул Хауард извади тестето картончета от джоба си и смъкна ластика, който ги държеше. Погледна първото. Кой играеше с Барнъм в „Най-великото шоу на земята?“ — прочете. Замисли се за известно време, после обърна картончето. Отговорът бе Дж. А. Бейли. Хауард въздъхна. Следващият въпрос беше: „Кое вино е известно като «виното на англичаните»?“ Хауард се усмихна. „Порто“ — каза си наум. Обърна картончето и усмивката му етана по-широка — отговорът беше верен. Телефонът на бюрото му извънтя, кратко бръмчене, показващо, че разговорът е външен. Той вдигна слушалката и продължи да чете картончетата за играта „Тривиал пърсют“.

— Хауард на телефона.

— Здравсти, Коул. Имаш ли работа?

Беше Джейк Шелдън, прекият началник на Коул в службата на ФБР във Финикс.

— Нищо спешно, Джейк.

— Би ли минал през кабинета ми, когато си свободен?

— Разбира се. Сега става ли?

— Чудесно, Коул. Благодаря.

Джейк Шелдън винаги формулираше заповедите си като молби, понякога толкова неясни, че всяваше смут. Учтивото, предложение някой агент „да мине някой път да го види“ бе най-спешното възможно повикване, означаващо, че в момента е под изключително напрежение. Новопостъпилите агенти веднага биваха извиквани насаме от колегите си и инструктирани за методите на Шелдън, за да не сметнат

завоалирания му начин на изразяване за ленивост или мекушавост. Хауард погледна едно от картончетата, докато чакаше асансьора. „Колко ноти има в две съседни октави?“ Той се намръщи, реши, че отговорът е шестнайсет и обърна картончето. „Петнайсет“ — прочете. Не издаде никакво раздражение от грешката си, просто запомни отговора и премина към следващия въпрос.

Кабинетът на Шелдън бе чист и със скромен вид като самия му собственик: подредено бюро, дипломи от колеж и различни степени на квалификация в еднакви рамки от палисандрово дърво на стената зад него, щорите — прави като бръсначи. Носеше тъмносин костюм и чиста бяла риза — винаги едно и също облекло. Говореше се, че имал повече от дузина костюми с абсолютно еднакви цвят и кройка и ги сменял през точно определено време. Изглеждаше като току-що излязъл от магазина и макар че седеше зад бюрото, не беше свалил сакото си. Приличаше на възрастен държавник, сенатор, може би, е бяла коса, мек глас и дебела гуша. Когато Хауард влезе, той затвори една папка и покани подчинения си да седне.

— И така, Коул, как е прекрасната ти жена?

— Много добре, сър. Отлично.

— А родителите й?

— Чудесно. Наистина чудесно.

Шелдън кимна:

— Предай поздравите ми на господин Клейтън, когато го видиш.

— Разбира се, сър.

След като приключи с любезностите, Шелдън подаде на Хауард една видеокасета и папката.

— Искам да погледнеш това, Коул. Много странна работа. Тройно убийство, но не е само това. Едно семейство се разбило със самолет на стотина километра от Кингман. При обикновени обстоятелства нямаше да се занимаваме с инцидент от такъв вид. Онова, което са видели, преди да загинат обаче, ни засяга. Би ли пуснал касетата?

Хауард взе касетата и отиде при видеокасетофона в другия край на стаята, пхна я в апарата и натисна копчето за пускане. Отстъпи встрани и скръсти ръце на гърдите си. На екрана се появи лицето на жена, изкривено, защото се намираще много близо до обектива. Тя се смееше и Хауард чу крясъците на малко момченце:

— Хайде, мамо, направи някаква физиономия.

— Сандра Мичел, трийсетгодишна домакиня. Съпругът ѝ, Джим, кара самолета. Тръгнаха били от Финикс за Лас Вегас — обясни Шелдън.

Камерата се премести рязко и хвана в кадър тила на пилота.

— Татко! Татко!

Пилотът се обърна и вдигна палец.

— Тук се движат на около седемстотин метра — продължи разясненията Шелдън, — в папката има карта, на която е показано точното им местоположение. Местната полиция претърсва района, но това ще отнеме няколко дни.

Камерата се насочи към прозореца, показвайки пустинята ниско долу. Гласът на Сандра прозвуча в бръмченето на двигателя:

— Недей да използваш цялата лента.

Последва примигване, показващо, че лентата е била върната, след това в кадър се показаха отново двамата възрастни, застанали гордо пред самолета. Беше малък едномоторен „Чесна“. Мъжът беше глътнал корема си, а жена му го потупваше по рамото, сякаш да му каже, че няма нужда.

Екранът отново примигна и в кадър отново се показва нова гледка от прозореца. Нямахме начин да се разбере колко време е била изключена. Една огромна канара изпълни екрана. На върха ѝ лежеше някой, държеше нещо, приличащо на пушка. Камерата го хвана в близък план. След това рязко се премести надолу, към пустинните кактуси и храсти и Хауард забеляза някаква кула от метално скеле и дъсчена платформа.

— Натъкнали се на съоръжението около два следобед и се спуснали да го разгледат по-отблизо — поясни Шелдън.

Картината трепереше, момчето с трудност държеше съоръжението в кадър. На върха на кулата имаше някакъв човек и Хауард забеляза, че и той е въоръжен. Самолетът пак задържа курса и в далечината се видяха група силуети.

Момчето започна да си играе с обектива, да фокусира ту върху една, ту върху друга фигура в пустинята. Ефектът не беше приятен и Хауард извърна очи за момент.

Изведнъж се чу трясък и жената закрещя. Камерата се завъртя и Хауард забеляза кръв из цялата кабина. Горната част на главата на

пилота липсваше.

— Божичко — прошепна Хауард.

Момченцето запищя и хвърли камерата; сега Хауард можеше да види само пропитата с кръв седалка.

— Госпожа Мичел също е имала свидетелство за пилот и е поела управлението — вметна Мичел. — В рамките на трийсет секунди след първия изстрел, самолетът е поразен от още шест куршума.

Хауард чу тракането от куршумите, след това двигателят се задави.

— Според нашата преценка моторът е излязъл от строя, когато самолетът е бил на височина между сто и петдесет и триста метра.

Хауард чу жената да повтаря несвързан сигнал за авария, но никой не ѝ отговори.

— Изпратила е сигнал на аварийната честота и е нагласила предавателя на аварийния сигнал. Благодарение на това местната диспечерска служба е установила местоположението им.

Гласът на Шелдън звучеше равнодушно и безпристрастно.

Двигателят замлъкна и камерата трябва да се е преместила отново, защото Хауард видя как земята се приближава със страшна скорост.

Момченцето запищя отново и майка му напразно се опита да го успокои. Последните ѝ думи бяха: „О, Боже, не...“ Чу се ужасяващ трясък, след това — само воят вятъра.

— В този момент самолетът се разбива и пасажерите загиват. Камерата е продължила да снима още двама минути до края на лентата. Можеш да изгасиш и сега.

Хауард се наведе и натисна копчето за спиране. Малко преди да го направи, му се стори, че чува момченцето да вика баща си, но можеше да е от вятъра.

— За щастие не са улучили резервоарите. Местният шериф е намерил камерата непокътната. Това тук е копие. Оригиналът е в една от лабораториите ни във Вашингтон.

Хауард седна и запремята касетата в ръце, докато слушаше.

— Кулите, които се виждат на записа, са били съборени и изгорени преди пристигането на полицията. Всички коли са изчезнали. На записа не се вижда, но подозираме, че е имало и хеликоптер. Разследването, което ще водиш, е необичайно от тази гледна точка, че

жертвите не ни интересуват. По всичко личи, че са просто невинни свидетели, оказали се в неподходящ момент на неподходящо място. Интересува ни кои са тези хора в пустинята и какво са правили.

— Значи, не е разследване на убийство, така ли? — осведоми се Хауард.

Не можеше да изтрие гласа на жената от паметта си. Все я чуваше как се опитва да успокои сина си, докато самолетът лети главоломно надолу. Той потрепери.

— Тези мъже не са си играели на жмичка — продължи Шелдън. — В изграждането на тези кули са отишли много време и средства, очевидно са репетирали нещо. Това е подготовка на атентат. А само атентат на най-високо ниво заслужава такова планиране.

Хауард кимна:

— Президентът?

— Вероятно. Или някой гостуващ държавен глава. Някой със силна охрана. Някой, до когото не могат да се доберат лесно. Не е свързано с мафията. Те предпочитат изстрел от упор. Сигурно е политическо убийство. И предстои съвсем скоро. Твоята задача, Коул, е да разбереш какво се подготвя и да го предотвратиш. Направи го и вероятно ще хванеш и убийците на семейство Мичел. Само че това е на заден план, ясно? Основната ти задача е да предотвратиш атентата.

— Разбирам. Имаме ли представа кои са тези хора?

Шелдън поклати глава:

— Записът се изследва от специалисти. Камерата е от онези нови модели със силно увеличение, което определя високата разделителна способност. Лабораторията ще свърши първоначалната работа по записа, но подозирам, че не разполагат с техника за необходимия анализ. Това е една от причините да натоваря теб със следствието.

— Тъст ми?

Шелдън кимна:

— Компанията за електроника на Теодор Клейтън е една от малкото, чиито технологични мощности не са в Япония. Помощта му може да се окаже незаменима и е най-добре молбата за сътрудничество да идва от член на семейството, нали?

— Без съмнение — съгласи се Хауард.

Много добре знаеше с какво внимание ще се отнесе Теодор Клейтън към молба за помощ от страна на зет си.

— Искам да поддържаш връзка с местната полиция и да организираш анализа на записа. Някакви въпроси?

— Казахте, че атентатът предстои скоро. Какво ви кара да мислите така?

— Който и да стои зад това, вече е докарал убийците си на място и очевидно има наум точно определен сценарий. Колкото повече чакат, толкова по-голям е рискът операцията да се провали. Съмнявам се да планират нещо за повече от два-три месеца напред. Може дори да е въпрос на седмици или дни.

— Ами целите? Ще предупредим ли службата за охрана на президента?

Шелдън се облегна в креслото си, постави ръце на бюрото като пианист, който се кани да засвири.

— Ще изпратя, разбира се, преписка до Разузнавателния отдел на Тайните служби във Вашингтон, но на този етап не искам да вдигам излишна паника. Все още не знаем със сигурност кой е мишената. Веднага, щом ни стане известно, ще изградим щит около него. Няма смисъл да издаваме общо предупреждение. Това ще изплаши безсмислено твърде много хора и може да накара атентаторите да се скрият. Не, Коул, докажи, че президентът със сигурност е мишената, и тогава ще бием тревога.

Шелдън замълча за няколко секунди, сякаш се е сетил още нещо. Потропа с пръсти по бюрото си.

— Мисля обаче, че няма да е зле да се осведомиш за програмата на президента и да видиш дали няма някаква възможност за нападение.

Хауард излезе от кабинета на шефа си с касетата и папката. Не гореше от желание да търси помощ от тъст си.

Майк Крамър погледна часовника си, отвори най-долното чекмедже на бюрото си и погали бутилката „Феймъз Грауз“. Извади я, претегли я в ръка. Дланта му бе широка, пръстите — силни и с грижливо изрязани нокти. Върху първите му две кокалчета имаше мазоли, кожата му изглеждаше постоянно брулена от природните стихии. Ръка на моряк, на човек, свикнал на тежка физическа работа. Той вдигна с треперещи пръсти шишето и уискито се разплиска по чашата. Стисна по-силно бутилката, но от това треперенето само се

усили. Той остави шишето на бюрото и се втренчи в етикета, затвори чекмеджето с крак.

Крамър отново погледна часовника си. Девет и петнайсет. Бе купил бутилката едва предната вечер в нелегалното магазинче на ъгъла, но вече я беше изпразнил наполовина. Крамър се подсмихна. Помнеше времена, когато би погледнал доста по-оптимистично на проблема, когато би определил бутилката като наполовина пълна, но тези дни бяха минали отдавна. Той отвинти капачката и поднесе гърлото на шишето към носа си. Подсмръкна леко като куче, душещо нощния въздух, след това напълни устата си с течността и преглътна почти веднага. Крамър не пиеше заради аромата на питието, а за да спре треперенето. Отпи нова глътка, после друга, накрая отново затвори бутилката и я прибра в чекмеджето. На бюрото имаше отворен пакет дъвки „Риглис“ и той взе една и я лапна.

Кабинетът бе тесен и без прозорци. Намираще се в ъгъла на едно голямо хале и представляваше заградена с шперплат кутийка, голяма колкото да побере две бюра, фотокопирна машина, картотека, малък хладилник и пет метални шкафчета. На стената над картотеката имаше някаква схема и Крамър стана и се приближи до нея. Две групи трябваше да пристъпят към действие в девет и половина, затова той отиде да огледа бойното поле.

Хангарът бе строен като склад за стоки, предназначени за натоварване на кораби и извозване надолу по Темза по времето, когато Източен Лондон е бил важно пристанище, а не просто придатък на финансовия район на Ситито. След като търговските компании преминали към контейнери и превозите по реката замрели, по-сносните складове били превърнати в баровски кооперации или лъскави барове, но този бе в твърде лошо състояние, за да се преустрои, и беше оставен на произвола на съдбата. Двамата млади кипърски бизнесмени, за които работеше Крамър, бяха купили хангара на безценица в период на спад на цените на недвижимата собственост и го бяха превърнали в печеливша арена за пейнтбол, където богаташи изразходваха излишната си разрушителна енергия, като се стреляха един друг с топчета с боя вместо с куршуми. Постройката имаше пет етажа, свързани с по едно стълбище от всеки край. Новите собственици бяха инсталирали пожарни стълбове и метални стълби, бяха издигнали допълнителни дървени стени, телени огради и други

препятствия, създавайки по този начин сложно бойно поле, снабдено с компютърно управляеми лампи и лазерна система. Горните четири етажа се използваха за битките, а на партера се намираха офисът, съблекални, баня с душове, магазин за топчета с боя, екипировка и дрехи и голямо тренировъчно помещение, където играчите можеха да се упражняват по мишени. Крамър влезе в магазина и запали лампите. В склада нямаше никакви прозорци, освен на покрива, затова всичко трябваше да се осветява изкуствено. До едната стена бяха наредени рафтове с анцузи и защитно найлоново облекло и витрини с очила и предпазни маски над тях. В един шкаф до касата бяха изложени найнови модели пушки за пейнтбол и комплекти за почистване. Крамър се увери, че в касата има дребни, след това се запъти към тренировъчното помещение, за да включи лампите и там. Чу зад гърба си шума от отваряне на главната врата и се обърна — Чарли Престън тъкмо влизаше, облян от слънчевата светлина отвън.

— Здравсти, Майк, извинявай, че закъснях — провикна се Престън.

Беше още тийнейджър и бе започнал работа по една държавна програма за квалификация, но беше останал на пълен работен ден, по-скоро защото обожаваше играта, отколкото заради парите. Преди известно време бе обиколил Америка с автобус за четири седмици и в хода на пътуването се беше сдобил с голяма колекция различни анцузи и американски акцент, който поддържаше с редовно гледане на щатски филми. Днес носеше горнище на вашингтонските „Червенокожи“, стигащи до коленете шорти на „Делфините“ от Маями и синя шапка на нийоркските „Янки“. Крамър се усмихна. Навън дърво и камък се пукаха от студ.

Това момче имаше стил, не можеше да му се отрече.

— Няма нищо, Чарли — отвърна той. — Видя ли някого вън?

— Току-що пристигнаха две беемвета. Предполагам, че това са те.

Крамър натисна ключа на стената и флуоресцентните лампи в тренировъчното помещение запримигваха.

— Добре, би ли проверил осветлението на бойното поле? Ще използваме програма номер шест, вчера имахме неприятности с прожектора на номер пет, та искам да видя дали проблемът е в крушката, или в програмата.

— Става — отвърна Престън.

Докато се запътваше към контролното табло за осветлението, в хангара влязоха двама мъже с чанти от изкуствена кожа. И двамата бяха към трийсетте, добре облечени и с тен, сякаш току-що са се върнали от Ривиерата. Единият остави чантата си на пода.

— Ти ли си шефът? — провикна се към Крамър.

— Да. Вие кой отбор сте?

— „Бластерите“ от Бейсуотър. Другият отбор не е ли дошъл?

— Вие сте първи. Трябваше да започнете в девет и половина, нали?

Пристигнаха още петима младежи, облечени небрежно с дънки и анцузи.

— Тук ли са, Саймън? — извика един от новодошлите.

— Не, сигурен ли си, че са потвърдили участието си? — попита първият от отбора, който носеше очила.

— Да. Говорих с капитана им в сряда.

— Защо не се преоблечете, докато чакате? — предложи Крамър.
— Играли ли сте тук преди?

Играчите поклатиха глави, затова Крамър им показа съблекалнята и им раздаде фотокопия на картата на бойното поле. Когато те се появиха след известно време, от противниците им все още нямаше следа. Членовете на отбора се наредиха на входа и Крамър ги заглежда. Бяха си сложили камуфлажни дрехи, военни обувки, футуристични каски и предпазни маски. Всички имаха протектори на вратовете, меки ръкавици и специални жилетки, побиращи повече резервни топчета, и очевидно бяха изхарчили луди пари за тази екипировка. Оръжията им също бяха скъпи. Водачът им, онзи, когото наричаха Саймън, носеше полуавтоматична пушка „Типман нюматикс“ модел 68 специален, снабдена с двайсетунциева бутилка сгъстен въглероден двуокис и голям пълнител с капацитет от двеста топчета. Това беше сериозна работа. Лазерният мерник означаваше голяма точност, макар че от личен опит Крамър знаеше, че повечето играчи, използващи полуавтоматични пушки, стрелят на сляпо, разчитайки повече на грубата сила, отколкото на уменията си. Методът на обсипването с куршуми, докато улучиш.

Крамър погледна часовника си. Беше девет и четирийсет. Приблужи се до Саймън и го попита дали искат да започват.

- Противниците ни още ги няма — отвърна клиентът.
- Независимо от това следващите два часа сте ги платили.
- Да, но няма смисъл да играем, ако няма срещу кого.
- Можете да се разделите на два отбора.

Саймън погледна Крамър накриво:

- Не можеш ли да броиш, бе? Седмина сме.

Крамър вдигна безпомощно ръце:

- Добре де, просто не искам да си загубите парите напразно.

Престън се приближи.

— Готови ли са? — попита със своя версия на бруклинския акцент.

- Не, не сме — тросна се Саймън.

Крамър обясни, че противниковият отбор не се е появил.

- Кофти — съгласи се Престън.

Саймън погледна часовника си — очукан херметичен модел от неръждаема стомана — и изцъка нервно. Престън побутна козирката на шапката си.

— Можете да се разделите на два отбора — предложи. Кимна към Крамър. — Майк може да се присъедини към единия екип. Така ще сте по четирима.

Саймън присви очи.

— Ние сме един екип — изрече бавно, сякаш говореше на бавноразвиващ се. — Упражняваме се заедно, имаме си система, не можем да се разделим и да очакваме да се сработим. Няма да стане.

- Ще играете срещу мен — предложи тихо Крамър.

- В какъв смисъл?

- Ще играя сам срещу всички ви.

Неколцина от мъжете се изсмяха. Саймън изгледа Крамър от глава до пети. Пред него стоеше човек около четирийсетте, малко над метър и осемдесет висок и по-скоро жилав, отколкото мускулист, с вид, като че може да се оправя в бой. Хлътнолите му очи обаче бяха сълзливи и зачервени, бузите му — покрити с мрежа от изпъкнали капилляри като на заклет пияница, миризмата на ментова дъвка не можеше да скрие дъха на уиски от устата му. Саймън поклати глава:

- Какво? Ти сам срещу седмина ни? Няма да стане.

— Хайде, Саймън, дай възможност на човека — провикна се един от играчите.

— Слушайте какво — предложи Крамър, — ще ви покажа един съвсем различен начин на игра. Без вражески знамена за залавяне, без отбори. Можете да се скриете където си поискате, аз ще ви убия до един. Да го наречем „Дебнене и изтребване“.

— Ти срещу седмина ни? — повтори Саймън.

— Какво, да не смяташ, че силите ни не са равни? Ако искаш, можете да ми вържете едната ръка.

Неколцина от играчите се разсмяха, Саймън почервения.

— Добре, става — склони той. — И знаеш ли какво, защо не го направим още по-интересно? Да се обзаложим.

Крамър предъвка няколко пъти дъвката и погледна младежа:

— На колко?

Саймън вдигна рамене:

— Какво ще кажеш за петдесет лири?

— Става.

Саймън кимна:

— Добре, какви са правилата?

— Никакви правила, никакви задръжки. Всичко е разрешено.

— Стрелба в главата?

— Стрелба в главата, физически контакт, каквото искате.

Саймън се усмихна:

— Добре, господин Крамър, давай да те видим.

— Разгледайте картите, докато се преоблека — предложи Крамър и се запъти към съблекалнята.

Престън го последва. Затвори вратата зад себе си и опря гръб в нея.

— За Бога, Майк, имаш ли петдесет лири?

Крамър отвори шкафчето си и извади омазан с боя син гащеризон.

— Не — отвърна.

Навлече гащеризона и взе чифт пластмасови очила от горната полица.

— Искаш ли да ти дам каската си на заем?

— Не.

— О, хайде, Майк. Тези пушки са като топове. Сам им разреши да стрелят в главата.

Крамър се приближи до бюрото си и отвори долното чекмедже. Отпи две глътки от уискито си и върна бутилката на място. Нямаше смисъл да предлага на Престън, той пиеше само вносна американска бира. В задната част на чекмеджето бе пушката му за пейнтбол, еднозарядна „Сплатмастър“. Крамър я извади.

— Сигурно се майтапиш — възкликна Престън и удари глава във вратата. — Вземи поне някоя от пушките ми.

Крамър закопча гащеризона и си сложи очилата. Провери механизма на пушката и дванайсетграмовата бутилка със сгъстен въглероден двуокис.

— Това е предостатъчно, Чарли.

Престън му отвори вратата и двамата се върнаха при „Бластерите“ от Бейсуотър, които пристягаха ръкавиците и протекторите на вратовете си.

— Готови ли сте? — попита Крамър.

Саймън вдигна вежди при вида на пушката му.

— Това ли ще използваш? — попита; вдигна своето оръжие, с олекотена дръжка и лазерен мерник. — Срещу тези?

Крамър се подсмихва:

— Искаш ли да вдигнеш залога?

Саймън поклати удивено глава:

— Готови сме.

— Добре. Нагоре са четири етажа, качвате се и си избирате позиции. Давам ви две минути.

Саймън си сложи шлема и очилата, така цялата му глава беше защитена. Обърна се към съотборниците си и им даде знак да тръгват. Крамър се прицели в тила му и постави пръст на спусъка.

— Бум — изрече тихо.

— Каква система на осветяване искаш? — попита Престън.

— Минимална. Колкото да не се спънат в тъмното. И използвай червените лампи, така ще прецакаме лазерните им мерници.

Престън се ухили:

— Не бъди много строг с тях, Майк.

Крамър спря в основата на стълбището и изчака цели десет минути, преди да се качи на първия етаж. Стълбите излизаха в голямо голо преддверие с три изхода. След като се увери, че помещението е чисто, той опря гръб в стената и изчака още пет минути, докато очите

му се нагодят към полумрака. Нямаше смисъл да бърза. Искаше противниците му да се изнервят, защото така щяха да станат непредпазливи. Чу стъпки и приглушен шепот някъде над главата си. Крамър се усмихна. Не се бяха научили на никакво търпение тези играчи. Аматьори. Той започна с първия етаж, придвижвайки се безшумно от стая в стая с готова за стрелба пушка. На етажа имаше дванайсет стаи, свързани с проходи, но без врати. Някои от помещенията бяха обзаведени, стари маси и дивани, кресла с показващ се през тапицерията пълнеж като от кървящи рани.

Завари първия противник приклепнал зад една ракла, с пушка, насочена на нивото на гърдите към входа на помещението. Крамър надникна зад касата и забеляза дулото на оръжието и стъклото на шлема на другия играч, дръпна се бързо. Пое си дълбоко въздух и се хвърли в стаята, претърколи се през рамо и се изправи с насочена пушка, преди противникът да успее да се прицели. Червената точка от лазерния мерник премина през гърдите му, но другият играч не беше достатъчно бърз. Крамър стреля, цветното топче се разби в маската на противника, отмятайки главата му назад. По стъклото се размаза зелена боя, изглеждаща черна на светлината на червените лампи.

— Убит — извика Крамър.

Играчът седна на пода, облегна гръб на стената.

— Мамка му — изруга.

Крамър презареди. На първия етаж имаше само още две непроверени стаи, и двете бяха чисти. Оставаха му три етажа и още шестима противници. Той се върна в едно от помещенията, от което имаше дупка към горния етаж. Под нея висеше дебело въже и Крамър се хвана за него. Разклати го и отново изтича към стълбите. Заизкачва по три стъпала наведнъж на пръсти, като се придържаше към стените и държеше пушката постоянно готова за стрелба. За да достигне стаята зад въжето, трябваше да мине през още едно помещение, то бе чисто. Крамър доближи глава до касата на вратата и се заслуша. Чу някакво шумолене и се осмели да надникне. Въжето се клатеше леко. В другия край на помещението един от противниците му внимателно се промъкваше към дупката в пода, без да сваля очи от въжето и с насочена надолу пушка. Крамър се показа на входа и го застреля в гърдите. Играчът вдигна удивено поглед, сякаш не искаше да повярва, че са го хванали толкова лесно. Допря пръст до мокрото петно на

дрехата си и го погледна. Крамър вдигна пушката си за поздрав, след това направи знак на играча, че може да се спусне по въжето и да изчака приятелите си долу.

Крамър запремята замислено дъвката си в уста. Засега имаше късмет. Пушката му можеше да изстрелва само по едно топче, така че щеше да се изправи пред истински проблем, ако се натъкне на повече от един противник. Можеше да вземе на заем оръжието на Престън, но нещо в поведението на водача на отбора го беше подразнило. Той презареди и се вмъкна в следващото помещение. Чисто. Чу покашляне от следващата стая и се подсмихна. Въпреки парите, които бяха хвърлили в екипировката си, бойците за почивните дни просто не приемаха играта насериозно. Улучваха ги, избърсваха боята от дрехите си и можеха отново да играят. Бяха толкова безгрижни, защото знаеха, че ще имат и друг шанс. Крамър бе обучен в друга школа. Той взе един стол и го постави отстрани на изхода, внимателно да не вдига шум. Опря крак в него и го изрита в следващата стая. Още преди столът да достигне средата на помещението, върху него се изсипа дъжд от цветни топчета. Играчът натискаше силно спусъка, изпращайки поток от малки сфери, които разплискваха фонтанчета жълта боя, щом улучеха целта. Крамър се показва през вратата и изстреля единственото си топче точно в средата на гърдите на противника. Играчът поклати глава и спря да стреля.

— Глупак, глупак, глупак — занарежда шепнешком.

— Няма да споря — съгласи се Крамър, докато презареждаше.

Изчака поразеният противник да се оттегли и отново тръгна напред. Знаеше, че шумът от стъпки надолу по стълбите ще разконцентрира останалите противници. Трима беше застрелял, оставаха още четирима.

Докато Крамър се качи до последния етаж, противниците останаха двама. Последният етаж бе най-опасен, тъй като през няколкото стари капандури на покрива проникваше дневна светлина и нямаше тъмни ъгли, в които да се скрие. В миналото е представлявал едно голямо складово помещение, но сега беше разделен със стенички от шперплат като лабиринт. Крамър знаеше разположението на помещенията и проходите, но това не беше голямо предимство. Той остана на стълбите, докато нормализира дишането си. Над лабиринта имаше дебели дъбови греди, поддържащи конструкцията на покрива.

Намираха се на около три метра над пода и представляваха идеално място за наблюдение. Ако се опита да се покачи обаче, щеше да се издаде. Той реши да не рискува, особено при залог от петдесет лири. Към лабиринта имаше четири входа, по един от всяка страна, и Крамър избра най-отдалечения от стълбището, по което се беше качил. Промъкна се приведен; огледа се наляво и надясно, преди да се изправи. Ослуша се. Някъде отдясно се чуваше шумолене, но звучеше повече като плъх, отколкото като стъпки от маратонки „Рийбок“. Той се приближи до входа и надникна зад ъгъла на нивото на кръста. Нищо. Крамър подаде пушката си напред, готов да се прицели във всяка мишена, продължи да се промъква, пазейки равновесие с лявата си ръка. По-скоро почувства, отколкото чу присъствието на противника зад себе си и в момента, в който залегна, стената зад него се обля с боя от потока изстреляни цветни топчета. Стреля и забеляза как топчето му се разбива в протектора на врата на Саймън. Саймън се прицели и натисна спусъка, но преди първото му топче да напусне цевта, Крамър се хвърли настрани към друга част на лабиринта. Капитанът на отбора явно не умееше да губи и не искаше да признае, че е бил улучен. Крамър презареди и продължи напред. Чуваше стъпките на Саймън след себе си. Зави наляво, после надясно и тъкмо смяташе да свърне пак наляво, когато едва не се сблъска с последния останал играч. Крамър дръпна глава точно навреме, за да избегне единичния изстрел, след това се хвърли напред и улучи противника точно в гърдите.

— Добър изстрел — похвали го играчът и свали оръжието.

Крамър понечи да го заобиколи, но в този момент от един страничен проход се появи Саймън. По гърдите му още се стичаше боя. Саймън вдигна пушка и Крамър хвана играча, когото току-що бе застрелял, и го блъсна пред себе си. Цветните топчета на Саймън се разбиха в гърдите на другаря му, оставяйки жълти петна.

— Хей, стига, Саймън! — извика играчът.

Водачът на групата бе толкова близо, че от топчетата болеше дори през дрехите.

Саймън продължи да стреля с надеждата някое от топчетата да засегне Крамър. Крамър трябваше да държи другия играч пред себе си, така че не можеше да презареди. Той блъсна живия си щит към дулото на оръжието на Саймън, след това хвана ръката на нападателя близо до лакътя и я изви. Саймън изстена, Крамър му подложи крак и го повали

по гръб. Полуавтоматичната пушка падна на земята. Крамър притисна противника си към пода с крак. Саймън започна да се гърчи, отчаяно се опитваше да си поеме дъх, не беше в състояние да продума. Другият играч се изправи, гърдите му бяха облени с жълта, боя.

— Саймън, копеле такова — изстена.

Крамър спокойно презареди и насочи пушката си към гърдите на Саймън.

— Играта свърши — изрече тихо и стреля.

Топчето улучи Саймън точно над сърцето и се пръсна. Крамър се оттегли, без да поглежда назад.

Престън го чакаше в офиса на приземния етаж заедно с останалите петима играчи.

— Как мина? — попита.

— Фасулска работа.

Крамър свали очилата си. Един от играчите му подаде пет десетлирови банкноти; Крамър му намигна и ги взе. Саймън слезе, все още с шлем, и без да продума, се оттегли в съблекалнята. Играчът, когото Крамър бе използвал като щит, вдигна рамене, сякаш се извиняваше заради водача си, и го последва.

— Видя ли го? — попита Престън.

— Кого? — контрира Крамър.

— Човека, който те търсеше. Възрастен. Искаше да говори с теб. Казах му, че играеш, и той рече, че щял да ти приготви изненада. Взе назаем една пушка и шлем и се качи преди десетина минути.

Крамър се намръщи и изплю дъвката си в кошчето.

— Възрастен ли?

За Престън всеки над трийсетте бе възрастен.

Престън вдигна рамене:

— Прошарена коса, висок горе-долу колкото теб, малко по-едър. Не си каза името. Твърдеше, че ти бил стар приятел.

— Да видим тогава какво иска.

Крамър си сложи отново очилата и презареди пушката. Върна се на горния етаж, блъскайки си главата кой е мистериозният посетител и защо предпочита да си играе игрички, вместо да го изчака в офиса. Първият етаж беше чист, но когато минаваше покрай дупката с въжето, той чу шум от стъпки, сякаш някой бързо се е отдръпнал назад. Крамър се усмихна. Хвана въжето и го заклати, след това безшумно

изтича към стълбите. Лесна работа, помисли си. Мина през първото помещение на втория етаж и спря за малко пред входа към следващото. Чу шум в срещуположния десен ъгъл и веднага се отмести наляво, насочи оръжие на нивото на гърдите по посока на звука. Даде си сметка, че стаята е празна и се намръщи. Изведнъж забеляза едно топче в другия край на стаята и сърцето му се сви, неочаквано някой допря дулото на пушка под брадичката му.

— Много непредпазливо, Джокер — чу се глас до лявото му ухо.

Крамър вдигна дясната си ръка и премести тежестта си в опит да отблъсне противника, но нападателят се отмести с лекота и го повали със силен ритник през краката. Крамър се строполи тежко и преди да успее да реагира, другият бе върху него, притиснал дулото на оръжието си в гърлото му.

— Много непредпазливо.

Крамър се взря с присвити очи в маската на нападателя.

— Полковник?

Нападателят смъкна шлема си с лявата ръка, без да престава да притиска пушката в гърлото на Крамър. Крамър се взря в познатото лице на бившия си началник. Повече от две години бяха изминали, откакто за последен път бе видял старшия офицер от SAS1.

Косата му беше побеляла чувствително след последната им среща и бе малко по-късо подстригана, но чертите на лицето бяха същите: очи, толкова кафяви, че изглеждаха почти черни, чупен няколко пъти широк нос и четвъртита брадичка, придаваща му заблуждаващия вид на простоват селяк. Крамър знаеше, че полковникът е завършил две висши в Кеймбридж, че е бил сред дванайсетимата най-добри шахматиста на Обединеното кралство и е признат специалист по живопис от ранната викторианска епоха.

— Радвам се да ви видя, полковник.

— Загубил си форма, сержант Крамър — подразни го с усмивка полковникът. — С тези мудни действия няма да оцелееш и две минути в истинска акция.

— Много време мина, полковник. Нищо чудно, че съм загубил тренинг.

— Загубил си и физическа форма. Няколко тренировки на Брекън Бийкънс няма да ти се отразят зле. — Полковникът се изправи и подаде ръка на Крамър. — Пухтеше като слон с патерици, Джокер. И

никога, ама никога повече не влизай в помещение, без да си проверил ъглите. Много добре трябва да го знаеш.

Крамър потърка врата си.

— Не мога да повярвам, че се хванах на най-изтъркания учебникарски номер.

Полковникът го потупа по гърба.

— Можем ли да поговорим някъде насаме?

Крамър го заведе на долния етаж и накара Престън да ги остави сами за малко. Поредните отбори за пейнтбол бяха пристигнали и момчето се зае да им урежда бойното поле.

Крамър затвори вратата и покани полковника да седне. Извади уискито от чекмеджето на бюрото си и предложи на госта, който кимна. Крамър наля две солидни дози в чаши за кафе и подаде едната на полковника. Вдигнаха наздравица.

— За доброто старо време — каза Крамър.

— Майната на всички — добави полковникът.

— Да, майната им на всички.

Двамата отпиха и Крамър зачака гостът му да съобщи причината за посещението си.

— Та, от колко време работиш тук? — започна полковникът.

Крамър вдигна рамене:

— От няколко месеца. Временно съм тук, докато си намеря нещо друго.

— Работата като охрана не потръгна ли?

— Прекалено много самотни нощи. Прекалено много време за размисли.

Крамър се зачуди откъде знае полковникът за предишната му работа като нощен пазач. Наля си нова чаша уиски.

— Финансови проблеми ли имаш? Пенсията не стига ли?

Крамър вдигна рамене. Знаеше, че полковникът не е дошъл да се осведомява за финансовото му положение.

— Познаваш ли един човек на име Пит Маниън? — продължи да разпитва офицерът.

Крамър поклати глава.

— Значи сигурно се е присъединил към полка, след като ти напусна. Беше в Отряд Д.

Крамър се втренчи в течността на дъното на чашата си. Ако полковникът си беше направил труда да се поинтересува от финансовото му положение, със сигурност нищо не му е струвало да провери и служебните досиета в полка. Сигурно много добре знаеше дали двамата мъже са служили по едно и също време.

— Той умря преди седмица. Във Вашингтон.

Полковникът вдигна празната си чаша за още. Докато Крамър му наливаше порядъчно количество „Феймъз Грауз“, гостът наблюдаваше лицето му за някаква реакция.

— Бил е измъчван. Четири от пръстите му липсваха. Бил е буквално одран жив. И кастриран.

Ръката на Крамър потрепери и уискито се разплиска по чашата на полковника.

— Мамка му — изруга Крамър. — Извинявайте.

— Няма нищо.

Полковникът остави чашата си и избърса ръката си с бяла кърпичка.

— Хенъси е виновна, нали?

Полковникът кимна.

— Кучка.

— Маниън беше капитан, работеше под прикритие в Щатите. Следеше Матю Бейли, един активист от ИРА. Чухме, че се появил в Ню Йорк, затова Маниън беше инфилтриран в една група на Норејд.

— Докладвал ли е, че е видял Хенъси?

Полковникът поклати глава:

— Не, но като се има предвид какво му се е случило...

— Да, да. Представям си. Боже мили, полковник, тази кучка трябваше да бъде очистена още преди години.

Полковникът вдигна рамене:

— От много дълго време е в нелегалност, Джокер. И има много приятели.

— Не мога да повярвам, че отново сте изпратили един от нашите под прикритие в ИРА. Наистина, служил съм при някои дяволски добри офицери, но да имаш добри обноски на маса, не е достатъчно, за да се оправиш с тези момчета. Могат да разпознаят тайния агент от километри.

— Той беше много опитен офицер, Джокер. Служеше в Отряд Д от три години.

— На колко години беше?

— На двацет и пет.

Крамър поклати тъжно глава:

— След онова, което се случи с Мик Нюмарч, мислех, че в САС са си извадили поука.

— Знам мнението на сержантите за офицерите, но Маниън беше различен случай. Родителите му са ирландци, акцентът му беше перфектен и знаеше Белфаст на пръсти. Прикритието му беше безупречно, Джокер.

— Как тогава са го хванали?

Крамър си наля нова доза уиски. Предложи и на госта, но полковникът поклати глава. Въпросът беше реторичен и висшият офицер не отговори.

— Как си напоследък, Джокер?

Полковникът погледна събеседника си като хирург, преценяващ откъде да започне да реже. Крамър се запита дали прилича на неизлечимо болен.

— Оправям се някак — отвърна той. — Защо питате? Да не гласят статия за мен в „Марс и Минерва“? Много мило ще е да ме споменат в списанието на полка.

— Звучиш разочарован.

— Не, не съм разочарован, полковник. Колкото и да гледам в миналото, не мога да извлека никаква полза. Искам просто да си живея живота.

Двамата мъже запазиха мълчание. Над тях се чува викове и тропот.

— Трябва да им дадеш да опитат с истински боеприпаси — предложи полковникът с усмивка. — Да видим как ще се държат тогава.

— Да — съгласи се Крамър. — Ще напълнят гащите, ако хванат истинско оръжие.

Полковникът го загледа с немигащи очи.

— А ти? Би ли участвал отново в истинска акция?

Крамър го загледа втренчено, въпросът го сварваше неподготвен. Той се запита дали бившият му началник се шегува.

— Аз съм един динозавър, полковник. Знаете го. Принадлежа вече на миналото.

— Ти беше прав, когато каза, че момчетата могат да разпознаят всеки агент под прикритие. Имаме нужда от някой, който да се вписва в обстановката, някой, който да не изглежда, сякаш току-що е излязъл от Академията. Много добре знаеш, че дори да си пуснат дълга коса и да се разкарват по окъсани дънки и маратонки, на хората ни пак им личи, че са военни. Работата под прикритие не е нашата сила.

Крамър вече клатеше глава.

— Имаме нужда от някой, който е загубил военните си навици — продължи полковникът. — Не се засягай, но имаме нужда от някой, който не изглежда способен да се съпротивлява, някой, който се е разпуснал.

— Благодаря, полковник. Много благодаря. Наистина ме карате да се чувствам горд със себе си.

— Просто съм искрен. Поглеждал ли си се наскоро? Воняш на алкохол, бузите ти са покрити с разширени капиляри, а с шкембето си можеш да съперничиш на борец по сумо. Никой разумен човек не би заподозрян, че имаш нещо общо със САС.

— Дори и аз вече не мога да го повярвам, полковник.

— Искаме да пипнем Мери Хенъси, Джокер. Да я премахнем. Съпротива при арест или прочистваща операция, както щеш го наречи.

— Отмъщение.

— Може и така да се каже, Джокер. И ти си човекът, който ще свърши работата.

Крамър пресуши чашата си и вдигна бутилката. Беше празна. Той я пусна в кошчето до бюрото.

— Обръщате се към мен заради онова, което се случи с Нюмарч, нали? И заради това, което тя стори на мен.

— Обръщам се към теб, защото ти си най-добрият за тази задача. Единственият подходящ.

Крамър потрепери:

— Трябва да помисля.

— Разбирам. — Полковникът се изправи и му подаде ръка; Крамър я стисна. — Знаеш къде можеш да ме намериш, сержант Крамър.

— Да, сър.

Това „сър“ му се изплъзна съвсем естествено и полковникът се усмихна. Излезе от офиса, оставяйки Джокера потънал в мисли, загледан в празната бутилка от уиски.

Коул Хауард хвана сутрешния полет за Вашингтон. Седна на предния ред във втора класа и запрелиства картончетата за „Тривиал пърсют“.

— Обичате ли да играете? — попита съседката му, възрастна дама с гривна на врата. — Племенникът ми ми подари един комплект миналата Коледа. Постоянно ги прелиствам.

— Тази игра ми е крайно противна — отвърна Хауард.

Жената го изгледа потресено, сякаш я е напсувал, и зарови глава в списанието си. Хауард продължи да прехвърля картончетата и да запомня отговорите.

Когато слезе на международното летище във Вашингтон, на станцията на такситата имаше опашка, но той се нареди чинно отзад. Лабораторията на ФБР се намираше на половин час с кола от летището и през това време той прехвърли още два пъти картончета. Когато пристигна, закачи служебната си карта на джоба на ризата и показа документите си на пропуската. Упътиха го към втория етаж. Той се качи и потърси доктор Ким. Не се изненада, когато го посрещна жена, защото бяха разговаряли няколко пъти по телефона, но остана удивен колко млада и привлекателна беше. Бе азиатка, с дълга до кръста коса, сплетена на плитка. Имаше високи скули, малка, деликатна уста и издължени очи, които заприличваха на едва видими процеци, когато се усмихнеше.

— Добър ден, доктор Ким — поздрави я той и двамата се ръкуваха.

Ръката ѝ сякаш изчезна в неговата длан. Беше нежна като на шестгодишно дете, с лакирани в червено нокти.

— Наричайте ме Бони — отвърна тя. — Лабораторията ми е насам.

Тръгнаха и високите ѝ токчета затракаха по плочите. Въпреки тях главата ѝ едва достигаше височината на раменете му, а Хауард бе съвсем малко над метър и осемдесет. Тя го преведе през няколко врати в дълга и тясна лаборатория с бели плотове покрай стените и малко остъклено помещение в дъното. Върху плотовете бяха подредени няколко компютъра Ай Би Ем, видеокасетофони и монитори. Един от видеокасетофоните бе отворен и до него лежеше поялник. Поялникът още работеше и тя го изключи от контакта.

Тя му наля кафе и седна на стола срещу един от мониторите. Отвори чекмеджето под плота и подаде на Хауард някаква светлосиня папка.

— Засега успях да обработя тези отпечатъци — обясни тя. — Но исках да погледнете записа и вие. Дойдоха ми някои идеи, които може да помогнат.

Хауард отпи от кафето, доктор Ким включи видеото. Той вече знаеше всяка секунда наизуст и можеше да гледа записа спокойно. Вече не скърбеше за загиналото семейство и можеше да слуша последните успокоителни думи на жената към детето си, без да му се свива сърцето. Двамата изгледаха касетата в мълчание.

— Това е оригиналният запис — заговори Ким, — негово копие сте гледали във Финикс. Взех сигнала от лентата и го вкарах в компютър, след това увеличих разделението няколко пъти. За да го видим, ще ни е нужен монитор с много висока разделителна способност, ето този.

Тя натисна един бутон върху едно контролно табло и записът тръгна отново, но на по-широк екран. Хауард забеляза подобрението веднага. Бони държеше пръста си над бутона за стопкадър и го натисна, когато на екрана се показа земята под самолета. Спряната картина бе много по-ясна от тази на обикновеното видео, нямаше размазване или трептене. Виждаше се една от кулите и Хауард различи добре един силует с пушка. Лицето продължаваше да е размазано.

— Качеството е много подобро, но има граници, които не можем да преминем с аналоговите методи — обясни Бони; пусна отново записа. — Можем да постигнем по-добри резултати с помощта на цифровата техника, ако прехвърлим записа на компактдиск. — Тя потупа един от компютрите, с нищо незабележителна бяла кутия. — Тук обработваме картините, прехвърляме видеосигнала на цифров носител. Може да дигитализира картите в реално време, през около една трийсета част от секундата, и да ги запазва. След това обработваме данните с друг компютър. Веднъж изчистим ли отделните кадри, можем да извикваме който си поискаме на монитора и да ги отпечатваме на фотохартия. Така се получава много по-добро разделяне. Това има в папката, компютърно генерирани кадри.

Хауард отвори папката и надникна вътре. Имаше повече от двайсет и осем на десетинчови снимки. Той ги прегледа. Бяха снимки

на кулите и близък план на снайперистите. Някоя обаче не беше достатъчно ясна, за да различи лицата им.

— Това е най-доброто, което мога да постигна с моята техника — обясни Бони, когато забеляза разочарованото му изражение. — Не мога да ви помогна с много, страхувам се. Все пак можете да се уверите, че са по-добри от картините, които виждаме на екрана.

— Какво сте им направили? — поинтересува се Хауард.

— Първо, осредняване на оцветяването, но това не се оказва особено ефективно. Тези образи се получиха, след като използвах метода, наречен междинно пресяване. Може би щях да подобря разделителната способност още, ако бях използвала събиране на пикселите, но щеше да ми отнеме повече време.

Тя забеляза дълбоките бръчки, които се появиха на челото на Хауард и се усмихна. Взе лист хартия и молив и начерта грубо квадрат.

— Представете си, че това е един малък отрязък от екрана — продължи да обяснява. — Взимаме най-малката възможна и неделима частичка. Тя се нарича пиксел. Камерата в самолета е била „Тошиба TSC-10“ с обектив „Канън“ 12:1 и записва 410 000 пиксела на седемстотин хоризонтални реда. Това е много над възможностите на една обикновена камера, някои записват по по-малко от 300 000 пиксела. Човекът е разполагал с доста хубав апарат.

Хауард кимна:

— Бил е търговец на недвижима собственост, имал е практика да снима имотите, които е продавал.

— А, това обяснява всичко. Имаме късмет, че е разполагал с такъв силен апарат, защото иначе нямаше да видим и половината от детайлите, които виждаме сега. Можем да увеличим пиксела колкото си искаме, но той все си остава неделим. Просто ще имаме един по-голям пиксел. С осредняването на оцветяването се изглажда картината, като се взимат осреднените оттенъци и яркости на отделните пиксели на определена част от картината. Така постигнах определено подобрене в яснотата на образите, но в краищата се получи замазване и загубихме някои подробности, което можеше да се очаква. Междинното пресяване е подобен метод, но там вместо осреднените стойности взимаме междинните. Разликата е малка, но значителна. Направих тройно, петорно и накрая деветорно увеличение. За най-неясните райони бих предпочела да използвам третия метод, който

споменах, събиране на пикселите. Избирате един пиксел, чиито параметри по отношение на цвят и яркост можете да определите ясно, след това постепенно продължавате към краищата на картината и добавяте към него пиксели със същите качества. Така се получават групи еднакви пиксели, чиято яркост може да бъде увеличена. Страхувам се, че за това ще ми е нужно доста време с моето оборудване.

Хауард продължи да разглежда снимките, докато слушаше обясненията на Бони, повечето от които влизаха през едното му ухо и излизаха през другото. На една от снимките се виждаха редица плешиви, голи силуети.

— Какво са това? — попита той.

— Да, това ме кара да се чувствам много горда от себе си. На оригинала едва се различават и камерата ги е снимала само на един кадър, но тук се виждат много ясно. В това са се целили снайперистите. Четири чучела. Каквито се използват на витрините на магазините за дрехи.

Хауард постави две снимки на плота. На тях се виждаха две коли и голям камион с плоска каросерия.

— Тези не ги видях на видеозаписа.

Вони кимна енергично:

— Виждат се само за няколко секунди, когато самолетът се е въртял. Качеството не е добро, но цветът и марката личат. Колите са „Крайслер Империал“, един син и един бял. За камиона не съм сигурна. Може да е „Додж“.

— Добре, много добре — похвали я Хауард.

Каза си по-късно да провери в доклада от шерифството за следите от гуми на местопрестъплението.

На следващата група снимки се виждаха трима души, застанали един до друг: мъж на средна възраст с шкембе, по-млад мъж и жена. По-възрастният от двамата мъже държеше нещо. На плота имаше лупа и Хауард я взе, за да огледа предмета.

— Това е радиостанция, предполагам — обясни Вони. — Сигурно е за свръзка със снайперистите.

— Сигурна ли сте, че снимката не може да се увеличи още?

Вони поклати глава. Дългата ѝ плитка се разлюля като въже.

— Направих всичко възможно — отвърна. — Мога да увелича картината, но не разполагам с необходимите програми, за да увелича разделителната способност. Трябва да опитате в някоя японска компания. „Сони“ или „Хитачи“. Те имат необходимата апаратура. А може да опитате в някоя фирма за работи с изкуствен интелект.

— Роботи ли?

— Фирмите за работи имат голям опит в изкуствения интелект, точно какъвто ви трябва. Образите могат да се прояснят допълнително с алгоритми, използващи тъй наречените преобразувания на Хоу и Фурие, и ви уверявам, че има специалисти, които могат да го направят. Компютър, програмиран с изкуствен интелект, може да сравни съседните пиксели и да коригира несъответствията, въз основа на онова, което търси.

Хауард се намръщи:

— Не мога да ви следя мисълта.

— Така, ако компютърът знае, че гледа човешко лице, той ще очаква окото да има определена форма, също носът, брадичката. Ще може да определи дали някое черно петно е мустак, ноздра или клепач. Той ще знае, че човешките тела са очертани от криви линии, но предметите се състоят главно от равни повърхнини. Ако гледа регистрационен номер например, той ще търси очертанията на цифри и букви, не на абстрактни форми. Съжалявам, агент Хауард, но май не обяснявам достатъчно добре.

— Коул, моля, наричайте ме Коул. И се справяте отлично. Всъщност аз имам връзки в една фирма, която разполага с такава техника.

— Наистина ли? Коя?

— „Клейтън електроникс“.

Бони вдигна вежди.

— Добри са. Разбира се, централата им е във Финикс, бях забравила. Защо не отидохте направо при тях?

Хауард събра снимките и ги напъха бързо в папката.

— Искахме да запазим нещата в рамките на ФБР, доколкото е възможно. Видяхте записа, знаете какви могат да бъдат последствията.

Бони сведе очи, бузите ѝ се изчервиха като на виновна ученичка. На Хауард му се прииска да я попита какво не е наред, но реши, че тя

ще отбегне такъв пряк въпрос. Изчака тя сама да му каже какво я притеснява.

— Хрумна ми нещо — каза тя, без да вдига очи. — Е, всъщност не е оригинална моя идея. На съпруга ми е.

— Съпругът ви?

Тя кимна и вдигна глава.

— Той е математик. С докторска степен. Специалист е по компютърна графика.

Хауард остана изненадан, но запази мълчание. Бони очевидно бе много интелигентна и всяка нейна идея по случая можеше да помогне.

— Обсъждахме видеозаписа, тримата мъже със снайперите и кулите, и той каза, че от това щяло да излезе интересен математически модел. Координатите на мъжете и целите могат да се вкарат в компютър и така да се състави триизмерен модел, описващ разположението им.

Хауард разбра причината за притеснението ѝ. Беше обсъждала със съпруга си видеозаписа и сега се опасяваше, че това може да бъде сметнато като нарушение на служебната тайна. Прииска му се да ѝ каже, че няма нищо страшно, но не му се щеше да я прекъсва. Очите ѝ блестяха от ентузиазъм.

— Изчислявате височината на кулите, ъглите и разстоянията до целите, след това прилагате този модел за намиране на реалното място, където трябва да се появи целта.

Хауард потропа с пръсти по папката.

— Съпругът ви може ли да го направи?

— Може да свърши подготвителната работа, да. Не съм му показала записа, но той твърди, че може да сглоби модела. Трябва само да знае точно по кое време на деня е заснет материалът, за да използва сенките за изчисляването на височините и така нататък, а може да се наложи и да отиде на място, за да направи някои измервания. В крайна сметка може да го направи.

— А за реалното място? Как ще го намери на компютъра си?

— Ще има нужда от градски планове, от данни за височината на отделни постройки. Може да ви направи програма, но вкарването на информацията е много трудоемко. След въвеждането на данните програмата ще състави триизмерния модел на местността и може да го сравни с този на различни райони. Така можете да определите дали

взаимното разположение на снайперистите и мишените отговаря на определена местност или не. Ако моделите съвпаднат, ще знаете точно къде ще бъдат разположени атентаторите. Идеята е блестяща.

Хауард се усмихна:

— Така е. Съпругът ви е много умен човек. Имаме обаче един проблем. За момента не знаем коя е целта.

Бони зина, показвайки съвършените си бели зъби.

— О, аз просто предположих...

— Че е президентът?

Тя кимна:

— Мислите ли, че е друг?

— Бони, просто не знаем идеята на съпруга ви обаче е добра. Маршрутът на президента е известен предварително; ако програмата заработи, можем да включим допълнително сили за охрана.

— Значи да започва, така ли?

— Да.

Бони грейна.

— Той много ще се радва. Мисли, че ще е като в детективски роман. Дори предложи да ви покани на вечеря днес. Ще сготвя нещо, а той ще ви разясни някои подробности.

Хауард не можа да откаже.

Домът на Анди и Бони Ким бе просторна едноетажна постройка в тихо предградие на север от Вашингтон. Тревата беше грижливо окосена, пътеките — оградени със стройни цветни лехи, американското знаме се вееше на един пилон. Отпред бяха спрени две коли: „Буик Роудмастър“ и „Чероки Ларедо“; обзавеждането бе типично американско. Това изобщо не отговаряше на очакванията на Хауард. Винаги си беше представял, че корейците се придържат стриктно към традициите си, но семейство Ким очевидно искаше да покаже на всички, че е американско до мозъка на костите си.

Анди Ким имаше кръгло, усмихнато лице с гъст черен перчем, който постоянно падаше на очите му. Бе висок колкото Хауард, но много по-слаб и очилата му придаваха вид на книжен плъх. Той се ръкува с Хауард и му предложи бира. Агентът предпочете портокалов сок и домакинът го покани в хола; Бони се оттегли в кухнята. Беше се

преоблякла в рокля на цветя с бяла якичка и беше разпуснала косата си, така че покриваше раменете и гърба ѝ. Изглеждаше невероятно млада и Хауард си даде сметка, че си придава по-строг вид в лабораторията, за да я взимат по-насерiously. Без обувките с високи токчета достигаше малко над метър и петдесет.

Хауард седна на един дълъг диван и огледа стаята. Едната стена бе закрыта от етажерки с книги, смесица от научна литература, любовни романи и трилъри, всичките на английски. Върху една масичка имаше броеве на „Саянтифик американ“, „Форчун“ и няколко компютърни списания. Големият телевизор работеше, но с изключен звук. Играеха вашингтонските „Червенокожи“.

— Искате ли да гледате мача? — попита Анди.

— Не съм голям запаленко — отвърна Хауард.

— Така ли? Аз обожавам футбола. Има много математика в тази игра, знаете ли?

Бони се появи с бутилка „Будвайзер“ за съпруга си и чаша портокалов сок за госта.

— Вечерята е готова — обяви, — заповядайте.

Преди да стъпи в къщата, Хауард бе очаквал Бони да сготви някой корейски специалитет и че ще се наложи да се мъчи с клечки, но сега изобщо не се изненада на пържолите, пържените картофи и варената царевица. След вечеря Бони сервира кафе и тримата отидоха в кабинета — облицована с дърво стая, с няколко работни маси, затрупани с електроника и компютри. Анди включи един апарат, докато отпиваше от кафето си.

— Вече свърших малко подготвителна работа — обяви. — Надявам се да нямате нищо против.

— Никакъв проблем — отвърна Хауард, седна на един стол и загледа как пръстите на домакина танцуват по клавишите.

— Тези графики са много прости, но така ще получите представа какво имам предвид.

На екрана се появиха два кръга, зелени на черен фон. Анди натисна още няколко клавиша и кръговете се замениха с два силуета, един мъж с пушка и друг — без.

— Добре, да си представим, че това са снайперистът и мишената. И да предположим, че разстоянието между тях е сто и петдесет метра, а ъгълът е десет градуса. — Анди продължи да трака по клавиатурата

и картината стана триизмерна; с пунктиран кръг около целта. — Знаем, че снайперистът трябва да е някъде по тази линия. — Сега, ако наложим положението на снайпериста и целта върху плана на града... — На екрана се появиха няколко четвъртити и продълговати предмета с различни цветове. — Знаем, че не приличат на сгради, но можете да си ги представите.

Хауард се усмихна:

— Опитвам се.

Анди отметна перчема от очите си и бутна очилата си нагоре.

— Добре, сега можем да видим коя от сградите е с подходящата височина и разположение, за да послужи за скривалище на снайпериста. И можем да определим на кой етаж трябва да бъде, за да стреля под определения ъгъл. Така, в случая с един снайперист имаме няколко възможни положения. — Анди посочи четири точки на триизмерния план, където пунктираният кръг пресичаше сградите. — Ако увеличим броя на снайперистите обаче, намаляваме вероятностите.

Анди се наведе над клавиатурата и затрака бързо. Предметите изчезнаха от екрана и той добави още двама снайперисти, всеки свързан с целта чрез пунктирана линия.

— Когато имаме три точки, позицията става по-определена, всяка има пространствена връзка с останалите и с целта. Този път не се получава кръг, а четиристен... — На екрана се появи триизмерна четиристенна фигура, наподобяваща острие на нож, стърчащо от земята. — Вече става доста по-трудно да нагодим модела в плана на града. — Анди отново изкара цветните фигури на екрана. — Виждате ли, всичките три точки, изобразяващи снайперистите, трябва да бъдат на правилните места. Има само едно решение.

Той посочи три места, където позициите на стрелците съвпадаха със сградите.

Хауард отпи от кафето си.

— Колко време ви отне да съставите това? — поинтересува се той.

Анди се усмихна:

— Около три часа, но този модел е наистина много опростен. Истинският работен модел ще бъде много по-сложен.

— Но възможен?

— Разбира се.

— Колко ще ви отнеме?

Анди вдигна рамене:

— Моделът със стрелците и мишената ще отнеме няколко часа. Трудното са измерванията. Ще се наложи да отида на мястото в пустинята и да анализирам записа.

— Не сте ли го видял още?

— Разбира се, че не. Бони никога не би си и помислила да донесе материали на ФБР у дома. Може да стои цяла нощ в лабораторията, но да вземе работа за вкъщи? Никога.

— Ще уредя да видите записа в лабораторията.

— Добре, и ще се наложи да отида до Аризона. Ще трябва да остана почти цял ден там.

— Няма проблем — отвърна Хауард. — Можете да дойдете с мен утре сутрин. Може да гледате записа, когато се върнете. И вече разполагам със списък на местата, на които се очаква да бъде президентът. Можем да ги използваме, за да видим дали системата ви работи. Мога ли все пак да ви попитам нещо? Какво печелите от това? ФБР наистина ще ви покрие разходите и предполагам, че ще получите някакъв хонорар, но работата си е тежка.

Анди погледна жена си и тя му кимна окуражително.

— Бих искал, с ваше съгласие, да го публикувам, ако стане. Повечето ми изследвания са суха научна материя, а това е доста възбуждащо приложение на компютърните ми модели. Ще стане страхотна статия, хората ще говорят за това.

Хауард се замисли за предложението на Анди.

— Ще се наложи да прегледаме текста — отвърна накрая.

— Разбира се. Няма проблем.

— И може да се наложи да запазим някои подробности в тайна, давате ли си сметка?

— Мен най-вече ме интересува математическата страна.

— И трябва да имате предвид, че ако не успеем, ще се наложи да потулим работата. Може да не ви се отвори възможност за никаква публикация.

— Поемам риска.

Хауард кимна:

— Договорихме се тогава.

Анди се усмихна доволно, Бони се наведе и го прегърна.

Джокера взе следобедния влак за Херифорд. Бяха му отнели шофьорската книжка преди шест месеца, след като пътната полиция го хвана на шосе М25 с алкохолно съдържание в кръвта почти двойно над допустимата норма. Денят бе слънчев, но хладен и той носеше синьо дебело палто и черни вълнени панталони. Прекара пътуването в дълбок размисъл, с приведени рамене и поглед, вперен в някаква неопределена точка на преминаващия покрай прозореца пейзаж.

Беше се зарекъл никога да не стъпи в казармите на САС в Стърлинг Лайне и дори не се отзова на поканата от полка за тържеството по случай петдесетата му годишнина през 1991 година. Времето, прекарано в САС, бе един от най-предизвикателните и вълнуващи периоди в живота му, но то го беше променило завинаги. Това бе нещо повече от военна служба: в САС го научиха да убива и част от обучението му включваше програма по обезчовечаване, която бе оставила една хладна празнота на мястото на съвестта му. Едва след като напусна полка, той си даде сметка какво е загубил. Какво са му отнели.

Дневната светлина започваше да отслабва, когато той излезе от гарата и пъхна ръце в джобовете си. Беше си взел почивен ден от залата за пейнтбол, но още не бе решил дали да помогне на полковника или не. Първо трябваше да нареди някои неща в главата си, а за целта имаше нужда от слушател. От някой приятел. Той продължи с наведена глава, но краката му го заведоха безпогрешно до една кръчма, която в миналото често посещаваше, сред редица тухлени къщи с потъмнели стъкла и изкорубени дъбови врати. Вътре две сервитьорки наливаха бири и миеха халби, едната му беше позната. Казваше се Доли. Сервира му с любезна усмивка, по която обаче не личеше да го е разпознала. Това убеди Джокера колко се е променил през последните няколко години.

Той си поръча „Феймъз Грауз“, двойно. Двама млади войници стояха пред една видеоигра в дъното на бара, пъхаха монети и пиеха бира след бира. Бяха подстригани късо, а гъстите им мустаци показваха, че са от Десантния полк, откъдето САС набираше повечето си кадри. Този им външен вид отиваше и за някой лондонски гей клуб.

Джокера така и не можеше да разбере защо им разрешаваха да продължават да се надуват и след като постъпят в САС. Ръководството изискваше от хората си да свалят военните номера на колите си и да се обличат като цивилни, но те продължаваха да бият на очи и всеки средно интелигентен терорист ги разпознаваше без проблем, независимо дали изпълняват задача или не.

Джокерът пресуши чашата си и даде знак, че иска още. Доли му донесе новото уиски.

— Не се ли познаваме? — запита тя.

— Не мисля — отвърна той и ѝ подаде една банкнота от двайсет лири. — Бихте ли ми дали една бутилка от това за вкъщи?

Тя кимна, зави му едно шише в тъмночервена хартия и му го подаде заедно с рестото.

Докато Джокера пиеше второто си уиски, до него се настани някаква жена. Той видя отражението ѝ в огледалото над бара — изрусена и с толкова бледа кожа, сякаш цял живот не си беше показвала носа извън дома си. В огледалото изглеждаше на около трийсет и пет, но когато се обърна към нея, Джокера прецени, че е по-възрастна. Носеше червена блуза и черна пола, малко по-тясна от необходимото. Двамата младоци пред видеоиграта избухнаха в смях и Джокера остана с впечатлението, че се смеят на нея. Отношенията между членовете на САС и жителите на околността бяха традиционно обтегнати: войниците обикновено наричаха местните „микромозъци“ и се отнасяха с презрение към тях, а местните мъже обвиняваха военните, че им крадели жените. Съботните побоища в херифордските кръчми бяха пословични, както и опашките в спешното отделение на болницата след това.

Жената си поръча бренди и кока-кола и когато си получи питието, вдигна чашата си за на здравица към Джокера.

— До дъно — рече и той се усмихна.

Тя гледаше като куче, очакващо награда от стопанина си.

— Наздраве — отвърна Джокера.

Когато жената остави чашата си на бара, по ръба ѝ имаше червило. Тя кимна към бутилката в джоба му:

— Имате ли нужда от помощ, за да изпиете това? Аз живея наблизо.

Джокера изпита внезапно съчувствие към жената. Тя имаше вид, сякаш очакваше лошо отношение от мъжете и той не искаше да наранява чувствата ѝ.

— Не мога — отговори. — Отивам у един приятел, а той е голям пияч.

Тя посърна, после пак се усмихна:

— Приятно изкарване тогава.

Джокера пресуши чашата си и излезе от топлия бар. Тръгна с бърза крачка, остана изненадан колко е паднала температурата. Зачуди се дали не е станал мекушав. Църквата бе на десетина минути от кръчмата. Представляваше каменна постройка с покрив от плочи и оставаше скрита от улицата от ред кестени с широки корони. Джокера бутна дървената порта и тя изскърца, той влезе и тръгна бавно по чакълестата алея. По време на службата си бе посещавал църквата не повече от десетина пъти: три пъти на сватби, останалите — на погребения. В гробището наоколо САС погребваше загиналите си.

Джокера тръгна по пътеката отляво на църквата. Гробовете се поддържаха безупречно, тревата бе окосена с военна педантичност и върху много от мраморните плочи стояха месингови вази с пресни цветя. Докато крачеше сред тях, през паметта на Джокера минаваха спомени и той потрепери. Двама от приятелите му бяха намерили смъртта си при засада на ирландската граница, друг бе загинал при взрив на кола бомба в Германия. Мик Нюмарч беше единственият, когото бе видял как умира.

Отляво имаше пресен гроб, покрит с букети, започващи вече да вехнат. Плочата очевидно беше нова и носеше името на Пит Маниън. Джокера спря за минута и заразглежда картичките, все още прикачени за цветята. Съпруга. Родители. Венец във формата на полковия герб.

Камъкът на гроба на Нюмарч изглеждаше недодялан и груб: сив гранитен блок, в който бе изсечено името на офицера, военният му чин и датите на рождението и смъртта му. Това беше всичко. Без думи на състрадание, без молитви за покоя на душата му. Само фактите. Когато дойдеше време и той да бъде заровен на шест педи под земята, и Джокера искаше подобен епитаф. Гробът бе малко по-встрани от пътеката и той се приближи по ниско окосената трева. Разопакова бутилката. Свали палтото си, постла го до надгробния камък и седна.

— Здравей, Мик.

Той погледна тъмнеещото небе и отвинти капачката на бутилката. Една-две по-ярки звезди вече се виждаха, а и нямаше изгледи да вали.

— Доста време мина, Мик. Извинявай, че не се отбих по-рано.

Джокера отпи голяма глътка уиски и почувства как течността сгрыва вътрешностите му. Погледна голия надгробен камък.

— Искаш ли да пийнеш, Мик?

Той изля тънка струя от алкохола върху свежата трева, след това отпи нова глътка.

Коул Хауард взе един брой на „Електроникс мънтли“ и го разгърна. Погледна часовника си и се намръщи. Чакаше вече петнайсет минути пред кабинета на тъст си, макар че беше дошъл съвсем навреме за срещата в четири часа. Понякога Теодор Клейтън можеше да се държи като невъобразим гадняр. Секретарката на Клейтън вдигна поглед от компютъра си, сякаш прочела мислите на Хауард.

— Съжалявам, господин Хауард, още говори по телефона. Знае, че сте тук.

— О, не се съмнявам, Алисън. Не се съмнявам.

Той се опита да прочете една статия за някакъв нов японски микропроцесор, но речниковият му запас не беше достатъчно богат. Хауард хвърли списанието върху масичката и загледа тропическите риби в аквариума на бюрото на секретарката. Ярките животни се промъкваха между изглеждащите прекалено зелени водорасли, от едно пластмасово корабче на дъното се издигаше поток от мехурчета.

Между краката си Хауард държеше кафяво кожено куфарче. Вътре бе само оригиналната касета от камерата на Мичел. Агентът можеше да я донесе и в джоба на самото си, но в кабинета на тъст си се чувстваше по-уверен, ако носи куфарче. То му придаваше авторитет, както и тъмносивият костюм, който бе навлякъл специално за случая. Теодор Клейтън винаги успяваше да накара зет си да се чувства, сякаш е пропуснал да се измие зад ушите и че затова ще му се карат.

Заедно с Анди Ким бяха взели първия самолет от Вашингтон. Математикът в момента беше сред пустинята с хора от местното шерифство, познаващи местопрестъплението. На Хауард му се искаше да отиде и той, но сега, след като бяха изчерпали възможностите на

техниката, с която разполагаше ФБР, по-важно беше да даде записа на Клейтън. Той отново погледна часовника си и оправи ръба на панталоните си. След малко се изправи и се приближи до витрината, съдържаща някои от дървените статуетки на Клейтън. Култовите фигурки, издялани от тополови корени от индианците хопи в Северна Аризона, бяха изключително ценни, някои датираха от осемнайсети век. Клейтън бе запален колекционер на индианско изкуство, но по-скоро за да покаже колко е богат, отколкото като израз на добър вкус.

— Господин Клейтън е готов да ви приеме, господин Хауард — обади се секретарката.

Стана и му отвори вратата. Хауард знаеше, че на Клейтън дори няма да му мине през ума да излезе да го посрещне и че ще го завари седнал зад масивното си бюро. Съвсем правилна преценка. Клейтън изчака Хауард да стигне до средата на огромния мек килим, преди да стане, да нагласи ръкавелите на шитата си по поръчка копринена риза и да излезе иззад антикварното си бюро. Клейтън шиеше костюмите си в лондонския „Савил Роу“ и получаваше по един на всеки шест месеца, струващ повече от месечната заплата на Хауард. Милионерът беше изтупан като телевизионен говорител и чертите на лицето му напълно съответстваха на дрехите му: кестенява коса, прошарена на слепоочията; безупречни зъби, които могат да се осигурят само със сериозни инвестиции; лек загар, говорещ, че бизнесменът пътува зад граница повече по работа, отколкото на почивка; и леки бръчки, колкото да му придадат зрял и уверен вид.

— Коул, Коул, извинявай, че те накарах да чакаш толкова много.

Извинението и лъчезарната усмивка на Клейтън изглеждаха не по-малко изкуствени от водните растения в аквариума навън. Той потупа Хауард по гърба и го поведе към дивана в другия край на кабинета.

— О, знам колко си зает, Тед — успокои го Хауард и постави куфарчето върху коленете си.

— Каза, че било важно?

— Много.

— По работа или имаш домашни проблеми?

Хауард почувства, че се изчервява неволно.

— Не, Тед, нямам никакви проблеми въкъщи.

Клейтън постави ръка на рамото му и го стисна.

— Радвам се да го чуя, Коул. Радвам се да го чуя. Та, какво мога да направя за теб?

Хауард отвори куфарчето, извади касетата и я подаде на тъста си.

— Това е запис от един нещастен случай в пустинята в резервата край езерото Хавасу от миналата седмица. Един малък самолет е бил свален от група снайперисти. Направихме всичко, което е по възможностите на апаратурата ни, а непременно трябва да знаем кои са тези хора.

— Снайперисти в пустинята? Какво, за Бога, са търсили там? Ако оставим настрана факта, че се нарича резерват, там няма нищо, което може да се ловува. Иначе щях да знам.

Теодор Клейтън беше запален ловджия, имаше голяма стая с трофеи у дома си и от време на време настояваше да ги покаже на зет си. Хауард мразеше стъклените погледи на неговите жертви, но изтърпяваше цялата процедура заради жена си.

— Предполагаме, че са репетирали атентат — обясни агентът.

Клейтън вдигна вежди.

— Шегуваш се! — възкликна.

Хауард поклати глава.

— Де да беше така. Има трима снайперисти на различни разстояния и височини спрямо четири чучела, които предполагаме, че представляват целта. Предполагаме, че самолетът е бил свален, защото се оказал случайно на мястото на действието.

— Коул, това почти не е за вярване. Кой, за Бога, ще си даде толкова труд да репетира атентат наред с пустинята?

— Мерниците трябва да се калибрират, времето на действие на отделните участници трябва да се отработи. Ако предположим, че искат да успеят от първия път, логично е да тренират всичко на някое скришно местенце. Местността е избрана внимателно. Единственото голямо шосе в околността е 93-то и то се намира от другата страна на планините Хуалапаи.

Клейтън вдигна касетата.

— И тук е записано всичко?

— Не, един от пътниците е снимал с камера, която е останала невредима след катастрофата.

— За късмет.

— Зависи от чия гледна точка — отвърна Хауард, мислейки за опитите на госпожа Мичел да успокои сина си по време на стремглавото падане на самолета.

— И така, какво точно искаш от мен?

— Не можем да различим лицата на хората на записа. Има трима със снайпери и още трима, които явно ръководят операцията. Виждат се няколко коли; определихме каква марка са, но не можем да видим номерата.

— Не е голяма работа, Коул! — засмя се Мичел.

— Ще стане ли?

— Зависи — отвърна възрастният мъж и се върна зад бюрото си. — Зависи от разделителната способност на записа, от фокуса и качеството на обектива. Има много фактори. Ще накарам хората си да го погледнат и да си кажат мнението.

— Вие обаче извършвате такива анализи на записи, нали?

— Разбира се — отговори Клейтън и се настани на коженото си кресло. — Изпълняваме доста правителствени поръчки, така че с удоволствие ще помогнем на ФБР. Пък когато дойде време за приемане на закони, ще напомним пак за услугите си.

— Какво толкова се интересува Чичо Сам от видеотехнологии?

Клейтън се усмихна и забарабани с длани по бюрото си.

— Не е просто Чичо Сам, Коул. Обработването на образи е от голяма важност за медицината, физиката, астрономията, биологията, каквото се сетиш, надали има област на науката, където да не се използва. А то тепърва започва да се развива. Ще дойде време, когато машини ще четат рентгенови и томографски снимки без никаква човешка намеса. Машинна диагностика. Моментът назрява.

— Тогава по-логично е с това да се заеме някой научен институт, а не „Клейтън електроникс“ — продължи да настоява Хауард, който много добре знаеше шикалкавенията на тъста си.

Познаваше достатъчно дълго Теодор Клейтън, за да знае, че когато премълчаваше нещо от истината, ръцете му го издаваха.

— Е, не мога да отрека, че има известни приложения в армията, които носят доста добра печалба — призна Клейтън. — Комерсиалната компютърна обработка на сателитни снимки обаче също има голямо бъдеще — неща като наблюдение на културните насаждения и прогнозиране на времето. Има и възможности за приложение в

контрола на качеството — компютрите могат да правят интерпретации на основата на математически уравнения и статистически модели, без досадните грешки, поставящи човешките решения на такова съмнение.

Клейтън забарабани с пръсти по пресата за документи.

Гледаше спокойно зет си и гласът му бе равномерен като на съдия, произнасящ присъда, но Хауард усещаше, че крие нещо.

— Кажй ти, на чие решение ще се довериш повече — на компютър, който има стопроцентова успеваемост в диагностицирането на рак, или на рентгенолог, който се е разделил с жена си и чиято кола е била разбита?

— И дума за сравнение на може да става, предполагам — съгласи се Хауард.

Чудеше се какво ли крие Клейтън. Кръстоса крака и погледна през прозореца отстрани на бюрото. На паркинга чисто новият ролс-ройс на тъст му блестеше под лъчите на следобедното слънце. Теодор Клейтън не беше достигнал сегашното си финансово положение, подпомагайки медицински изследвания; бе натрупал състоянието си от военни договори за милиони долари, включително за мерници за нощно виждане, системи за наблюдение и компютризирана апаратура за следене.

— Е? — настоя Клейтън.

— Извинявай, Тед, какво каза? Мислех си за нещо друго.

Клейтън го изгледа раздражено.

— Попитах дали всичко за неделя вечер е наред.

— Неделя вечер ли?

— С Лайза ще идвате на вечеря.

Сърцето на Хауард се сви. Мразеше да ходи у тъст си и предполагаше, че жена му е изчаквала подходящ момент, за да му го съобщи.

— Разбира се — отвърна. — С нетърпение чакаме момента.

Клейтън се изправи, оставяйки касетата на бюрото.

— Добре, добре. Надявам се дотогава да имам вече нещо ново за теб.

Хауард се намръщи. Неделя беше след пет дни. Той се изправи.

— Има ли начин да получа резултатите по-скоро? Не знаем за кога е предвиден истинският атентат.

— Ще ускоря нещата — склони Клейтън. Потупа Хауард по гърба и двамата се оттеглиха към вратата. — Ще ти се обадя веднага, щом излезе нещо. Между другото, не забрави ли нещо?

— О, да. Наистина ти благодаря, Тед, Много ти благодаря.

Клейтън се засмя:

— Не, бе, куфарчето имах предвид. Забрави го на пода. Хауард се изчерви.

— Благодаря — изсъска през зъби.

Полковникът подаде на Джокера един дебел плик и се отпусна в креслото си. Джокера отвори плика и изсипа съдържанието му върху бюрото на шефа си. Най-отгоре имаше британски паспорт. Той го взе и го разлисти. Паспортът беше от три години и носеше снимка, която сигурно бе взета от служебното му досие в САС, с по-слабо лице и коса почти до раменете. Документът беше на името на Демиън О'Брайън, датата на раждане — тази на Джокера. Той погледна задните страници. Бяха празни, ако не се брой многократната входна виза за САЩ.

— Не съм пътувал много — отбеляза Джокера с усмивка.

Вдигна три листа печатен текст, защипани с телбод, и ги прегледа набързо.

— О, сега виждам защо. Прост работник, от време на време работа по барове, две присъди за хулиганство в нетрезво състояние и една за нападение. Не особено приятен характер, а?

— Това е само прикритие, Джокер. Нищо лично.

Полковникът сбърчи нос. Мъжът, седнал пред него, не се беше бръснал сигурно от два дни и миришеше непоносимо. Дрехите му бяха намачкани, сякаш бе спал с тях, и цялото му палто беше в сламки.

Дори да усети отвращението на полковника от безобразния му външен вид, Джокера не го показа. Според фалшивата автобиография той бе роден преди трийсет и шест години в Белфаст, беше прекарал първите дванайсет години от живота си в Лондондери и бе учил в католическо начално училище. Както къщата, така и училището бяха разрушени от години: къщата — в съгласие с градоустройствения план; училището — при палеж, в който изгорели и архивите. Джокера

бе използвал адреса и училището и при други операции под прикритие в Северна Ирландия и знаеше добре подробностите.

— Постарахме се да се придържаме към оригиналната ти биография между дванайсети осемнайсетгодишната ти възраст, така че да ти е по-лесно да запомниш данните — обясни полковникът. — След като си навършил осемнайсет, постоянно си пътувал, никога не си се застоявал много на едно място. Тук имаш свобода да си измисляш, можеш да кажеш, че си останал в Ирландия, че си прекарал времето си в Шотландия, използвай факти, които можеш да представиш най-правдоподобно. Ето телефонен номер, ако искат да говорят с някого, при когото си работил. Ако някой се обади, ще му бъде казано, че разговарят със собственика на един лондонски бар, и ще получат блестяща препоръка за теб. Долните два листа съдържат резюме на последния доклад на Маниън.

Джокера кимна и, прибра печатните страници отново в плика. На бюрото имаше половин дузина големи снимки и той ги вдигна. Погледът му изведнъж стана по-суров. На една снимка се виждаше жена около четирийсетте с тъмнокестенява леко чуплива къса коса и съзлививи очи. Друга я показваше в цял ръст; очевидно бе правена на някакво погребение, защото жената беше облечена в черно и държеше кърпичка в дясната си ръка. Отзад се виждаха мъже с черни барети и тъмни очила и ковчег, покрит с републиканския трикоълор.

— Това са последните снимки на Мери Хенъси, направени на погребението на съпруга ѝ преди пет години — обясни полковникът. — Ти, разбира се, си я виждал и след това.

— Не се беше променила — отбеляза Джокера, без да вдига очи от снимката.

В ръцете на един от мъжете отзад се виждаше голям автомат.

— Със сигурност вече си е променила външността. Може да е руса, червенкоса, брюнетка, няма как да знаем. Косата ѝ може да е по-дълга или накъдрена, може да носи цветни лещи. И да е надебеляла.

— Не — отсече тихо Джокера, без да отмества очи от стройната фигура и добре оформените крака на жената. — Твърде суетна е. Косата, да, може да я промени, но не и фигурата си, а и няма да рискува да се подложи на пластична операция. Пък и дори да се е подложила, пак ще я позная.

Имаше снимка как жената се качва в някаква кола. На друга стоеше пред голяма тухлена къща. Джокера познаваше неколцина от мъжете с нея — ключови фигури в ИРА и „Шинфейн“. Останалите снимки бяха на Матю Бейли. Той бе нисък, с рошава червена коса и пронизващи зелени очи. Имаше чип нос с лунички, дълбока трапчинка на брадичката, сякаш някой я е натиснал с пръст и отпечатъкът е останал, и бенка под лявото око.

— Бейли е на двайсет и шест и е отговорен за смъртта на най-малко четирима души от ълстърската полиция — продължи полковникът. — ИРА го изпрати в САЩ преди шест месеца, когато в Северна Ирландия стана прекалено напечено за него. Един от антитерористичните отреди на ФБР едва не го заловил в Лос Анжелис преди четири месеца, когато се опитвал да купи ракетна система земя-въздух, но някой го предупредил и той се покрил за известно време. Миналия месец получихме сигнал, че се появил отново в Ню Йорк и изпратихме Маниън.

Джокера вдигна рязко глава.

— Предупредили го, казвате? Кой може да го е предупредил?

— Знаеш много добре, че в Щатите е пълно с ирландци, които симпатизират на ИРА, Джокер. Не гледат на тях като на терористи, а като на борци за свобода. В органите на реда има предостатъчно ирландци. Всяко второ ченге в Ню Йорк е с ирландско име и всичките носят ирландската детелина на Деня на свети Патрик.

— Да не намеквате, че не можем да имаме доверие на американската полиция?

— Полиция, ФБР, Главна прокуратура, ще стоиш настрана от всички. Никакви контакти с американците. Не можем да си позволим да се провалим, това е единственият ни шанс.

Джокера вдигна една снимка на Бейли и една на Хенъси. Можеха да бъдат майка и син.

— Какво ви кара да мислите, че са заедно? Маниън видял ли ги е?

— Не. Нямаме никаква представа, че тя е там. Едва след като намериха трупа на Маниън, разпознахме почерка ѝ. Американците нямат никаква представа. Разглеждат го като обикновено убийство.

— Не знаят, че Маниън е бил от полка?

Полковникът поклати глава:

— Не, сестра му уреди тялото да бъде върнато в родината и прикритието му бе запазено.

Джокера постави снимките върху паспорта. Видя британска шофьорска книжка на името на Демиън О'Брайън и се усмихна. Замисли се за собственото си разрешително за шофиране, поставено под запор за още две и половина години. Усмивката му стана още по-широка при вида на дебела пачка банкноти. Прокара пръст по ръба на пачката и загледа лицето на Бенджамин Франклин на лицевата страна. Почти всички бяха по сто долара.

— Тук има един бон — обяви полковникът. — Ще ти дадем и две кредитни карти, една „Виза“ и една „Мастъркард“ на името на Демиън О'Брайън. Можеш да ги използваш за покупки или за теглене до 300 долара на ден от всяка. Използвай ги винаги, когато е възможно, открити са по банкови сметки, които постоянно следим. При всяко използване на картите ще знаем къде се намираш. Съветвам те да ги ползваш поне веднъж дневно; просто изтегляй по някоя малка сума, за да знаем къде се намираш.

— А подкрепления, докато съм там?

— Ще си сам. Последното, което ни трябва, е отряд, който да те следи. Това е напълно самостоятелна операция, Джокер. Така трябва да бъде, ако искаме да проработи.

Джокера прибра парите в плика, след това пъкна снимките и листата.

— А оръжие?

— Трябва да си набавиш, когато пристигнеш. Като се има предвид в какви среди ще се движиш, това няма да е трудно.

Джокера потърка брадичката си с две ръце. Неколкодневната брада одраска кожата му.

— И после? Все още не сте ми казали как точно искате да ги обезвредя.

По устните на полковника заигра тънка усмивка.

— Оставям ти да избереш — прошепна едва чуто той.

Джокера кимна. Разбираше добре защо трябва да действа сам и защо няма да има никакъв контакт с американците.

— Полковник, за мен ще бъде удоволствие.

Искаше му се да се чувства толкова уверен, колкото звучеше. Последната му среща с Мери Хенъси го беше разклатила (както

физически, така и психически) и ентузиазмът, с който приемаше мисията, бе примесен с едно чувство, което не беше изпитвал отдавна. Страх.

След като остави Анди Ким на летището, Коул Хауард се върна в службата си. Математикът бе прекарал предишния ден в пустинята заедно с неколцина души от местното шерифство и едно лазерно измервателно устройство, което Хауард бе успял да му осигури от Окръжното пътно управление. Ким бързаше да се върне във Вашингтон и да започне да въвежда данните в главния университетски компютър. По време на пътуването към летището се беше държал като възбудено дете, клатеше непрекъснато глава, докато говореше. На Хауард му се щеше да срещне същия ентузиазъм и у младата агентка на ФБР, натоварена с откриването на колите, използвани в пустинната репетиция. Тя бе двацет и пет годишна, завършила колеж и току-що излязла от Академията, отракана и твърде окосмена жена, която бе гледала „Мълчанието на агнетата“ петнайсет пъти и очевидно беше решила да изгради характера си по-скоро по модела на Ханибал Лектър, отколкото на героинята на Джоди Фостър. Беше висока, с руса коса, остри черти и бледи зелени очи, които като че постоянно гледаха Хауард с презрение. Такъв поглед обикновено срещаше у тъста си. Агентката се казваше Кели Армстронг и явно се сърдеше на Хауард, че я занимава с такава рутинна работа, макар че получаваше заповеди пряко от Джейк Шелдън. Хауард искаше някой по-опитен, но Шелдън настоя да вземат новото момиче, защото откриването на коли под наем не изисквало особено висок коефициент на интелигентност. Тя не се беше усмихнала ни веднъж и хладното ѝ официално държание го вбесяваше.

Младата жена го чакаше в кабинета му. Погледна демонстративно часовника си, скъп златен „Картие“, и стисна намазаните си с лъщящо розово червило устни. Хауард понечи да ѝ обясни, че е закъснял заради Анди Ким, но предпочете да не ѝ доставя това удоволствие.

— Добро утро, Кели — поздрави я хладно той.

— Добро утро, Коул. Намерих дванайсет фирми за коли под наем в радиус от петдесет мили около Финикс, които дават коли с цвета и

марката на онези от записа на Минел. В деня на убийството са били дадени общо осемдесет и три. — Тя погледна бележника си и прелисти на следващата страница със звук като от разкъсване на дреха. — Седемдесет и девет са върнати, четири още не са. Всичките в съгласие с договора за наем.

Хауард кимна и седна зад бюрото си. Махна на Кели да се настанява, но тя се направи, че не го вижда.

— За всичките осемдесет и три коли е платено с кредитни карти и всичките са върнати без никакви инциденти. Няма нито подправени, нито крадени карти. Проверих собствениците на всички шофьорски книжки и освен няколко десетки неплатени фиша и един, който дължи няколко хиляди долара за детска издръжка, не открих никакви нарушения. — Хауард отвори уста да заговори, но Кели продължи: — Попитях във всички фирми дали са давали под наем синя и бяла кола по едно и също време, но никоя не е давала. Общо осем автомобили са участвали в пътнотранспортни произшествия, но всичките са се разминали с ожулване на боята и подробностите за застраховките на другите шофьори са отразени в протокола.

— Добра работа, Кели. Добре си се справила — похвали я той.

Тя кимна и се обърна да си върви.

— Но... — продължи той и агентката се наежи.

Обърна се и го погледна над острия си нос като разгневена птица, готова да му изкълве очите. Вдигна многозначително лявата си вежда.

— Тези коли трябва да са дошли отнякъде — продължи той.

— Без регистрационните номера ще е много трудно да ги открием — изрече бавно тя.

— Трудно, но не и невъзможно.

— Дори не сме сигурни, че са били под наем.

— Да, но не е много вероятно да рискуват, като използват личните си коли.

— Може да са крадени.

— И това е вярно и е добра насока за разследване. Трябва да провериш дали някоя от колите, обявени за издирване, не отговаря на описанието. Преди това обаче провери всички свидетелства за правоуправление, използвани за наемането на автомобилите, за които вече говорихме.

Тя се усмихна напрегнато:

— Нали ти казах, че вече съм го направила.

Хауард поклати глава:

— Не, ти каза, че шофьорските книжки са редовни. Може да има крадени, за които не е подаден сигнал. Или да са оригинални, но издадени на базата на фалшиви документи за самоличност. За издаване на шофьорска книжка е достатъчно да минеш изпитите и да покажеш свидетелство за раждане. А свидетелствата за раждане се фалшифицират лесно, може да се използват и такива на починали деца. Трябва да се свържем с всеки собственик на книжка поотделно и да ги разпитаме дали наистина са наели кола. И къде са ходили с нея.

— Коул, това може да ни отнеме седмици.

— Колкото, толкова. И ако това не доведе до нищо, трябва да разшириш радиуса на търсенето до сто мили. И ще продължиш да го разширяваш, до Туксон3 и отвъд, ако се налага. Това е много важно, Кели.

Тя го погледна, сякаш се канеше да каже нещо, но просто кимна и се извъртя на пети. Напусна демонстративно кабинета, развявайки скъпата си вълнена пола като конска опашка.

Мери Хенъси стоеше пред огледалото в банята и наблюдаваше отражението си. Като малка винаги си беше мечтала да бъде руса. Направо подлудяваше майка си: на всеки рожден ден искаше все едно и също — руси къдрици — и бе изпратила безброй писма до Дядо Коледа, преди да достигне възрастта, когато осъзна, че цветът на косата е генетична даденост, не нещо, което родителите могат да променят. Когато откри, че естественият кестеняв цвят може да се промени с химически вещества обаче, тя вече не желаше да бъде руса. И ето я сега, на прага на петдесетата си година, с коса с цвета на зряло житно поле. Тя завъртя глава, след това се наведе, за да провери корените. Боята щеше да се задържи добре още около седмица, реши тя. Вдигна глава и поглади кожата на врата си с пръсти. Започваше да губи част от еластичността си, забеляза тя с леко съжаление. Хенъси потрепери при мисълта за провисналата кожа по вратовете на старите лели, които идваха у дома ѝ като дете, целуваха я и ѝ даваха дребни монети. Скоро щеше да дойде нейният ред да се изправи пред

пораженията на възрастта и не изгаряше от нетърпение да ги види. По ирония косата ѝ изглеждаше по-добре от всякога: русият цвят ѝ отиваше, а лекото къдрене ѝ придаваше по-голяма плътност. Освен това Хенъси бе променила напълно външността си, макар че видът ѝ отговаряше на снимката на американския паспорт върху тоалетката.

Тя нагласи яката на пуловера си, след това извади сакото си от гардероба и го облече. Комбинирано с черни дънки, облеклото ѝ бе ежедневно, но ѝ придаваше делови вид. Тя взе колата си от паркинга на хотела и потегли към летището.

Матю Бейли я чакаше в кафенето пред нахапан кроасан и чаша изстинало кафе. Изправи се рязко, щом я видя, ѝ разплиска кафе по масата. Мери се усмихна. Бейли беше почти наполовина на годините ѝ, достатъчно млад, за да ѝ бъде син, но на няколко пъти бе дал ясно да се разбере, че с удоволствие би я вкарал в леглото си. Това беше една от причините тя да се облича толкова консервативно — не искаше да го насърчава по никакъв начин.

— Самолетът кацна по-рано — обясни той, докато бършеше кафето с хартиени салфетки.

— Съжалявам, трябваше да проверя.

— О, няма нищо. Н-н-н-няма нищо.

Мери бе забелязала, че Бейли започва леко да заеква, когато останат сами. Трудно бе да се повярва, че този слабичък младеж е отговорен за смъртта на четирима северноирландски полицаи. Беше с цели пет сантиметра по-нисък от Мери, с рошав червен перчем и осеян с лунички чип нос. Косата му бе такава, че трудно се боядисваше (веднъж беше опитал да промени цвета ѝ в черно и тя бе станала тъмнозелена), затова, за да промени външния си вид, се беше подстригал късо, беше си пуснал тънки мустачки и носеше очила с кръгли стъкла. Така изглеждаше на деветнайсет. Обличаше се като типичен американски студент — с горница на анцузи, широки дънки и маратонки. Тя се настани срещу него.

— Как мина? — попита.

— Без проблеми — отвърна той; огледа се къде да хвърли мокрите салфетки. — Искаш ли нещо? Кафе?

Мери поклати глава. Бейли остави салфетките в пепелника.

— Купих билет за Лос Анжелис с картата на „Амекс“ и я използвах, за да си наема кола и стая в м-м-мотела. Върнах колата след

два дни, оставих картите в един портфейл заедно с няколко банкноти и го подхвърлих в центъра на Лос Анжелис. Повъртях се наоколо, за да се уверя, че ще го вземат. Двама негри го прибраха и надали ще го предадат в полицията. — Той се ухили. — Единият започна да танцува от възторг. Да го беше видяла само, какъв смешник. Платих в брой за билета насам и унищожих шофьорската книжка.

— Добре. Това трябва да проработи.

— Наистина ли мислиш, че ще изпратят някого след нас?

— Не знам, но по-добре да вземем мерки. След като свалихме онзи самолет в пустинята, наоколо сигурно гъмжи от ченгета. Винаги има възможност да открият колите по следите от гуми или да намерят свидетел, който да ни е запомнил от бензиностанцията. Ако открият откъде сме наели колата, ще научат номерата на кредитните карти и шофьорските книжки, които сме използвали.

— Нали имената и без това са фалшиви?

— Да, но сега, след като оставихме заблуждаващата следа в Лос Анжелис, ще си помислят, че сме в другия край на страната.

Бейли кимна и заподмята чашата в ръце. Очевидно имаше нещо наум и Мери зачака да изплюе камъчето. Бейли остана със сведени очи.

— Значи, продължаваме, така ли?

— В какъв смисъл? — попита тя.

Говореше тихо и равномерно, макар че сърцето ѝ заби силно. Последното, което ѝ трябваше, беше Бейли да се разколебае.

— Просто след онова, което стана в пустинята, си помислих, че ще поискаш да го отложиш.

— О, не, Матю. Не. И дума да не става за отлагане. Освен самолета всичко мина по плана. Мерниците са нагласени, отрепетирахме самото убийство. Готови сме.

— Добре — съгласи се тихо той.

Мери се пресегна и докосна леко ръката му. Той потрепери, сякаш го е ударил ток, усмихна ѝ се.

— Имаме само една възможност — продължи тя. — Много време и пари хвърлихме в това, нали не искаш да пропаднат напразно?

— Ами онзи пич от САС? Маниън?

Мери изсумтя:

— Той не знаеше какво планираме. Нали чу какво каза, следил е теб, това е всичко. Просто се е озовал на неподходящо място в неподходящо време.

— Като самолета.

— Като самолета — повтори тя; прокара показалец по ръката на Бейли. — В САС са научили, че си в Щатите, и са го изпратили да души. Нищо не е знаел.

— Щом той успя да ме намери, те ще изпратят и други.

Мери отдръпна ръката си.

— Затова ще отидеш във Флорида, докато се подготвим за крайния етап. Иди в Дисниленд, забавлявай се. По това време на годината Флорида гъмжи от британци, никой няма да те намери там. Ще се срещнем в Балтимор след четири седмици. — Тя му подаде листче с телефонен номер. — Обади ми се в този хотел на дванайсети април. Тогава ще ти кажа как ще се срещнем.

Бейли не изглеждаше особено убеден. Мери се наведе напред.

— Матю, имам нужда от теб. Наистина. — Усмивна се колкото можеше по-лъчезарно. — Матю, ти си с мен, нали? — Той кимна и тя го награди с нова усмивка. — Всичко ще мине по мед и масло, наистина. Покрий се сега за няколко седмици и ми се обади на дванайсети. Преди обяд.

Тя се изправи, наведе се, целуна го леко по бузата и си тръгна. Знаеше, че той я наблюдава и завъртя задника си малко повече от обикновено. Противно ѝ беше да го прави, но се налагаше.

Джокера кацна в Ню Йорк на 17 март следобед, изтръпнал от осемчасовия полет с „Бритиш еървейс“. „Околосветски пътешественик“, така наричаха втората класа в тази авиокомпания, но за Джокера това си беше чист „Конски вагон“: малки седалки без достатъчно пространство да си опънеш краката и храна, толкова изкуствена, колкото усмивките на стюардесите. Той осъзна значението на датата едва когато таксито му спря някъде на 72-ра улица. Шофьорът се обърна и се ухили.

— Шибани ирландци — каза с акцент, за който Джокера предположи, че е славянски.

— А? — стресна се англичанинът, който тъкмо бе задрямал.

Дори задната седалка на нийоркското такси беше по-удобна от самолета на „Бритиш еървейс“ и шофьорът бе засилил отоплението.

— Шибани ирландци — повтори таксиджията. — Днес е манифестацията за Свети Патрик и движението е блокирано. Така ще е цял ден. Днес са шибаните ирландци, другата седмица — шибаните гърци, а следващия месец, можете ли да повярвате, шибаните пуерториканци.

— Няма проблем — успокой го Джокера. — Не бързам.

— Както кажете — измърмори шофьорът и започна да натиска ядно клаксона.

— Англичанин ли сте?

— Шотландец.

— Тъй ли? Аз съм от Турция. Страхотна шибана страна е това Америка. Страхотна.

Шофьорът продължи да натиска клаксона и да ругае задръстването. На Джокера му се стори, че речникът му от ругатни се състои само от думата „шибан“ и че не може да изтрае и една минута, без да я употреби поне два пъти.

Джокера загледа тълпата, точеща се покрай магазините. Беше студен пролетен ден и повечето хора носеха дълги палта и шалове. Канавките бяха пълни с боклук: стари вестници, смачкани кутии от безалкохолни и празни кутии от цигари. На никого явно не му пукаше. Набит мъж със скъпо кашмирено палто хвърли недопушената си пура на земята и тя продължи да свети с червено пламъче, докато някаква бяла обувка с висок ток не я смачка. Джокера премести поглед от обувката по изящния крак, който се скриваше под сивкав шлифер. Жената беше брюнетка, с права коса до раменете. Промъкна се покрай едър чернокож, който пъкна една пластмасова чашка под носа ѝ и я помоли за милостиня. Просякът извика нещо след нея, но тя не показа с нищо, че го е чула, и той протегна ръката си с чашката към един мъж в делови костюм, който се направи, че не го забелязва. Хората се стараеха, доколкото бе възможно, да отбягват погледите на околните, сякаш всеки израз на внимание можеше да се приеме за враждебен акт. Просякът забеляза, че Джокера го гледа и се ухили. Докуцука до таксито, облегна се с една ръка на покрива и се наведе.

— Имате ли дребни? — раздвижи беззвучно устни близо до прозореца.

Джокера поклати глава. Носеше само стодоларовите банкноти от полковника.

— Я се разкарай, бе! — ревна таксиджията. — Остави ми клиента на мира.

— Няма нищо — успокой го Джокера. — Не е проблем.

— И си махни шибаната мръсна ръка от таксито ми — продължи да крещи шофьорът.

Просякът излезе пред колата. Носеше окъсано сиво вълнено палто без копчета, износени на коленете кафяви панталони и зелен пуловер. Продължаваше да се усмихва, но погледът му бе хладен, почти маниакален. Мускулите на врата му се напрегнаха, той изви глава назад, след което изплю голяма зеленикава хрчка върху предното стъкло.

— Шибана гад! — изкрещя шофьорът.

Включи чистачките и те размазаха хрчката по стъклото. Просякът се захили, тресейки глава. Шофьорът натисна копчетата за измиване на стъклото и то се обля с вода.

— Накъде отива този шибан град? — изрева реторично той.

Движението тръгна и таксито отмина. Джокера се обърна и загледа просяка. За момент очите им се срещнаха и той почувства странен хлад вътре в себе си. Даде си сметка, че не му трябва много, за да изпадне толкова, че да се наложи да живее по улиците. Запита се как ли ще се оправи в град като Ню Йорк, без дом, без пари. След като напусна работата си като нощен пазач на Кучешкия остров, той бе останал безработен почти шест седмици и едва не изпадна в мизерия. Ако хазаинът не се беше съгласил да изчака за наема, Джокера щеше да се принуди да спи по входовете. Немаше близки, нито спестявания и много добре съзнаваше, че няма социална служба, която да го спаси, ако се провали.

— Шибани гадове — повтори шофьорът.

— Да — съгласи се Джокера. — Бихте ли ме оставили тук?

— Нали отивахте на Трийсет и седма?

— Да, но ми стана лошо. Предпочитам да повървя пеш.

— Добре, добре. Както искате. Само да не повърнете в шибаното такси.

Таксиджията натисна рязко спирачки и Джокера му пъкна парите през малка дупка на плексигласовата преграда, разделяща шофьора от

пътниците. Отвори вратата и измъкна евтиния си куфар след себе си. След прегрятото такси навън му се стори студено и той закричи бързо, за да се стопли. В далечината се чуваше вой на гайди и той се запъти натам.

Достигна парада на Пето Авеню и застана сред тълпата от зяпачи с куфар между краката и ръце дълбоко в джобовете. Група гайдари с полички свиреха „Мъл ъф Кинтайър“. Свирачите отминаха, след тях се движеше огромна фигура с формата на чудовището от Лох Нес с името на някаква японска компютърна фирма, изписано от двете страни. От другата страна на улицата се издигаше внушителна готическа катедрала с фасада от бял мрамор и когато платформата отмина, Джокера прочете, че името ѝ е „Свети Патрик“.

Той се запита колко ли от зрителите, размахващи весело знаменца, си даваха сметка, че гайдите и чудовището от Лох Нес са символи на Шотландия, не на Ирландия. Това явно нямаше голямо значение; всички се забавляваха. По улицата мина бляскава пожарна кола, украсена с големи картонени плакати; пожарникарите бяха облечени в зелено. Следваше я платформа, представляваща ирландски хълм с големи надуваеми крави около огромно жълто кубче с надпис „МАСЛО“.

Зад тази платформа пъплеше колона от стари американски автомобили, всичките кабриолети с големи вертикални стабилизатори и много хромирани части. Отзад седяха някакви младежи и махаха на тълпата. На вратите на всяка кола бяха изписани имена, както предположи Джокера, на телевизионни шоупредавания: „Живи цветове“, „Главата на Херман“, „Рок“. Те предизвикаха най-бурна реакция у тълпата, която им отговори с възбудени крясъци, от време на време някое дете изтичваше към колите за автограф. Какво общо имаха те с Деня на Свети Патрик, Джокера не можеше да си представи. В шествието маршируваха и няколко колони полицаи със сини униформи, всичките с ирландската детелина, закичена на гърдите, и Джокера си спомни за предупреждението на полковника за броя на ирландците в американските сили на реда. Изведнъж пред него се изправи някакъв клоун с яркожълт костюм и кофа. На кофата имаше списък на благотворителните организации, за които щяха да отидат волните пожертвувания, но Джокера просто вдигна рамене и каза, че няма дребни.

— Да, сигурно — изсумтя презрително клоунът и се запъти, шляпайки с дългите си обувки, към група деца.

От небостъргачите наоколо се сипеха хартиени ленти и една се уви около врата на Джокера. Той я смъкна и я хвърли на земята.

По улицата мина платформа с реклами на някаква застрахователна компания; отгоре се возеше трио цигулари, свирещи ирландски народни мелодии, половин дузина момичета се въртяха във вихрен танц. Джокера вдигна куфара си и започна да си проправя път през тълпата.

Беше идвал в Ню Йорк няколко пъти и знаеше няколко хотелчета на Трийсет и седма улица близо до Ийст Ривър. Придвижването му по Пето Авеню бе затруднено от многото зрители. Група чернокожи момичета с блестящи сребристи дрехи, високи шлемове и ширити, го застигнаха, въртейки с голяма бързина бели палки; следваха ги група момчета с подобно облекло, свирещи на медни духови инструменти и биещи барабани. Той реши да се махне от Пето и изчака пролука в шествието, преди да претича през улицата. Щом веднъж излезе встрани от пътя на парада, улиците станаха сравнително тихи и двайсетина минути по-късно той вече стоеше пред избрания хотел: „Белият кон“. Заемаше две слети къщи от кафяв пясъчник и беше обзаведен при Най-малките възможни разходи с шперплатови прегради, пластмасови абажури и тънки черги. До главния вход имаше малко бюро за рецепцията, където някаква латиноамериканка говореше по телефона. При влизането, на Джокера тя вдигна вежди, но продължи разговора си. Англичанинът остави куфара си и зачака. След известно време тя му бутна един формуляр за настаняване. Химикалката, която му даде, пускаше и когато той свърши с попълването, целият лист беше в мастилени петна. Чиновничката взе формуляра, прочете го, записа си данните на кредитната карта на госта и му подаде ключ, бе; да спира да говори по телефона. Махна му към стълбището и продължи да кудкудяка на испански.

Стаята на Джокера се намираще на третия етаж в задното крило на хотела и гледаше към тясна уличка, мрачна и зловеща дори през деня. Ръждива аварийна стълба се виеше надолу и Джокера отвори прозореца, за да я огледа по-внимателно. Това му предоставяше възможност за бърза евакуация, но в същото време улесняваше евентуалните нападатели. Той провери ключалката на прозореца, но си

даваше сметка, че тя няма да разколебае дори крадец аматьор, камо ли професионален убиец. Климатичната инсталация бе монтирана в стената под прозореца, но след като той я включи, тя не прояви никакви признаци на живот. Той я изрита сърдито.

От спалнята се влизаше в малка баня с душ, напукан пожълтял умивалник и тоалетна чиния. Около седалката бе увита хартия, имаше и бележка, че тоалетната била дезинфекцирана за безопасност на клиента. Той взе една чаша от полицата под огледалото и се върна в спалнята. Седна на леглото и отвори куфара си. Извади бутилка „Феймъз Грауз“ и си наля порядъчно количество. Вдигна наздравица към отражението си в огледалото.

— Ако оцелея тук, мога да оцелея навсякъде — отбеляза иронично.

Хауард седеше пред кабинета на Теодор Клейтън с кожено куфарче между краката. Секретарката не преставаше да му хвърля виновни погледи, но агентът не издаваше раздразнението си. Беше готов да изтърпи инфантилните номера на тъста си, ако това щеше да помогне на разследването.

Клейтън го накара да чака само десет минути и дори си направи труда да отвори лично вратата на кабинета.

— Извинявай, Коул, говорих с Токио.

— С Токио ли? Мислех, че японците са ти конкуренти.

— Що се отнася до пазара, да, но технологиите са едни и същи навсякъде и няколко тамошни фирми са заинтересовани да вземат дялово участие при нас. Това е последната форма на бизнес с японците, наричаме го „сънкуренция“, комбинация между сътрудничество и конкуренция.

— Правителството допуска ли такива неща?

— В какъв смисъл?

Клейтън се настани зад бюрото си. Пред него в месингова рамка блестеше снимка на Лайза редом с фотография на втората жена на Клейтън, Дженифър. Двете жени имаха удивителна прилика — руси, със светла кожа, сини очи, макар че Дженифър бе по-млада може би с повече от пет години.

— Твоята работа в областта на отбраната. Сигурно не биха искали да се намесват и задгранични инвеститори.

Клейтън изсумтя и поклати глава:

— Мислиш ли, че на правителството му пука? В бизнеса няма граници, Коул. Парите са световен език, обща философия. Казвам ти, най-доброто за армията на тази страна би било, ако се екипира с японски самолети, японски танкове и японски хеликоптери.

— И японски автоматични оръжия? — попита насмешливо Хауард.

— Подигравай се, младежо, но и това ще дойде. Спомням си, когато внесохме първите японски мотоциклети, как им се присмивахме. Шевни машини на колела. Знаеш ли каква кола карам сега? Нисан, и няма американски автомобил, който да му съперничи.

Хауард знаеше, че тъст му спестява доста от истината — вероятно бе един индустриалец да бъде видян зад волана на ролс-ройс.

Клейтън отвори едно от чекмеджетата на бюрото си и извади една картонена папка.

— Както и да е, в момента обсъждаме една съвместна сделка. Между другото, това е поверително. Не бих искал да те видя обвинен в промишлен шпионаж. — Той се усмихна, за да покаже на Хауард, че се шегува, и му подаде папката. — Това успяхме да постигнем с вашия запис.

— Не очаквах да стане толкова бързо — призна агентът и отвори папката.

— Имам двама младежи, които умираха да покажат какво могат да постигнат с апаратурата за десет милиона долара, която съм им осигурил. Мисля, че ще останеш впечатлен.

Горните две снимки бяха на колите и сърцето на Хауард се сви, когато ги видя, защото не показваха много повече подробности от обработените от Бони Ким. Клейтън отиде зад него и постави ръка на рамото му.

— Да — призна, — това беше разочарованието ни, ъгълът е прекалено остър, за да се направи нещо с номерата. По-интересен е резултатът с лицата.

Хауард остави снимките на колите върху бюрото. Следващата снимка бе на мъж, държащ радиостанция. Представляваше близък план на лицето му и качеството беше доста по-добро от постигнатото от Бони Ким, макар че надали бе достатъчно ясно, за да се установи самоличността му.

— Доста добре, а? — попита Клейтън.

Снимката в ръцете на Хауард бе изчистена от размазването, присъстващо в тези на Бони. Мъжът беше на средна възраст, с кръгло, дебело лице и тъмни очила, чертите му се различаваха трудно.

— Много по-добре е — призна Хауард. — Но все още не е достатъчно, страхувам се. — Подаде снимката на Клейтън. — По-ясна е от нашите версии, но няма достатъчно детайли, за да се сравни със снимките от картотеката. Можете ли да го подобрите още?

— О, разбира се — отвърна уверено Клейтън. — Това е само началото. Те са използвали методите на вашата лаборатория, междинното филтруване, но в комбинация с един подход за премахване на неяснотите, причинени от движението на камерата.

Момчетата са прекарвали образа през програма, компенсираща движението на самолета.

— Опитаха ли сливане на пикселите? — попита Хауард, използвайки термина, научен от Бони Ким.

Клейтън се намръщи:

— Мисля, че да. — Забарабани с пръсти по пресата за документи и Хауард едва сдържа усмивката си. — Знам, че имат наум и още няколко трика, просто ще им е нужно повече време. Налага се да се извършат някои много сложни трансформации.

Хауард кимна, но обяснението на тъста му му се стори малко объркано и той се запита колко всъщност разбира възрастният мъж от технологичните проблеми. Струваше му се, че Клейтън се опитва да представи идеи, които не схваща напълно. Агентът се вгледа в лицето на снимката. Чертите му бяха обли като на човек, живеещ в охолство и отбягващ физическите натоварвания. Кожата му бе мургава и Хауард се запита дали мъжът не е от Средиземноморието или от Близкия изток. Тъмните очила закриваха очите, а носът оставаше доста размазан. Човекът на снимката можеше да носи мустаци, а можеше просто да има някаква сянка под носа. Някои снимки го показваха в цял ръст. Трудно беше да се прецени колко е висок, но със сигурност бе доста дебел за ръста си, с широки рамене и голямо шкембе.

Снимките на по-младия мъж бяха малко по-ясни. Беше нисък, с червеникава коса и носеше очила с малки, кръгли лещи. На снимката с трите фигури се виждаше, че е най-ниският, по-нисък дори от жената. Снимките на жената бяха най-неясни — беше закрила очи с ръка на всички, с изключение на една, така че можеше да се различат само русата ѝ коса и долната част на лицето ѝ. Хауард се съмняваше специалистите от ФБР да успеят да намерят съвпадение на лицето ѝ в картотеката, но съзнаваше, че Клейтън очаква повече ентузиазъм от него. И благодарност.

— Добри са, Тед. Наистина са добри. Да се надяваме, че хората ти ще ги подобрят още.

Той прегледа набързо снимките на чучелата и премина на тези на снайперистите. Всичките се взираха в оптическите си мерници и Хауард остана разочарован.

— Какво има? — попита Клейтън и се наведе над него.

— Снайперистите. Май очакванията ми са били твърде големи.

— Знам какво имаш предвид, но компютърът не може да покаже онова, което не се вижда; трябва да има за какво да се захване. Все пак са доста по-добри от оригинала.

— О, със сигурност, подобрението е голямо. Но се съмнявам да успеем да ги идентифицираме. Просто няма достатъчно детайли.

Клейтън заобиколи стола на Хауард и застана зад него. Агентът прехвърли пак снимките. Показа на тъста си една на един клекнал снайперист.

— Можете ли да получите ясна картина на оръжието на този човек?

— Това е снайперистът, който е на най-голямо разстояние от целите, нали? В момента работим върху близкия план. Доста трудна задача са му поставили. До целта има най-малко два километра.

— Знам.

— Все пак си прав. Това оръжие не прилича на никое, което съм виждал. — Клейтън посочи друга снимка, пак на снайперист с пушка.

— Мисля, че това е „Хорсткамп“, германски модел. Всъщност и аз имам една в колекцията си. Голяма пушка, можеш да гръмнеш слон с нея. Другата обаче изглежда съвсем различно. Трябва някой оръжеен експерт да я погледне. Може би пушката ще се идентифицира по лесно, отколкото човекът.

Хауард кимна и погледна оръжието. Тъст му беше прав, пушката бе необичайна.

— Между другото, не забравяй за неделя — напомни Клейтън.

— Ще дойдем. С нетърпение чакам да се видим.

Той си тръгна от кабинета с куфарче под мишница и свит стомах.

Джокера превключваше каналите на кабелната телевизия в хотелската си стая и пиеше уиски. Попадаше или на тъпи шоупредавания, или на стари комедии, или на полицейски филми от седемдесетте, всичките прекъсвани от реклами, обиждащи човешкия интелект. Изчака до осем часа и излезе. Уличните лампи започваха да се включват и най-ярките звезди вече заявяваха присъствието си на тъмнеещото небе. Той вдигна яката на палтото си и сви рамене, за да се предпази от щипещия вятър, който започваше да подухва от Ийст Ривър.

Папката, дадена му от полковника в Херифорд, включваше последния доклад на Пит Маниън. Маниън беше киснал в една ирландска кръчма в Горен Ийтсайд, наречена „Филбинс“ и Джокера реши, че мястото е добро за начало.

„Филбинс“ би изглеждала съвсем на място на някоя дъблинска уличка. Беше малко заведение с матови стъкла и тъмна дъбова врата; по цялата дължина на тавана в тясното помещение, обзаведено с пластмасови маси и бамбукови столове, преминаваха дървени греди. Сервираха „Гинес“ и „Тенентс“ и разполагаха с впечатляващ избор от различни марки уиски. Барплотът бе дълъг десетина метра и представляваше съоръжение от лакирано дърво и месинг с една проста метална тръба по дължина вместо столове. Джокера застана до тръбата и се облегна на бара. Свали вълнената си шапка и я напъха в джоба си. Дребният, подобен на джудже барман се приближи, бършейки една чаша, и попита какво ще желае.

— Имате ли някакво Грауз? — осведоми се Джокера с мек ирландски акцент.

— Да, трябва да бачкам на Свети Патрик, но иначе всичко ми е наред — отвърна съвършено сериозно барманът; довърши с лъскането на чашата, остави я на плота зад бара и се ухили глуповато на Джокера. — Наистина ли искаш „Феймъз Грауз“?

— Ако не ви затруднява.

Барманът му наля уиски в една чаша.

— Нека да е двойно — побърза да поръча Джокера.

Барманът не го попита дали иска лед и остави чашата и една кана с вода на плота, явно разпозна сериозния пияч. Джокера му благодари и плати.

— Викат ми Шорти5 — представи се барманът.

— Да, логично.

Джокера занесе уискито си на една маса и седна. На облицованата с дърво стена зад него бяха закачени черно-бели снимки на неизвестни боксьори. В заведението имаше десетина мъже, повечето приличаха на строителни работници, с дънки и дебели якета, пиеха „Гинес“ и говореха с ирландски акцент. Джокера даде ухо на разговора им, докато отпиваше от уискито си, потапяйки се в ритъма на речта им. От последното му ходене в Ирландия бяха минали четири години и той съзнаваше, че ирландският му акцент вече не е толкова

добър, макар че фалшивата му биография можеше да го обясни. Той се опита да познае откъде са мъжете по говора им. Сигурен бе, че единият е от Лондондери, други двама бяха южняци, но слухът му не беше вече толкова обигран, колкото преди. Знаеше, че един ирландец често може да определи с точност до двайсет мили откъде идва някой сънародник само по звученето на гласа му.

Пред него се изправиха двама младежи. И двамата носеха зелени фланелки и зелени шалове около главите. По-високият държеше зелена кофа; поднесе я към Джокера и той забеляза, че е пълна с монети и банкноти.

— Нещо за каузата? — попита момчето.

Акцентът му бе от Северен Белфаст, груб и носов, и държеше брадичката си вдигната презрително, жест, който Джокера бе наблюдавал при не едно хлапе в Северна Ирландия, използващо силата на ИРА, за да покаже превъзходството си над другите. Те не бяха политически ориентирани, често нямаха никаква идея за целите на ИРА, освен изгонването на британските войски от Ирландия, но като се присъединяваха към организацията, успяваха да избягат от скуката и отчаянието и да си изградят някакво самочувствие. И да припечелят някоя и друга лира, събирайки подаяния „за каузата“.

Джокера извади портфейла си. Зад бара Шорти се зае да лъска поредната чаша.

— Всеки долар означава един куршум за момчетата — обади се вторият младеж.

Джокера остави пет долара в кофата.

— Благодаря, господине — каза момчето с кофата.

— Няма нищо — усмихна се Джокера.

Момчетата се преместиха с кофата към строителните работници. Джокера беше виждал такива младежи, събиращи подаяния за ИРА, по кръчмите на Белфаст, но остана изненадан да ги завари и тук. Чудеше се дали американците, наливащи пари в сметките на ИРА, знаеха за какво отиваха парите им. Ирландците в САЩ имаха идеализирана представа за ИРА: свободомислещи борци за независимост, борещи се срещу окупационните войски, които стоят в страната им без никаква причина. Джокера познаваше обратната страна на медала. За него ИРА означаваше подли засади, бомби в оживени магазини и още ненавършили двайсет години войници, застреляни в гърба. С

примирие или без примирие. Той пресуши чашата си и се върна на бара за поредната порция. Шорти му наля ново двойно уиски и пряспа вода.

— Виждам, че подпомагаш каузата — рече непринудено.

— Дали парите стигат дотам? — изказа мислите си Джокера.

— О, без съмнение — усмихна се злобно Шорти. — Ако някой се опита да метне момчетата, ще си загуби капачката като едното нищо. — Той се изкиска и остави избърсаната чаша зад плота. — Опитвам се да определя акцента ти. От кой край на Белфаст си?

— Като юноша се преместих в Шотландия, а съм живял и няколко години в Лондон.

— Да, това се забелязва. Та, какво те води в Ню Йорк?

— Дребни недоразумения с данъчните. Реших да си потърся работа тук за известно време, докато нещата се поуталожат.

— Така ли? Какво бачкаш?

Джокера вдигна рамене.

— По малко от всичко. Бил съм строител, работил съм малко като барман, хващам се с каквото намеря.

— Имаш ли зелена карта?

Джокера се изсмя и вдигна чашата си за на здравица.

— О, да, и билет за връщане с първа класа.

Той се облегна на бара и побъбри още малко с Шорти, като през цялото време слушаше и разговорите на другите клиенти.

— Как изглеждам? — попита Коул Хауард, докато нагласяше вратовръзката си пред огледалото.

— С тази ли вратовръзка ще отидеш, скъпи? — обади се жена му зад него.

Хауард въздъхна. Очевидно такова му беше намерението, но също толкова очевидно Лайза не одобряваше избора му. Тя отиде при гардероба му и извади една синя копринена вратовръзка, която му беше подарила на Коледа преди няколко години.

— Опитай тази — каза и му я подаде.

Хауард трябваше да признае, че е права. Тази вратовръзка вървеше много по-добре на тъмносиния му костюм.

Лайза не каза нищо, но застана до тоалетката и зачака мнението му за роклята ѝ. Тази беше нова, бледозелена, копринена, с широко деколте и достигаща малко под коленете. Тя бе вързала дългата си руса коса на опашка, състояние, в което знаеше, че баща ѝ предпочита да я вижда. Малкото момиченце на татко. Около врата си носеше тънка златна верижка с диаманти, подарък от Теодор Клейтън.

— Страхотна си — похвали я Хауард.

— Сигурен ли си?

Хауард така и не можеше да разбере защо Лайза е толкова несигурна. Беше красива, добре образована, страхотна майка на двете им деца и дъщеря на един от най-богатите мъже в щата, но въпреки това постоянно търсеше одобрението на другите.

— Наистина — увери я той, пристъпи напред и я прегърна.

Тя се изсмя и го отблъсна.

— Ще ми размажеш грима.

— Нямах нужда от грим — възрази той и отново се опита да я целуне.

Тя се измъкна от ръцете му.

— По-късно — обеща. — Ще ида да погледна Еди и Кейтрин.

Хауард се погледна за последно в огледалото и слезе на долния етаж, където детегледачката, дъщеря на един от съседите, гледаше „Стартрек“.

— Здравей, Полин — поздрави я той.

— Здравейте, господин Хауард — отвърна тя, без да отмества очи от телевизора.

Беше хубаво момиче, но още малко скована; в онази възраст, когато девойките съзнават, че мъжете гледат по по-различен начин на тях, но още не знаят как да се държат. След десет години и собствената му дъщеря щеше да достигне този етап, но той вече се страхуваше от настъпването му.

— Какво е замислил капитан Кърк тази вечер? — поинтересува се Хауард.

Полин го погледна, вдигна вежди и въздъхна:

— Капитан Кърк е от „Стартрек“, господин Хауард. Това е „Ново поколение“.

Тя поклати тъжно глава и отново впери поглед в телевизора, полата ѝ се беше вдигнала над коленете. Момичето бе едва на

петнайсет, а се обличаше като проститутка, макар че получаваше само „отличен“ в училище. Хауард се запита как ще се оправя с Кейтрин, когато започне да си слага грим, да носи високи токчета и да се разхожда из къщи без сутиен. И с момчетата, които щяха да се редят на прага му с потни длани, на опашка като песове пред разгонена кучка. Засега Хауард смяташе, че е свършил добра работа, като е дал живот на две деца, но те все още бяха във възрастта, когато си мислеха, че татко им е най-смелото, най-умното и най-доброто човешко същество на света. След майка им, разбира се.

Лайза слезе, наметната с едно от многото си кожени палта.

— Спят — обяви.

Даде бърз отчет на Полин къде отиват, къде е яденето и какво да прави при извънредна ситуация, след това излязоха при колата. Зеленият „Ягуар“ беше на Лайза, друг подарък от баща ѝ, но Хауард шофираше. Теодор Клейтън живееше на половин час от дома им, в Парадайз Вали на север от Финикс. Хауард се оправяше добре с колата, макар че я караше само в присъствието на Лайза. Тя с удоволствие му позволяваше да я използва всеки ден, но той никога не можеше да се почувства комфортно зад волана. Имаше чувството, че кара колата на Клейтън, а не обичаше да зависи от тъста си. Докато пътуваха, той усети, че жена му го гледа.

— Какво има? — попита.

— Нищо.

— Хайде, изплюй камъчето. Искаше да кажеш нещо.

— Не преставаш да мислиш като полицаи.

— Но съм прав, нали?

Продължиха в мълчание известно време, загледи в изчезващия под гумите на колата асфалт.

— Татко вероятно пак ще повдигне въпроса — заговори накрая тя.

— Прави го всеки път — съгласи се Хауард. — И все отказва да приеме отрицателния отговор.

— Свикнал е да получава онова, което иска.

Лайза свали сенника си и се погледна в огледалцето от обратната му страна.

Хауард усещаше, че е неспокойна, както всеки път, когато отиваха на гости у родителите ѝ. От опит знаеше, че това е най-

неподходящият възможен момент да спори с нея. Накрая тя наруши напрегнатото мълчание с малко по-мек глас:

— Ами ако не повдигне пак въпроса?

Хауард поклати бавно глава:

— Отговорът си остава същият, Лайза. Съжалявам, но така стоят нещата. Обичам работата си. Обичам да работя в Бюрото. Службата като началник на охраната на бащината ти компания няма да ми доставя удоволствие.

— Ще получаваш много повече пари.

Бяха водили този спор безброй пъти и бяха излагали мненията си толкова често, че вече ги повтаряха машинално, сякаш не осъзнаваха значението на думите.

— Знам, знам — повтори Хауард. — Може би в бъдеще...

— Все така казваш.

— Поне не съм се отказал завинаги. Само не искам да е сега.

Когато излязоха от главното шосе и продължиха по еднолентовия път към имението на Клейтън, стомахът на Хауард се сви. Минаха покрай проточили се с километри бели огради около ливади, от които застанали гордо арабски жребци наблюдаваха любопитно ягуара. Първия път, когато видя къщата на Клейтън, Хауард бе спрял колата, за да провери описанието, което му беше дала Лайза. Бяха излизали три месеца и макар че си даваше сметка, че е заможна, той нямаше ни най-малка представа за истинските размери на състоянието на Теодор Клейтън. Тогава бяха още студенти: той учеше право, тя — английска филология и прекарваха повечето от времето си или в леглото, или над книгите, така че не бяха говорили много за семействата си. Хауард никога нямаше да забрави колко нервен се беше чувствал, когато за пръв път спря очукания си „Форд Мустанг“ пред къщата, и колко бе пресъхнала устата му, когато за пръв път натисна звънеца. Чакането пред вратата му се беше сторило най-дългото в живота и се наложи да мобилизира цялото си самообладание, за да не побегне обратно към колата си и да не отпътува. Дори сега, повече от десетилетие след това, той имаше чувството, че не му е тук мястото и че вратата ще се затръшне пред носа му.

Къщата беше проектирана в стила на Франк Лойд Райт, двуетажна постройка, ограждаща басейн с формата на капка. Дванайсетстайният дом бе построен от дялан камък и се вписваше

идеално в пустинния пейзаж; имаше огромни прозорци, от които се откриваха прекрасни гледки към планините Камълбак. Намираше се недалеч от окръжния клуб на Парадайз Вали, на който Клейтън бе един от най-изтъкнатите членове и само на няколко минути от най-люксовото игрище за голф в Аризона. Отляво на дома за много милиони долари имаше конюшни, два пъти колкото къщата на Хауард, и гаражи, съдържащи колекцията от стари британски спортни коли на Клейтън.

Хауард спря ягуара до ролс-ройса на тъста си, докато Лайза проверяваше за пореден път грима си. Джарвис, икономът на Клейтън, работещ за него отпреди раждането на Лайза, отвори вратата и ги покани във впечатляващата гостна, където ги чакаха индустриалецът и Дженифър, втората му съпруга.

Майката на Лайза живееше в Кънектикът и всеки месец получаваше чекове за издръжка с петцифрена стойност. Хауард харесваше предишната госпожа Клейтън, чиято единствена грешка бе, че беше остаряла, и двамата с Лайза я посещаваха с децата през няколко месеца. Можеше да разбере обаче защо индустриалецът я е заменил с по-нов модел. Дженифър имаше дълга руса коса, съвършена кожа и стегнато тяло. Носеше тясна бяла рокля със силно изрязано деколте, показващо огърлицата с огромния диамант, закрепил се между гърдите ѝ. Хауард не можеше да отрече, че беше красавица, но очите ѝ бяха хладни, с хищнически поглед. Често му се струваше, че тя вижда право през него, сякаш само мъже с чист доход над един милион бяха достойни за взора ѝ. Сигурно бе страхотна в леглото, предполагаше Хауард, но представянето ѝ там вероятно също зависеше право пропорционално от богатството на любовника ѝ. Тя се любеше с парите, не с човека. Клейтън и Дженифър бяха съвършена двойка и както конете навън, те стояха сякаш замръзнали в достолепни пози: той — с дясна ръка, пъхната в джоба на сакото си; тя — с леко вдигната брадичка, за да покаже безупречната кожа на врата си. Клейтън пристъпи напред и прегърна Лайза под каменния поглед на Дженифър. След това индустриалецът пусна дъщеря си и се ръкува с Хауард, Дженифър и Лайза се прегърнаха без особена топлота. Направиха си взаимно комплименти за роклите и бижутата, докато Клейтън ги наблюдаваше с очевидно задоволство. Все пак, помисли си Хауард, той плащаше за тази гледка.

Останалите гости пристигнаха не след дълго: собственикът на една местна телевизионна станция, белокоос нефтен магнат от Тексас с придружителка, достатъчно млада, за да му бъде внучка, и един адвокат от Финикс, който, ако не броем Хауард, единствен имаше съпруга на възраст, близка до неговата.

Вечерята, както винаги, беше безупречна, приготвен от личния готвач на Клейтън и сервирана от Джарвис и две камериерки с бели униформи. На стените висяха няколко от навахските черги на Клейтън, някои от тях на повече от сто години. Най-добрите експонати от колекцията на индустриалеца бяха изложени в Хърдовия музей във Финикс и в музея на Северна Аризона във Флагстаф. Клейтън с гордост обясни как и двете институции наскоро го помолиха да им изпрати още. Като имаше предвид цената от над 75 000 долара на парче, Хауард предполагаше, че индустриалецът не се интересува особено от художествената стойност на чергите.

Клейтън обожаваше омари и с нескрито задоволство обяви, че ракообразните са долетели от Източното крайбрежие с частния му самолет същата сутрин. След като се оттеглиха на кафе, разговорът се насочи към един скорошен случай със сериен убиец, който записвал ужасяващата смърт на жертвите си на видео и изпращал касетите в местните телевизионни станции. Някои отказваха да показват зловещите ленти, но други, включително станцията на единия от гостите, ги излъчваха. Когато засегнаха темата, Клейтън се усмихна и кимна на Хауард, сякаш да го увери, че знае, че информацията за записа със снайперистите е поверителна.

Адвокатът се изказа, че записите били вещественно доказателство и като такива не бивало да бъдат излъчвани пред обществеността, за да не повлияят на евентуален бъдещ процес, гледище, което споделяше и Хауард.

Клейтън смачка салфетката си и я остави на масата пред себе си. Поклати глава енергично.

— Живеем в телевизионния век и нямам предвид боклуците, които излъчват по Ем Ти Ви. В тази страна има около дващест милиона видеокамери. Достигнали сме етап, на който на всеки ъгъл може да се види камера. Камерите се озовават първи на всяко произшествие, виждаме ги на местопрестъпления, при самолетни и пътни катастрофи, при улични сбивания. Приемат ги като веществени доказателства в

съда и като доказателства при искания за изплащане на застраховки, но никой не се замисля сериозно за истинското им значение.

Той вдигна чашата си и отпи глътка вино. Никой не се опита да го прекъсне. Клейтън обичаше да държи речи след добро хранене и гостите му не смееха да го лишат от това удоволствие. Индустриалецът бавно остави чашата върху ослепителнобялата покривка и нежно прокара пръст по ръба ѝ. Спря поглед върху адвокатата.

— Свидетелите могат да бъдат подложени на кръстосан разпит и достоверността на показанията им да бъде оспорена и двамата с Коул знаете, че няма двама очевидци, които да са видели едно и също нещо. Всичко това ще се промени. Не след дълго всичко, което се случва в това общество, ще се записва и видеозаписите ще имат по-голяма тежест от всички други форми на свидетелски показания. Началото беше по времето на размириците в Лос Анжелис през 1992-ра и последвалите процеси. Видеокамерата е мълчалив очевидец. Ако покажете на съдебните заседатели видеозапис, те ще му повярват повече, отколкото на което и да било друго. Както в старата мъдрост: „Една картина струва колкото хиляда думи“. Убийството на Кенеди бе записано на черно-бяла лента със съмнително качество. Раняването на Рейгън беше документирано от видеокамера. При следващия атентат срещу президент на мястото на събитието ще има половин дузина камери, и то без да смятаме редовно присъстващите лешояди от телевизионните станции. Представете си какво означава това. Представете си как би изглеждал докладът по случая „Уорън“, ако колоната в Далас бе снимана от половин дузина камери. Вече е невъзможно престъпникът да остане незабелязан. Това означава, че настъпва векът на видеотехниката. Векът на истината.

Клейтън погледна Хауард, сякаш да се увери, че зет му слуша, и продължи:

— Записите обаче могат да се променят, събитията могат да се фалшифицират. И властите едва сега започват да разбират проблемите от това, съдебните заседатели да вярват на онова, което виждат. Само няколко компании в света работят върху анализирането на видеозаписи както по отношение на повишаване на качеството им, така и по отношение на определяне на автентичността им.

Хауард започна да осъзнава другите възможни приложения на техниката, развивана от Теодор Клейтън. Знаеше с каква готовност

ЦРУ и ФБР биха започнали да използват видеокамери за идентифициране на провокаторите при демонстрации за човешки права и със сигурност в най-тъмните ъгли на Пентагона имаше хора, способни да използват фалшиви видеозаписи за всякакви тайни операции. Хауард си даваше сметка колко е лесно да се изнудва някой, който представлява заплаха за правителствените интереси или как един подходящ запис може да се използва за спечелване на сътрудничеството на някой вироглав държавен глава. Високите технологии в обработката на видеозаписи щяха да работят и за двете страни: в безскрупулни ръце биха се превърнали в най-мощното пропагандно оръжие на всички времена. Това вече се случваше в по-малка степен при рекламите, където „Кока-кола“ използваше образите на отдавна починалите Хъмфри Богард, Джеймс Кегни и Луис Армстронг, за да популяризира продуктите си. Не беше особено трудно да се манипулира общественото мнение чрез новинарските предавания. Хауард си спомняше черно-белите записи на „умни бомби“, търсещи целите си във войната в Персийския залив, излъчени по телевизията като доказателство за напредъка на американската техника. Истински или фалшиви? Хауард нямаше как да разбере, както и останалите зрители. Всички обаче вярваха на онова, което виждаха. Клейтън предричаше настъпването не на века на истината, а на време на измама и лъжи, в което никой няма да може да вярва на собствените си очи.

— Какво искаш да кажеш, Тед? — попита адвокатът. — Че онова, което е записано, трябва да стане публично достояние?

— Мисля, че това вече се случва. Най-популярните телевизионни предавания са тъй наречените „предавания от мястото на събитието“, при които телевизионните екипи следят полицията или спасителните отряди по време на работата им, показват как извършват арести или как вадят жертви от смачкани коли. Публиката никога няма да се насити на такива сцени.

— Може би публиката трябва да бъде защитена от собствената си жажда за кръв — обади се тихо Хауард.

— И кой ще преценява какво трябва и какво не трябва да се гледа? — контрира Клейтън. — Кой ще са цензорите? ФБР? Да не искаш да се върнем във времето на Хувър? — Той вдигна ръка за тишина, преди Хауард да успее да си отвори устата; Теодор Кдейтън

предпочиташе сам да отговаря на въпросите си. — Не, стихията е отприщана, страхувам се. Няма връщане назад.

— И какво да очакваме? — поинтересува се телевизионният собственик.

Клейтън се усмихна:

— О, Рос, де да знаех. Де да знаех.

Двете камериерки започнаха да раздигат масата и Джарвис донесе голяма позлатена махагонова кутия на Клейтън. Това беше луксозният му комплект за „Тривиал пърсют“, игра, която той страстно обичаше и която настояваше да играе с всички гости след вечеря.

— Готови ли сте всички? — попита весело той.

— Има си хас — измърмори Хауард, докато тъстът му отваряше кутията и вадеше дъската.

Лайза го скрива под масата, но не твърде силно. Знаеше колко мрази съпругът ѝ тази игра.

Кели Армстронг нахълта в кабинета на Хауард, неспособна да сдържи възбудата си. Хауард остави кафето си на бюрото и я погледна развеселено. Все още се чувстваше горд от победата си с Лайза в играта на „Тривиал пърсют“ предната вечер. За пръв път Клейтън и жена му губеха и през целия път за вкъщи Хауард не престана да се усмихва самодоволно. Дори тази сутрин се беше събудил усмихнат. Трудно беше нещо да развали настроението му този ден.

— Да, Кели, какво има?

— Открих фирмите, които са дали колите! — изстреля тя. — Две фирми. Едната е дала син „Крайслер Империал“, три дни преди свалянето на самолета, другата — бял „Империал“, два дни преди нещастиято. И двете коли са били върнати.

— Много добре — похвали я той и се отпусна назад. — Още ли са при тях?

— Синята е дадена на друг клиент, бялата е още на разположение. И още не е чистена! Казах им да я задържат така.

Хауард се изправи.

— Това е най-добрата новина, която чувам днес. Как ги откри?

— Както предложи ти. Свързах се с всички шофьори, които са наели коли. Двама бяха използвали фалшиви адреси, на

несъществуващи улици, и двете шофьорски книжки са издадени наскоро.

— А кредитните карти?

— На същите адреси като шофьорските книжки. И двете карти са издадени наскоро от банки във Финикс. Подала съм заявление за отваряне на сметките. С твое разрешение, разбира се.

— Разбира се. Давай смело. — Той ѝ подаде копия от снимките, дадени му от Клейтън. — Отиди и разпитай във фирмите. Покажи им тези снимки да видим дали ще разпознаят някого.

Кели разгледа снимките.

— От видеозаписа ли са?

— Обработени са компютърно — обясни Хауард. — Очаквам по-добри копия в края на седмицата.

Когато си тръгнаха с Лайза от Клейтънови, индустриалецът го беше потупал по гърба, поздрави го за неочакваната победа на „Тривиал пърсют“ и му пошепна, че хората му работели по записа и в почивните дни и били постигнали значителен напредък. Щял да му се обади до края на седмицата с резултати.

— Къде са фирмите? — попита Хауард.

— И двете са във Финикс — отвърна Кели. — Има и още нещо. Един от мъжете, наели колите, не бил американец. Жената, която дала синия крайслер, смята, че имал чужд акцент, австралийски или шотландски.

— Интересно. — Хауард отново седна на стола си. — Добра работа, Кели. Ще се постарая Джейк Шелдън да научи колко добре си се справила.

Зелените ѝ очи се разшириха и по бузите ѝ се появи лека руменина и Хауард се досети, че тя вече е говорила с Шелдън. Усмивката му стана по-хладна и той вдигна чашата с кафето си.

— Благодаря, Кели.

Загледа я как фръцка задника си, докато излиза, и си представи как забива дълъг, остър нож между фините ѝ плешки.

Коул Хауард знаеше, че има нужда от съвета на човек с познания по снайперите, някой, който да му даде идея с какви хора си има работа. Кабинетът му на „Индианола“ 201 се намираше на четвъртия

етаж непосредствено под представителството на Бюрото по алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия. Хауард познаваше един от агентите в управлението, ветеран с петнайсетгодишен стаж на име Брадли Кейн. Набра номера му, но телефонът даваше заето, затова Хауард предпочете направо да се качи и да го изчака да свърши разговора пред кабинета му. Двамата мъже се ръкуваха и Хауард се настани на стола пред бюрото на Кейн. Кейн беше бивш военен и още се подстригваше във войнишки стил. Страдаше постоянно от мигрена и гълташе аспирините като бонбони. Без излишни подробности Хауард му обясни, че се нуждае от информация за снайперистите и оръжията, които използваха. Кейн отвори шишенцето си с аспирин, лапна две ханчета и ги глътна на сухо.

— Познавам един човек в Отряда за бързо реагиране, Джо Боконели. Ще му се обадя.

Кейн поднесе шишенцето с аспирин към госта си, но Хауард поклати глава.

— Малко ми е рано, Брад — отказа той с усмивка.

Кейн вдигна рамене и набра номера на Боконели. Включи микрофона, за да могат и двамата да го чуват.

Боконели веднага предположи, че Хауард има нужда от някого с военен опит и Кейн се съгласи. Боконели каза, че само много, много добър снайперист може да свали самолет с пушка и предложи Хауард да се свърже с морската пехота или „тюлените“ от военноморските сипи. Според сержанта само десетина души в страната можели да произведат успешен изстрел от две хиляди метра и повечето били в армията. Препоръча един човек, живеещ във Вирджиния, недалеч от базата на морската пехота в Куонтико, където тренирали снайперистите им. Бъд Крацър, бивш капитан от морската пехота, пенсионира се през 1979-а, бил прекарал по-голямата част от службата си като снайперист. Сега работел като независим консултант и продавал военните си умения на полицейските отряди за бързо реагиране из цялата страна. Често посещавал Куонтико, където към него се отнасяли с уважение, граничещо със страхопочитание. Боконели каза също, че бил на хонорар и към някои антитерористични организации, но не знаел повече подробности. Хауард познаваше добре Куонтико. Там се намираха Академията на ФБР и Бихейвиористичният му отдел, службата, отговорна за съставянето на

психологически профили на издирваните престъпници, особено на серийните убийци. Хауард си записа в бележника, ако всичко друго се провали, да се опита да получи някаква представа за хората, с които си имаше работа, от Бихейвиористичния отдел.

От кабинета си той се свърза с Крацър, който го уведоми, че на следващия ден щял да бъде във Вашингтон и с удоволствие щял да побъбри с него. Хауард се беше надявал бившият морски пехотинец да дойде във Финикс, но той каза, че и дума не можело да става, колкото и да искал да помогне. От Вашингтон излитал направо за Германия за двуседмично обучение в Кампфшвижеркомпани, немският еквивалент на „тюлените“.

Хауард хвана първия полет и се изми и избърсна в тоалетната на летище „Дълс“. Крацър бе предложил да се срещнат в главната щабквартира на ФБР и Хауард се беше съгласил с готовност, тъй като посещението във Вашингтон щеше да му даде възможност да се срещне с Анди Ким и да провери как върви разработването на компютърния модел. Беше се обадил предварително, за да запази стая за срещата и бе дал данните на Крацър в службата за охрана, за да уреди по-бързо допускането му в сградата.

Крацър дойде навреме и Хауард слезе на пропуската, за да го посрещне и да го заведе до стаята за разпити на третия етаж. Бившият морски пехотинец беше едър мъж, в пълно несъответствие с очакванията на Хауард. Той си бе представял снайперистите хилави, с неспокойни очи, готови да стоят неподвижно с часове, преди да натиснат спусъка. На Крацър повече щеше да му отива халба бира в едната ръка и парче пица в другата. Беше малко под два метра висок и имаше телосложението на играч на американски футбол, прекарващ повечето време на резервната скамейка. В косата му нещо не беше наред и след няколко минути оглеждане Хауард осъзна, че носи някаква перука върху темето си, която бе с малко по-различен цвят от този на истинската му коса. Косата му бе сива отзад и черна отгоре и Хауард едва се сдържаше да не го зяпа постоянно в главата.

Крацър имаше пръсти, дебели като банани; изглеждаха твърде големи, за да се пъхнат в скобата на спусъка. Свиваше и отпускаше юмруци, сякаш тренираше.

— Джо Боконели ли ви насочи към мен? — попита той, докато се качваха с асансьора.

— Да, работи в Отряда за бързо реагиране във Финикс. Каза, че бил на обучение при вас преди две години.

— Не мога да кажа, че си го спомням, но много добре, че ме е препоръчал.

Вратите на асансьора се отвориха със съскане и двамата мъже тръгнаха по коридора към стаята за разпити.

— Добре, че ви е препоръчал ли? В какъв смисъл? — поинтересува се Хауард.

— Ами, ФБР ще ми плати за това, нали? Консултантски хонорар.

— Ами...

Хауард не беше очаквал да му искат пари.

— Защото, отсега ви казвам, Бъд Крацър не върши нищо даром. Двайсет тежки години съм служил в морската пехота за жълти стотинки, сега е времето на разплатата. Моите умения ми осигуряват пенсията и смятам да изстискам всеки цент, който мога. Ясно?

— Ясно. Макар че се надявах, един вид, да го направите като услуга за обществото.

Крацър спря и погледна Хауард, сякаш да види дали не се шегува. Изведнъж избухна в смях и удари агента по гърба.

— Мамка му, а аз си мислех, че вие във ФБР нямате чувство за хумор.

Хауард го заведе до стаята и му отвори вратата, опитвайки се да отгатне колко пари ще поиска бившият морски пехотинец. В стаята имаше голямо бюро и няколко стола; Крацър се настани на най-големия. Погледна масивния златен часовник на китката си.

— Добре, включвам брояча. Какво искате да научите?

— За снайперистите. Искам да науча какви хора са.

Крацър се облегна назад и впери поглед в покрития с полистиролови плочки таван.

— Снайперистът е най-ефикасната машина, която съществува, и в същото време най-унищожителната — заговори той, сякаш изнасяше реч пред голяма аудитория. — По време на Втората световна война за убиването на един вражески войник от Обединените сили е било необходимо да се изстрелят около дваайсет и пет хиляди куршума. В Корея се налагаше нашите хора да изстрелват средно по петдесет хиляди куршума, а във Виетнам този брой се качи на двеста и петдесет хиляди. Само си помислете за това, специален агент Хауард, четвърт

милион куршуми за убиването на един виетнамец. И това не включва всички бомби, които им изсипахме. Сега да вземем снайпериста. Когато бях във Виетнам, нашето подразделение изразходваше средно по 1,5 куршума за убиването на един вражески войник. На всеки три куршума, които сме изстрелвали, сме убивали двама жълти. Снайперистът е хирургът на бойното поле. Той излиза с пушката си, унищожава набеязаната цел и се връща в базата си. Това е най-чистата форма за водене на бой. Няма невинни жертви, няма излишни разходи, не се оставят опасни предмети или вещества. Снайперистите са елитът.

Крацър сведе очи и погледна Хауард.

— Само че генералите не гледат на снайпериста като на спасител, те го разглеждат като едно подло същество. Чувал съм от устата на някои от най-уважаваните военни, че снайперистите били страхливците на бойното поле, че изобщо не бивало да се използват. Това са същите тези генерали, които искат да изразходват милиарди долари за ядрени оръжия. Готови са да избиват неизброими количества цивилни граждани, но не одобряват отстраняването на врага от бойното поле с един-единствен изстрел. Не виждам да се мръщите. Не следите ли мисълта ми?

— Следя я, но не разбирам в какъв смисъл го казвате.

— Казвам го в смисъл че снайперистът трябва да бъде напълно уверен в себе си. Трябва да е сигурен, че това, което прави, е правилно.

Крацър бръкна в джоба на самото си и извади една книжка. Хвърли я на масата пред Хауард и той я взе и погледна корицата. „Снайперист от морската пехота“ гласеше заглавието, отдолу пишеше: „93 доказани убийства“.

— Ако искате да проникнете в съзнанието на снайпериста, прочетете я — продължи Крацър. — Това е биографията на един човек на име Карлос Хаткок, сержант от морската пехота, служил два пъти във Виетнам. Двама книгоиздатели ме натискат да напиша нещо подобно, но това никога не ми се е отдавало.

— Деветдесет и три убийства?

— Доказани убийства. Това е, когато е имало свидетели. Аз имам осемнайсет, но отидох във Виетнам едва към края, когато знаехме, че няма да победим. Прочетете книгата и ще получите добра представа за мисленето на снайпериста. Първото убийство, за което ще прочетете, е

на едно дванайсетгодишно момче. Убийството, с което се гордее най-много, е на жена.

Хауард погледна корицата — илюстрацията представляваше скрит в храстите мъж с пушка, долепена до бузата, и лице, намазано с камуфлажна боя.

— Виетнамците го наричали Лонг Транг заради бялото перо, което носел на шапката си — продължи Крацър. — Тогава е бил още дете, но е стрелял с удивителна точност. Веднъж очистил един виетнамец от два километра и половина.

— По-младите войници ли стават най-добри снайперисти?

— Не е задължително. Трябва да имат опит с огнестрелните оръжия, така че селските момчета са най-добри, особено онези, чиито родители ловуват, за да допълнят нещо към семейната трапеза. Празният стомах е най-добрият стимул, не е ли така?

— Така е — съгласи се Хауард.

— При обучението за снайперист обаче има много технически подробности, които трябва да се научат. Едно е да гърмиш по зайци със сачми, друго е да закоवेश виетнамец от хиляда метра. Опитът идва с годините. Аз отивах към трийсет, когато ме пратиха във Виетнам. Хаткок е бил на двайсет и пет, струва ми се. Но уменията не се губят. Нужна е известна тренировка, но веднъж усвоиш ли техниката, стига да постигнеш нужното ниво на концентрация, можеш да се задържиш на добро ниво и до четирийсетгодишна възраст.

— Мисля си върху думите ви за съвестта. На стари години не е ли по-трудно да натиснеш спусъка?

Крацър се усмихна. Взе една кибритена клечка от бюрото и започна да си чопли зъбите с нея.

— Нямам никакви скрупули — отвърна. — На колене ги молих да ме изпратят в Залива. С удоволствие щях да пръсна главите на няколко мангали.

Зениците на Крацър се разшириха. Хауард бе виждал същия поглед в очите на тъст си, когато разказваше за последния си лов.

Хауард вдигна книгата. Точно войник, убивал от два километра и половина, му трябваше.

— Този Хаткок още ли е в морската пехота?

Крацър поклати глава:

— Малко тъжна история всъщност. Наложил се да напусне по здравословни причини няколко месеца преди да направи двайсет години служба.

— От какво се е разболял?

— Множествена склероза, доколкото знам. Ръцете му постоянно треперят. Каква ирония, а? Най-голямата му гордост бе, че можел да лежи напълно неподвижно и да изпрати куршум на стотици метри с почти идеална точност. Сега не може дори да вдигне бирата към устните си, без да се олее. Това е урок за всички ни; в края на краищата можем да разчитаме само на себе си. Можеш да се посветиш изцяло на организация като морската пехота, но щом престанем да сме им полезни, те ни изритват. Казвам ви, когато ме поканиха да помагам за обучението, през носа им го изкарах. Няма да им дам възможност да ме изритат по топките, не.

Крацър звучеше обидено и Хауард се зачуди дали не са го накарали да се пенсионира принудително. Агентът нямаше голям опит със снайперисти, но му се струваше, че на бившия морски пехотинец нещо не му е наред. Говореше прекалено разпалено като евангелистки проповедник по телевизията.

— Какво е необходимо, за да улучиш от два километра или повече? — поинтересува се Хауард.

— За начало пушката ти трябва да е истинско чудовище — отвърна Крацър, който все още чегърташе с клечката кътниците си. — Много снайперисти във Виетнам използваха „Уинчестър“ модел 70 с патрони „Спрингфилд“ калибър .3006, но ако улучиш целта на повече от километър с такова нещо, е истински късмет. Някъде в края на шейсетте, около 1967-а, струва ми се, снайперистите от морската пехота са започнали да използват „Ремингтън 700“ с мерник М-40. Стреляли са със същите 7,62-милиметрови боеприпаси както пушката М-14, но проблемите са били повече, отколкото предимствата, например силният откат и това, че нито прикладът, нито дулото на това оръжие са камуфлажно замаскирани. В крайна сметка момчетата в Куонтико решили да модифицират М-40А1. Има преработен приклад от пресован плексиглас и шейсетсантиметрова цев от неръждаема стомана с голям диаметър. Казвам ви, агент Хауард, с такова оръжие можете да стреляте на километър и половина с отклонение на отделните куршуми не повече от педя. За наистина далечни изстрели

обаче използваме .50-калибровия автомат М-2, придава стабилен полет на куршума до три километра. Куршумите са по-тежки, разбирате ли, 700-гранови⁷, така че имат по-голяма инерция. Можете да изпратите едно от тези бебчета доста над две хиляди метра и с оптичен мерник с десетократно увеличение като „Лайман“ или „Унертл“ ще имате много голяма точност. Може би не толкова, колкото с М-40А1, но близка. Със сигурност ще улучите целта, а с куршум с изместен център на тежестта това е предостатъчно.

Хауард кимна. В куфарчето си носеше компютърно обработените снимки на снайперистите от Аризона, но преди да ги покаже на Крацър, искаше да получи обща представа по проблема.

— Джо твърди, че само обучените в армията снайперисти могат да стрелят точно на наистина големи разстояния.

— Точно така.

Крацър извади кибритената клечка от устата си, огледа внимателно мокрия край и отново го задъвка.

— Отрядите за бързо реагиране нямат достатъчно пространство в градските райони. На бойното поле обаче, колкото си по-далеч от целта, толкова по-добре. Не е хубаво врагът да те усети.

— При дългите изстрели не се ли сблъсквате с доста проблеми.

— Разбира се. Земното притегляне и вятъра. Когато стреляш на тренировъчния полигон, те почти нямат значение, на дълги разстояния обаче те са също толкова важни, колкото видът на пушката и боеприпасите. Кратко обяснение ли искате, или подробно?

На Хауард му се прииска първо да попита за цената на двете, но каза на бившия морски пехотинец, че има нужда от колкото се може повече подробности. Крацър вдигна крака върху бюрото. Обувките му блестяха, сякаш цяла сутрин ги беше лъскал.

— Куршумът е като хвърлена топка за бейзбол. Лети напред, а земното притегляне я дърпа надолу, затова при дълги хвърляния трябва да се удари под ъгъл нагоре. Движи се по параболична траектория, лети нагоре до определен момент, след това тръгва надолу. С куршума е същото: траекторията му зависи от началната скорост, степента ѝ на намаляване и разстоянието, което трябва да измине. На сто метра един 650-гранов куршум пада с около петнайсет сантиметра. Затова, за да улучиш целта, трябва да се прицелиш с петнайсет сантиметра по-нагоре. И с увеличаване на разстоянието скоростта му ще намалее от

около деветстотин и трийсет до около осемстотин и деветдесет метра в секунда. На петстотин метра падането ще е около двайсет и седем сантиметра, а забавянето — до около седемстотин метра в секунда. Намалването на скоростта все още не е много голямо.

Хауард кимна. Записа числата в бележника си, защото знаеше, че по никакъв начин няма да може да ги запомни.

— И така, да предположим, че искате да стреляте на наистина голямо разстояние. Две хиляди метра например. За това разстояние куршумът ще се забави до под триста и петдесет метра в секунда, до около една трета от скоростта, която е имал при излитането от цевта. А спадането в траекторията ще е от порядъка на петдесет метра.

— Петдесет метра? — не повярва Хауард.

Крацър се усмихна доволен от реакцията на агента.

— Да. Ни повече, ни по-малко.

— Значи искате да кажете, че снайперистът трябва да се прицели на петдесет метра над целта?

— Точно така. Защото, както казах, куршумът лети по параболична траектория. А трябва да се отчете и дали целта е на по-малка, или на по-голяма височина от снайпериста. Принципът обаче е същият. Това ли разследвате? Снайперист, който смята да произведе изстрел на две хиляди метра разстояние?

Хауард кимна и очите на Крацър се разшириха.

— Знаете ли, че за да премине това разстояние, на куршума са му необходими четири секунди? Цели четири секунди. Трябва да е сигурен, че целта ще остане неподвижно. Дори ако ходи бавно, мишената може лесно да му се измъкне.

Крацър събра пръсти под брадичката си.

— Дяволски дълъг изстрел — отбеляза замислено.

На Хауард му се стори, че долавя нотка на завист в гласа му.

— Значи, който и да е снайперистът, ще се наложи да се поупражнява преди това, нали? — попита агентът.

— Задължително. Лудост би било, ако не го направи. Не всичко обаче може да бъде планирано предварително. Снайперистът трябва да може да прецени скоростта на вятъра в момента на изстрела: по отклонението на дима, движението на тревата, клатенето на клоните. Има една таблица за вятъра. Ако е под три мили в час, не се усеща, но причинява отклонение на пушека. Между три и пет мили в час можете

да го усетите по кожата си. Между пет и осем мили в час листата на дърветата трептят постоянно; между осем и дванайсет от земята се вдига прах, а вятър със скорост между дванайсет и петнайсет мили в час вече клати малки дървета. Тези стойности са доста точни.

Думите излизаха от устата на Крацър като куршуми от картечница, сякаш му се плащаше на дума, не на минута. Повечето числа звучаха напълно правдоподобно на Хауард.

— Сега, да речем, че разстоянието на стрелба е хиляда метра. Умножавате скоростта на вятъра, да речем, четири мили в час, по десет, това е разстоянието, разделено на сто. Получаваме четирийсет. Това число трябва да се раздели на една константа, в случая десет, и така получаваме на колко ъглови минути ще се отклони куршумът от вятъра. В случая на четири. Знаете ли какво е ъглова минута?

Хауард се намръщи и поклати глава.

— Това е мярка за ъгъл, една шейсета от градуса — обясни Крацър. — Използва се за определяне точността на дадено оръжие. Ако кажем, че една пушка дава отклонение от една ъглова минута, това означава, че при изпитателните стрелби на сто метра куршумът се е отклонил с един инч. За сериозни снайперисти две ъглови минути са най-малкото допустимо отклонение. И така, две деления на мерника компенсират една ъглова минута. Преместваме го с осем деления и сме точно в целта, ако отклонението от вятъра е четири минути. Вижте колко е просто.

Хауард се усмихна унило:

— Да, така е.

— Във Виетнам правехме сметките наум или използвахме таблици. В днешно време има сметачни машинки, които вършат цялата работа.

Хауард потропа с химикалка върху бележника си.

— Струва ми се, че всичко това води до загуба на човешкото у снайпериста. Той толкова се съсредоточава, че вече не знае по какво стреля. Мишената се превръща почти в абстрактно понятие.

Крацър кимна енергично.

— Вероятно е вярно — съгласи се той.

— И така, до каква степен се интересува снайперистът от това, каква е целта?

— Убил съм три жени, но това не ме кара да се събуждам облян в пот, ако ме разбирате.

Крацър изглеждаше дори горд от постижението си.

Хауард отвори куфарчето и му подаде снимката.

— Бих искал да чуя мнението ви за оръжията, които се виждат тук. А ако разпознаете и някое от лицата, не само че ще остана искрено удивен, ами и ще съм ви задължен за цял живот.

Крацър огледа лицата.

— Разбирам какво имате предвид. Това е снимано с дяволски силен обектив, нали?

— Нещо такова.

— Всичките ли стрелят по една и съща цел?

— Да.

Крацър подаде една снимка на Хауард.

— Този е на най-голямо разстояние, нали?

Хауард остана впечатлен. Събеседникът му бе отделил снимката на снайпериста, намиращ се на два километра от чучелата.

— Как познахте? — поинтересува се агентът.

Крацър се ухили:

— Това тук е полуавтоматична пушка „Барет 82А1“. Малък откат, пълнител, въздушно охлаждане. Използва .50-калиброви боеприпаси. Ако паметта не ми изневерява, далекобойността ѝ стига до над седем хиляди метра, но за снайпер не може да се използва на много повече от две хиляди. Американско производство е. На една фирма от Вирджиния, ако не се лъжа.

— Изглежда почти като футуристично оръжие.

— Да, използваха такава във филма „Робокоп“. Помните ли когато терористите взривяват една кола с единичен изстрел с пушка? Това беше „Барет“. Дяволско оръжие.

— Използва ли се в армията?

— Да, всички въоръжени сили я използват. По време на „Пустинна буря“ в Ирак и Кувейт с нея бяха убити много вражески войници от далечно разстояние. Англичаните също ги използват, а ги изнасяме и за Франция, Италия и Израел, струва ми се. Сигурен съм, че във фирмата ще ви дадат повече подробности.

Крацър отново взе снимката и я огледа.

— Има един снайперист при „тюлените“, Рич Лъвъл. Той е специалист в стрелбата с „Барет“. Не съм сто процента сигурен, но това може да е той. Лицето не се вижда ясно, но нещо в начина, по който държи главата си и по който се цели, ми е познато. Може и да е той.

Хауард си записа името и Крацър му каза къде е централата на „тюлените“. Те бяха едно от подразделенията, плащащи луди пари на бившия морски пехотинец за обучение.

— Ами другите две оръжия? Тъст ми предполага, че може да са „Хорсткамп“.

Крацър погледа снимките още известно време, хапейки устни. Накрая подаде едната на Хауард.

— Е, честно казано, не съм толкова сигурен за тях, както за пушката „Барет“, но може и да са „Хорсткамп“. Това е традиционна форма за оръжие, така че не мога да определя с точност. Използва се от някои отряди за бързо реагиране и има точност от една ъглова минута на хиляда метра.

Хауард кимна:

— Немски са, нали?

Крацър поклати глава:

— Правят ги в Уискънсин, конструкторът им се казва Клаус Хорсткамп. Изработват се по поръчка, така че, ако наистина са „Хорсткамп“, няма да е трудно да се намери списък на евентуалните собственици. — Той се пресегна и пак взе снимката. — Чакайте малко. Виждате ли нарезите на цевта? — Той показа снимката на Хауард и посочи мястото. — При оригиналния модел на „Хорсткамп“ там има дупки, не прорези. Прорезите се правят само на модела, предназначен за снайперисти.

— А третата пушка?

— Няма как да се определи. Стандартен профил, може да е всяка от десетина марки.

— Добре, две от три е повече от очакванията ми. Преди малко казахте, че боеприпасите са много важни.

Крацър кимна:

— Боеприпасите за масово производство не са подходящи за дълги изстрели със снайпер, затова хората, които търсите, сигурно използват свои собствени. Това им дава възможност за по-добър

контрол на условията. Както „Барет“, така и „Хорсткамп“ използват .50-калиброви амуниции, като тези за картечниците „Браунинг“. Лесно се намират и се съмнявам по тях да успеете да ги проследите.

Хауард се облегна назад и прибра бележника в джоба си.

— Помогнах ли ви? — попита Крацър.

— Много.

— Имате ли визитна картичка?

— Разбира се.

Хауард извади портфейла си и извади една. Докато я подаваше на Крацър, едно картонче за „Тривиал пърсют“ изпадна върху бюрото.

— Запалин играч ли сте, агент Хауард?

Хауард се изчерви и вдигна картончето.

— Мразя тази игра. Дяволски я мразя.

Крацър размаха визитната картичка.

— Става ли да изпратя фактурата на вас? — попита.

— Предполагам. Бихте ли ми дали някаква представа каква сума да очаквам?

Крацър въздъхна:

— Обикновено взимам за цял ден. Хиляда и двеста.

— Хиляда и двеста долара на ден!

— Плюс разходите.

— Боже мили — възкликна агентът.

Можеше само да гадае как ще реагира Джейк Шелдън, когато види фактурата.

Крацър погледна часовника си:

— Вижте, разговаряли сме само половин час, а разходите за деня ще ми ги покрият германците. Ще ви взема двеста долара, става ли?

— Звучи разумно — отвърна с облекчение Хауард.

Джокера пъкна кредитната си карта „Виза“ в автомата за теглене и набра личния си код. Изтегли триста долара, бързо се огледа, за да се увери, че никой не го дебне, и пъкна парите в портфейла си. Ако някога се наложи да се препитава като престъпник, реши той, щеше да чака до АТМ-автоматите, въоръжен с нож. Те бяха рай за обирджиите. Машината изплю бележката и Джокера я прибра. Още не беше убеден в ползата от ежедневните тегления от гледна точка на мерките за

сигурност. Наистина така полковникът щеше да знае местоположението му, но нямаше да може да му помогне при евентуални неприятности. Зачуди се колко ли време е било нужно на САС, докато забележат, че Маниън е изчезнал. Зачуди се и какво му е правила Мери Хенъси, докато хората в Херифорд са преглеждали банковите фишове.

Той влезе във „Филбинс“ потънал в мисли. Чернокожа жена с малко дете се изправи пред него и протегна ръка за милостиня. Очите ѝ бяха безизразни, а детето подсмърчаше и кашляше. Жената изглеждаше, сякаш беше в транс, и се клатеше леко на пръсти. Джокера отбягна погледа ѝ и я заобиколи, но изведнъж го обхвана гузно чувство и се върна. Извади десет долара от парите на полковника и ѝ ги подаде. Жената ги взе със слабата си като на скелет ръка и измърмори нещо за благодарност, но не го погледна в очите. Джокера никога в живота си не беше виждал толкова много бездомници, нито пък го бяха молили толкова често за милостиня. Не можеше да мине сто метра по която и да е нюйоркска улица, без някой да го попита за дребни. Имаше мъже с ръкописни надписи, че са бездомни или болни от СПИН, жени с болни деца, просяци с кучета, други просто лежаха по входовете с протегнати ръце, като парализирани от инсулт. Джокера потрепери.

Във „Филбинс“ бе почти празно, напливът за обяд бе минал, а още не беше дошло време за вечеря и Шорти бе единственият барман в момента.

— Как е, Демиън? — поздрави го той. — От обичайното ли?

Джокера кимна и Шорти постави двойна доза „Грауз“ пред него.

— Нещо интересно? — попита.

Джокера поклати глава:

— На две места ми казаха, че можело да им се отвори място следващата седмица, но не обещаха нищо. Наздраве.

Той вдигна чашата и изгълта половината уиски. Беше казал на Шорти, че си търси работа, и барманът проявяваше жив интерес как върви. Той се облегна съзаклятнически на бара, макар че в заведението имаше само още двама клиенти.

— Виж, Демиън, мога да ти осигуря една малка работа.

— Това ще е страхотно, Шорти.

Барманът вдигна ръка.

— Не ти обещавам, разбери, но в момента имаме нужда от персонал, а едно от момчетата ни се връща в Ирландия. Ще говоря с шефа, ако искаш.

— Дали искам? Шорти, ти ми спасяваш живота. Знаеш, че нямам социална осигуровка.

— Не се тревожи за това — успокой го барманът с глуповата усмивка. — Половината момчета, които пият тук, пребивават нелегално в Щатите. Ще ти плащат в брой, без разписка. Без имена, без удръжки, разбираш ли какво имам предвид?

Джокера кимна и довърши уискито си. Бутна празната чаша по барплота и Шорти я напълни отново.

— Има обаче едно условие, Демиън. Ще се наложи да понамалиш пиенето, докато бачкаш.

Джокера се усмихна и вдигна чашата си към дребния барман:

— Разбира се, Шорти. Както кажеш.

Кели Армстронг показва служебната си карта на жената на пропуска. Името, изписано на значката, закачена над дясната гърда на чиновничката, бе Трейси.

— Вие ли сте Трейси Харисън? — попита Кели.

— Да, госпожице. Вие ли сте дамата от ФБР, с която разговарях вчера?

— Да. Можем ли да поговорим някъде на спокойствие?

— Разбира се. Изчакайте само да си намеря заместник.

Трейси се вмъкна през една врата, за да се появи след няколко минути с мъж на средна възраст, към когото Кели веднага изпита неприязън. Той я изгледа от глава до пети с изражение на познавач, каквото бе наблюдавала хиляди пъти, и тя веднага се досети какво му минава през главата: как е възможно толкова красива жена да работи във ФБР.

— От федералните ли сте? — попита той, докато оглеждаше гърдите ѝ.

— Специален агент Армстронг — представи се тя и му показа картата си.

— Никога не съм виждал такава агентка — сподели той, докато гледаше краката ѝ.

— Не се съмнявам — изсъска тя. — Бих искала да поговоря с госпожица Харисън.

— Не мога ли аз да ви помогна с нещо? Аз съм й началник.

На Кели й идваше да му се изсмее в очите, защото той най-малко отговаряше на представата й за началник — имаше отпуснато тяло, бледа, безцветна кожа и мазна, черна коса. Напомняше й на италианския хлебар, който все се опитваше да я потупа по задника, когато беше на шест години. Преди да успее да му отговори, Трейси се намеси:

— Става дума за колите, които дадох под наем, Уоли.

Уоли едва скри разочарованието си:

— Дали и аз не трябва да присъствам?

— Не е нужно — прекъсна го Кели. — Може ли да поговорим насаме, госпожице Харисън?

За да последва Трейси навън, на Кели й се наложи да мине покрай Уоли и за един ужасяващ момент тя си представи аромата на прясно изпечени хлябове и сладкиши и смесената миризма на пот и брашно на италианеца, който само чакаше майка й да се обърне, за да я опипа. Тя погледна Уоли, очите й заблестяха и той отстъпи неволно половин крачка назад. Кели се усмихна:

— Благодаря, Уоли. Няма да се бавим много.

Офисът бе светъл и проветрив с прозорец към паркинга. Двете жени седнаха и Кели отвори куфарчето и извади бележника си.

— Хората от криминологичния отдел идваха ли тази сутрин? — попита тя.

— Да. Оставиха голяма бъркотия. Ще се върнат ли отново, за да почистят? Всичко е покрито с белия прах, който използват за снемане на отпечатъци.

— Страхувам се, че трябва да остане така за известно време. Може отново да ни потрѣбват вещественни доказателства.

— Да, така казаха и те, само че не казаха колко време.

— Съжалявам, но мога да ви кажа само, че сме ви признателни за помощта. — Кели извади голям бял плик и измъкна компютърно обработените снимки, които й беше дал Коул Хауард. — Бихте ли погледнали тези снимки и да кажете дали познавате някого?

Трейси заразглежда снимките. Вдигна очи и се намръщи.

— Малко размазани ми изглеждат. Не можете ли да ги проясните?

Кели се засмя:

— Трейси, няма да повярвате колко време и усилия сме хвърлили, за да ги доведем до това състояние. Страхувам се, че това е най-доброто, което можем да направим.

Трейси ѝ подаде снимките на жената.

— Със сигурност не е била тя, тук идваха двама мъже. — След това ѝ върна снимката на по-едрия. — Този е прекалено дебел, двамата бяха с нормално телосложение и по-млади. — Тя огледа останалите снимки, на които се виждаше другият мъж. — Да, този може да е един от тях. Но косата му беше по-червена.

— Може да е заради обработката. Какво ще кажете за формата на лицето му, за телосложението му?

— Мисля, че е той, да. Искам да кажа, не мога да съм съвсем сигурна, но така ми се струва.

— Той ли беше с акцент?

— Да. Джъстин Дейвис.

— Шотландски, казахте. Или австралийски.

— Е, след като се обадохте, размислих по този въпрос. Всъщност не съм сигурна какъв точно беше акцентът. Всичките звучат еднакво.

Кели кимна:

— Разбирам. Усещате, че акцентът е чужд, но не можете да определите какъв.

— Точно така, напълно вярно.

— Реших, че това може да помогне — каза Кели и извади малък касетофон. — Донесла съм записи на различни акценти и бих искала да ги изслушате.

Бони Ким чакаше Хауард във фоайето на вашингтонския изследователски център на ФБР. Заведе го в лабораторията си, където съпругът ѝ работеше усилено на един компютър.

— Коул, радвам се да се видим отново — поздрави го Анди и разтърси сърдечно ръката му.

— Не знаех, че работиш тук — призна Хауард и се настани на един стол до плота.

— Решихме, че така ще е най-добре — обясни Бони. — Като се има предвид какво е снимано на касетата, сметнахме, че не бива да се изнася от сградата на ФБР.

— Ръководителят ми се съгласи на драго сърце да поработя тук известно време — добави Анди.

— Каза ли му върху какво работиш? — поинтересува се Хауард.

— Само, че изготвям някакъв компютърен модел за ФБР. Казах му, че за момента е секретна работа, но в не много далечно бъдеще ще излезе статия.

— Добре. Как върви?

Анди повдигна очилата си с пръст.

— Почти завърших модела с разположението на снайперистите.

Бони застана зад него и постави ръка на рамото му.

— Не е излизал от лабораторията вече два дни — обясни.

Анди се усмихна и вдигна рамене:

— Най-сложното бяха измерванията. Лазерното устройство, което успя да осигуриш от пътното управление, направо дойде като дар от небето.

Той премести ръце към клавиатурата. За пръв път Хауард забеляза колко малки и деликатни бяха. Мониторът просветля и на него се показаха три жълти точки.

— Това са снайперистите — обясни Анди. — За да получим пълна картина, използвам мащаб едно към четири хиляди. — Той натисна още няколко клавиша и в десния горен ъгъл на екрана се появиха четири сини кръгчета. — Това са мишените. За целите на модела приемам, че набелязаната мишена е втората фигура отдясно. Толкова са близо една до друга, че при тези разстояния разликата няма да е много голяма. Ясно ли е дотук?

— На мен ми звучи добре, Анди.

От жълтите кръгчета към сините се проточиха дълги бели черти.

— И така, допускам, че куршумите ще минат по права линия от снайперите до целта. Вероятно знаеш, че на практика не става така, че ще опишат параболична крива, но за модела това не е от значение. Ето.

Анди се облегна, за да даде възможност на Хауард да разгледа добре геометричната фигура, очертана от седемте кръгчета и трите линии. Анди се усмихна и отметна несресаната си коса от очите.

— Не изглежда много по-различно от модела, който използвах за демонстрацията у дома, а?

— Точно това си помислих и аз — призна Хауард.

— Не трябва да забравяш, че формите и цветовете не са важни, от значение са само разстоянията и ъглите. Тук се вижда точно копие на ситуацията в пустинята.

На Хауард му се стори, че математикът се опитва да оправдае усилията, които бе хвърлил в проекта, затова се усмихна окуражително:

— Разбирам, Анди. И сега какво?

— Сега трябва да въведем данните за местата, където предполагате, че може да се появи целта, като използваме същия мащаб. Всъщност това не е чак толкова важно, защото можем да променяме мащаба доста лесно, щом веднъж е запаметен от компютъра. Например тук съм въвел данните за Белия дом и околния район.

Той пхна някаква дискета в едно от дисковите устройства. Компютърът забръмча силно, докато информацията се прехвърляше на твърдия диск.

— И така, ето моят модел на Белия дом.

Пръстите на Анди пак затанцуваха по клавишите. На екрана се появиха бледите контури на президентската резиденция, заобиколена с ливади.

— Сега ще го доведе до мащаба на модела със снайперистите.

Картината се сви и придоби по-реалистичен вид. Приличаше на скица на някой архитект и Хауард оцени колко много труд е хвърлен в нея. Разбираше защо Анди не се беше прибирал вкъщи цели два дни.

— Добре, сега ще наложа модела със снайперистите върху плана на Белия дом. Ще сложа четирите мишени в Овалния кабинет, но отсега мога да ти кажа, че това няма никакво значение. След малко ще видиш защо.

Анди натисна още няколко клавиша и кръгчетата и линиите се появиха на схемата. Той се обърна.

— Виждаш ли? Независимо колко въртя снайперистите около Белия дом, няма начин местата им да съвпаднат с някоя от съседните сгради. Оттук мога да заключа, че атентаторите нямат намерение да стрелят по президента в Белия дом.

Хауард загледа как кръгчетата и линиите бавно се въртят около сградата. Само една от фигурите можеше да съвпадне с някоя от сградите, при това останалите две оставаха във въздуха.

— Анди, това е страхотно. Наистина страхотно.

Хауард се взря в екрана. Моделът щеше да проработи, даде си сметка той. Наистина щеше да проработи.

— Колко време ти отне да въведеш координатите на сградите? — поинтересува се той.

Анди свали очилата си и потърка очи; Бони леко размачка раменете му.

— Това е проблемът — сподели той. — Въвеждането на данните ми отне двайсет и четири часа непрекъсната работа. — Той забеляза мрачното изражение на Хауард и вдигна ръце. — Знам, знам, нямаме време. Обмислям как да се ускори процесът с помощта на скенер, така че компютърът сам да изгради модела според плановете на сградите и да ги вкара в мащаб.

— Какво ще кажеш да ги вземем директно от Управлението по градоустройство и планиране? Архивите им не са ли компютризирани?

Анди се удари по челото.

— Разбира се! Защо не се сетих? — Той погледна часовника си. — Веднага ще им се обадя.

— Направи го от мое име и ако има някакви проблеми, да се свържат с кабинета на Джейк Шелдън във Финикс.

— Чакайте малко — обади се Бони. — Върху кои градове ще се спрем?

— Добър въпрос. Логично е да започнем с Вашингтон. Ще се свържа с Тайните служби да видя дали могат да ми дадат някаква информация за програмата на президента.

Бони погали мъжа си по врата.

— Преди това обаче трябва да се върнеш вкъщи и да се напиш. Той отблъсна ръката ѝ.

— Не, това е важно. Имам работа да върша. Ще спя, след като се свържа с кметството.

Матю Бейли вдигна крака на отсрещния стол и отпи от бирата си, докато наблюдаваше как група любители на водолазния спорт слизат от едно корабче. Бяха смесена компания — половин дузина младежи с военни прически, шепа азиатски туристи, семейна двойка на средна възраст с бански в един цвят, двама пооплешивели господата с големи шкембета, имащи вид на инструктори, и едно изключително красиво русо момиче с бикини, няколко номера по-малки от необходимото, което явно не обръщаше внимание на жадните погледи, които привличаше.

— Курва — промърмори си той сам на себе си, макар че мислите му бяха насочени към Мери Хенъси, не към блондинката от корабчето.

Той остави чашата си върху бялата кръгла масичка и бавно прокара пръст по ръба ѝ. На кея отдолу водолазите започнаха да мият екипировката си в един голям черен пластмасов варел със сладка вода. Блондинката се наведе, гърдите ѝ почти изскочиха от горницето на банския ѝ.

— Кучка — промърмори Бейли.

Прокара ръка по челото си, за да избърше потта. Температурата беше над трийсет градуса и кожата му никак не понасяше слънцето. Не искаше да се разделя с Мери Хенъси, но тя бе настояла, а Бейли трудно можеше да ѝ откаже каквото и да било. Направи точно както му беше казала, отиде в Орландо, дори посети Дисниленд, но скоро започна да се отегчава.

Нае кола, използвайки друга от шофьорските книжки, осигурени му от поддръжниците на ИРА в Ню Йорк, и тръгна на юг, през Маями до Флорида Кейс, ивицата малки островчета, проточваща се от полуострова навътре в морето като наниз перли. Отседна в хотел „Марина дел мар“ на Кей Ларго, най-големият и най-близкият до сушата от островите, и прекарваше дните си в бар „Джилиган“. Беше забелязал някаква промяна в Мери при срещата им на летището, нещо в начина, по който му се беше усмихнала и бе докоснала ръката му. Бейли от месеци се опитваше да флиртува с нея, но тя поддържаше отношенията им на строго делово ниво. В кафенето обаче той бе

почувствал, че между тях е възможна и сексуална връзка. Бейли усети, че се възбужда, затвори очи и стисна бедра, представи си как бе въртяла задника си, докато се отдалечаваше от масата му. Господи, каква страхотна фигура: дълги, изящни крака, стегнат задник, тънка талия и гърди, които той изгаряше от желание да докосне. Той отново отвори очи и видя как блондинката се навежда, за да вдигне един колан за кислородни бутилки и да го пусне във варела. Гърдите ѝ се разлюляха и от наблюдателницата си на балкона Бейли успя да забележи зърната ѝ. Момичето внезапно вдигна поглед и видя, че я гледат. Усмихна се и се наведе още повече, за да му предостави подобър изглед. Бейли се усмихна и вдигна чашата си за поздрав. „Курва“ — раздвижи безмълвно устни, знаейки, че тя няма да успее да прочете думата по тях. Тя извърна очи, извади колана от водата и започна да събира останалата част от екипировката си. Един от инструкторите се завтече да ѝ помага.

Блондинката сигурно беше наполовина на възрастта на Мери, но не се приближаваше дори малко до нея, даде си сметка Бейли. Момичето просто имаше младо тяло, докато Мери разполагаше с опит, увереност и естествен чар, който караше мъжете да обръщат глави след нея. Инструкторът постави наставнически ръката си върху рамото на блондинката и смехът ѝ прокълтня чак до балкона на Бейли. Той изпразни чашата си и една сервитьорка с бели шорти и престилка се появи до рамото му и попита дали ще желае още. Бейли поклати глава. Три от слабите американски бири бяха повече от достатъчно.

Бейли се върна в стаята си, под памучната му риза се стичаха струйки пот. Когато отвори вратата, отвътре го лъхна студен въздух. Беше оставил климатичната инсталация включена с пълното съзнание, че ако не го направи, когато се върне, в стаята ще е като в пещ. Затвори вратата след себе си и спусна щорите. Остави черните си очила върху телевизора и застана до двойното легло. Затвори очи и вдиша дълбоко хладния въздух. Мери Хенъси отново се появи пред очите му: нежните ѝ кафяви очи, които блестяха, когато се смееше; меката ѝ, лъскава коса, сега изрусена; изящният ѝ нос и перфектните ѝ зъби. И стегнатите ѝ, възбуждащи гърди. Бейли изви гръб и прокара ръка по предната част на шортите си. Беше се възбудил. Потрепери и се отпусна на леглото, разкопча ципа си и започна да повтаря името на Мери, отново и отново.

Коул Хауард прочете книгата, която му беше дал Крацър по време на полета за Финикс. Липсата на емоция при описанията на убийствата бе смразяваща. Хауард никога не беше вадил служебното си оръжие в състояние на ярост и въпреки цялото си обучение знаеше, че когато се наложи да стреля, съзнанието му ще се раздира от противоречия. Беше ставал свидетел на пораженията, които причиняваха куршумите на човешката плът и на психологическите проблеми, които изпитваха агентите, натиснали спусъка. Знаеше, че от него не може да стане снайперист — Прекалено много го беше грижа за хората. Снайперистът трябваше да е хладнокръвен и да действа машинално. Като машина за убиване.

Таксито го остави пред безличната сива тухлена сграда, в която се помещаваше представителството на ФБР. Отвън по нищо не личеше, че тук се намират седалищата на Бюрото и другите федерални агенции. Хауард плати на шофьора и слезе. Погледна към матовите прозорци. По стъклата преминаваха отраженията на облаци. Небръснат мъж с мръсна фланелка седеше на прага на една от дървените съборетини от другата страна на улицата. Чешеше се по провисналия корем и надигаше бутилка бира. Гърлото на Хауард беше пресъхнало и той се почеса по врата.

На бюрото му го чакаше бележка да се обади на Джейк Шелдън. Кели Армстронг вече беше при началника, седнала с кръстосани крака, показвайки изящните си глезени и скъпите си обувки с високи токчета. Изглежда със снизходителна усмивка Хауард и отново се обърна към Шелдън.

— Настанявай се — подкани го началникът и махна към стола до Кели.

Хауард седна и тя се измести със стола си.

— Кели тъкмо ме запознаваше с напредъка по разследването — продължи началникът.

Хауард се усмихна напрегнато. Компютърно обработените снимки бяха разстлани върху бюрото пред Шелдън.

— При наемането на колата младият, онзи, който не държи радиостанция, е използвал кредитна карта и шофьорска книжка на името на Джъстин Дейвис — заговори Кели. — Отпечатъците му, са

навсякъде в автомобила и по формуляра, който е подписал. В момента ги проверяваме в картотеката. Другата кредитна карта и шофьорска книжка са на името на Питър Арнълд, но на формуляра и в колата му няма отпечатъци. Това е автомобилът, който е бил почистен.

— Имаме ли доказателства, че точно тези коли са били на местопрестъплението? — осведоми се Хауард.

Кели кимна:

— Криминолозите направиха отливки ца следите от гуми, намерени до мястото, където са били кулите, и те съвпадат с отпечатъците от гуми на двете коли.

Хауард кимна замислено, едва скриваше раздражението си. Кели трябваше да осведоми него, преди да се обърне към Шелдън.

— Хората от фирмата за коли под наем успяха ли да идентифицират някого от снимките?

— Не, картината от видеокамерата е прекалено размазана, за да бъде от някаква полза.

Шелдън се обърна към Хауард:

— Някакъв напредък със специалиста по снайперите?

Хауард кимна:

— Изглежда, че си имаме работа със снайперист, обучен в армията. И имам предположения за марката на две от оръжията.

— Как ще ни помогне това? — попита началникът.

— Снайперистите имат предпочитания към оръжието, което използват. И едната от пушките, от марката „Барет“, е доста необичайна. Дадох ми името на един човек от „тюлените“, който е специалист по това оръжие. Възнамерявам да проверя всички въоръжени сили за снайперисти, които не се водят на отчет.

— Жалко, че не можем да постигнем повече със снимките — отбеляза Шелдън. — От това, което научавам от Кели, дори най-подобрените варианти, получени от тъст ти, не са достатъчни за позитивна идентификация.

— Той ме увери, че хората му ще ми приготвят нещо по-добро към края на седмицата. Проследяваме също кредитните карти, използвани за наемане на колите, нали така, Кели?

— Вече е направено — отвърна тя. — С картата на името на Джъстин Дейвис е закупен еднопосочен билет за Лос Анжелис,

използвана е и още няколко пъти след това. Ще съсредоточим търсенето в Калифорния.

Хауард им разказа за срещата с Анди Ким и Шелдън се съгласи да се свърже с вашингтонското управление с молба в лабораторията да бъдат изпратени колкото се може повече програмисти като подкрепление.

— Ще се нуждаем и от допълнителни хора във Финикс — допълни. — Ще натоваря Макграт да помогне на Кели за кредитните карти. Ти имаш ли нужда от помощ?

Хауард се замисли за момент, после поклати глава:

— Мога да се справя. Въпреки че искам да се свържа с Тайните служби в Белия дом.

Шелдън се съгласи:

— Нека първо аз да говоря с тях. Тайните служби винаги се засягат, щом стане дума за протокол. Ще помоля някой да ти се обади. — Той се облегна назад в креслото си. — Добре, хайде да действаме.

Усмихна се добродушно на двамата агенти, макар че Хауард остана с впечатление, че усмивката е предназначена повече за Кели, отколкото за него.

Джокера свали металната капачка на кутията „Гинес“ и отпи от тъмната течност, докато гледаше играта. Келтският футбол включваше всичко най-агресивно от обикновения футбол, ръгбито и свободната борба и се играеше колкото заради резултата, толкова и заради физическия контакт. Обедните мачове в Бронкс бяха като магнит за нюйоркското ирландско общество и за онези жители на града, които обичаха да гледат как възрастни мъже се млатят едни други до безсъзнание. Денят беше топъл и Джокера бе разкопчал палтото си. В клоните над главата му пееха птички и той дори бе видял хора да се усмихват по улиците, сякаш си даваха сметка, че лятото не е далеч. Джокера се приближи до една дървена пейка и се настани до някакъв човек със син анорак, който четеше вестник. Мъжът вдигна глава, сякаш да защити територията си, и Джокера се усмихна и вдигна бирата си.

— Имате ли нещо против да седна до вас? — попита.

Непознатият поклати глава и отново сведе поглед към вестника. Джокера се съсредоточи върху играта. Повечето възгласи, които се чуваха от играчите и зрителите, бяха с ирландски акцент и той забеляза няколко бутилки ирландска бира да се подават от ръка на ръка.

Джокера трябваше да се появи във „Филбинс“ едва в три, затова беше решил да се разходи до Бронкс. Някои райони на квартала бяха доста приятни местенца и по някакъв начин му напомняха за Глазгоу, град, който се опитваше да преодолее мизерията и бедността, които вече не заслужаваше. Той бе прекарал по-голямата част от детството си в Глазгоу и се беше научил да го обича въпреки негодите. Щом споменеше за града пред някого, който не е бил там обаче, разговорът неминуемо се насочваше към Горбалс и уличните банди, въоръжени с бръсначи. Беше му писнало да обяснява, че мизерните блокове в Горбалс отдавна вече са сринати и че престъпниците в Глазгоу, както навсякъде по света, ходят вече с автомати.

Джокера напълни устата си с бира и я глътна бавно, за да се наслади на вкуса и усещането на гъстата, ароматна течност. Беше чел някъде, че на бременните в британските болници им давали да пият ирландска бира, толкова била богата на витамини и хранителни вещества. Докато пиеше, той надникна във вестника на съседа си. Беше „Белфаст телеграф“. Джокера зачете заглавията на статиите и съседът му го изгледа намръщено. Джокера отмести поглед. Стана и се разходи около игрището, наблюдавайки лицата на хората и вслушвайки се в говора им; опитваше се да намери някаква следа, която да го насочи към Матю Бейли. Двама мъже му бяха познати от „Филбинс“; не знаеше имената им, но по-високият, с черна, рошава брада и рунтави вежди, пиеше водка, а другият, червендалест, с провиснал над колана корем, предпочиташе „Гинес“ и от време на време си поръчваше уиски. Единият му махна и той се присъедини към тях. Дватама го знаеха по име и тримата започнаха да бърбят като стари приятели на по чашка. Джокера носеше друга кутия „Гинес“ в джоба си и им я предложи. Бираджията я прие с лек поклон, другият смърри Джокера, че не носи водка и тоник.

— Какъв барман си? — добави със смях.

Джокера призна, че е забравил имената им и те се представиха: бираджията се казваше Том, другият — Били. Както винаги при среща на непознати от Белфаст разговорът скоро премина към основните

теми: къде си учил, къде си живял, кои са ти родители. Отговорите на тези въпроси издаваха религиозните и политическите ти убеждения и социалното ти положение и тежко на протестант, който не улучи какво да говори пред католици, и обратното. Прикритието на Джокера беше толкова добре изпитано, че той без затруднения убеди двамата си събеседници, че произлиза от католическо работническо семейство и че се е преместил от Белфаст в Глазгоу още като дете.

— Какво те води в Ню Йорк? — поинтересува се Били.

— През последните две години получавах пари под тезгяха и данъчните ме надушиха — отвърна Джокера, докато наблюдаваше играчите на терена. — Реших, че не е зле да се покрия за известно време.

— Да, в ужасно състояние е тази британска икономика — съгласи се Том, докато бършеше устни с ръкава си. — Е, и тук положението не е много розово. Имаш късмет, че си намерил работа.

— Да, това беше добро попадение. Един приятел ме извика преди известно време, каза, че тук имало работа в някаква хубава кръчма. — Джокера отпи голяма глътка бира. — Може би го познавате. Матю Бейли.

Двамата мъже поклатиха глави.

— Не бих рекъл, че името ми говори нещо — каза Том. Били се наведе съучастнически към него.

— Това не беше ли някой от момчетата? — попита; дръпна се и вдигна ръка. — Не искам да любопитствам, нали се сещаш. Просто понякога тук се навъртат хора, които се представят не за такива, каквито всъщност са, ако ме разбираш.

— Да, разбирам. По-добре забравете. Телефонът, който ми беше дал, не отговаря, така че предполагам, че се е преместил.

Той остана да побъбри с двамата до два и половина, след това им пожела всичко хубаво и тръгна обратно към Манхатън. На път към „Филбинс“ изтегли триста долара от един автомат с кредитната си карта.

Телефонът на Коул Хауард извъня.

— Агент Хауард? — попита рязък, авторитетен глас.

— На телефона.

Хауард бе наредил снимките на снайперистите на бюрото си.

— Казвам се Боб Сейнджър и съм началник на Разузнавателния отдел на Тайните служби. Току-що говорих с шефа ви; той ме помоли да се свържа с вас.

— Чудесно. Къде сте в момента?

Сейнджър изсумтя, сякаш се сдържа да не се изсмее:

— В момента съм на около хиляда метра над Сан Бернардино, на път за военновъздушната база „Андрюс“.

Хауард остана удивен. Връзката беше толкова ясна, сякаш му се обаждаше от съседната стая.

— Можете ли да стигнете на летището до десет и половина?

— В „Андрюс“ ли?

— Не, на международното „Скай Харбър“ — отвърна Сейнджър, имайки предвид главното летище на Финикс.

Хауард погледна часовника си. Тъкмо минаваше десет.

— Добре — отвърна.

Беше предвиждал пак да ходи до Вашингтон за срещата с представителя на Тайните служби. Възможността да го види във Финикс бе добре дошла.

— Елате на главния терминал и там попитайте за мен — инструктира го Сейнджър.

— С кой самолет идвате? — попита Хауард и се пресегна за химикалка.

Сейнджър отново изсумтя леко.

— Не се притеснявайте, агент. Ще ни намерите.

Връзката прекъсна и Хауард остана да се чуди какво е имал предвид представителят на Тайните служби. Той взе колата си от служебния паркинг и потегли бързо към летището. Спря пред главния терминал. Когато автоматичната врата се отвори със съскане пред него, той забеляза голяма тълпа служители и пасажери да зяпат през една висока витрина към пистите за излитане. Той се приближи и изведнъж си даде сметка какво наблюдаваха. Навън стоеше огромен „Джъмбо джет“, в електриковосиньо и сребристойбяло и със златисто-черния герб на президента отдолу. Президентският самолет. Зрителите стояха занемели пред бляскавия символ на президентската власт. Самолетът изглеждаше току-що излязъл от поточната линия на „Боинг“. Хауард застана между две колички за багаж и загледа как един екип от

работници с гащеризони презареждат летателния апарат под надзора на двама мъже с тъмни костюми, черни очила и радиостанции.

Хауард заразглежда намръщено самолета. Президентът нямаше предвидена официална визита във Финикс, иначе ФБР щеше да бъде информирано. Той се насочи към изхода за пистите. Пътят му бе препречен от двама агенти на Тайните служби също с черни очила и тъмни костюми. Хауард се представи и бавно бръкна в джоба на сакото си за служебната карта. Двамата агенти застанаха нащрек, по-младият посегна към колана си. Хауард се усмихна и забави движението на ръката си, отвори портфейла и показа документите.

По-възрастният агент разгледа служебната му карта.

— Носите ли оръжие, сър? — попита.

Хауард поклати глава. Двамата агенти се поотпуснаха и се отдръпнаха. По-младият му отвори вратата с безизразно лице.

— Боб Сейнджър ви чака на борда, сър — каза по-възрастният. — Приятен ден.

Хауард тръгна към самолета; чу младият агент да говори по радиостанцията си. На различни позиции около самолета стояха половин дузина агенти, неколцина изгледаха изпитателно Хауард. Всички имаха малки слушалки на ушите. Един порив на вятъра отметна сакото на един от тях и той мерна картечен пистолет в кобур от изкуствена материя. Дори Хауард, ветеран с осем години служба във ФБР, се почувства неловко под каменните погледи на мъжете с тъмните костюми.

Огромният самолет олицетворяваше мощта и превъзходството на Съединените щати както с големината, така и с техническото си съвършенство, и излъчваше същото обаяние както звуците на националния химн или видът на издигащото се американско знаме. Вдъхваше чувство за непобедимост. На Хауард му идваше да отдаде чест на машината или да наведе страхопочтително глава.

Към главното отделение водеше подвижна стълбица и в основата ѝ чакаше друг агент от Тайните служби. Той махна на служителя от ФБР да се качва. Стъпалата изглеждаха безкрайни и Хауард едва сега започна да оценява истинската големина на самолета. Друг агент посрещна новодошлия на върха на стълбите и го поведе по един коридор към просторна заседателна зала с осем бели стола около продълговата махагонова маса. В един от столовете с висока облегалка

седеше мъж около четирийсетте с радиостанция и компютърни разпечатки пред себе си. За разлика от останалите агенти на Тайните служби той носеше деликатно пенсне на върха на носа си и беше праметнал сакото си на облегалката на стола. Хауард влезе и другият мъж го погледна над пенснето си като преподавател в колеж, прекъснат, докато проверява контролни работи. Той се усмихна и свали очилата си.

— Агент Хауард?

Хауард кимна и другият мъж стана и стисна ръката му; представи се като Боб Сейнджър. Махна на госта към един от свободните столове; подчиненият му затвори вратата, оставяйки двамата мъже сами.

— Президентът тук ли е? — попита почти шепнешком Хауард.

Сейнджър се усмихна и поклати глава:

— Не, днес е с резервния самолет. Този е SAM 28000; една от комуникационните му системи се наложи да бъде ремонтирана, затова президентът ще използва SAM 29000 през следващите няколко седмици. Двата самолета са еднакви. Всъщност в момента президентът може би седи на аналога на моя стол.

Хауард огледа тапицираната с плюш стая.

— Не мога да повярвам, че се срещаме в президентския самолет.

Сейнджър се облегна назад.

— Ако трябва да сме точни, това е президентският самолет само ако президентът е на борда. В момента представлява просто един „Боинг 747-200В“ с президентския герб. Президентът трябва да посети Лос Анжелис след две седмици, затова запознахме екипите от охраната с позициите им. Както можете да се досетите, след 1992-ра ние все още имаме едно наум в Лос Анжелис9.

Хауард кимна. Погледна през един от прозорците и забеляза работниците, извършвали презареждането, да се отдалечават от самолета. Един от мъжете с работни гащеризони махна за довиждане на един таен агент, но той не му обърна внимание. Неколцина агенти се запътиха към стълбите, говорейки по радиостанциите си.

— Ще се отбием в Далас, за да обсъдим въпросите по сигурността с тамошния началник, след това отлитаме за Вашингтон — продължи Сейнджър; забеляза тревожния поглед на Хауард и добави: — Не се притеснявайте, агент Хауард, няма да ви вземем с нас.

Пилотът е инструктиран да изчака, докато си тръгнете. Искате ли кафе?

Хауард поклати глава.

— Добре — продължи Сейнджър. — Да се залавяме за работа. Джейки ми каза, че смятате, че се готви атентат срещу президента.

— Разказа ли ви за видеозаписа?

— Да. Носите ли го?

Хауард извади касетата от джоба на самото си и му я подаде. Сейнджър посочи един телевизор с видеокасетофон и Хауард се приближи до тях и вкара касетата. Сейнджър свали очилата си и двамата мъже изгледаха записа мълчаливо. Когато лентата свърши, Сейнджър започна да чисти стъклата на пенснето си с бяла ленена кърпичка.

— Успяхте ли да идентифицирате снайперистите?

— Не, но мислим, че са обучени в армията. От „тюлените“, може би.

Сейнджър вдигна вежди:

— Какво ви кара да мислите така?

— Видът на оръжията им и разстоянията, на които смятат да стрелят.

Сейнджър кимна:

— Добре, ще проверя в тримесечниците ни за военни снайперисти.

— Тримесечници ли?

— Следим внимателно всеки, който някога е заплашил с нещо президента. Това е нещо като вашия списък на най-търсените престъпници, но е доста по-дълъг. В момента имаме около петстотин имена и агентите ги проверяват на всяко тримесечие. Затова ги наричаме тримесечници. Имаме и списък на съмнителните лица с около десет хиляди имена, но те не се проверяват толкова редовно. Просто следим за тях в хотелските регистри и списъците за личен състав на фирмите по местата, които се посещават от президента. Ако получим съвпадение, разпитваме съответните лица и ако се наложи, ги отстраняваме от района за времето на посещението. Ще проверим в списъка на съмнителните лица за снайперисти, разбира се, но честно казано, те по-скоро само лаят. Тримесечниците са по-важни.

— Съмнявам се хората, които търсим, да са писали заплашителни писма. Изглеждат твърде професионално, за да го правят.

— Съгласен съм, но докато не ни предоставите име или снимка, друго не можем да направим.

— Работим по подобрени снимки на снайперистите — продължи Хауард. — Наели сме компютърни специалисти за повишаване качеството на записа. — Той се облегна напред. — Има и друга причина да искам тази среща. Може да успеем да определим къде смятат да извършат атентата.

Той описа накратко идеята на Анди Ким, докато Сейнджър продължаваше да търка очилата си.

Тайният агент остана впечатлен.

— Страхотна идея — възкликна. — Нашите компютърджии може да поискат да погледнат програмата му.

— Сигурен съм, че с удоволствие ще им я покаже. Помага с голяма готовност. Сега има нужда от програмата на президента за следващите няколко месеца. Вече знаем официалните му визити, но искаме повече подробности за дневния му ред: всяка среща, откъде ще мине, дори къде ще задоволява физиологическите си нужди. Ако Анди въведе данните в компютърния си модел, можем да разберем за кое мероприятие е правена репетицията.

Сейнджър отново постави очилата си и погледна Хауард над тях.

— Доколко надежден е господин Ким?

— Математик е в Джорджтаунския университет. Жена му работи при нас като компютърен специалист. Анди Ким е достатъчно надежден.

— И по-добре да е така. Нали не искаме информацията за дневния ред на президента да попадне в лоши ръце?

Хауард се усмихна:

— Аз поемам отговорността.

Сейнджър също се усмихна, но не особено сърдечно.

— Радвам се да го чуя, но поемането на отговорността не ме интересува. За мен е важна само сигурността на президента. Кой, освен Ким участва?

— Жена му. И ще натоварим още четирима-петима програмисти да им помагат. Сведенията няма да излязат от лабораториите ни,

цялата работа ще се върши там.

— Лабораторията във Вашингтон ли? — попита Сейнджър и Хауард кимна. — Имам едно предложение. Защо Ким и другите програмисти не се преместят в нашата централа в Белия дом? Имаме цялата апаратура, от която могат да изпитат нужда. Предполагам, че програмата му може да бъде прехвърлена на дискети и пренесена.

— Вероятно. Може и така да стане.

— Добре. Разбрахме се, значи. Нещо друго да ви помогна?

— Имам един въпрос.

— Казвайте? — усмихна се Сейнджър.

— Смятате ли да засилите охраната?

— Заради случилото се в Аризона ли? Твърдо не. Не защото не приемаме заплахата насериозно, а защото президентът вече е най-силно охраняваният човек на планетата. Всеки град, който посещава, се прочиства за евентуални размирници, никой не може да пристъпи до него, без да бъде претърсен от агентите ни. Имаме хеликоптери, отряди на земята и разполагаме с разузнавателна мрежа, която няма равна на себе си.

Хауард слушаше лекцията на Сейнджър, но през цялото време си мислеше за опита за покушение срещу Роналд Рейгън по време на президентството му, когато едно хлапе успя да го простреля въпреки всички мъже с тъмни очила, и то с единствената цел, да впечатли една холивудска актриса. Струваше му се, че Сейнджър гледа с твърде голямо пренебрежение на снайперистите, но си даваше сметка, че информацията му все още не е достатъчна, за да задейства алармената система.

— Знаете ли колко смъртни заплахи получава президентът на Съединените щати всеки месец? — попита Сейнджър; Хауард поклати глава. — Числото никога не е по-малко от трицифрено. Някои са писмени, други — по телефона; някои направо влизат в Белия дом и започват да крещят. Разследваме всички, но не скриваме президента от очите на обществото през това време. Това би означавало никога да не се покаже пред хора.

— Това обаче е друго. Подготовката е като за военна операция.

— Така е, но не знаете за къде и за кога е планиран ударът. А от това, което ми каза Джейк, излиза, че дори не сте сигурни, че целта е президентът. Прав ли съм?

Хауард призна неохотно. Сейнджър усети неловкото му положение и се приведе:

— Само луд би помислил да убие президента. С това няма да постигнат нищо. Политиката на вицепрезидента няма да се различава и на йота от сегашната. Сега не е като при Кенеди.

— А един луд не е в състояние да планира толкова сложна операция, това ли искате да намекнете?

— Точно така. Всички опити за покушения в последните години са били дело на луди: хора, които търсят изява, или психопати. Не сме ставали свидетели на организирани опити за атентат, на заговори. Точно това е причината за моя скептицизъм. Кой би поискал да убие президента? Руснаците вече са ни съюзници, дори Кастро се опитва да изгради мостове към нас. Иракчаните, иранците, всичките ни стари врагове се стараят отново да възобновят връзките си с нас. Не, приемам, че това е подготовка за голям атентат, но не вярвам президентът да е мишената. — Сейнджър вдигна ръце. — Това не означава, че ще ви откажа помощ. Би било лудост, ако го направя. Ако не ми представите твърди доказателства обаче, аз няма да отменя нито едно мероприятие.

— Това се подразбира.

Хауард си даваше сметка, че началникът на Тайните служби е прав, фалшивата тревога нямаше да помогне за кариерата му.

— Ако компютърният ви модел съвпадне с плана на някое място, на което трябва да се появи президентът, е, тогава нещата ще се променят коренно. Вижте, тази вечер съм във Вашингтон, обадете ми се утре сутрин, за да уредим прехвърлянето на Ким и програмистите ви при нас. Колкото по-скоро започнат, толкова по-добре.

Сейнджър се изправи и протегна ръка. Хауард я стисна.

— Пушите ли? — попита агентът от Тайните служби.

Хауард отговори отрицателно, но Сейнджър все пак му даде две кутии цигари и кибрит с големи емблеми на президента.

— Вземете ги все пак. Сувенири от президентския самолет.

Когато Хауард стъпи на земята, мъжете с тъмните костюми започнаха да се оттеглят от терминала, гледайки часовниците и шепнейки в радиостанциите си. Моторите на огромния летателен апарат забръмчаха и докато агентът се качи в колата си, самолетът вече се понасяше величествено към пистата за излитане.

Анди Ким спря червения си „Чероки Ларедо“ пред бариерата и смъкна стъклото.

— Не мога да повярвам, наистина не мога да повярвам — каза на жена си.

— Знам, и аз все си напомням, че не е сън — прошепна Бони.

Засмя се, но веднага си придаде сериозно изражение, когато от страната на Анди се появи един пазач с бележник в ръка.

— Анди Ким и Бони Ким — представи се Анди, преди охранителят да успее да проговори. — Чакат ни. В западното крило.

Бони се наведе през мъжа си и показа документите си от ФБР на съвършено сериозния служител. Той кимна, погледна в бележника си и махна на колегата си да вдигне бариерата.

— Паркова клетка 56, там ще ви посрещнат — изстреля рязко и им подаде по един временен пропуск.

Анди подкара колата бавно по алеята и вдигна прозореца.

— Много сърдечно посрещане, няма що.

— Не им плащат да са сърдечни, предполагам — отбеляза Бони.

Двамата обърнаха глави наляво. Белият дом блестеше на следобедното слънце като току-що боядисан. Тревата наоколо изглеждаше неестествено зелена, но системите за поливане свидетелстваха, че е истинска.

— Родителите ми ме доведоха тук като дете, малко след като получихме гражданство — сподели Анди. — Редихме се два часа на опашка през август, за да видим къде живее президентът. „Нашият президент“, така се изразяваха, сякаш им беше личен представител. Толкова се гордееха, че най-после могат да се нарекат американци.

Той видя мястото за паркиране и спря между един бял сааб кабриолет и един черен линкълн.

— Подкараха ни през стаите за посещение като овце, почти не ни даваха възможност да разгледаме заради опашката отвън. — Той изгаси двигателя и погледна жена си. — Толкова биха се гордели, ако видят какво правим. Да работим в самия Бял дом в помощ на президента.

На Бони ѝ се дощя да прегърне съпруга си с все сила. Родителите му бяха загинали при автомобилна катастрофа преди седемнайсетия

му рожден, ден и тя знаеше, че най-много му липсва това, че не може да им покаже какви успехи е постигнал и каква полза е имало от финансовите им жертви, направени за него. Толкова му се искаше да ги накара да се гордеят с него, но пияният шофьор с претоварения камион го беше лишил от това.

— Сигурно щяха да са много горди — каза тя и стисна ръката му.

— Надявам се. — Той я погледа няколко секунди в очите, след това ѝ намигна. — Хайде да се захващаме за работа.

Слязоха от джипа и Анди започна да вади кашони от задната седалка. Бяха взели няколко твърди диска, компактдиска на Бони и резервни копия на всички програми, които използваша. Докато Анди нареждаше кутиите на асфалта, към тях се приближи млад мъж с военна прическа и следи от акне по бузите; носеше синьо сако и сиви панталони. Представи се като Рик Палмър, бивш военен програмист, работещ за Белия дом, и им помогна в носенето на кашоните. Бяха разговаряли предварително, за да се увери, че няма да имат проблеми с несъвместимостта на програмните продукти, но за пръв път се срещаша лично. Той ги преведе през един страничен вход покрай униформен пазач, който огледа внимателно пропуските им.

— До вечерта ще ви осигуря лични пропуски — обеща Палмър, докато ги водеше към подземното ниво на западното крило.

Движеха се по табели към комуникационния център на Белия дом и командната зала. Палмър бутна една врата с рамо и покани семейство Ким в помещение с ослепително бели стени.

— Настанявайте се — подкани ги той и остави кашоните, които носеше, върху едно от четирите бюра в стаята. На всяко имаше компютър Ай Би Ем и телефон.

— Това беше към секретарския отдел, но Боб Сейнджър го изиска за вас. Е, всъщност за нас, защото ще работим заедно.

— Чудесно — обади се Анди.

— Чакаме още петима програмисти — отбеляза Бони. — Ще се наложи да намерим още бюра. И компютри.

— Оставете аз да се грижа за това — успокои я Палмър. — Тези компютри са свързани с главната ни система, по-късно ще ви заведе да я видите. Мисля, че ще останете впечатлени. — Той потърка ръце и кимна към компактдиска, който разопаковаше Бони. — Добре, дайте сега да видим какво сте донесли.

Коул Хауард взе самолет от Финикс за Сан Диего; там нае кола и потегли на юг към Коронадо. Времето бе топло и слънчево и той караше със свалени стъкла. Сградите, в които се помещаваше военноморската база, се намираха на юг от градчето. От другата страна на базата се виждаха още постройки и когато Хауард се приближи, установи, че това е полигон от недовършени едноетажни къщи; зад него се простираше тясна и дълга пясъчна ивица. Група мъже тичаха по плажа, носейки нещо, приличащо на телеграфен стълб, над главите си.

Часовият, който прегледа документите на Хауард на портала, изглеждаше на не повече от шестнайсет години, висок, хилав и с тежка форма на акне. Той провери името на агента в един списък и го насочи към паркинга за посетители.

Бившият командир на Рич Лъвъл беше едър мъж, над метър и осемдесет на височина и с телосложение на боксьор в тежка категория. Когато се ръкуваха, Хауард се почувства като дете пред него. Всичко на яйцевидната му глава изглеждаше по-голямо от нормалното: големи сини очи, високо чело и дебели устни, под които се криеха едри, ослепителнобели зъби. Казваше се Сам Тъкър и говореше бавно с тексаски акцент. Носеше безупречно изгладени камуфлажни дрехи, куртка с нашивка на мичман втори ранг на рамото. Той заведе Хауард в един претъпкан кабинет и му махна да се настани на един стол.

— Споменах за идването ви пред щабкома и той каза, че иска да присъства, агент Хауард.

— Щабком?

— Щабен командир — обясни Тъкър. — Лейтенант Уолш. Казах му, че ще го уведомя, когато пристигнете.

— Разбира се, нямам нищо против.

Мичманът вдигна слушалката и се обади на командира си. След като каза стегнато „слушам, сър“ няколко пъти, той затвори телефона и стана.

— Щабкомът каза, че може би ще желаете да ви разведа наоколо, след което би искал да ви приеме в кабинета си.

Хауард кимна. Сподели, че знае съвсем малко за Специалното десантно подразделение на флота и с удоволствие би приел малко

разяснения. Решиха да използват колата на Хауард, излязоха от базата и отидоха до група бетонни постройки, която според Тъкър представлявала тренировъчния център на „тюлените“. Оставиха колата и мичманът заведе агента от ФБР в Центъра за специално военноморско въоръжение „Фил Х. Бъклю“. Тъкър махна към снимките по стените:

— Това са всички випуски на Коронадо. Случвате добро време за посещението си. В средата сме на Адската седмица.

— Адска седмица ли?

— Да, първият етап от подготовката на „тюлените“ със седемседмична програма за влизане във форма: главно тичане и плуване. На четвъртата седмица ги докарваме до границите на възможностите им, наричаме я Адска седмица. Ако преминат през нея, имат всички шансове да се справят и по-нататък. До края на Адската седмица двама от трима кандидати отпадат.

Хауард зина от учудване:

— Доста голям процент.

— Положението е дори по-лошо от това — ухили се Тъкър. — Само един от петима завършва пълния дващест и шест седмичен курс. Взимаме само най-добрите от най-добрите. Лесно можете да познаете онези, които още не са минали Адската седмица, носят бели фланелки. Минат ли я, слагат зелени.

Двамата мъже излязоха на голям асфалтиран плац.

— Наричаме го Месомелачката — обясни Тъкър. — Тук извършваме тренировките.

Заведе Хауард при един стълб, на който бе закачена месингова камбана.

— Всички момчета са доброволци — продължи. — Когато някой иска да се откаже, просто трябва да удари камбаната. .

— Каква е интензивността на програмата? — поинтересува се Хауард.

— В края на първата фаза трябва да могат да пробягат шест километра за по-малко от трийсет и две минути, да преплуват километър и половина в залива за седемдесет минути, три километра в открито море за деветдесет и пет минути и да могат да преминат петдесет метра под водата. Тренировките са по дванайсет часа на ден.

Учебната програма също е наситена; обучаваме ги на първа помощ, разучаване и спасителни акции.

— Видях няколко човека да тичат с един телеграфен стълб по плажа.

— Да, караме ги да извършват много работа в екип. Така се изгражда колективният дух. Същото е и с НЛМ, караме ги да я носят навсякъде.

— НЛМ?

— Надуваема лодка, малка. Тежи около сто и двайсет килограма и е четири метра дълга. Хората ни са длъжни да я носят навсякъде със себе си, като се грижат да не се повреди или спадне. При „тюлените“ работата в екип е може би по-важна, отколкото в което и да било друго подразделение. Животът ти често може да зависи от човека до теб. Една грешка, когато си на трийсет метра под водата във военна зона, и си мъртъв.

— Рич Лъвъл сработваше ли се добре с другарите си?

Тъкър закри очи с голямата си длан.

— Командирът ме е инструктирал да изчакаме, докато ви приеме в кабинета си, преди да обсъждаме причините за посещението ви, сър.

Хауард кимна, даваше си сметка, че няма смисъл да настоява.

— Във Вирджиния има друга база на „тюлените“, нали?

— Да, в Литъл Крик. Отряд едно, три и пет са тук, две, четири и осем са в Литъл Крик.

— А Отряд шест?

— „Бандата“ имате предвид — усмихна се Тъкър. — Те имат собствени правила. Дори обслужващият им персонал се избира специално. Тренират отделно и са подчинени пряко на министъра на отбраната и президента.

— Те са антитерористичен отряд, нали?

— Да, занимават се и с друга мръсна работа. Отначало са били към Отряд две, но сега само административният им отдел е в Литъл Крик. Доста време прекарват с Отряд делта. Интересувате ли се от Шести?

Хауард вдигна рамене:

— Просто ми беше любопитно. Често четем за тях, питах се какво ли представляват.

— Извратени копелета, повечето. Не бих искал сестра ми да се омъжи за такъв.

— Ще го запомня. Каква е организацията тук?

Мичманът се насочи към най-високата сграда на базата.

— Основното подразделение е взвод, дванайсет бойци и двама офицери. Взводът има две отделения от по шестима бойци и един командир. Аз съм командир на отделение. Всеки отряд се състои от четиринайсет взвода плюс един за управление.

Достигнаха постройката и Тъкър покани Хауард вътре.

— Това е кулата за гмуркане, в която тренираме хората си да преживяват на седемнайсет метра дълбочина — обясни мичманът; група „тюлени“ тренираха да плуват от дъното до повърхността без кислородни бутилки. — Девизът ни е „Лесното беше вчера“ и това е свършено вярно. Това бяха най-тежките шест седмици в живота ми, вярвайте ми. — Тъкър погледна часовника си. — Командирът чака. Време е да вървим.

Върнаха се в лагера и Тъкър поведе посетителя по един сив, безличен коридор към кабинета на началника си; помещението беше няколко пъти по-голямо от кабинета на Хауард и значително по-подредено. Уолш носеше парадна военна униформа без нито една пращинка върху тъмносиния плат. Беше пълната противоположност на командира на отделение: по-нисък, мургав, с тъмни, мътни очи и насечен нюйоркски акцент. Изглеждаше готов да сътрудничи по всякакъв начин и изслуша обясненията на Хауард за причините да се интересува от Рич Львъл с подпряна на пръстите си брадичка. Тъкър остана прав до вратата.

— Бихте ли ми казали защо ФБР се интересува толкова от Львъл? — попита Уолш.

— На този етап провеждаме само предварително следствие.

— Това е учтивият начин да ни държите в неведение, доколкото разбирам — усмихна се Уолш. — Както и да е, както вече ви е казал мичман втори ранг Тъкър, Львъл напусна Отряд три на „тюлените“ преди осемнайсет месеца.

— Колко дълго е служил при вас?

— Дванайсет години.

— На какви основания е напуснал?

— Не ви разбирам.

— Освобождаване от служба с изказване на благодарности?

— А, разбирам. Напусна по собствено желание, ако мога така да се изразя.

— Което е учтивият начин да ни държите в неведение, доколкото разбирам.

Уолш се засмя, Тъкър се усмихна сдържано.

— Точно в десетката — отбеляза Уолш; завъртя пръстена си и загледа изпитателно ФБР агента. — Матрос Лъвъл беше освободен от служба по собствено желание, но ние не направихме опит да го разубедим. Нали знаете, че беше снайперист?

Хауард кимна.

— Лъвъл беше обучен във всички аспекти на дейността на „тюлените“: подводни взривове, въздушни десанти, разузнаване, всичко. Специалността му обаче бяха снайперите. Беше се проявил отлично в операция „Пустинна буря“, но срещаше трудности със службата в мирновременни условия.

Хауард кимна:

— Сигурно не намира много голямо приложение за уменията си.

— Такава е съдбата на всичките ни хора. Мичман втори ранг Тъкър ви разведе, нали?

Хауард кимна.

— Подлагаме ги на най-жестоките физически тренировки, които можете да си представите — продължи Уолш. — Държим ги на ръба на възможностите им, но не можем да им осигурим истински бойни условия. Не е като с британските САС, които постоянно поддържат уменията си в борбата срещу ИРА. Германците си имат „Фракция червена армия“ и остатъците от бандата „Бадер-Майнхоф“, французите се занимават с баскските терористи, италианците си имат „Червените бригади“. Ние нямаме домашни терористи, в мирно време нашите хора са като спортни коли от „Формула едно“ със запалени двигатели, но без писта, по която да карат.

— И Лъвъл не е могъл да го издържи, така ли?

— Мичман втори ранг Тъкър може да ви даде по-точна информация от мен. Аз съм в Отряд три едва от осемнайсет месеца.

Уолш погледна Тъкър и той кимна кратко.

— Според мен той все по-трудно издържаше — заговори младши лейтенантът. — Снайперистите са особено племе. Не са като никой

друг вид войска. Да убиваш в разгара на битка, не е трудно, агент Хауард. Инстинктът за самосъхранение взима връх и човек започва да стреля, без да се замисля. Убивай, за да оцелееш. Лесно е да наръгаш някого в корема, ако те напада с нож. Снайперистът обаче убива от разстояние, за неговия живот обикновено няма никаква опасност, въпреки това той наблюдава жертвата отблизо. Снайперистът гледа през мерника си и вижда очите на жертвата. Трябва да си много специален тип, за да убиваш и да останеш нормален. Матрос Лъвъл, както всичките ни останали снайперисти, преминаваше през редовни психиатрични прегледи и от тях стана ясно, че поведението му вече не е адекватно. Това не означава, че е загубил уменията да поразява целта с необходимата точност. Напротив. Той дори подобряваше постиженията си.

— Какво тогава не беше наред?

Тъкър пое въздух през стиснатите си зъби.

— Мисля, че му липсваше.

— Стрелбата ли?

Тъкър поклати глава:

— Убиването. Стрелбата можехме да му я осигурим, дори при ситуации, близки до истинските. Не можехме обаче да му позволим да убива.

— Но откъде този проблем? — поинтересува се Хауард.

Тъкър се усмихна напрегнато:

— Стрелбата по мишени вече не му носеше удовлетворение. Беше развил страст към лова на хора. Все говореше за това, описваше различни случаи, в които е убивал, с големи подробности.

— Военни разкази?

— Повече от военни разкази. Развиваше мания. И не мислете, че си го измислям, погледнете психиатричните доклади.

Хауард погледна лейтенанта:

— Може ли да се уреди?

— Ще накарам да ви ги изпратят от Личсъст — увери го Уолш.

— „Личсъст“?

На Хауард постоянно му се налагаше да пита за разяснения по жаргона на „тюлените“. Както повечето затворени групи, те използваша съкращения, непознати за външния човек. Той ги разбираше и нямаше

нищо против, защото при ФБР и полицията положението беше съвсем същото.

— Извинявайте, това е отдел „Личен състав“. Ще ви изпратят всичко, което може да ви послужи.

— В какви операции е участвал? Споменахте „Пустинна буря“.

Тъкър пристъпи напред и продължи:

— Лъвъл служеше в един от двата взвода от Източното крайбрежие, които бяха изпратени в Кувейт преди нахлуването на съюзническите сили. Отбелязал е двацет и осем потвърдени попадения, но през повечето време е действал сам, така че има много недоказани. Твърди, че е убил повече от петдесет човека, главно висши иракски офицери.

— Какво оръжие използваше?

— „Барет“ модел 82.

— След „Пустинна буря“ ли се появиха психологичните му проблеми?

Тъкър го погледна нервно:

— Мисля, че е по-добре да се каже, че „Пустинна буря“ е отворила вратата за него и той не е пожелал да я затвори. Тогава всъщност за пръв път уби човек.

— И това му хареса?

— Не мисля, че „харесвам“ е правилната дума. Това беше като предизвикателство за него. И след войната в Залива той вече не чувстваше, че способностите му се подлагат на достатъчни изпитания. След връщането си в Калифорния той на няколко пъти подава молба за прехвърляне в Отряд шест. Беше му отказано. „Тюлените“ от Западното и Източното крайбрежие не се обичат особено. Точно тогава психиатрите започнаха да изразяват загрижеността си относно оставането му на служба.

— Беше ли близък с някого от подразделението? С някого, с когото да мога да разговарям?

— Партньорът му се казва Лу Шолен, също снайперист.

— Може ли да го видя?

— Напусна няколко месеца след Лъвъл.

Хауард си записа името в бележника.

— Може ли да видя и неговото служебно досие? — обърна се към Уолш.

— Разбира се — отвърна лейтенантът. — Все пак нямаме данни двете напускания да са свързани.

— Казвате, че бил снайперист. И той ли използваше „Барет“?

Уолш погледна Тъкър, който поклати глава:

— Не, Шолен предпочиташе „Хорсткамп“.

Очите на Хауард заблестяха при споменаването на тази марка оръжие.

— Какъв човек беше Шолен? — поинтересува се той.

— Малко необуздан тип, но дяволски добър „тюлен“ — отвърна мичманът. — Единственото петно върху досието му е телефонното пиратство. Отначало специалността му във флота е била електроника и той използваше знанията си за телефонни злоупотреби. Телефонната компания го хвана да продава малки черни кутии, с чиято помощ можеш да звъниш по целия свят на цената на обикновен телефонен разговор, и искаше да го съди. Успяхме да ги разубедим и уредихме нещата между нас. — Тъкър се ухили. — Доста зор видя на Месомелачката, повярвайте ми.

— Има ли друг, който да е бил близък с Лъвъл?

— Не. И двамата бяха вълци единаци. Както ви казах по-рано, ние насърчаваме работата в екип, но снайперистите винаги са самотници.

— Способен снайперист ли беше Лъвъл?

Тъкър вдигна рамене:

— Най-способният, когото съм виждал. Може да улучи цел от две хиляди метра, когато си поиска. Твърдеше, че очистил някакъв иракски полковник от повече от три километра в пустинята. Нямахше обаче свидетели.

— Три километра? — възкликна Уолш. — Не съм го чул. Това са почти две мили. Никой снайперист не може да улучи цел на две мили разстояние.

— Така твърдеше той, сър. А рядко преувеличаваше — отвърна Тъкър.

— Шолен и той ли беше толкова добър, колкото Лъвъл?

— Почти. В смисъл че и той беше от световна класа, но Лъвъл е нещо съвсем друго.

Хауард извади снимката на снайпериста с пушката „Барет“ от джоба си и я показа на Уолш.

— Знам, че качеството не е много добро, но това ли е Лъвъл?

Уолш вдигна снимката и бавно я приближи към лицето си. Присви очи, намръщи се и вдигна рамене:

— Това може да бъде всеки, агент Хауард.

— Да, съжالياвам. Правена е от голямо разстояние, наложи се да я обработваме.

Уолш подаде снимката на мичмана.

— Това върху лицето сянка ли е, или брада? — попита Тъкър.

— Смятаме, че е брада.

— Лъвъл нямаше брада, поне докато служеше тук. Не е позволено, запушва кислородната маска. Може, разбира се, да си е пуснал после. — Той присви очи и се вгледа в снимката. — Мога да ви кажа едно нещо, това в ръцете му със сигурност е „Барет“. Не може да има спор.

— Да, точно това ме насочи към него. Показах я на друг снайперист и той ми каза, че това е любимото оръжие на Лъвъл. — Хауард потърка брадичката си. — Може да прозвучи глупаво, но не вярвам да е взел пушката със себе си, нали?

Двамата офицери се изсмяха.

— Съмнявам се — отвърна Уолш.

— И дума не може да става — съгласи се Тъкър, — но може да си купи от всеки оръжеен магазин.

— Имате ли представа с какво се занимава сега?

Двамата мъже поклатиха глави.

— Мислите ли, че може да се препитава от уменията си?

— Какво, да работи като наемник ли имате предвид? — уточни Уолш.

— Да, нещо такова.

Уолш и Тъкър се спогледаха, после отново се обърнаха към агента.

— Възможно е — призна Уолш.

Хауард погледна Тъкър за потвърждение. Мичманът кимна. Хауард се замисли, почуквайки с химикалка върху бележника си.

— Този последен въпрос е в рамките на предположенията и не бих желал да се разчуе извън границите на тази стая. Но искам да знам точно с какво си имам работа, да получа представа на какво е способен

Лъвъл. — Двамата мъже запазиха мълчание в очакване. — Ако му се плати достатъчно, Лъвъл би ли стрелял по президента?

— Боже мили — прошепна Тъкър.

— Въз основа на онова, което четох в досието му, мисля, че да — отвърна лейтенантът.

— О, да — съгласи се Тъкър. — Определено.

В служебното досие на Рич Лъвъл като последна адресна регистрация бе посочен един жилищен блок в околностите на Коронадо, на десет минути с кола от тренировъчния център на „тюлените“. Хауард прочете документите в колата си, разгледа снимката на Лъвъл. Бившият „тюлен“ имаше неестествено малко лице, сякаш някакви гигантски ръце бяха смачкали главата му при раждането. Агентът не остана изненадан да открие, че Лъвъл вече не живее на посочения адрес. Отвори му някакво момиче с разширени зеници и разсеян поглед като на наркоман. Отзад се чуваше запис на „Грейтфул дет“. Хауард си даде сметка, че момичето вероятно ще занемее от страх, ако научи, че си има работа с федерален агент, и бързо прибра служебната си карта. Представи се за стар приятел на Лъвъл и тя му обясни с бавен, отнесен глас, че Лъвъл се изнесъл преди година, че никога не го била виждала и че престанала да получава пощата му преди шест месеца.

— Оставил ли е адрес за контакт? — попита Хауард.

От вътрешността на апартамента се чу глас и някакъв брадат мъж се появи зад момичето. Той също имаше премрежен поглед и явно спешно се нуждаеше от баня.

— Кой си ти бе? — попита той и проточи врат.

— Приятел на оня, дето е живял тук преди нас — обясни момичето.

— Прилича на ченге.

— Много хора ми то казват — оправда се Хауард.

— Е, той и без това вече не живее тук — измърмори мъжът и понечи да затвори вратата.

Хауард я подпря с крак.

— Оставил ли е някакъв багаж?

— Не — отвърна момичето.

— Това е въпрос на ченге — отбеляза мъжът и увеличи натиска върху вратата.

— Ако бях ченге, щях да дойда със заповед за обиск — каза хладно Хауард. — И ако не престанете да се държите така, ще се погрижа ченгетата наистина да ви посетят.

Мъжът измърмори нещо нечленоразделно и се отдръпна, Хауард се усмихна на момичето:

— Кой е хазаинът?

— Защо? — намръщи се тя.

— Просто искам да проверя дали на него не му е оставил някакъв адрес за контакт.

Челото на момичето се сбърчи още, сякаш изнизваше трудности да го разбере, накрая кимна. Отдръпна се и изчезна във вътрешността на апартамента. Хауард внимателно отвори вратата с крак. В апартамента цареше пълен безпорядък, по мебелите бяха разхвърляни дрехи, върху масата се издигаше купчина мръсни чинии и кутии от готова храна. Братият се беше излегнал на дивана с длан върху лицето, сякаш криеше очи от малкото дневна светлина, проникваща през мръсните стъкла на прозорците. Момичето се върна с листче, откъснато от някакъв бележник, върху което бе надраскала телефонен номер. Пъхна му го в ръката и затръшна вратата.

Според служебното досие Лу Шолен, партньорът на Лъвъл, живееше с родителите си в един район на Коронадо, който можеше да се опише по-точно като бедняшкия бял квартал. Къщата бе едноетажна постройка и спешно се нуждаеше от ремонт. В двора беше спрял ръждясал пикап „Форд“, портата бе завързана с връвчица. Неподдържаната ливада, буренясала и оголена на места, беше заградена с телена мрежа. На оградата висеше голям надпис: „Зло куче“. Хауард мина с ниска скорост покрай голям ротвайлер. Реши да не звъни направо на вратата, отиде при един телефонен автомат и позвъни на номера, записан в служебното досие. Обади се възрастна жена и Хауард реши, че това е майката на Шолен. Говореше с немски акцент и сричаше бавно, сякаш с трудност съставяше изреченията. Хауард се представи като стар приятел на Лу от флота и каза, че той все го канел да се отбие, ако минава през Коронадо. Жената се извини и го уведоми, че синът ѝ работел в Калифорния и че не очаквала да се върне по-рано от три месеца. Хауард попита дали не е оставил някакъв номер, но тя каза, че постоянно бил в движение. Когато тя се поинтересува за името му, Хауард се направи, че не я чува и затвори. Имаше още няколко монети, така че се обади на бившия хазаин на Лъвъл. Не се изненада, че бившият „тюлен“ не е оставил адрес за контакти.

Преди да вземе самолета за Финикс, Хауард се обади в кабинета си да уведоми Кели за Лъвъл и Шолен и да ѝ продиктува имената и номерата на банковите сметки, на които флотът бе превеждал

заплатите им. Съмняваше се двамата мъже да са толкова глупави, че да продължават да ги използват, но не можеше да не провери. Изненадващо как именно благодарение на такива досадни подробности се случваше някое име от списъка на десетимата най-издирвани от Бюрото да бъде задраскано.

— Имам лоши новини за кредитните карти на Питър Арнълд и Джъстин Дейвис — съобщи тя.

— Какъв е проблемът?

— Поисках извлечения от покупките, извършени с тях, и току-що ги получих. Златни украшения, телевизори, видеокасетофони, стереоуредби. Нищо, което би купил един терорист.

— Но точно това, което би напазарувало някое хлапе с открадната кредитна карта — допълни Хауард.

— Точно това си мислех и аз. Шелдън смята, че трябва да ги издирим.

— Съгласен.

Хауард я уведоми, че скоро ще се прибере, и затвори. Прокара пръсти през косата си и изруга наум сътрудничката си. Изглежда, само го чакаше да излезе, за да се намъкне при Джейк Шелдън. Беше страшно амбициозна жена и Хауард се съмняваше, че я интересува кого ще прегази по пътя си към върха.

Набра още един номер — у дома си. Жена му не си беше вкъщи, затова той ѝ остави съобщение на телефонния секретар, че сега тръгва и да не се притеснява; колата му беше на летището и той щеше да се прибере с нея.

Господин О даде касовата бележка на възрастната дама и ѝ пожела приятен ден. Когато тя излизаше с видеоиграта в ръце, господин О забеляза двете чернокожи момчета, застанали пред витрината. Сочеха едно джобно компактдисково устройство, последен модел „Панасоник“. Носеха чисто нови черни кожени якета, скъпи маратонки „Рийбок“, много златни ланци и други украшения. Изглеждаха прекалено млади за сутеньори, помисли си господин О. По-вероятно да бяха наркопласъори. Той въздъхна и зачака да решат дали ще купуват или не. Господин О не обичаше особено този вид клиенти, макар че точно от тях си изкарваше прехраната. Нямахше

достатъчно капитал, за да отвори магазин в някой по-заможен район на Лос Анжелис, затова се налагаше да се задоволи с черните квартали на изток от града. Наемите бяха сравнително ниски, но охраната беше проблем. Господин О бе ставал жертва на въоръжен грабеж два пъти и сега държеше малък пистолет под тезгяха.

Жена му седеше на другата каса в отсрещния край на магазина и четеше корейски вестник. Двете момчета влязоха и тя вдигна глава, след това отново сведе очи към четивото си.

— С какво мога да ви помогна? — попита господин О.

Едното момче кимна към витрината:

— Да, искаме да видим оня пискун на прозореца, дискмена.

— Струва 649 долара — отвърна господин О.

Момчето вдигна презрително брадичка:

— Имаме пари.

Господин О се насочи към витрината.

— Тия корейци нямат никакво поведение — измърмори едното момче зад гърба му.

— Да, никакво уважение — съгласи се другото.

Господин О изсумтя. Искаше му се да им каже, че уважението се печели и че е трудно човек да уважава хора, които по цял ден само висят по улиците, продават наркотици и се стрелят едни други. Господин О ненавиждаше Лос Анжелис до дъното на душата си. Магазинът му бе разбит по време на размириците през 1992-ра и той сериозно се беше замислил дали да не се премести на Източното крайбрежие, където междурасовите взаимоотношения не бяха толкова напечени като в Ел Ей. Ако по-голямата му дъщеря не беше студентка втори курс по право, може би щяха да се преместят. Накрая бе решил да остане, да ремонтира и отново да зареди магазина, но така и не можеше да преживее разочарованието и обидата. Просто трябваше да търпи хората, които влизаха в магазина му. Той занесе дискмена на момчетата и го постави пред тях.

— Това е последен модел, много е хубав — каза.

— Да, да — съгласи се едното.

— Взимаме го — рече другото и му подаде кредитна карта на „Американ експрес“.

Господин О я взе, отиде при касата и я пъкна в кредитния автомат. Докато чакаше потвърждение, че всичко ѝ е наред, той

прегледа един специален бюлетин с имена и номера отстрани на касата. Прочете името Джъстин Дейвис и очите му се разшириха. Провери номера на картата и установи, че съвпада. Дланите му се изпотиха. Той натисна копчето за прекратяване на плащането и повика жена си. Момчетата го изгледаха подозрително.

— Някакъв проблем, пич? — попита едното.

— Не, никакъв проблем. Машината днес нещо работи бавно.

Господин О заговори бързо с жена си на корейски; помоли я да извърши продажбата, докато той се обади на полицията от задната стаичка. Госпожа О се усмихна на двамата чернокожи и вкара картата в апарата за втори път.

Телефонът на секретната линия на полковника извън и той вдигна; махна на едрия сержант, че е свободен. Изчака войникът да затвори вратата след себе си, преди да заговори. Мъжът от другата страна не се представи, полковникът също.

— Приятелите ни в Ню Йорк се интересуват от Демиън О'Брайън — каза непознатият.

— Нищо обезпокоително, надявам се?

— Изглежда, рутинна проверка. Снимки, паспортни данни от имиграционната служба и комплект отпечатъци, взети не от другаде, а от една бутилка „Будвайзер“. Молба за информация с копие до Ълстърската полиция и искане за справка в полицейската картотека.

— Радвам се да ги видя в действие. Кога ще получат отговора си?

— Реших да го забавя ден-два. Много сме заети напоследък, нали се сещаш?

— Ще ти влязат в положението, и те си имат достатъчно работа.

— Такива са времената. Реших все пак да те известя.

— Благодаря. Надявам се с това интересът им да свърши.

— Аз също. Ще те държа в течение.

Връзката прекъсна и полковникът остави слушалката с напрегната усмивка. Засега добре.

Телефонът на нощната масичка иззвъня, Хауард Коул се стресна в съня си. Посегна към слушалката, но преди да успее да я хване, Лайза отговори от апарата на долния етаж. Той разтърка очи и изръмжа. Лайза щеше да ходи на голф в осем и както винаги се беше измъкнала тихо от леглото, без да го буди.

Чу стъпките ѝ в коридора на долния етаж.

— Коул! — провикна се тя от основата на стълбището. — Татко те търси!

Хауард вдигна слушалката.

— Добро утро, Тед.

— Още ли се излежаваш? — попита Клейтън.

Един от принципите на Теодор Клейтън бе да отива на работа преди всички останали служители. Твърдеше, че било, защото рано сутрин работел по-пълноценно, но Хауард подозираше, че го прави заради възможността да прерови кабинетите на подчинените си.

— Снощи си легнах късно — излъга Хауард. — Какво ново?

— Компютърджиите ми искат да ти покажат нещо. Явно имат успех с програмата си.

Хауард се изправи в леглото и прокара пръсти през чорлавата си коса.

— Страхотно. Къде да дойда?

— В лабораторията ни. Ще уредя да те пуснат, само кажи на портала, че отиваш в лабораторията по видеообработка и изследвания, там ще те упътят. Търси Джоди Уайман.

Хауард повтори името.

— Тази сутрин ли? — попита.

— Ако можеш. Коул... — Гласът на Клейтън прозвуча колебливо. — Когато се видиш с Уайман, не обръщай внимание на външния му вид, става ли? Трябва да приемеш как изглежда и как се държи. Той е доста своенравен тип, ясно?

— Ясно — отвърна заинтригуван Хауард.

След час вече вървеше по един боядисан в бяло коридор, който като че пулсираше от звуците на един запис на „Лед Цепелин“, надут с пълна сила. На джоба на ризата си носеше временен пропуск, позволяващ му достъп единствено до отдела на Уайман. На всяка врата имаше вградени сензори, разчитащи магнитния код на пропуска. Бяха

му обяснили, че ако се опита да влезе в непозволен район, начаса ще се включат всевъзможни видове аларми.

Спря пред врата с две имена, изписани върху пластмасова табела: Джоди Уайман, д-р, и Бил Макдауъл, д-р. Гръмките звуци идваха иззад тази врата и Хауард почука с все сила. Вратата се отвори и музиката стана още по-оглушителна, обгърна го силен мирис на марихуана. Хауард забеляза двама мъже, застанали с гръб към него, клатеха глави напред-назад и местеха пръсти по струните на въображаеми китари. Лабораторията им беше почти точно копие на тази на Бони Ким, макар че изглеждаше оборудвана с повече апаратура. Както в тази на Бони тук също нямаше прозорци.

Хауард влезе и затвори вратата. Двамата мъже не го забелязаха. Целите се тресяха в ритъма на музиката. Започнаха да се отдалечават един от друг в такт, след това като един се обърнаха с лица към госта, със затворени очи, бързо движещи се пръсти, отворени уста, развети коси. В стъклен пепелник до един лазерен принтер пушеше цигара с марихуана. Парчето свърши и двамата мъже отвориха очи. Изглеждаха около трийсетте, но приличаха на експонати от епохата на хипитата: по анцузи, изгъркани на коленете дънки и кожени сандали. И двамата бяха брадясали.

Те си дадоха сметка, че не са сами в лабораторията, и очите им се разшириха. Единият заговори, но преди да успее да каже каквото и да било, следващото парче започна, така че Хауард не можа да чуе думите му. Другият скочи към уредбата и я изключи.

— Извинявайте — промърмори смутено. — Трябваше да си направим малка инжекция с „Цепелин“, иначе не можем да работим.

— Освежава мозъка — обясни другият; вгледа се с присвити очи в Хауард. — Ъ, кой сте вие?

— Коул Хауард — отвърна агентът; след малка пауза добави: — От ФБР.

Младежът, който беше изключил уредбата, погледна виновно пепелника. Другият пристъпи напред и протегна ръка. Хауард забеляза, че носи пръстен-талисман. Не беше виждал такъв от шейсетте. Беше зелен, но Хауард не си спомняше какво символизира.

— Аз съм Уайман — представи се младежът. — Как е?

Докато се ръкуваха, другият младеж отчаяно смачка цигарата и я хвърли в кошчето.

— Това е Бил Макдауъл — представи го Уайман. — Той ми помагаше с обработката на записа.

Хауард стисна топлата и потна ръка на Макдауъл.

— За мен е удоволствие — каза и задържа погледа си върху очите на младежа достатъчно дълго, та да му даде да разбере, че не е много разумно да пушиш трева, когато очакваш посещение от ФБР.

— Искате ли бира? — попита Уайман.

Отвори хладилника и извади една кутия. След като Хауард отказа, той отвори бирата и отпи.

— Ами кафе? — намеси се Макдауъл. — Имаме само от машина, за съжаление.

— Кафе с удоволствие. Със сметана, но без захар.

Макдауъл разрови из джоба си, вдигна засрамено рамене:

— Нямам дребни.

Хауард бръкна в джоба си и му подаде няколко монети. Докато Макдауъл излизаше в коридора, Уайман измъкна стол пред един от компютрите и направи знак на агента да седне.

— Клейтън показа ли ви вече обработените снимки? — попита младежът.

Хауард кимна.

— Мисля, че това, което постигнахме, ще ви хареса — продължи Уайман; затрака по клавиатурата. — Всичко е на компютъра. Ако искате да разпечатаме нещо, ще стане за секунди.

Той включи един голям монитор и на него се появи снимка. Полуплешив мъж на средна възраст с радиостанция. Хауард посърна. Качеството не беше по-добро от това на снимките, които му бе дал Клейтън преди една седмица.

— Това е етапът от миналия уикенд — обясни Уайман; Хауард си поотдъхна. — Използвахме почти същите методи като вашето момче.

— Момиче — поправи го Хауард. — Бони Ким.

— Добре. Е, направихме осредняването на фона, но продължихме с една програма за обединяване на пикселите на размазаните райони. Това ни позволи да увеличим контраста, но както може би се досещате, подобрението беше слабо.

— Клейтън каза, че сте компенсирали движението на самолета.

— Да, това е главният фактор за подобрението. Изненадан съм, че тази Ким не го е опитала.

— Беше притисната от времето — отвърна Хауард; изпита внезапна нужда да защити Бони Ким от критиката на младежа. — Казахте, че сте използвали и други трикове?

Уайман приглади косата си зад ушите с женствено движение, неподходящо по никакъв начин на наболата брада и изгризаните му нокти. Отново затрака по клавишите.

— Използвахме една разновидност на преобразуванията на Хоу и на Фурие. Тази Ким разправи ли ви за тях? С тяхна помощ се определят взаимовръзки между пикселите.

— Не си спомням.

Уайман се ухили. Макдауъл се върна с пластмасова чашка кафе. Хауард я взе. Забеляза, че е без сметана, но не каза нищо. Макдауъл се облегна на един работен плот и загледа как колегата му натиска клавишите.

Екранът се изчисти, след това снимката на мъжа с радиостанцията отново се появи, но този път толкова ясна, сякаш беше правена от два метра разстояние. Хауард остана поразен.

— Боже мой — възкликна.

— Не е зле, а?

— Как успяхте? — прошепна агентът.

Приблужи се до монитора. Картината беше ясна като от телевизионно предаване. Мъжът имаше оредяла черна коса и рунтави черни мустаци. Ако ФБР притежаваше негово досие, без проблем щяха да го идентифицират.

— Нали ви казах, че ще остане впечатлен — обърна се Уайман към Макдауъл; пак погледна агента. — Не се учудвам, че вашите хора не са го направили; повечето от тези неща са фирмена тайна. Програмата се разработва за военните и изисква много силни компютри. Анализира всяка точка от картината и извършва някои много сложни изчисления. Пуснахме я в петък, за да работи през почивните дни.

— Не забравяй да му кажеш за пространствено-териториалната програма — напомни Макдауъл.

Уайман се обърна със стола си и се ухили:

— Мислиш ли, че ще разбере? За Бога, човече, та аз едва го разбирам.

Двамата мъже се закискаха като малки ученици.

— Можем да му обясним за пространственото маскиране, което извършихме с помощта на честотно-териториални спецификации — предложи Макдауъл и се захили като момиче.

— Да, може — засмя се Уайман.

На Хауард никак не му се нравеше да го взимат на подбив, но знаеше, че се нуждае от знанията им.

— Колко обработихте? — прекъсна ги той.

Отпи от кафето и се намръщи — имаше захар.

— Десетина — отвърна Уайман. — Избрахме онези, за които сметнахме, че ще ви помогнат най-много: хората на земята и снайперистите. Ако искате нещо друго обаче, можем да ви го приготвим за два дни.

Той натисна още няколко клавиша и снимката на плешивия се замени с тази на младеж с очила. Качеството беше не по-лошо от това на предишната.

— Удивително, — прошепна Хауард.

Уайман му показва останалите снимки, които беше обработил: жената, снайперистите, колите, кулите. Всички бяха идеално фокусирани, всички детайли личаха. На бузата на един от снайперистите ясно личеше малък назъбен белег. На оригиналния запис стрелците представляваха само размазани петна.

Уайман се отпусна на стола си, ухили се гордо.

— Да видите само какви неща ни изпращат. В сравнение с тях вашият запис е като холивудски филм.

— За кого още работите? — поинтересува се Хауард.

Уайман се усмихна:

— Армията, ЦРУ, УБН, каквото се сетите. Всички се натискат за продуктите ни. Просто не знаят на какво сме способни. Можем да открием дадено лице в тълпата от няколко километра. След безредиците направихме някои неща за лосанджелиската полиция...

— Да, но не ни дадоха записа на Родни Кинг — прекъсна го Макдауъл. — Така и не можах да ги разбера.

— Да, видеозаписът не лъже — добави с усмивка Уайман.

Хауард се намръщи. Дватама компютърни специалисти определено бяха на друга вълна. Може би дори на друга планета.

— Не ви разбирам — призна той.

Дватама мъже се спогледаха, сякаш се питаха дали да споделят с него мръсната си тайна.

— Какво мислиш, ще го оцени ли? — попита Уайман.

Макдауъл вдигна рамене:

— Нали е федерален. Може пък да разбере.

Уайман се ухили:

— Можем да изтриваме улики. На съответната цена...

Дватама мъже се засмяха отново. Накрая Уайман спря да се киска и махна на Хауард към друг компютър.

— Не би трябвало да ви показваме това, но то ще ви даде представа на какво е способна компютърната обработка на видеозаписи. Ще разберете защо вече не можете да вярвате на собствените си очи. Точно затова смятаме, че е смешно, когато някой каже, че записът не лъже. Господи, хората гледат „Терминатор“ и приемат, че специалните ефекти са създадени от компютър, след това гледат новините и си мислят, че виждат истината. Но ако сте навътре в тези неща, вече няма да приемате на доверие нито една снимка или видеозапис. Прекалено лесно се фалшифицират.

— Да, какво ще кажете за снимките на Карълайн Перо, помните ли ги? — намеси се Макдауъл. — Рос Перо се оттегли от президентската кампания през юли 1992-ра, след като научи за тях. Дадоха ни ги за анализ. Бяха фалшификати, но доста сполучливи. Наистина добра работа. — Той се ухили на Уайман. — Толкова добри, че дори се досетихме кой ги е направил.

Уайман кимна:

— Няма значение дали са били фалшиви, или не. Перо знаеше, че тълпата ще повярва на онова, което вижда, особено когато е изтиposано в жълтата преса.

Той натисна няколко клавиша и на монитора се показа картина. Двама мъже, един с черен костюм и един във военна униформа. Дватама се прегърнаха и си стиснаха ръцете. Бяха Джордж Буш и Саддам Хюсеин. Хауард зина; погледна с недоумение Уайман.

— Нататък става по-интересно — увери го компютърният специалист.

Хауард отново погледна екрана. В залата влезе жена с тъмносиня пола и черно сако и агентът веднага позна Маргарет Тачър, бившият министър-председател на Великобритания. Тя целуна иракския диктатор по бузата и се обърна с усмивка към камерата.

— Това никога не се е случило — обади се Макдауъл зад гърба на Хауард и го потупа по рамото. — Но изглежда съвсем реално, нали?

Хауард поклати замислено глава:

— Това е опасно.

— Ако попадне в лоши ръце — съгласи се Уайман.

— В чиито и да било ръце — настоя агентът.

— Става и по-интересно — обади се Макдауъл и кимна към екрана.

Картината се премести в някаква спалня; тримата световни политици лежаха голи в големия креват. Хауард се намръщи и се пресегна да изгаси монитора.

— И така, специален агент Хауард, предполагам, че искате отпечатъци от всички — обади се Уайман. — Снимките на снайперистите имам предвид. Освен ако не желаете и някоя сцена с тримата ни приятели. Мога да вкарам и вас, ако искате.

— Снайперистите и наблюдателите стигат.

— Мога да ви разпечатам близки планове на лицата, ако искате.

— Звучи добре. И по две копия, ако може.

Макдауъл се приближи до един голям принтер и го включи. Уайман затрака по клавиатурата. След няколко секунди принтерът забръмча тихо и изкара първия отпечатък. Уайман смачка празната бирена кутия и я хвърли в кошчето.

— И така, каква музика слушат специалните агенти от ФБР?

Мери Хенъси взе такси от международното летище „Балтимор-Вашингтон“ за града. Денят бе горещ, но шофьорът, едър чернокож с огледални тъмни очила, не беше включил климатика. Вместо това бе отворил прозореца и течението развяваше изрусените къдрици на Мери напред-назад през лицето ѝ. Чувството беше приятно и тя затвори очи и започна да мести глава, оставяйки вятъра да гали лицето ѝ.

— Австралийка ли сте? — попита шофьорът.

— Британка — отвърна тя.

Мразеше да крие ирландския си произход, но се налагаше.

— А? Така и не мога да ви различа.

Всички возила по трилентовото шосе за града се придържаха стриктно към ограничението от осемдесет километра в час. Нямаше ги резките изпреварвания и агресията на европейските пътища, всеки се задоволяваше да пътува в избраната си лента.

— За пръв път ли идвате в Балтимор? — продължи да разпитва шофьорът.

Не произнасяше „г“-то в името на града — „Болмор“.

— Да — отвърна Мери.

Погледна през прозореца свежата, почти тропическа растителност около шосето. Преди години (струваше ѝ се цяла вечност) бе прекарала медения си месец в Далечния изток и бяха останали два дни в Сингапур. Климатът и строгото придържане към ограничението на скоростта тук ѝ напомняха за островната република.

— Да не сте дошли да видите вашия човек?

Мери се намръщи:

— Моя човек ли?

Шофьорът се изсмя гърлено:

— Да, министър-председателя ви. Ще идва след седмица, не сте ли разбрали?

Той я погледна в огледалото. Мери поклати глава.

— Да, ще ходи на птичи мач. Минава на път за Вашингтон, предполагам.

— Какво е „птичи мач“.

Шофьорът отново се изсмя:

— Мач на „Авлигите“. Това е нашият отбор. Авлигата е символ на щата Мериленд. Тъкмо сега минаваме покрай стадиона. Вдясно.

Мери погледна надясно, за да види извисяващия се като съвременен колизей стадион.

— Кралицата пък идва през 1990-а. Тя ходи на птичи мач на стария Мемориален стадион в северната част на града. Не знам дали ѝ хареса много. — Шофьорът пак се изсмя. — Вашият човек ще метне първата топка.

— Сериозно? — направи се на изненадана Мери.

— Ъ-хъ — изгрухтя той. — И президентът ще присъства, с всичките му мурафети. — Изсмия се гърлено. — Миналия път президентът хвърля първата топка... и измериха скоростта на шестдесет и четири километра в час. Не можа да го понесе. Тъй де, и на женско парти могат да хвърлят топката с по-голяма скорост, ако ми следите мисълта.

— Да — увери го Мери, макар че разбираше само половината от словоизлиянията на чернокожия.

Стадионът беше тухлен, с огромни арки, придаващи му вид на катедрала. Отгоре се издигаха високи кули с прожектори. Сградата изглеждаше току-що построена.

— Вдигнаха го през деветдесет и втора — обясни шофьорът, сякаш бе прочел мислите й. — Страхотно игрище. Задължително трябва да го посетите, докато сте в Балтимор.

— Ще се постарая — обеща Мери.

Джокера вдигна възглавницата, опря я на таблата на леглото и облегна гръб на нея, изпъна дългите си крака към телевизора. Някаква жена с изкуствено накъдрена коса и очила с червени рамки водеше предаване за хранителните смущения. Задаваше въпроси от зрителите към три млади жени, които твърдяха, че страдат от липса на апетит на нервна почва, макар че според Джокера всичките изглеждаха в отлична форма. Всички въпроси бяха обвинителни по същество, от рода на „Защо, по дяволите, не ядете повече?“ Враждебността на състоящата се главно от пълни хора аудитория удивляваше Джокера. Общо взето, американците бяха добродушни, но въпросът за храната и храненето като че възбуждаше най-злобното от характера им. Една жена със слонски крака и тлъсти ръце се изправи и водещата пхна микрофона под една от трите й брадички.

— Може да не съм хилава, но въпреки това се чувствам отлично — ревна дебеланата. — Да си пълен, не е нещо, от което трябва да се срамуваш.

Аудиторията избухна в ръкопляскания и овации и дебелата се завъртя и заклати огромната си глава. Джокера се усмихна. Шоуто бе внезапно прекъснато от реклама за седемдневна диета, обещаваща драматична загуба на килограми или връщане на парите, ако не стане.

Това бе един от парадоксите в тази страна, помисли си Джокера — някои консумираха толкова много, че след това се налагаше да плащат, за да отслабват, докато в големите градове умираха деца, защото не са имали пари за ваксинация, и по улиците гъмжеше от просяци.

Той се облегна на нощната масичка и си наля нова чаша „Феймъз Грауз“. Когато я вдигаше към устните си, мерна нещо да се движи с периферното си зрение и ръката му потрепна, разплисквайки уиски. Пред прозореца стоеше някаква бяла котка, опряла предни лапи на рамката. Наблюдаваше Джокера със смарагдовозелени очи. Лявото ѝ ухо бе надъвкано и разкъсано, а козината ѝ — омазана с нещо, наподобяващо машинно масло. Джокера вдигна чашата си към животното и отпи. Обърна се отново към телевизора, за да види рекламата за синьо сирене с намалено съдържание на мазнини и холестерол, но котката започна да чука с лапа по стъклото, за да привлече вниманието му. Джокера стана и ѝ отвори. Щом откряна прозореца, тя скочи на килима, след това върху леглото. Притича през завивките и се насочи към масичката. Помириса леко алкохола, сбърчи нос и погледна неодобрително Джокера.

— Това е само уиски — оправда се той.

Котката измяука. Беше женска, реши той.

— Нямам мляко.

Котката скочи от леглото, обиколи стаята, надникна в банята, подуши въздуха и отново изскочи през прозореца. Погледна Джокера, измяука отново жално, сякаш да му каже следващия път да има мляко, и изтича надолу по аварийната стълба.

Джокера се опита да се съсредоточи върху плановете си за следващи действия. Нямахше проблеми да мисли, докато гледа телевизия. По-голямата част от детството си бе прекарал в един двустаен апартамент заедно с двама по-малки братя и безработния си баща, където телевизорът работеше по осемнайсет часа на денонощие и спокойствието и тишината бяха рядък лукс. На седемнайсет се беше записал в армията и животът в казармата не се различаваше особено от този у дома, така че докато навърши двайсет, той се беше научил да се съсредоточава, независимо какви дразнителни има наоколо.

Работеше във „Филбинс“ повече от седмица, обикновено с Шорти, макар че се беше запознал и с другите двама бармани, белфастски младежи, които също като него пребиваха в страната без

разрешително. От Матю Бейли нямаше и следа, макар че Джокера беше видял някои лица, познати му от снимките за последната му мисия под прикритие в Северна Ирландия. Двама бяха атентатори от ИРА, излежавали присъди при строг режим в „Лонг кеш“, не за убийства, а за въоръжени грабежи; третият бе бомбен терорист, дребен, хилав мъж около трийсетте, с мустачки в стил Хитлер, който пушеше цигари „Бенсън и Хеджис“. Наричаше се Фреди Гловър, но Джокера знаеше, че истинското му име е Гари Мадън и че във Великобритания го издирват за взрив, отнел живота на четирима военни музиканти и ранил още деветима.

Тримата мъже очевидно се чувстваха като у дома си в бара, където към тях се отнасяха едва ли не като към национални герои — щом влезеха, всички глави се обръщаха към тях, разменяха усмивки и кимвания за поздрав с другите клиенти, докато си проправяха път към обичайната си маса, и всяка вечер получаваха безплатно пиене, обикновено като почерпка от някой от строителните работници. Джокера бе попитал Шорти от колко време са тези хора в Ню Йорк. Шорти просто почука замислено носа си и се намръщи.

— Който много знае, бързо остарява — отвърна и Джокера не любопитства повече.

Джокера още не се беше срещнал със собственика на бара. Макар че Шорти го бе наел и му плащаше, очевидно не той държеше заведението, защото тайният агент го беше виждал на няколко пъти да взима скришно пари от касата. Дребният барман познаваше всеки в бара по име и от разговорите си с него Джокера бе научил, че е влязъл в ИРА още като дете и се преместил в Щатите през осемдесетте. Беше един от хилядите ирландци, получили американско гражданство през 1991 г. и единственият барман, работещ законно във „Филбинс“. На Джокера му се искаше да повдигне въпроса за Матю Бейли пред него, но не смееше да привлича вниманието толкова скоро. Шорти не беше вчерашен и тайният агент се съмняваше, че ще му даде много сведения за действащите членове на ИРА. Шорти пък, от своя страна, постоянно любопитстваше, разпитваше го за миналото му, докато търкаше чашите и сервираше напитките. Джокера с лекота пазеше прикритието си и след няколко дни дребосъкът започна да се държи по-малко подозрително към него.

Барът играеше ключова роля в набирането на средства за ИРА в града. Една задна стаичка често се използваше за броене на парите и Джокера бе виждал няколко души да излизат от нея, прибирайки портфейлите в джобовете си, сякаш току-що са пъхнали в тях банкноти. При един от редките случаи, когато ставаше разговорлив, Шорти беше казал на Джокера, че някои членове от ИРА, емигрирали от Великобритания, не били в състояние да си намерят работа и получавали редовна заплата от фондовете на организацията. Барът изпълняваше и ролята на неофициална трудова борса за ирландската колония. Представители на няколко строителни компании сядаха на някоя маса, четяха ирландски вестници и пиеха бира. Пред тях постоянно се редяха посетители, главно млади мъже, които след няколко разменени шепнешком реплики получаваха листче с адрес. Строителните компании винаги имаха нужда от работници и плащаха в брой. Когато съобщи, че е работил като зидар, Джокера получи няколко предложения за работа с много по-висока заплата от тази в бара. Той обаче ги отклони, тъй като „Филбинс“ бе много по-добър източник на информация за ИРА от кой да е строителен обект.

Джокера започна да превключва каналите с дистанционното устройство: „Островът на Джилиган“, „Аз обичам Люси“, „Ангелите на Чарли“, „Господин Ед“. Нищо друго, освен сериали и телевизионни състезания, всичките — прекъсвани от все едни и същи тъпи реклами. Той взе чашата с уиски и я закрепил върху корема си. Все още нямаше представа къде се подвизава Бейли и рано или късно трябваше да започне по-усилено издирване. Засега внимаваше изключително много къде използва името му и на няколкото пъти, когато го беше споменавал извън бара, не получи никаква информация. Знаеше, че ако на някого му е известно къде пребивава Бейли, това сигурно бе собственикът на бара, но ако повдигне темата, рискуваше да събуди подозрения. Засега ирландската колония го беше приела, но това можеше бързо да се промени. Веднъж, късно през нощта, бе чул един от работниците да споменава през смях за „човека от САС“, който се опитал да се инфилтрира в бара, и се досети, че това може да е Пит Маниън. Докато Джокера успее да стигне до масата, за да вземе празните чаши, темата вече беше сменена. От това го побиха тръпки. Лесно беше започнал да забравя, че голяма част от тези веселяци са били действащи членове на ИРА, отговорни за смъртта на британски

войници и невинни цивилни граждани. Джокера започна да превключва каналите все по-бързо и по-бързо; опитваше се да измисли друг начин за постигане на целта си, при който да не рискува живота си. Вдигна чашата, но докато я поднасяше към устните си, мерна отражението си в огледалото над тоалетното шкафче. Даде си сметка колко се е разпуснал и присви очи. Провисналият му корем и болезнено бледата му кожа бяха ясен признак.

Джокера изключи телевизора, остави чашата на масичката и се изправи пред огледалото. Прав не изглеждаше по-добре. Опита се да прибере корема си и изпъчи гърди. Така беше малко по-добре, но не особено. Той въздъхна тъжно и седна на износения килим, склучи пръсти зад врата си. Без да сваля очи от уискито, започна серия от мъчителни коремни преси, изръмжавайки при всяко непривично свиване на коремните си мускули.

Франк Съливан работеше в един кабинет с още четирима агенти на ФБР в главната щабквартира на „Федерал плаза“ в Манхатън, макар че рядко се случваше, двама от тях да се застоят в стаята по едно и също време. По-голямата част от работата им към Антитерористичния отдел клон „Европа“ включваше следене (в микробуси или в тъмни стаи, в гледане и чакане) или срещи с информатори по паркове и в кина. В резултат на това материалите се трупаха и Съливан имаше за обработка купчина папки, висока колкото бе дълга ръката му.

Той си наля кафе от машината, купена от него и тримата му колеги със собствени пари и инсталирана до една купчина папки в неговата кутия за приходяща поща. Повечето папки съдържаха отговори на справки, които бе поискал от Кралската полиция на графство Ълстър в Белфаст, пъхнати в сини пластмасови пликове. Информацията от Ем Ай 5, британската служба за контрашпионаж, винаги се бяха съхранявали в кафяви хартиени пликове, макар че в миналото един от тях се беше озовал в Белфаст. Документът съдържаеше критичните бележки на един офицер от контраразузнаването за една операция под прикритие на Ълстърската полиция и причини истински скандал. В резултат на това бяха разменени безброй преписки, а един агент на ФБР бе прехвърлен в двучленната служба на Бюрото във Феърбанкс, Аляска. Освен това се

взе решение материалите от Ълстър и Ем Ай 5 да се маркират ясно и да се държат отделно. Около половин дузина от пликите върху бюрото на Съливан бяха от Ем Ай 5.

В последните години, след като доста активисти на ИРА потърсиха убежище в Съединените щати, обменът между ФБР, Ем Ай 5 и Ълстърската полиция беше зачестил. Повече от дузина висши функционери на организацията бяха загубили живота си във Великобритания за последните два месеца, някои при нещастни случаи, други в хода на операции под прикритие, трети при самоубийство. Имаше и малък брой убийства с неизвестни извършители. Носеха се слухове, че това било операция за прочистване, към британския парламент постоянно се отправяха питания, а „Съндей Таймс“ публикува няколко журналистически разследвания, намекващи, че САС систематично обезглавявал висшите ешелони на организацията преди примирието от 1994 г. Нищо обаче не можеше да се докаже.

До 1992 г. за борбата срещу ИРА бе отговорен Специалният отдел на Лондонската полиция, както още от деветнайсети век при първите сблъсъци с ирландските националисти. Съливан и колегите му винаги бяха предпочитали да контактуват със Специалния отдел — за разлика от Ем Ай 5 те бяха истински полицаи, хора, с които агентите от ФБР можеха да намерят общ език. Ем Ай 5 бяха шпиони, които след разпадането на Съветския съюз все по-често бездействаха, и много от тях се държаха твърде високомерно с представителите на Бюрото. Съливан беше прекарал три месеца в Лондон, в централата на Ем Ай 5 на Кързън Стрийт, заедно с британски специалисти в борбата с тероризма по една програма за междуведомствен обмен, и там натрупа обезкуражителен опит. Намираще агентите от Ем Ай 5 хладни и резервирани, с просташко чувство за хумор, което той никога не успя да разбере. Изглеждаха загрижени повече за запазването на собственото си чувство за превъзходство, отколкото за обмена на информация и той се завърна в Ню Йорк с чувството, че само си е загубил времето. Малкото лични контакти, които беше установил по време на дванайсетседмичното си назначение, не му бяха от никаква полза, щом веднъж прекоси Атлантика, а отговорите от Кързън Стрийт идваха два пъти по-бавно от тези от Ълстър.

На няколко пъти Ем Ай 5 изпращаше свои агенти в Щатите, без да уведоми ФБР, и отношенията между двете институции бяха, меко казано, обтегнати. Съливан взе хартиените пликосе от купчината и започна да ги преглежда. Две от писмата съдържаха искания за информация за активисти на ИРА, чиито следи британците очевидно бяха загубили. Съливан се усмихна и ги пъкна в най-долното си чекмедже. Щеше да се занимае с тях по някое време, но нямаше да ги включи в приоритетите си.

От останалите четири писма едно беше отговор от Ем Ай 5 на молбата му за сведения по отношение на Демиън О'Брайън, новият барман във „Филбинс“. Съливан отпи от кафето си и отвори плика. В бележката се казваше само, че на Кързън Стрийт нямали досие за Демиън О'Брайън с такава дата на раждане, макар че имали информация за седемдесет и две годишния Демиън Дж. О'Брайън, който живеел в Дъблин и бил действашч член на ИРА в края на петдесетте, но вече смятали, че се е оттеглил. Паспортът на О'Брайън бил истински и отпечатъкците му не съвпадали с тези на нито един член на ИРА. Останалата част от телекса се отнасяше до досието на Демиън О'Брайън в Криминалния архив и описваше подробно двете му наказания за хулиганство, разминали се само с глоби, и тримесечната присъда в глазгоуския затвор за въоръжено нападение. Отпечатъкците от бутилката „Будвайзер“ съвпадали с тези на горепосочения О'Брайън. Съливан сгъна документа и го остави в кутията си за изходяща поща. О'Брайън явно бе този, за когото се представяше — барман с проблеми с алкохола, който работеше незаконно в Ню Йорк. Съливан отбеляза върху плика да провери ирландеца пак след три месеца. Ако той все още се държеше добре и не се беше свързал с ИРА, щеше да информира имиграционните власти да го депортират за незаконна работа с туристическа виза. Междувременно Съливан имаше по-важна работа.

Коул Хауард нареди да монтират голяма черна дъска в кабинета му и в средата й залепи снимката на четирите чучела в пустинята. Около тях разположи други шест снимки: на Лу Шолен и Рич Львъл от служебните им досиета; на онзи, за когото смяташе, че е третият снайперист; на жената; на младежа и на мъжа с радиостанцията. Вз

тебешир и ги свърза със снимката в центъра с бели линии като спиците на колело и седна на стола си. Остана неподвижно цял час, опитвайки се да подреди фактите в главата си: добре обучени снайперисти от флота, двама непознати мъже и една жена. Четири цели, два километра между тях и една от пушките. Извади празен бележник и започна да си съставя списък на предстоящите задачи, навик, усвоен от Академията на ФБР.

Когато го завърши, навън беше тъмно и се наложи да запали лампата на бюрото си. Остави химикалката и разтърка слепоочията си. Главата го болеше — тъпа болка, с която хапчетата не можеха да се справят — и му се пиеше, непреодолимо. Беше си набелязал повече от десетина точки на листа, облегна се назад и ги прегледа пак. Трябваше да поиска разпечатка от телефонните разговори на двамата бивши „тюлени“, за да разбере с кого са контактували, преди да изчезнат. Искаше също да започне подслушване на апарата на родителите на Лу Шолен, в случай че той се обади у дома. Трябваше да провери новите снимки на двамата мъже и жената в картотеката на ФБР, с това можеше да започне още същата вечер. Трябваше да се свърже с Анди Ким, за да провери как върви работата по компютърния модел. Ако Боб Сейнджър държеше на думата си, компютърният специалист трябваше вече да е в Белия дом. Хауард си беше записал да се погрижи за изпращането на още програмисти от ФБР, за да му помагат.

Трябваше също да попита Кели за банковите сметки на Шолен и Лъвъл и да види дали има някакво развитие по проблема с кредитните карти, използвани за наемането на автомобилите от записа.

Хауард беше убеден, че е открил двама от тримата снайперисти, но третият все още бе неизвестен. Новите снимки на стрелците също щяха да бъдат проверени в картотеката с надежда за някакво съответствие. Третият снайперист имаше дълга коса, почти до раменете, затова той предполагаше, че няма да е трудно да се идентифицира. Щеше да последва съвета на Крацър и да се опита да открие оръжията, като се обърне към производителите. Съмняваше се проверката в списъците на клиентите им да доведе до нещо сензационно — двете оръжия с известна марка бяха в ръцете на стрелци с установена самоличност, но винаги имаше шанс да излезе някоя следа.

След като се замисли, той си записа да провери във външното министерство за високопоставени чужди политици, които се очакваше да посетят САЩ през следващите шест месеца. Хауард въздъхна и пак разтърка слепоочията си. Работата по разследването растеше постоянно и той чувстваше, че губи контрол. Изпитваше известно задоволство, че е успял да идентифицира двама от снайперистите, но все още нямаше никаква представа къде се крият, кой е мишената им и за кога планират удара си. Имаше лошото предчувствие, че Джейк Шелдън ще погледне на бавния напредък като на провал и ще натовари някого друго с разследването. Хауард въздъхна и пъкна листата в чекмеджето си. Жаждата му ставаше почти нетърпима. Извади една тънка тетрадка от долното си чекмедже и намери адреса на местния колеж, където след двамайсет минути имаше уговорена среща. Бързо попълни формулярите с молбите за предоставяне на телефонните записи и за подслушването и ги сложи в един плик, върху който написа името на Джейк Шелдън. Пъкна снимките на снайперистите, жената и двамата мъже в друг плик и го надписа за архива на ФБР.

Стигна до колежа за по-малко от десет минути и намери достатъчно места за паркиране. Беше идвал и преди на такива събирания. Главната зала се намираше на първия етаж, вътре в неправилни редове бяха поставени двамайсетина пластмасови стола, отпред стоеше черна дъска, изписана с няколко химически уравнения. В дъното на помещението бълбукаше кафемашина и някакъв младеж с безличен костюм наливаше мляко от една кутия в порцеланови чаши. Хауард седна отзад до една пълна жена с кожено палто. В залата имаше шестнайсет души, повечето мъже. Хауард бе виждал неколцина и преди, при други подобни събирания. Той беше трети в изказванията. Стана и както винаги, когато се обръщаше към някаква аудитория, прочисти гърлото си.

— Казвам се Коул и съм алкохолик. От три години и осем месеца не съм пил алкохол.

Другите присъстващи заръкопляскаха и Хауард почувства как подкрепата и любовта им го обливат като топъл душ.

Денят бе горещ и тълпата, устремена към игрището, бе облечена подобаващо: широки къси панталони, боси крака, фланелки и спортни

шапки, повечето в оранжево и бяло — цветовете на „Авлигите“. Мери излезе от хотела и тръгна със запалянковците. Носеше широки бели шорти, които показваха стройните ѝ, загорели крака, и син анцуг, чиито ръкави бе навила до лактите. Времето в Балтимор беше най-променливото, което някога бе виждала — преди три дни беше толкова студено, че се налагаше да излиза със зимно палто, предишния ден бе валяло, а когато небето се изчисти и температурите скочиха над двайсет и пет градуса, метеоролозите предрекоха висока влажност за деня на мача. Бяха познали и Мери едва дишаше в тежкия, мокър въздух.

На всички подходи към стадиона бяха разпънати сергии, продаващи хотдог, студени напитки и евтини сувенири. Мери мина покрай един бар, чиито клиенти — главно добронамерени млади хора, пиещи бира от кутии — се бяха разположили на улицата. Това не беше първият бейзболен мач, който посещаваше, затова не се изненада на учтивото и сговорчиво държание на всички. Нямаше ги безумните кръсъци и простацината, които винаги придружаваха големите спортни събития във Великобритания, където насието извън игрището привличаше интереса на запалянковците повече, отколкото самата игра. За разлика от там, в Америка повечето зрители бяха семейства, излезли да се позабавляват през свободното време. Полицайте, регулиращи движението, изглеждаха по-приятелски настроени от английските им колеги и носеха фуражките си небрежно кипнати назад. Усмиваха се и се шегуваха с минувачите и изглеждаха също толкова възбудени от предстоящата игра, колкото самите зрители. Тя се чувстваше в пълна безопасност сред тълпата, макар че стискаше здраво чантичката си.

Билетът ѝ бе изпратен в хотелската стая в запечатан плик същата сутрин, но тя не знаеше през кой вход да влезе. Един едър полицай забеляза намръщеното ѝ изражение, докато оглеждаше билета, и я попита дали има нужда от помощ. Носеше значка, казваща, че името му е Мърфи, но говореше с проточен мерилендски акцент, в който не се откриваше нищо ирландско. Имаше нос на пияница, дебел и червен, каквито бе виждала при много мъже по белфастските улици. Полицай Мърфи я упъти накъде да върви и ѝ пожела приятен ден. Докосна галантно козирката на фуражката си. Възрастният мъж, който провери билета ѝ на входа, беше също толкова мил. Мери сигурно никога

нямаше да свикне с любезността на Америка. Сервитьорки, полицаи, банкови чиновници, служителите от хотела, всички се усмихваха и проявяваха искрен интерес към нея. Хората в Белфаст също се държаха учтиво, но към чужденците проявяваха лека студенина, която не съществуваше в Щатите.

Тя тръгна сред тълпата към стълбището, водещо за нейния ред. Стадионът бръмчеше в очакване, докато долу, на яркозеленото поле, играчите разгряхаха, хвърляха топки и ги ловяха с големите си кожени ръкавици. Звукът от удара на топките в ръкавиците се чуваше дори горе, на последните редове. Отстрани на полето други играчи размахваха бухалки с изпънати ръце, въртяха ги като перки на вертолет. По едно голямо електронно табло в другия край на стадиона преминаваха съобщения, приветстващи запалянковците с добре дошли и информиращи за състава на отборите. Между редовете тичаха мъже с кашони бира, бисквити, хотдог и безалкохолни и хвалеха стоката си. Храна и напитки се предаваха от ръка на ръка по редовете, парите изминаваха обратния път, за да бъдат прибрани в джобовете на търговците.

Мястото отляво на Мери бе празно, отдясно седеше малко момченце с огромна черна бейзболна шапка с емблемата на „Авлигите“. Ядеше гигантски омазан с горчица хотдог и клатеше крака, докато баща му се опитваше да привлече вниманието на един продавач на бира. Мери се усмихна на момчето и то се ухили, устните му бяха омазани с горчица. Когато тя вдигна очи, един мъж на средна възраст и с черни очила се настаняваше от другата ѝ страна. Носеше голям плик с пуканки в едната ръка и грамадна чаша кока-кола в другата. Приличаше на типичен спортен запалянко; по нищо не личеше, че това е терористът, известен по света като Карлос Чакала. Стъклата на очилата му бяха черни и Мери видя отражението си в тях.

— Добър ден, Илич.

— Здравей, Мери — тихо отвърна той и загледа разгриващите на терена играчи. — Радвам се да те видя отново. Изглеждаш страхотно, както винаги.

— О, благодаря, Илич. Много си мил.

Той ѝ подаде плика с пуканките, но тя учтиво отказа. Чуха се първите звуци на „Знаме, осеяно със звезди“ и целият стадион се изправи шумно на крака. Мери и Карлос също станаха, но не се

присъединиха към хора от овации след края на националния химн, когато „Авлигите“ се втурнаха на полето. Противниците им, някакъв отбор от Минесота, седяха на скамейките, докато първият им играч излизаше с бухалката си.

— Как върви? — попита Карлос.

— Отлично. Наех къща срещу Чизапийк Бей, недалеч от летището „Бейбридж“.

Тя пхна в ръката му листче с инструкции и схема на местоположението на къщата и комплект ключове.

— Матю е във Флорида. Когато се обади, ще му кажа да те намери в къщата. Как са другите?

Карлос се усмихна:

— Малко напрегнати. Не обичат да чакат. А на Рашид ѝ липсва ливанската кухня. Иначе изгарят от нетърпение. В момента съм ги настанил в различни мотели. — Той прибра листчето и ключовете в джоба си. — Ще ги преместя в квартирата утре. За колко време си я наела?

— Взех я за шест месеца, три са предплатени. Електричеството, газта и телефонът са включени, няма опасност от нежелани гости.

— Добре, много добре.

Карлос загреба шепя пуканки и ги напъха в устата си. Този човек винаги ядеше, сякаш му е за последно, помисли си Мери. Никога не оставяше и трошичка в чинията си и тя знаеше, че и сега няма да хвърли и една пуканка. Всичко, което остане, след като си тръгне от стадиона, щеше да бъде запазено и изядено по-късно.

— Времето е променливо — отбеляза той с пълна уста.

Отдолу един играч хвърли топката и тя попадна право в ръкавицата на съотборника му; публиката нададе ликуващ рев.

— Това е от сезона — обясни Мери. — Прогнозата е добра. Във всеки случай обаче трябва да вземат предвид вятъра.

Карлос кимна:

— Надявам се да не вали. В дъждовно време не можем да направим нищо.

— Прекалено много се тревожиш.

— Искам да успеем. Не мога да си позволя провал.

Момченцето отдясно на Мери се опитваше да подслушва, но беше прекалено малко, за да следи разговора. Тя му се усмихна и то ѝ

отвърна със същото. Баща му също се усмихна на Мери и започна да говори на сина си за някой от играчите. Мери се обърна към събеседника си.

— Никой не иска да се провалим — каза тихо. — Всичко ще се нареди, Илич. Имай ми доверие.

— Ирландския късмет, а? — ухили се той.

Налапа нова шепа пуканки.

— Предвидили сме всичко — успокои го тя. — Не се тревожи.

Карлос преглътна.

— Много си хладнокръвна, Мери Хенъси. Къде беше през седемдесетте? Можех да те използвам тогава.

— През седемдесетте ли? — отвърна мрачно тя. — Тогава бях щастливо омъжена. Домакиня и майка. Имах съпруг и брат.

Карлос кимна и смукна шумно кока-кола през сламката си. Мери огледа стадиона. Всяко място бе заето. Балтиморските „Авлиги“ имаха добър сезон и целият град ги поддържаше. Зад трибуните се издигаха големите небостъргачи на деловия център. Мери закри очи с ръка и заоглежда високите сгради. Когато се обърна към мястото на Карлос, него вече го нямаше.

Коул Хауард изчака да стане десет, преди да се обади на секретарката на Джейк Шелдън с молба да бъде приет от началника. Искаше да му покаже лично новите подобрени снимки и искането за подслушване. Секретарката му съобщи, че началникът бил на заседание до обяд, но щяла да му запише час за двацет минути след това.

Хауард взе един комплект снимки и се запъти към кабинета, който Кели споделяше с още петима агенти. Тя разговаряше по телефона и докато я чакаше, Хауард зачете бюлетините;, закачени на стената.

— Добро утро, Коул — поздрави го бодро тя, докато оставяше слушалката.

Той остави снимките на бюрото ѝ и зачака тя да ги разгледа. Кели отметна русата си коса зад ушите и се ококори от изненада. Той мерна годежен пръстен на ръката ѝ. Кели вдигна очи и му върна снимките.

— Удивително — възкликна.

Носеше светлосиня рокля с къси ръкави и златни копчета. Напомняше му на едно от скъпите облекла „Шанел“ на жена му и той се запита кой ли е съпругът на Кели и дали е богат.

— Това снимките от „Клейтън електроникс“ ли са? — попита тя.

Хауард кимна:

— Да. Би ли ги показала на хората от фирмата за коли под наем? Искам също да провериш дали ги няма в картотеката ни. Опитай и в Интерпол. Да видим дали с подобреното качество ще успеем да открием съвпадение.

— Веднага — отвърна възбудено тя. — Това е невероятно. Как, за Бога, ги получи?

— Благодарение на мощни компютри и двама космически откачалки.

Кели погледна снимките на снайперистите.

— Жалко, че са заврели лица в мерниците — отбеляза.

— Да. Ще ги изпратя в подразделението на Лъвъл и Шолен да видим дали ще успеят да идентифицират третия снайперист. Някакъв напредък с банковите сметки?

Кели поклати глава:

— И двете са били закрити преди три месеца.

— Добре, очакваше се. Ами кредитните карти?

— Тази на Джъстин Дейвис излезе в Лос Анжелис. Две хлапета се опитали да си купят дисково устройство с нея. Местната полиция открила пълен апартамент с електроника. Било истинска съкровищница.

— Откъде са взели картата?

— Твърдят, че намерили някакъв портфейл на улицата. Един от агентите ни в Лос Анжелис ще ги разпита пак тази сутрин, но вчера цял ден се придържат към една версия. Просто взели портфейла от улицата. Другата карта още е в неизвестност.

Хауард кимна:

— Добре, виж, на обяд съм при Шелдън. Бих искал и ти да дойдеш.

Тя кимна и продължи да разглежда снимките.

— Нищо не сгрыва сърцето ми повече от гледката на един добър католик на колене — засмя се Шорти.

— Защо не последваш примера ми, а докато си тук, можем и да пийнем по едно — отвърна Джокера.

Стоеше на колене пред ниските рафтове с бира и безалкохолни, пренареждаше ги и проверяваше дали етикетите са обърнати навън.

— С удоволствие, но имам среща с една мадама в Куинс и ако не съм там до час, тя ще ми бие дузпата. — Дребосъкът свали престилката и взе якето си от закачалката на стената. — Ще се справиш ли сам?

— Разбира се, Шорти, не се притеснявай. Забавлявай се спокойно.

Шорти му намигна и се запъти към вратата.

— Точно това смятам да правя, Демиън.

— И я опъни веднъж и за мен! — извика Джокера след него.

Стана и се протегна. Изнесе празните каси в склада, след това се върна на бара и започна да реже лимони. Имаше само трима клиенти: двама възрастни мъже с дебели палта и каскети седяха на една кръгла маса и играеха на карти, един дългокос младеж с окъсани дънки отпиваше бавно от халба бира. Беше едното от двете момчета, които бяха събирали пари за ИРА в Деня на Свети Патрик, онзи с кофата. Казваше се Доминик Магуайър, но всички го наричаха Бийки (Човката) заради дългия му нос. Беше редовен посетител на бара, както като събирач на средства, така и като клиент.

— Как е днес, Демиън? — попита той.

— Слаба работа — отвърна Джокера, докато изсипваше лимонените резенчета в една купичка; изплакна ножа си на малкия умивалник под бара. — Къде е Джон днес?

Джон Кинън беше приятелят на Бийки; двамата бяха неразделни.

— В Бронкс при един адвокат. Надява се да хване зелена карта при следващото теглене.

— Дано да е късметлия. Искаш ли още едно?

Бийки вдигна рамене:

— Честно казано, малко съм на червено, Демиън.

— Няма нищо — успокои го Джокера; взе полупразната му халба и я допълни. — Черпя.

Бийки се ухили:

— Ти си светец, много благодаря.

Джокера си наля двойно уиски „Феймъз Грауз“ и добави малко вода. Вдигна чашата си към Бийки:

— Наздраве.

Отпи от уискито. Момчето му върна тоста.

— Надявам се Джон да получи зелена карта — добави Джокера.

— Не виждам каква ще е разликата. Има сума ти хора, които могат да ти намерят фалшива. Аз изобщо не бих си дал този зор.

— Защо?

— Хванат ли те веднъж, няма пускане. Ако имиграционните те надушат, постоянно ти висят на главата, прекалено много разправи. Аз получавам заплатата си в брой, никакви досиета, никакви данъци, нищо. От три години съм тук и не съм имал проблем.

— Ами ако решиш да напуснеш страната?

— Няма проблем, мога да си извадя фалшива регистрационна карта и печат на паспорта, това ми стига. Когато си тръгваш, авиокомпанията гледа само регистрационната карта, взима я и я изпраща на имиграционните. Нищо не разбират. На излизане никой не се опитва да те спре, пречат ти само да влезеш.

Бийки отпи от тъмната течност и избърса пяната от горната си устна.

— Толкова ли е лесно? — направи се на изненадан Джокера.

— Зависи какви връзки имаш. Защо, трябва ли ти нещо?

Джокера поклати глава:

— Не, засега съм добре. Но ще ти кажа, ако ми потрябва нещо. — Той допи уискито си и си наля ново. — Гледай, един приятел дойде в Ню Йорк преди известно време, каза, че си търсел зелена карта, може да го познаваш. Матю Бейли.

Бийки извъртя глава като папагал, който е чул непознат звук.

— Бейли? Да, с коса като морков, нали?

Джокера кимна:

— Като лисича козина, той е.

— Къде го виждах? Да, сетих се. В „О’Раянс“. Миналата година по някое време. Канеше се да ходи във Вашингтон, струва ми се.

— Знаеш ли как мога да се свържа с него?

— Да, щеше да ходи при някой си Патрик Фаръл, пилот, който притежава малка авиационна фирма около Вашингтон и Балтимор.

— Сигурно не знаеш как се казва фирмата, а? Наистина искам да се видя с този Матю.

— Не я знам, но ще разпитам — обеща Бийки.

Последното, което му трябваше на Джокера, бе някой да обикаля и да разпитва за Бейли, но знаеше, че ако откаже на предложението на момчето, само щеше да събуди подозрения. Той взе чашата на Бийки, напълни я отново и насочи темата на разговора към един грабеж, извършен само на три преки от бара, при който едно тричленно семейство бе убито с нож. Докато говореха, Джокера мислеше усилено. Сигурно не беше много трудно да намери пилота на име Патрик Фаръл.

Хауард погледна часовника си. Беше дванайсет без пет. На път към асансьора той погледна в кабинета на Кели. Нямахте я и той не се изненада да я види седнала срещу бюрото на Шелдън.

— Коул, влизай, седни — покани го началникът и му махна към стола до младата жена. — Кели тъкмо ме осведомяваше за напредъка ви.

— Много мило от нейна страна — отбеляза Хауард, без да скрива иронията в гласа си.

— Тези нови снимки наистина са супер — продължи Шелдън, сякаш не го беше чул. — Надявам се този път да извадим късмет.

— Без съмнение подобрението е голямо — съгласи се Хауард. — Кели каза ли ви за банковите сметки на Лъвъл и Шолен?

— Да и вече подписах молбата за предоставяне на телефонните записи; юристите ни вече обработват документите. Също и за подслушването.

Хауард кимна. Шелдън завъртя замислено молива си.

— Картата на Джъстин Дейвис е била намерена в Лос Анжелис, както разбирам. Какво мислиш по този въпрос?

— Мисля, че е примамка. Мисля, че са я подхвърлили точно за да я вземе някой и да я използва.

— И къде тогава ще търсим тези снайперисти?

Хауард понечи да отговори, но Кели го изпревари:

— Вече говорих с производителите на двата модела пушки: „Барет“ и „Хорсткамп“. Вече изготвят списъците на продажбите си.

Използват главно посредници, така че просто трябва да се обърнат към тях.

Хауард зина от изненада. Идеята да се проследят оръжията беше негова, но тя я представяше като нейно хрумване.

— Много добре — поздрави я Шелдън.

— Това и телефонното подслушване са единствените ни следи към снайперистите — намеси се Хауард. — Освен ако от телефонните записи не излезе нещо. Междувременно, имам нужда от още хора, налага се да свършим малко полева работа.

— Колко? — попита Шелдън, потропвайки с молив по пресата си за документи.

— Засега двама стигат.

Шелдън кимна:

— Смятай го за направено. Нека погледна списъците с дежурствата и ще определя кого да ти изпратя. И така, докъде стигнаха компютърните специалисти с програмата?

— В момента трябва да са в Белия дом. Имах намерение да се обадя на Анди Ким днес.

— Уведоми ме какво е положението.

Шелдън освободи двамата си подчинени. Хауард и Кели слязоха с асансьора заедно, но без да продумат. Когато вратата на кабината се отвори, Хауард я помоли да отиде с него в кабинета му. Изчака я да затвори вратата след себе си, преди отново да заговори.

— Какъв ти е проблемът, Кели? — попита тихо, след като седна зад бюрото си.

Не я покани да седне, но тя се настани на един стол с небрежно кръстосани крака. Въпросът му не я изненада ни най-малко; сякаш го беше очаквала.

— Нямам представа за какво говориш, Коул.

— Аз водя това следствие.

— Да съм го отрекла?

— Позволяваш си своеволия по отношение на йерархията. Аз се отчитам пред Шелдън; ти се отчиташ пред мен.

— Това е ясно — измърка тя.

— Можеш ли да ми обясниш тогава защо само чакаш да изляза, за да изтичаш при шефа?

Тя събра ръце в скута си и го изгледа с бледозелените си очи.

— Първо на първо, Коул, три посещения в кабинета на Шелдън за месец надали могат да се разглеждат като накърняване на авторитета ти. И второ, в два от тези случаи Джейк лично ме повика. Секретарката му се опитала да те намери, но теб те нямало. Намериха мен и той ме накара да го поставя в течение на случая. И дума не може да става за опит от моя страна да отнема водещата ти роля. Аз уважавам много способностите ти като агент.

Хауард си пое дълбоко въздух. Наглият ѝ поглед не оставяше никакво съмнение, че лъже, но той си даваше сметка, че няма какво да направи. Кели погледна златния си „Картие“.

— Ако няма друго, имам работа да върша.

Хауард поклати глава и ѝ махна да си върви. Кели стана, оправя гънките на полата си и излезе с високо вдигната глава.

Пристигаха един по един на интервали от час, според нарежданията на Карлос, оставиха колите си зад къщата, на асфалтовата площадка, използвана някога за баскетболно игрище. Гледката от задната страна на сградата бе изключителна — широк изглед към залива Чизапийк — и всеки от новодошлите на свой ред слезе до водата, за да погледа високите подпори на моста „Бейбридж“, издигащи се в маранята отляво, преди да се върне в къщата и да бъде посрещнат от Карлос.

Мери Хенъси не беше избрала къщата заради величествения изглед, а заради дискретността, която предоставяше — най-близката обитаема сграда беше на повече от километър. Постройката бе закрита отвсякъде от дървета. Имаше само два начина да се стигне до нея — надолу по криволичето еднолентово шосе и по вода. Беше дървена постройка с висок фронтон, боядисана наскоро в кремаво. Имаше седем стаи и три бани и бе оградена с дванайсет декара добре поддържани ливади, зелени и свежи въпреки морските ветрове.

Карлос беше оставил колата си в гаража и когато Рич Лъвъл пристигна, чакаше в кухнята с чаша черно кафе с много захар. Световният терорист отвори задната врата и се изправи на верандата, докато снайперистът наблюдаваше гледката с ръце на кръста. Бившият „тюлен“ се върна при червения си „Форд Мустанг“, отвори багажника и извади две чанти: една от изкуствена материя с дрехите и друга, съдържаща очевидно пушката му. Той забеляза Карлос, когато затваряше багажника и му махна. Терористът вдигна чашата си за поздрав.

— Аз ли съм пръв? — провикна се Лъвъл и метна чантата с оръжието на рамо.

— Да, така че ще можеш да си избереш най-хубавата спалня. Завивки ще намериш в шкафа на горния етаж. За съжаление няма прислужница.

— Тук е по-добре от „Холидей ин“ — усмихна се Лъвъл.

Приближи се към верандата и Карлос му отвори вратата. Терористът седна пак на масата и отвори последния брой на „Вашингтон Поуст“; Лъвъл се качи на горния етаж и се настани в една от спалните. Карлос прегледа страниците за външна политика, но там нямаше нищо интересно за него. Американската преса бе с доста ограничен мироглед и външните събития не влизаха в приоритетите на

редакторите. Бизнесстраницата съдържаше мрачен анализ на държавната индустрия с още по-песимистична прогноза за бъдещето. Доларът спадаше спрямо повечето световни валути и пазарът на недвижима собственост замираще. Карлос се усмихна. Целият свят ликуваше, когато Русия и източноевропейските страни признаха, че комунизмът няма бъдеще. Чудеше се колко ли време трябва на човечеството, за да осъзнае, че капитализмът е не по-малко неефективна система. Америка, която се гордееше, че била най-богатата и благоденстваща страна в света, имаше един от най-високите проценти на детската смъртност, повече затворници от коя да е тоталитарна държава и средна продължителност на живота, по-малка отколкото на повечето страни от Третия свят. Системата вече се рушеше, а никой не получаваше по-голямо удоволствие да гледа упадъка на САЩ от Илич Рамирес Санчес.

Отвън се чу бръмчене на кола и той излезе пак на верандата. Беше Дина Рашид. Тя остави белия си „Форд Ескорт“ до мустанга на Львъл, слезе до брега и остана там няколко минути с развята от вятъра дълга, къдрава, черна коса. Толкова бе стройна, помисли си Карлос, почти хилава, с телосложение по-скоро на юноша, отколкото на трийсетгодишна жена. Както обикновено беше облечена в черно — дънки и поло, носеше и черни рокерски обувки. Тя се обърна, сякаш усети, че я наблюдават, и му помаха.

— Страхотно! — извика.

Притича по ливадата до верандата и го прегърна, толкова силно, че му изкара въздуха.

— Наред ли е всичко? — попита.

— Всичко е по план — отвърна той. — Львъл е горе.

— Мръсник! — изсъска тя и се изплю шумно. — Ако пак се опита да ме обарва, ще му усуча топките.

Карлос се усмихна и я потупа по гърба. Преди много години Карлос и Рашид бяха любовници; но това отдавна бе минало. Връзката им обаче ги беше сближила и те си имаха пълно доверие.

— Само се постарай да може да стреля, Дина. Това е единственото, което ме интересува.

Тя го притисна по-силно и го целуна по бузата.

— Не се безпокой, Илич. Измислила съм нещо специално за господин Львъл, ако пак се опита да ме опипва.

Тя се отдръпна от Карлос и се засмя гърлено. Лицето ѝ беше мургаво, с високи скули, опъната кожа и блестящи кафяви очи. Косата ѝ бе разпиляна по раменете ѝ — това беше единственото женско в нея. Дори ходеше като мъж. Докато тя се връщаше към колата си, пристигна и последният снайперист, Лу Шолен. Рашид го поздрави и двамата заедно качиха куфарите и оръжията си в къщата. Карлос се здрависа с Шолен, след това упъти двамата към спалните.

По-късно Карлос излезе в градината и загледа моста в далечината. Мери Хенъси беше права, времето се оправяше.

Джокера остави последната чаша на полицата и се почеса по брадичката.

— Готово, Шорти — извика.

— Добре — отвърна му дребосъкът; беше слязъл в мазето за ново буренце с бира. — Аз ще затворя. До утре.

— Може ли да взема остатъка от онази кутия мляко от хладилника? — попита Джокера.

Шорти се засмя:

— Все с тая котка. Взимай.

Джокера отвори малкия хладилник под бара и взе млякото. Облече палтото си, сложи си вълнената шапка и излезе. Часът бе два през нощта, но улиците все още бяха оживени. Едно такси мина покрай него и шофьорът натисна клаксона, за да му даде да разбере, че е свободен. Джокера поклати глава, щеше да се прибере пеша. Реши да изтегли пари от един автомат и пъкна кутията с мляко в джоба си. Когато наближи автомата, огледа улицата за съмнителни силуети в тъмното. В Ню Йорк човек никога не можеше да се чувства в безопасност, независимо по кое време на деня. Той пъкна кредитната си карта в машината, набра личния си код и зачака. Двама едри мъже с шлифери с вдигнати яки се приближиха по другия тротоар, смеейки се гръмко. Автоматът изщрака и Джокера протегна ръка за парите. Докато ги пъкнаше в джоба, си даде сметка, че не е сам — двамата мъже бяха прекосили улицата безмълвно и стояха от двете му страни. И двамата бяха високи колкото Джокера, но много по-едри, сякаш прекарваха по-голямата част от времето си в залата за тренировки.

Всички надежди на Джокера, че може просто и те да искат да теглят пари, се изпариха, когато единият го сграбчи за рамото.

— Май доста често използваш този автомат — избоботи той.

Имаше високо чело, рунтави вежди, закриващи очите му, и говореше с чист белфастски акцент.

— Да, за барман, който получава заплатата си в брой, теглиш доста често — съгласи се другият.

Неговият акцент също беше ирландски, но по-мек, от Дери може би, помисли си Джокера. Имаше малки свински очички и дебела гуша, но тялото му изглеждаше стегнато и мускулесто под тънкия шлифер.

— И какво, да не сте от финансова полиция? — тросна се Джокера.

Понечи да си тръгне, но натрапникът го стисна по-силно.

— Бихме искали да поговорим, господин О'Брайън, ако това ти е името — рече онзи със свинските очички.

— Демиън О'Брайън. А вие кои сте?

— Няма нужда да знаеш — отвърна онзи с рунтавите вежди. — Имаме само няколко въпроса, това е.

Държеше едната си ръка дълбоко в джоба като персонаж в долнопробен гангстерски филм, но когато сръга Джокера в бърбреците, той усети твърдото дуло на пистолет. Голям пистолет.

— Хайде да идем у вас, а? — предложи той.

— Добре — съгласи се Джокера, проклинайки се, че още не си е купил оръжие.

Беше решил да не го прави, защото не искаше да привлече вниманието, но ако имаше свястно оръжие, лесно щеше да се справи с бабанките от двете му страни.

— Може ли да вървя напред, за да не събудим подозрения? — попита той.

— Много смешно, О'Брайън — изръмжа онзи със свинските очички. — Просто върви.

Тримата мъже тръгнаха по тъмната улица, двамата бабанки отново започнаха да се кикотят гръмогласно като пийнали приятели на път за вкъщи. Главният вход на хотела беше заключен както всяка вечер след полунощ, но нощният администратор бе оставил на Джокера ключ, защото той често се връщаше по малките часове. Джокера отключи вратата и тримата мъже се качиха по стълбите;

пистолетът през цялото време бе насочен в гърба на Джокера. Докато влязоха в стаята, натрапниците не пророниха нито дума. Онзи със свинските очички запали лампата, след това дръпна резето на вратата. Този с рунтавите вежди извади оръжието от джоба си. Беше матов черен 9-милиметров „Зиг-Зауер“ Р228 с двойно действие на спусъка; предпазителят бе свален. Не беше особено голям пистолет, дори изглеждаше малък в ръката на мъжagата, но без заглушител все пак щеше да произведе доста силен гърмеж. Сякаш прочел мислите на Джокера, нападателят с рунтавите вежди извади топчест заглушител от джоба си и го завинти на дулото.

Джокера свали шапката си и я остави на тоалетното шкафче.

— Може ли да си сваля палтото? — попита.

Онзи със свинските очички кимна и Джокера съблече връхната си дреха. Остави кутията с млякото на перваза на прозореца и закачи палтото на закачалката на вратата. Онзи с рунтавите вежди държеше пистолета постоянно насочен в корема му и Джокера си даваше сметка, че няма шанс да избяга.

— Искате ли да пийнете нещо, докато разговаряме, господа?

— Сядай — нареди онзи с рунтавите вежди и махна към креслото в ъгъла срещу прозореца.

Джокера се подчини. Докато прекосяваше стаята, очите му търсеха нещо, което би могъл да използва като оръжие. Най-близо, до телевизора бе полупразната му бутилка „Феймъз Грауз“. Можеше да я достигне с две крачки, но нападателят с рунтавите вежди щеше да има предостатъчно време да изпрати куршум в гърдите му. Пистолетът щеше да направи дупка с големината на портокал в тялото му. Той зачака да чуе въпросите.

Нападателят със свинските очички се приближи до прозореца и спусна щорите.

— Разпитвал си за Матю Бейли — започна той, без да се обръща с лице към Джокера. — Питаме се защо.

Обърна се към Джокера с вдигнати въпросително вежди.

— Стари приятели сме. Замина по-рано за Щатите, реших да му се обадя.

— От колко време се познавате?

Джокера вдигна рамене:

— От седем-осем години.

— И как така не знаеш как да го намериш сам?

— Загубихме връзка.

— Откъде знаеш, че е в Щатите?

— Така чух.

— От кого?

Джокера вдигна безпомощно ръце:

— Бога ми, де да знам? Някой от Глазгоу, не помня вече.

Нападателят със свинските очички въздъхна разочаровано.

— Не вярвам някой в Шотландия да знае къде е.

— Какво друго да ви кажа?

Двамата, мъжаги запазиха мълчание за известно време. Джокера знаеше, че го правят, за да увеличат натиска, затова се опита да се успокои. Най-накрая онзи с рунтавите вежди наруши мълчанието:

— Казал си на Били О'Нийл, че ти били дали някакъв телефон, но не си могъл да се свържеш.

— Били О'Нийл ли?

— Един човек от „Филбинс“. На един мач по келтска топка.

Джокера потърка брадичката си, брадата му бе набола.

— Да, така е.

— Та, кой ти даде този номер? — попита онзи със свинските очички.

— Не помня.

— Казал си на Били, че Матю ти го бил дал — отбеляза онзи с рунтавите вежди.

— Сигурно той — отвърна Джокера.

Започваха да го побиват тръпки. Бяха го хванали на тясно.

— Е, аз не вярвам да ти е дал номера си тук, О'Брайън — сподели онзи със свинските очички. — Всъщност съм съвсем сигурен, че не ти го е дал.

Джокера не се сещаше как да се оправдае. Напрегна мускулите на краката си, готов да скочи или към бутилката, или към пистолета.

— И си казал на Бийки Магуайър, че Матю си търсел зелена карта — продължи онзи с рунтавите вежди.

Онзи със свинските очички поклати глава:

— Голяма грешка, О'Брайън. Матю няма нужда от зелена карта.

— Сигурно съм сбъркал.

Онзи с рунтавите вежди се ухили:

— И още как.

— Кажи сега, ти от САС ли си, О'Брайън? — попита онзи със свинските очички.

Приблужи се до тоалетното шкафче и взе портфейла на Джокера. Застана до колегата си и започна да преглежда съдържанието му.

— Преди няколко месеца хванахме един от САС. — Извади кредитната карта и я показа на онзи с рунтавите вежди, който кимна. — Той също имаше „Виза“. И също използваше много често автомати за теглене. — Дватамата погледнаха Джокера. — И така, О'Брайън, и ти ли си от САС, или какво?

Докато двамата мъжаги чакаха отговора му, Джокера чу тропане откъм аварийната стълба. Даде си сметка, че това е котката, дошла за млякото си, и че скоро ще започне да чука по прозореца. Шансът беше малък, но като се има предвид какво знаеха двамата му посетители, той бе единствен.

— Имам приятели и те не са много далеч — заплаши ги Джокера.

Искаше да ги накара да застанат нащрек, за да реагират прибързано, когато котката издаде присъствието си.

— Да, бе — подигра му се онзи с рунтавите вежди.

Дватамата мъже се изсмяха. Точно в този момент котката заудря с лапи по стъклото, както беше правила всяка нощ през изминалата седмица. Двамата мъжаги се извъртяха рязко към прозореца. Онзи с рунтавите вежди вдигна пистолета, докато другият се пресягаше към връвчицата на щорите. Джокера скочи от стола и се хвърли към бутилката. Нападателят с рунтавите вежди го чу и понечи да се извърне, но Джокера вече беше сграбчил шишето. Замахна с все сила и улучи мъжагата в слепоочието. Бутилката отскочи от черепа на нападателя и падна на леглото. Преди онзи с рунтавите вежди да успее да реагира, Джокера се хвърли върху него с юмруци. Удари го два пъти, веднъж в гърлото, веднъж в слънчевия сплит, и мъжагата се свлече на земята; от една рана на главата му потече кръв. Джокера се наведе и с лекота измъкна пистолета от безжизнените му пръсти. Нападателят със свинските очички го изрита в ребрата с бързина, неподозирана за размерите му, и го изпрати върху леглото, но преди да нанесе втори удар, Джокера вече държеше пистолета насочен към него.

— По-кратко — нареди. — Само по-кратко.

— Много си бърз за барман, О'Брайън — изръмжа нападателят със свинските очички.

Колегата му изстена на земята. Джокера се отдалечи бавно към другия край на стаята. Опипа ребрата си. Нямаше счупено, но щеше да му излезе огромна синина. Котката продължи да чука по прозореца. Нападателят със свинските очички се обърна да я погледне.

— Това е приятелят ми — обясни Джокера.

Котката измяука и нападателят поклати глава:

— Една шибана котка.

Джокера прехапа устни и се замисли над възможностите си. Прикритието му вече се беше провалило. Нямаше друг избор, освен да напусне Ню Йорк. Вашингтон му се струваше най-подходящото място, на което да отиде, макар че Бийки Магуайър вероятно беше казал на двамата мъжаги за Патрик Фаръл, мъжът, за когото споменал Бейли. Какво обаче да прави с двамата мъже в стаята си. За убийство и дума не можеше да става, но все пак имаше нужда от няколко часа, за да се измъкне от града. Той махна с пистолета към ранения мъж на земята:

— Съблечи го.

— Сигурно се шегуваш — изръмжа онзи със свинските очички.

— Не знам колко качествен е този заглушител, но мисля да го пробвам.

Джокера вдигна пистолета към корема на нападателя.

— Добре, добре.

Нападателят със свинските очички бързо коленичи и свали шлифера на колегата си.

— И останалото — нареди Джокера. — Бързо.

Нападателят с рунтавите вежди се опита да се съпротивлява, но другият го накара да мирува. След няколко минути лежеше гол на пода като тюлен на брега на морето, облеклото и обувките му бяха нахвърляни на куп до прозореца.

— Добре, сега вържи ръцете му зад гърба с вратовръзката — заповяда Джокера. — И гледай да е здраво, защото ще проверя.

Нападателят със свинските очички се подчини, после се изправи.

— Сега ти се съблечи.

Нападателят се подчини, но личеше, че обмисля начин да се измъкне.

— Дори не си и помисляй — предупреди Джокера.

След като нападателят се съблече чисто гол, Джокера му нареди да се обърне с лице към прозореца и да коленичи. По кръста на мъжата се дуплеха гънки тлъстина, кожата на ръцете му висеше отпусната.

— Събери ръце зад гърба си и склучи пръсти — нареди Джокера.

След като нападателят се подчини, той пристъпи напред и го зашемети с един удар с пистолета в слепоочието. Нападателят със свинските очички се просна до обездвиженото тяло на колегата си. Джокера бързо върза китките му с вратовръзката. Стегна краката на двамата с коланите им и бързо провери дали китките на онзи с рунтавите вежди са добре завързани. Зашемети и него с ръкохватката на пистолета. Пъхна оръжието в джоба на панталоните си и вдигна щорите. Котката го погледна и измяука. Джокера ѝ отвори прозореца и тя скочи върху мъжата със свинските очички, после на леглото. Джокера отвори кутията и ѝ наля мляко в една чаша.

— Ето, млада госпожице, заслужи си яденето.

Котката залочи млякото, докато Джокера прибираше дрехите на двамата мъжаги в куфара си.

Той намери две носни кърпички и ги използва, за да запуши устата на двамата си пленници, след това вдигна бутилката „Феймъз Грауз“. Отпи голяма глътка и прибра уискито в куфара си. Котката привърши млякото, изтича до прозореца и грациозно изскочи на аварийната стълба. Обърна се, измяука като за сбогом и изчезна в мрака. Джокера затвори прозореца след нея, изгаси лампата и излезе с багажа си.

Кели Армстронг натисна с все сили клаксона и наруга възрастната жена в колата пред нея. Финикс бе сред градовете с най-голям процент на пътнотранспортни произшествия не заради пияни шофьори или самонадеяни хлапаци, а заради всички пенсионери, които се преместваха в Аризона заради по-благоприятния ѝ климат. Отслабналото им зрение и забавените им реакции водеха все до едно — хората от „Бърза помощ“ да ги вадят от потрошените им коли. Жената, задържаща трафика пред Кели, бе типична бабичка: хилава, кокалеста, с бяла коса, набръчкана кожа и очила с дебели лещи,

приведена над волана на кола, прекалено голяма и мощна за нея. Вероятно седеше върху купчина телефонни указатели и имаше дървени трупчета на педалите, за да ги достига, и планираше винаги маршрута си така, че да не ѝ се налага да прави ляв завой.

— Хайде, кучко, давай! — изкрещя Кели и отново натисна клаксона.

Най-сетне бабичката забеляза, че светофарът се е сменил на зелено и потегли на тласъци. Денят бе хубав, небето — безоблачно и наситеносиньо, температурата се колебаеше около двайсет и пет градуса и на Кели ѝ се струваше, че всички пенсии са излезли да се шматкат по улиците. Тя яростно занатиска копчетата на радиото, търсейки сваятна станция с музика, която да направи мравешкото ѝ пълзене по-поносимо. Накрая попадна на запис на „Пет шоп бойс“ и забарабани по кормилото, докато следваше бабичката точно със седем километра в час под ограничението на скоростта.

Фъргъс О’Моли управляваше строителна фирма със седалище в Личфийлд Парк, на запад от Финикс и близо до военноморската база „Люк“. Славеше се с качествена работа на разумни цени и беше създавал стабилна компания с повече от петдесет работници. Макар че бе живял в Аризона през по-голямата част от петдесет и седемте години на живота си, той продължаваше да тачи ирландските си корени до такава степен, че беше изрисувал детелини отстрани на камионите си и още говореше с напевен ирландски акцент. Кели вкара буика си в паркинга на О’Моли и спря до открит камион, натоварен с желяза за строеж на скелета. Двама млади мъже спряха работа, за да я погледат, докато слизаше от колата и се запътваше към административната сграда с бял плик в ръка. Единият подсвири, но Кели не реагира. Беше свикнала с този вид внимание и вече не се дразнеше от закачките на непознати. Знаеше, че лошото идва, когато спрат да ѝ свиркат.

О’Моли не беше от този тип хора, които прахосват пари за скъпо обзавеждане, и в офиса му имаше само най-необходимата мебелировка. В чакалнята нямаше диван за гостите, само бюро, зад което секретарката му тракаше усърдно на пишещата машина. Тя тъкмо вадеше някаква папка от един шкаф, когато Кели влезе и поиска да говори с шефа ѝ. Жената едва проговори в уредбата за вътрешна комуникация и Фъргъс О’Моли изскочи от кабинета си като вихър,

сграбчи Кели за ръцете и я притисна до гърдите си. Вдигна я и тя зарита безпомощно във въздуха.

— Кели, скъпото ми момиче, какво става с теб? — възкликна гръмогласно той, изкарвайки въздуха от белите ѝ дробове.

Пликът се изплъзна от ръцете ѝ и падна на пода.

— Чичо Фъргъс, би ли ме оставил на земята. Моля те.

— Нима не мога да прегърна собствената си племенница?

О'Моли въздъхна, стисна я още по-силно и я целуна шумно по бузата. Кели долови миризма на уиски в дъха му.

Накрая той я остави на земята, вдигна плика и я въведе в кабинета си. Както в приемната, и тук повечето мебели бяха покрити с фин слой прах. Той забеляза изражението ѝ на отвращение и извади кърпичка от джоба на панталоните си, за да избърше един стол.

— Сядай, сядай — покани я той, даде ѝ плика и се облегна на затрупаното с книжа бюро. — Казвай сега какво те води насам?

Кели отвори уста да заговори, но О'Моли вдигна ръка:

— Нещо за пиене? Кафе? Чай? Нещо по-силно?

Кели поклати глава:

— Не, благодаря, чичо Фъргъс. Но ти не се лишавай.

— Кели, мое момиче, надявах: се да го кажеш.

Той се усмихна и се втурна към другия край на бюрото, тресейки тлъстините си. Беше мъж-планина, работните му дънки стояха изпънати от голямото му шкембе, а ръкавите на ризата му бяха навити до лактите на дебелиите му ръце. Имаше широки длани, похабени от работа, а кожата на лицето му бе загрубяла от слънцето по строежите. Той отвори долното си чекмедже и извади бутилка уиски. Намери чаша под купчина фактури и си наля порядъчно количество.

— Пия за теб; животът ти да е изпълнен с веселие, джобовете ти да преливат от пари.

Той вдигна чашата и отпи жадно. Кели се засмя. О'Моли се върна при нея и я погледна с любов.

— И така, какво има?

Кели отвори белия плик и извади една от снимките вътре.

— Питам се дали не познаваш този човек — каза и подаде снимката на О'Моли.

Той загледа фотографията и се почеса по брадичката.

— Какво те кара да мислиш, че може да го познавам?

— Ирландец е.

О'Моли я погледна и вдигна вежди:

— Ако не знаеш кой е, как можеш да знаеш, че е от Ирландия?

Кели се усмихна:

— Чичо Фъргъс, няма да ми повярваш, ако ти кажа.

— Опитай — подкани я той и отпи нова глътка.

— Наел е кола и жената, която му я е дала, твърди, че имал акцент.

— Американците не могат да определят разликата между ирландец, австралиец и южноафриканец, добре го знаеш. Всичките им звучат еднакво.

Кели поклати глава:

— Пуснах ѝ няколко записа и тя разпозна акцента като ирландски.

О'Моли се усмихна лъчезарно и вдигна чаша:

— Умно момиче.

Кели почувства, че я облива топлина. Обикновено не се нуждаеше някой да я хвали; разглеждаше го просто като поредната хитрост на мъжете, за да я подлъжат. Чичо ѝ обаче бе друго нещо и тя се зарадва, че го е впечатлила.

— И така, познаваш ли го?

О'Моли погледна снимката и поклати глава:

— Изглежда ми познат, но не мога да свържа лицето с никакво име.

Той ѝ върна снимката.

Кели се вгледа в лицето му, търсеше признаци на неискреност, но той продължи да я гледа уверено в очите. Тя му подаде компютърно обработената снимка на русата жена.

— Ами нея?

Реакцията на О'Моли бе очевадна. Той зина от удивление, ококори се и скочи от бюрото.

— Откъде си ги взела?

— От пустинята.

— Наскоро ли?

— Да. Чичо Фъргъс, стига с тази тайнственост. Коя е тази? Познаваш ли я?

— Да, момиче. Познавам я. Но Исусе, Дево Марийо и Йосифе, какво, по дяволите, търси в Аризона?

Рашид хвърли мократа кърпа на пода и извади стара мъжка пижама. Тъкмо я връзваше на кръста, когато вратата на спалнята ѝ бавно се отвори и на прага се появи Рич Лъвъл с лукава усмивка.

— Мислех си, че носиш нощница за девственици — сподели, оглеждайки я от глава до пети.

— Махай се от стаята ми — изсъска тя, стягайки горницето на пижамата си.

— Хайде, Дина, не се прави на толкова недостъпна.

Рашид взе четката си за коса и седна пред тоалетното си шкафче, започна да сресва косата си с дълги, отмерени движения. Наблюдаваше в огледалото как Лъвъл затваря вратата след себе си.

— Ако не се махнеш, ще извикам Карлос.

— Не ме е страх от него.

Лъвъл се приближи зад нея и започна да разтрива раменете ѝ.

— Значи си истински глупак — отбеляза тя и продължи да се сресва.

Лъвъл стисна леко врата ѝ. Наведе се и я целуна по рамото. Брадата му одраска кожата ѝ.

— От пет седмици не съм бил с жена, а ти наистина ме възбуждаш.

Тя се изправи рязко и вдигна четката като нож; той се стъписа.

— Привличането не е взаимно, Лъвъл. Отвращавах ме.

Лъвъл измъкна четката от ръцете ѝ и я хвърли настрана, пристъпи напред и я притисна силно до тялото си. Опита се да я целуне по устните, но тя вдигна коляно; не улучи тестисите му, но въпреки това успя да му причини болка. Блъсна го силно в гърдите и той се олюля назад. Пристъпи да я хване отново, но тя вдигна ръка. Той зачака да я чуе какво ще каже.

— Просто се махай — изсъска тя.

Възбуденият му член издуваше вече дънките му.

— Не — възпротиви се той.

Тя поклати глава:

— Няма да се справиш.

— С какво да се справя?

— С мен. Няма да се справиш с начина, по който обичам да се чукам.

Той се усмихна злобно:

— Ами да опитаме.

Рашид облиза бавно устни.

— Наистина ли искаш, нещастнико? Добре, ще си го получиш. Но ще съжаляваш.

Лъвъл пристъпи към нея, но тя отново вдигна ръце:

— Не. Или ще го направим по моя начин, или изобщо няма да го правим.

— По твоя начин ли? Какво имаш предвид?

— Свали си дрехите и лягай на кревата — нареди тя.

За момент той сякаш понечи да откаже, но после бързо разкопча ризата си, под която се показа гладката кожа на гърдите му. С усмивка свали дрехата, пусна я на пода и разкопча дънките си. Седна на леглото, за да ги свали, после събу и чорапите си. Легна назад и смъкна боксерките си, остана чисто гол на леглото. Понечи да се пъхне под завивките, но Рашид поклати глава:

— Не, искам да те гледам.

Тя вдигна ризата му, седна на леглото до него и хвана члена му. Стисна го и той затаи дъх. Лъвъл посегна към нея, но тя отблъсна ръката му.

— Както аз искам — настоя.

Лъвъл се усмихна и тя почувства как членът му се възбужда още повече. Тя го възседна леко, после се наведе напред и вдигна ръцете му над главата. Той се опита да я целуне, но тя държеше глава далеч от неговата, косата ѝ погали лицето му. С бързи, отмерени движения тя завърза ръцете му с ръкавите на ризата за таблата на леглото.

— Какво правиш? — попита той, опитвайки се да се освободи.

— По този начин се чукам с мъже, които не харесвам — обясни тя.

Слезе от него, взе панталоните му, измъкна колана и върза с него единия му крак за другата табла на леглото.

— Не ми харесва така — възпротиви се той, опитвайки да се измъкне.

Рашид седна на леглото и отново хвана члена му.

— На мен ми се струва, че ти харесва — отбеляза тя.

Той изстена. Рашид стана и отиде при гардероба за един от коланите си. Върза с него другия крак на Лъвъл.

— Досега съм чукала само двама американци. И те като теб бяха свине.

Тя стана и взе портфейла си. Извади презерватив. Разопакова го и седна на леглото.

— Не искам гума — запротестира Лъвъл.

Рашид му надяна презерватива с едно движение.

— Да не си въобразяваш, че ще се чукам с прасе като теб без презерватив? — Тя плю в лицето му. — Ти си луд.

Лъвъл се опита да избърше слюнката ѝ във възглавницата, но не успя да извие главата си толкова. Тя се проточи от носа му и капна върху брадичката му. Рашид забеляза, че членът му започва да омеква и го погали няколко пъти, докато отново се възбуди.

— Интересно как вие прасетата губите интерес, когато се почувствате застрашени.

— Стига. Развържи ме. Промених си решението.

Рашид се изсмя гърлено:

— Ти си го изпроси, мръсник, и сега ще си го получиш.

Тя стана и смъкна горницето на пижамата си. Имаше широки рамене и малки гърди, като леки подутини. Лъвъл забеляза, че не се бръсне под мишниците и космите там бяха гъсти и дълги. Имаше косми и около зърната. Тя издърпа възглавницата под гърба му.

— Бяха заложници, тези американци. Хванахме ги в Бейрут и ги държахме закачени с белезници за радиатори в продължение на месеци. Воняха, но американците винаги вонят.

Тя бавно развърза връвчицата на долницето си и го остави да се смъкне по слабите ѝ, мургави крака. Космите на слабините ѝ бяха гъсти и дълги като тези под мишниците. Лъвъл спря поглед между краката ѝ и тя се ухили:

— Единият беше от ЦРУ, така и не разбрахме какъв беше другият. Бяха пълни нещастници, Лъвъл. Всички ли американци са такива пихтии?

— Развържи ме, Дина — проплака той.

Рашид се изсмя. Обърна му гръб и отиде при гардероба. Наведе се, при което мускулите на седалището и бедрата ѝ изпъкнаха.

Въпреки страха, свиващ стомаха му, Лъвъл почувства, че се възбужда още повече. Тя се изправи и той изстена. Рашид държеше пушката си. Погали я нежно, както бе галила члена му; погледът ѝ беше суров. Тя отново седна на леглото до него.

— Имах заповед да ги убия, но и без това щях да го направя. Голямо удоволствие беше. Ненавиждам американците, Лъвъл. Мразя ги.

Тя вдигна един патрон на сантиметри пред лицето му и го пъкна в патронната камера.

— Пусни ме — примоли се той.

— Нали искаше да разбереш какво е да се чукаш с мен? Млъквай сега и се забавлявай.

Тя отново го възседна и хвана члена му с лявата си ръка. Този път го стисна по-силно, заби нокти в плътта му и той изскимтя. Докато устата му беше отворена, Рашид пъкна дулото на пушката вътре, металът изтрака в зъбите му. Той се опита да отмести глава, но тя натисна по-силно и краят на цевта изду бузата му.

— Дръж си главата изправена, свиньо, или ще ти го завра в гърлото.

Лъвъл се подчини и тя се усмихна.

— Хайде сега, смучи, нежно, сякаш смучеш мен.

Лъвъл събра устни около цевта и започна да смуче леко, като бебе с биберон. Рашид пусна члена му и смъкна предпазителя, постави пръст на спусъка.

— За да се задейства спусъкът, е нужен натиск от килограм и половина — изрече тихо. — Реших, че ще ти е полезно да го знаеш.

Тя отново постави лявата си ръка върху члена му, започна да го гали и продължи:

— Те знаеха, че ще им е последното чукане, но някак си ми се струва, че не им достави удоволствие.

Тя леко насочи члена му към правилното място, започна да се движи леко напред-назад. По лицето на Лъвъл се стичаше пот, събираше се на локвичка под адамовата му ябълка. Очите му бяха широко ококорени от ужас, но той продължаваше да смуче дулото на пушката. Тя продължи да намества члена му между краката си.

— Най-трудно е да улучиш точния момент — продължи тя. — Да разбереш точно кога ще свърши.

Тя разтвори по-широко крака и започна бавно да се движи нагоре и надолу.

— Не исках да натисна спусъка, преди да свършат, знаеш ли? За Бога, Лъвъл, никога не съм се чувствала толкова могъща.

Тя започна да се движи по-бързо, косата ѝ се разпиля върху раменете, кожата ѝ се навлажни от пот.

— Да знам, че съм била последният човек, когото са видели, преди да умрат; че са умрели, докато са ме чукали.

Цевта на пушката се движеше навътре и навън между устните на Лъвъл в такт с движенията на тялото ѝ. Изведнъж тя забави темпото.

— Натисках спусъка и мозъкът им се размазваше по пода, телата им започваха да се гърчат. Членовете им ставаха толкова големи, толкова твърди, и от гърчовете проникваха толкова дълбоко в мен. По-дълбоко, отколкото на кой да е жив мъж. Всяка жена трябва да преживее това усещане. Господи, какъв оргазъм. — Тя се усмихна. — Разбира се, те не можеха да го видят. Не можах да научат какво невероятно удоволствие ми доставят. Както се казва, Лъвъл, единственият добър янки е мъртвият. Май трябва да ти благодаря предварително... — Тя го натисна толкова силно с крака, че той затаи дъх. — Хайде, Лъвъл, възбуди ме.

Гласът ѝ бе плътен и рязък като на мъж. Лъвъл се опита да се съпротивлява, но крайниците му бяха вързани здраво. Пръстът ѝ потръпна върху спусъка. Лъвъл се опита да си представи други неща, да не мисли за това, което ставаше, надявайки се възбудата му да премине. Замисли се за бейзболни мачове, за стари филми, за декомпресионни таблици, но нищо не помагаше. Той отвори очи. Рашид го гледаше с отворена уста, с премрежени очи, без да престава да се движи върху него. Гърдите ѝ блестяха от пот като на див кон в галон и мускулите на врата ѝ бяха изпъкнали като стоманени въжета. Малките ѝ гърди се движеха и той премести поглед надолу по корема ѝ към космите на слабините ѝ. Докато тя се повдигаше и отпускаше, той успяваше да забележи блестящия влажен презерватив да се показва и изчезва като бутало. Лъвъл затрепери от страх. Почувства как моментът приближава и по хищническата усмивка на жената върху себе си разбра, че и тя усеща, че е на път да свърши. Искаше му се да закрещи, да я помоли да извади дулото на пушката от устата му. Бедрата му се раздвижиха нагоре-надолу, сякаш не му се подчиняваха

вече. Той я желаше, въпреки че си даваше сметка, че това ще е краят. Спусъкът започна бавно да се мърда.

— Чукай ме и умри!

На прага на оргазма Лъвъл забеляза как чукчето се премества. Той закрепя както никога не беше крещял в живота си и така и не чу глухото изщракване на ударника в празната патронна камера.

Карлос чу отчаяни писъци от спалнята си и се усмихна. Лъвъл надали щеше да поиска пак да спи с Дина.

Дон Кълтси си наля кафе и сипа три пълни лъжички захар.

— Искаш ли? — предложи на Франк Съливан, докато го разбъркваше.

Съливан поклати глава, без да вдига очи от досието, което четеше, и изръмжа. Кълтси се приближи отзад и надникна през рамото му.

— Мери Хенъси — прочете. — Ълстърската полиция я търси от две години, нали? Не са ли я открили вече?

— Не, но един агент от Финикс може да я е намерил — отвърна Съливан, без да престава да чете.

Взе една снимка и я подаде на Кълтси.

Другият агент взе фотографията и я сравни с тези в досието. Цветът на косата беше различен, но иначе бе ясно, че става дума за едно и също лице.

— Кога е направена? — поинтересува се Кълтси.

— Наскоро, само това знам. Дори не ми е известно откъде я е взел. — Съливан му показа друга снимка. — Била е с този човек. Познат ли ти е?

Кълтси погледна снимката и вдигна рамене:

— И той ли е от ИРА?

— Матю Бейли, той е членът на ИРА, който се опита да купи ракета в Лос Анжелис миналата година. Има и още един, но не мога да го намеря в досиетата.

Съливан показа на колегата си снимка на мъж с мустаци, черни очила и радиостанция.

— Ще попитам момчетата от Финикс дали може да проверя в Ълстър и Ем Ай 5.

Един мъж на средна възраст се показва на вратата. Казваше се Дъглас Фългър и работеше в съседния кабинет, в Отдела за контраразузнаване, клон Близък изток.

— Здравсти, Франк, ще играем ли бейзбол в събота?

— Разбира се, Дъг. Срещу кого?

— С един от бруклинските отряди за бързо реагиране — отвърна с усмивка Фългър. — По-добре си вземи по-здрава бухалка.

Той влезе и кимна на Кълтси. Погледна снимката на Мери Хенъси.

— Хубава жена. Изглежда опитна — отбеляза.

— Такава е — потвърди Кълтси. — От ИРА, терористка, която се възбужда, като изтезва тайни агенти. — Той подаде на Фългър снимката на мъжа с радиостанцията. — Предполагам, че не познаваш този.

Фългър погледна снимката и изсумтя:

— Стига бе, Дон. Да не съм вчерашен.

Съливан вдигна глава:

— Познаваш ли го?

— Хайде, момчета, няма агент от антитерористичните сили по света, който да не го познава. — Фългър отвори широко уста. — Боже мили, да не искате да ми кажете, че е в Щатите?

— Кой е? — попита Кълтси. — Кой, по дяволите, е този?

Фългър вдигна снимката пред очите му:

— Освен ако не се лъжа много зверски, господа, това е Илич Рамирес Санчес. Известен като Карлос Чакала.

Лу Шолен включи малкия телевизор в спалнята си и нагласи звука достатъчно високо, за да заглуши гласа му. Карлос беше наредил да прекъснат всякакви контакти с приятелите и роднините си до атентата, но според Шолен това беше прекалена предпазливост. Нямахше доказателства, че някой е попаднал на следите им, а освен това той имаше добър начин да провежда разговорите си, без да могат да бъдат засечени. Карлос бе излязъл преди известно време, Лъвъл седеше на долния етаж и гледаше телевизия на остъклената веранда, а ливанката си беше в стаята.

Той измъкна сака си с инструменти изпод леглото и разкопча страничния джоб, за да извади малка пластмасова кутия с размерите на книжка джобен формат. От едната ѝ страна имаше дванайсет сиви копчета, от обратната — малък, покрит с решетка високоговорител. Електронната схема вътре бе съвсем проста и Шолен беше сглобил устройството за няколко долара. Кутията генерираше електрични импулси, наподобяващи онези, които се използват от телефонните компании. Бе напълно безполезен предмет в ръцете на човек, който не разбира начина на функциониране на комуникационните системи, но Шолен не беше аматьор. Той отвори малък бележник и прокара пръста си по колоните от числа. Десет години му бяха необходими, за да събере информацията в това тефтерче, чрез размяна на номера с други телефонни пирати като деца, разменящи картички със снимки на бейзболни играчи.

Шолен набра телефонния номер на една застрахователна фирма в Балтимор. Знаеше, че офисът ще е затворен (минаваше девет) и че никой няма да вдигне. Изчака до третото позвъняване, след това допря решетката на високоговорителчето до микрофона на телефонната слушалка. Натисна едно по едно дванайсет копчета, като по този начин изпрати звукови импулси по линията. Долепи слушалката до ухото си и заслуша серията от сигнали, показващи, че разговорът се свързва през Балтимор със Сан Франциско, на другия край на страната. Изщракванията спряха и той отново чу сигнал от звънене, макар че този път отговаряше телефон на хиляди километри от него. Според телефонните записи, сега той говореше със застрахователната компания в Балтимор. Той долепи кутията до слушалката и въведе нова последователност от импулси, след което отново се чу серия от изщраквания. Този път разговорът се прехвърляше на юг по Западното крайбрежие към една телефонна централа в Лос Анжелис. Шолен спря пръст на един номер в бележника си, принадлежащ на един от шест съседни обществени автомата в Лонг Бийч. Натисна още няколко копчета и на другия край на страната телефонът зазвъня. Шолен заработи бързо с пръсти, за да набере следващата серия импулси, преди от другата страна някой да вдигне. Следващият код прехвърли разговора към Сан Диего. Когато електронните импулси се предадоха на другия край на страната със светлинна скорост, телефонът в Лонг Бийч спря да звъни.

Шолен допря слушалката до ухото си и отново чу сигнал от набиране. Този път щеше да се свърже със Сан Диего, но ако някой се опита да проследи разговора, щеше да стигне само до обществения автомат в Лонг Бийч. Последната серия импулси, които той генерира с помощта на черната кутия, го свърза с телефона върху масичката в хола на родителите му в Коронадо. Майка му вдигна на петото извънмяване и веднага изля цял порой от въпроси с грубия си германски акцент, който не се беше променил особено въпреки всички години, прекарани в Америка. Шолен я изчака да свърши.

— Добре съм, мамо. Не, не знам кога ще се прибера. Как е Уилис?

Основната причина за обаждането бе кучето на Шолен. Преди заминаването му ротвайлерът страдаше от липса на апетит и безсъние.

— О, Лу, никак не е добре. Много боледува, затова миналата седмица го заведохме на ветеринар. Червата му били преплетени, така каза.

Стомахът на Шолен се сви.

— Нали се е оправил, нали, мамо?

— О, сега е добре, върна се вкъщи, но доста скъпо ни излезе, Лу. Осемстотин долара за операцията и лекарствата.

Шолен въздъхна с облекчение. Беше отгледал кучето от съвсем малко и го обичаше повече от всичко на света.

— Не се безпокой, мамо. Ще ти изпратя парите след две седмици. Сега се храни добре, нали?

— Като разпран. Трябва да го заведем следващата седмица пак, за да му махнат шевовете, но коремът вече е добре. Та, кога се връщаш?

— Не знам, мамо. Тази работа е много важна. Би трябвало да я свършим до две седмици.

— На Уилис му липсваш, Лу. И на нас. Моля те, ела си скоро.

— Ще си дойда, мамо. Поздрави татко от мен. Трябва да затварям вече.

Шолен остави слушалката. На телевизора капитан Кърк и Спок тъкмо се телепортираха на борда на космическия си кораб.

Дните, когато агентите на ФБР са се обличали в гащеризони на телефонната компания и са се катерили по телеграфни стълбове, за да подслушват телефони, бяха отминали с възникването на цифровите централи. Механичното подслушване бе заменено от компютризирано следене — за голямо облекчение на агентите, които не толкова отдавна се принуждаваха да прекарват часове във влажни мазета или в задната част на микробуси със запотени от стегнатите слушалки уши.

Щом Джейк Шелдън получи необходимото разрешение за подслушване на телефона у родителите на Лу Шолен, задачата бе прехвърлена на един агент, Ерик Тифенбахер, от четвъртия етаж на централата на ФБР на източна Индианола Стрийт. Той на свой ред се свърза с един петдесетгодишен техник в главното управление на телефонната компания, човек, подбран изключително внимателно както самите специални агенти. Негова задача бе да уреди подслушването на телефона и той я изпълни, като натисна няколко клавиша на компютъра си, за да свърже съответната линия със сградата на ФБР. През това време поддържаше връзка на друга линия с Тифенбахер и му изпрати пробен сигнал по апарата, предназначен за подслушване, за да се уверят, че сигналът е добър. Във всеки даден момент техникът поддържаше до шейсет линии, предназначени за подслушване, за ФБР и Управлението за борба с наркотиците и разполагаше с достатъчно информация, за да провали цял куп важни разследвания на организираната престъпност и корупцията. Бюрото го проверяваше много внимателно всяка година, но техникът за нищо на света не би си и помислил да търгува с информацията, която имаше. Внучката му беше загинала преди пет години, блъсната от трима чернокожи младежи, които току-що бяха ограбили един магазин за алкохол. За него подслушването бе нещо като личен кръстоносен поход, начин да помогне да силите на закона срещу напастта, заливаща улиците.

Покрай трите стени на помещението, в което работеше Тифенбахер, бяха наредени магнетофони. Апаратите се активираха гласово и ролките се завъртаха само ако по съответната линия се провеждаше разговор. В средата на стаята имаше бюро с фурнир от тиково дърво и стол, на който Тифенбахер пушеше цигара след цигара, докато следеше разговорите и сменяше ролките, щом се наложи. На всеки час той взимаше бележника си и проверяваше апаратите, за да си

запише показателите за изразходваната лента. Това отбелязване бе резервен вариант за проверка, защото времетраенето на всеки разговор се записваше по електронен път заедно с номера на телефона от другата страна на линията. Подслушването в епохата на цифровата техника беше проста задача на компютърното програмиране.

Тифенбахер се редуваше с трима други агенти, всичките — заклетни пушачи, и те се грижеха в помещението денонощно да има човек. Някои от магнетофоните бяха маркирани с червени лепенки, което означаваше, че за всеки разговор, записан на тях, трябва моментално да бъде докладвано на агентите, водещи разследването. Останалите се проверяваха веднъж на ден. Повечето служители в сградата наричаха помещението за подслушване Гробницата, а четиримата агенти, работещи вътре, бяха известни като Живите мъртви. И четиримата имаха едно или друго провинение пред някой висш началник в Бюрото. Работата в Гробницата не беше добра кариера за амбициозен агент.

Ерик Тифенбахер се беше провинил, като бе допуснал партньорът му да бъде застрелян по време на арест. Работеше от пет месеца в Гробницата и вече си търсеше работа извън Бюрото. Когато магнетофонът на Шолен заработи, Тифенбахер смачка фаса си, взе чифт слушалки и се приближи до апарата, който имаше червена лепенка с две имена: Коул Хауард и Кели Армстронг. Той включи слушалките в магнетофона и заслуша. Възрастната дама говореше рядко по телефона, главно с местни магазини за доставки по домовете или с ветеринаря, който лекуваше кучето ѝ. На червената лепенка бяха записани домашните номера на двамата агенти, така че да могат да бъдат намерени, по всяко време. Кели Армстронг беше посетила Гробницата скоро след началото на подслушването и бе помолила, ако излезе нещо интересно, да се обадят първо на нея. Беше споделила много малко подробности по разследването, докато стоеше облегната на бюрото му и наведена така, че да му осигури по-добра гледка към деколтето си. Наистина страхотна мацка, мислеше си Тифенбахер, с гърди, които просто те канеха да ги погалиш. Освен това беше много стилна — елегантно облечена и постоянно поглеждаше златния си „Картие“. Носеше венчална халка, но той вече обмисляше да я покани на по чашка след работа.

Тифенбахер заслуша разговора. Възрастната жена очевидно говореше със сина си, Лу Шолен, мъжът, от когото се интересуваха агентите. На екранчето под магнетофона се виждаше номера на телефона, с който разговаряше жената. Цифрите щяха да се запишат на лентата след разговора, но Тифенбахер ги преписа в бележника си, за да може веднага да ги съобщи на Кели Армстронг. Може би, ако я впечатли, тя щеше да бъде по-склонна да излезе с него.

Лайза Хауард влезе с две чаши кафе в хола и ги остави на масичката внимателно, за да не размести книгата на съпруга си.

— Благодаря, скъпа — каза той, вдигна поглед и се усмихна. — Как са децата?

— Спят като къпани. Толкова бързо растат. Еди ме попита дали може да започне да играе голф, можеш ли да си представиш?

— Обзалагам се, че баща ти ще бъде безкрайно доволен, като разбере.

Теодор Клейтън бе запален по голфа и Лайза играеше от години. Беше достатъчно добра, за да се състезава, но го правеше само за удоволствие.

— Татко иска да му купи специален комплект стикове.

Тя отпи глътка кафе. Хауард остави жълтия маркер, с който подчертаваше интересните пасажии в документите.

— Виж, ако Еди иска стикове за голф, аз ще му купя. Рожденият му ден е скоро, страхотен подарък ще стане.

Лайза се усмихна леко:

— Всъщност татко вече му е купил. — Тя забеляза, че съпругът ѝ понечва да възрази и побърза да го прекъсне: — Знам, знам, но нямаше какво да направя. Знаеш колко е упорит. Това е само един комплект щеки.

Хауард се намръщи. Това беше повече от един комплект спортна екипировка, това бе поредният случай на намеса на тъста му в семейните му работи. Хауард винаги бе жадувал за независимост, да се грижи сам за семейството си, но независимо от усилията му той не можеше да се сравнява с безграничното богатство на Теодор Клейтън. Хауард знаеше, че няма да се свърши само със стиковите за голф. Скоро щяха да последват предложения за коне, коли, издръжка за

следване, ваканции, всичко, което поискат децата му. С времето щеше да им става все по-лесно да приемат подаръците, а той не искаше децата му да свикват, че всичко ще им бъде поднасяно на тепсия.

— Ако синът ми иска да се захване с някакъв спорт, предпочитам аз да му осигуря екипировката... — започна Хауард, но усети колко дребнаво звучи и спря. — Това означава ли, че се е отказал от бейзбола?

Лайза се усмихна и поклати глава, дългата ѝ руса коса се разпиля по раменете ѝ.

— Разбира се, че не. Просто иска да играе голф с мен, това е. И би искал и ти да играеш с нас.

Хауард отново взе маркера си.

— Да, сигурно. Аз на игрище за голф.

Той усети, че назрява спор, затова си отдъхна с облекчение, когато телефонът иззвъня.

— Аз ще се обадя — каза.

Беше Кели Армстронг. Хауард се намръщи и погледна часовника си. Сигурно се обаждаше от дома си, даде си сметка той.

Кели му съобщи за обаждането на Лу Шолен до майка му и че телефонната компания проследила източника до един обществен автомат в Лонг Бийч.

— Коул, мисля, че трябва да идем там и да координираме издирването. Не мисля, че кредитната карта на Джъстин Дейвис е за отвличане на вниманието, смятам, че те наистина са на Западното крайбрежие. Президентът трябва да посети Лос Анжелис след десет дни, мисля, че там смятат да ударят.

— Ами...

— След четирийсет и пет минути има самолет, вече си взех билет. Ще ти се обадя от управлението ни в Лос Анжелис.

— Не съм убеден...

— Коул, вече говорих с Джейк Шелдън и той одобри. Хауард си пое дълбоко въздух и затвори очи.

— В такъв случай, Кели, разбира се. Приятно пътуване.

Той тресна телефона и се върна в хола. Лайза го погледна загрижено.

— Тази кучка, Кели Армстронг — изсъска той. — Пак се опитва да действа зад гърба ми.

— Е, не мисля, че ти е конкуренция, скъпи — успокои го Лайза.
Хауард се усмихна:
— Да, може да си права.

Влакът спря във Вашингтон и скоро перонът се изпълни с пътници с премрежени погледи. Джокера слезе от последните. През четири и половина часовото пътуване бе успял да дремне, макар че болката в ребрата още го притесняваше. Пред гарата имаше опашка за таксите и той се нареди. Денят бе приятно топъл и той свали палтото си с болезнено присвиване на очи. Жената пред него се обърна, изгледа го от глава до пети и се извърна с изражение на отвращение. Джокера предположи, че видът и миризмата му не са от най-приятните. Нямаше време да се изкъпе и обръсне в хотела, а докато пътуваше с влака, бе допил бутилката „Феймъз Грауз“. Жената беше елегантна и грижливо гримирана. Дрехите ѝ очевидно бяха скъпи и нови. Носеше кожените си обувки в чанта „Гучи“ и дори маратонките на краката ѝ бяха безупречно бели. Джокера не се изненада на реакцията ѝ.

Един чернокож с износено палто обикаляше опашката, за да проси. Жената с маратонките му обърна гръб, изцъка раздражено с език.

— Дайте нещо на бедния. Имате ли някой цент? — повтори той зад гърба ѝ.

След това изгледа Джокера, усмихна се и отмина, повтаряйки молбата си към безчувствените хора назад.

Джокера се питаше дали двамата мъжаги, които бе оставил в хотела, бяха успели да се развържат и как щяха да се облекат. Усмихна се на себе си. Пистолетът на нападателя с рунтавите вежди беше в куфара му, увит в панталоните му. Присъствието на оръжието го караше да се чувства по-сигурен. Съмняваше се да са го последвали — нямаше как да знаят къде отива. Ако Бийки Магуайър им беше казал, че му е споменал за Патрик Фаръл, можеше да се обадят на летеца и да го предупредят, че някой се интересува от него и Бейли в Ню Йорк.

Редът на Джокера дойде и той се качи в таксито. Поиска да го закарат до най-близкия евтин мотел и се отпусна на седалката. Преди всичко трябваше да си наеме стая, да дремне няколко часа и да си

осигури нова бутилка уиски. След това щеше да започне издирването на фирмата на Фаръл.

Мери се завъртя под топлите завивки и се протегна. Електронният будилник на нощната масичка бе нагласен за девет, затова тя се пресегна мързеливо и го изключи. Трябваше да освободи стаята едва към обяд, така че нямаше какъде да бърза. Един душ, спокойна закуска, след това някоя хубава книга. Единствената ѝ работа бе да чака обаждането на Матю Бейли. Тя вдигна телефона и поръча пържени яйца, препечени филийки, кафе, портокалов сок и последния брой на „Балтимор Сън“, след това отиде в банята. Там провери корените на изрусената си коса и установи, че е време за ново боядисване.

Тъкмо привършваше яйцата, когато Бейли се обади.

— М-м-мери — заекна той, — наред ли е всичко?

Звучеше напрегнат, но винаги беше така, когато разговаряше с нея.

— Всичко е наред, Матю.

Тя му даде адреса и телефонния номер на къщата в Чизапийк Бей.

— Ще действаме ли? — попита той.

— Разбира се. Времето тук е страхотно и всичко е готово. Защо не минеш през Пат Фаръл да провериш дали няма никакви проблеми, преди да отидеш в къщата?

— Ще го направя. И в същото време ще си резервирам билет.

— Добре. Това е добре.

След кратка пауза Бейли пак заекна:

— М-м-мери?

— Да?

Тя застана нащрек, в очакване на някаква неприятна реплика. Последва нова, по-кратка пауза.

— Нищо. Доскоро.

Връзката прекъсна и Мери остави слушалката. Имаше лоши предчувствия за Бейли. Надяваше се да не се е разколебал.

Сутринта Хауард отиде в осем часа на работа, но Джейк Шелдън очевидно го беше изпреварил. На бюрото му имаше бележка да се обади на шефа. Хауард вдигна слушалката, но размисли и я остави. Излезе в коридора и натисна звънеца до вратата на Гробницата. Махна на камерата отгоре и ключалката избръмча. Той отвори вратата и влезе. Дежурният бе стар приятел на Хауард, агент с двайсетгодишен стаж на име Джийн Елдридж. Елдридж беше, наказан да гние в Гробницата, задето не можеше да свали теглото си под сто и петдесет килограма, вероятно по здравословни причини, но на всички бе ясно, че големите шефове се опитваха да се отърват от всички онези, които не отговаряха на желанния облик на агента от ФБР: млад, здрав и енергичен. Беше добродушен дебелак, с прошарена коса и червендалесто лице, и носеше дрехи, шити по поръчка. Винаги държеше голяма кърпичка в джоба си и често я изваждаше с театрален жест, за да бърше челото си.

— Как е, Коул? — посрещна го Елдридж.

Стоеше в дъното на помещението със слушалки на ушите и махна на Хауард да се приближи.

— Ела да чуеш.

Свали слушалките и ги подаде на Хауард. По телефона разговаряха мъж и жена, макар че репликите на мъжа се състояха главно от дълбоки въздишки и ръмжене. Жената описваше образно с пльтен глас какво иска мъжът да прави с нея.

— Това е един наркотрафикант, следен от УБН — обясни Елдридж. — Всяка сутрин звъни на този телефон.

Мъжът на телефона приближаваше оргазъм и Хауард върна слушалките на колегата си, който ги изключи от магнетофона.

— Та какво те води в Гробницата? — попита.

— Подслушването на една къща в Коронадо, семейство Шолен. Снощи са говорили. Кой беше дежурен?

— Ерик Тифенбахер.

Елдридж избърса чело с голямата си червена кърпичка. Седна на стола до бюрото; дебелият му бедра се притиснаха едно в друго като пухкави възглавници.

— Някакъв проблем?

— Не, няма проблеми. Обадил се е на Кели Армстронг.

— Да, ледената девица. Ерик я сваля от известно време. Внимавай, Коул, тя е от връзкарите. Мъжът ѝ е голяма клечка в

Министерството на правосъдието, нали?

— Нямам представа. Мога ли да чуя разговора?

— Разбира се. — Елдридж посочи един магнетофон. — Ей онзи апарат. Вземи записа и го прослушай на съседния. В случай че проведат разговор през това време. Нали не си забравил как се прави?

Хауард погледна дебелака на кръв:

— Не, Джийн, не съм забравил.

Хауард бе прекарал седем месеца в Гробницата, след като шефовете му научиха за проблема му с алкохола. Не беше от най-приятните периоди в кариерата му. Той смени записа и сложи ролката на апарата, който му бе показал Елдридж. Включи го и двамата агенти заслушаха разговора.

— Колко мило да се грижи толкова за кучето си — отбеляза Елдридж; подаде един лист на Хауард. — Би ли попълнил това?

Хауард взе формуляра и записа часа, в който е била сменена ролката, и данните за дължината на записа.

— Това е като карането на колело — каза, докато връщаше листа на колегата си. — От колко време си тук, Джийн?

Дебелакът вдигна рамене:

— От четири години, доколкото си спомням.

— Защо още не си се опитал да се махнеш?

— Искаш да кажеш защо не отслабвам? По дяволите, Коул, какво ли не опитах. Почти не ям.

Хауард се приближи до кошчето и погледна вътре. Имаше няколко празни опаковки от „Бъргър кинг“ и две кутии от бисквити.

— Да, прав си — призна.

— Освен това тук не е чак толкова зле, знаеш ли? Работиш на фиксирано работно време, чисто е, безопасно и трудовият стаж се трупта така или иначе. При тебе беше различно. За теб времето, прекарано в Гробницата, беше предупреждение. За мен е изгнание. — Елдридж избърса чело с кърпичката. — И така, какво за записа?

— Опитвам се да издирия този човек и се надявам от разговора да получа някаква представа къде се намира.

Елдридж погледна бележника си.

— Според бележките на Тифенбахер обаждането е направено от обществен телефон в Лонг Бийч.

— Да, така е. Кели е идвала.

— Ти обаче мислиш другояче, а? — попита Елдридж; Хауард присви очи. — Ледената девица май е тръгнала за зелен хайвер, а?

Хауард се ухили.

— Колко жалко — отбеляза Елдридж. — Предполагам, че доста ще се разсърди на бедния Тифенбахер.

— Може ли да взема този запис за малко? — попита Хауард.

— Хей, чакай малко, Коул, знаеш много добре, че записът не може да напуска сградата. Можеш да намалиш стойността му като веществено доказателство, ако излезе от нашата юрисдикция.

— Това не е веществено доказателство, просто се опитваме да открием този човек. Искам двама специалисти да го изслушат, после веднага ти го връщам.

— Днес ли? Днес ли ще го върнеш? В моята смяна?

Хауард кимна:

— До обяд ще е тук, Джийн, обещавам.

След като се върна в кабинета си, Хауард се обади в лабораторията на „Клейтън електроникс“. Вдигна Макдауъл, който звучеше, сякаш дърпа от цигара.

— Обажда се Коул Хауард от ФБР.

Макдауъл се закашля и агентът се усмихна.

— Това марихуана ли е? — попита.

— Господи, вие като че знаете всичко. И така, с какво мога да ви помогна, специален агент Хауард?

Агентът му обясни какво иска и двамата веднага си уредиха среща в лабораторията. На бюрото го чакаше нова бележка от Джейк Шелдън, но Хауард не й обърна внимание. След трийсет минути беше в лабораторията с Макдауъл и Уайман. Сладникавата миризма на марихуана още се усещаше и Макдауъл се държеше леко настрана.

— Това ли е записът? — попита Уайман.

Хауард кимна и му го подаде.

— Качеството е добро, но това, което ме интересува, е фонът.

Уайман отиде при един касетофон и даде знак на агента да се приближи.

— Кажете точно кой отрязък ви интересува.

Превъртяха записа на момента, в който Шолен се беше обадил на майка си.

— Отгук до края — каза Хауард. — Като фон се чува някакъв шум. Като от телевизор или радио. Можете ли да го усилите?

— Без проблем — отвърна Уайман. — В сравнение с работата по видеозаписа това са методи от каменната ера. — Той погледна Макдауъл, който си гризеше ноктите. — Бил, би ли го прехвърлил на диска?

— Разбира се.

Макдауъл седна пред един компютър и натисна няколко клавиша.

— Добре, пускай.

Уайман пусна отново записа. След като лентата свърши, Макдауъл му даде знак, че всичко е наред:

— Готово.

Натисна още няколко клавиша и записът отново прозвуча от тонколонките.

— Това е от компютъра, не от касетофона — обясни Уайман на Хауард.

След това изтегли един стол до този на Макдауъл и седна. Двата младежи заговориха бързо на професионалния си жаргон, оставяйки Хауард в пълно неведение по отношение на онова, което правеха. Струваше му се, че говорят на непознат език. Пръстите на Макдауъл заиграха по клавиатурата под напътствията на Уайман и на екрана се появиха редици от числа. След десет минути Уайман кимна и се облегна назад с широка усмивка.

— Я опитай сега.

Макдауъл натисна един клавиш и колонките изпращяха. Този път не се чуваха гласове. Имаше някаква музика, после започна бръмчене като от смущение на линията. Накрая прозвуча приглушен говор.

— Звучи като телевизор, няма съмнение — установи Уайман.

— Можете ли да увеличите звука? — попита Хауард.

— Можем да го прехвърлим на по-висока честота, така ще звучи по-пискливо — обясни Макдауъл.

Наведе се и затрака по клавишите; косата му провисна напред и той заклати глава като дете, което свири на пиано. Когато пусна отново записа, подобрението беше очевидно, макар че Хауард още не можеше да разбере какво се говори.

— Продължавайте да го пускате — помоли.

— Пусни го на непрекъснато въртене — предложи Уайман. Макдауъл натисна още клавиши и записът започна да се повтаря отново и отново.

— Този звук е от някакво електронно устройство — отбеляза Уайман. — Звучи ми познато.

— Ще се опитам да го усиля — предложи Макдауъл. — Първо ще заглуша ниските честоти.

Тримата мъже отново се заслушаха. Хауард изведнъж получи прозрение; изсмя се високо.

— Това е фазер! — извика.

— Човече, прав сте — съгласи се Макдауъл.

— Точно в десетката! — възкликна Уайман.

— Момчета, не знам как да ви благодаря — каза Хауард.

Взе записа и тръгна да си ходи. Преди да излезе, Уайман отбеляза, че фазерите се използвали както в „Стартрек“, така и в продължението му: „Стартрек: Новото поколение“.

Когато Хауард се върна в централата на ФБР, на бюрото му имаше трета бележка от Шелдън, съобщение, че Бил Макдауъл го бил търсил и серия факсове от Държавния департамент със списъка на чуждестранните делегации, очаквани в САЩ през идните месеци. Докато звънеше на Макдауъл, Хауард смачка двете бележки и ги хвърли в кошчето. Компютърният специалист му съобщи гордо, че направил още някои подобрения на записа, който още бил записан на компютъра му, и че били съвсем сигурни, че са чули гласа на Спок — по телевизията бяха давали „Стартрек“, не продължението. Хауард му благодари. Информацията, че докато Шолен е говорил по телефона, по телевизията са излъчвали „Стартрек“, беше голям напредък. За начало мислеше да звъни по всички станции, но после се сети, че стига да се обади в редакцията на „Телевизионен справочник“, седмично списание, публикуващо програмите на всички телевизии в страната. Попадна на услужлив редактор и само след минути вече знаеше по кои канали е бил излъчван научнофантастичният сериал. Бяха общо шест. От телефонната компания взе номерата им и се обади във всичките подред. Представяше се и искаше да го свържат с програмния директор. И в шестте случая помоли да пуснат запис на серията от предната вечер и да проверят дали фазерът е бил използван около дванайсет и двайсет, времето на обаждането. Отначало повечето го

вземаха за шегаджия, но той им даваше номера на централата на ФБР във Финикс, за да проверят.

Накрая се разбра с представителите на шестте станции да проверят записите си и да му се обадят. При първите две обаждания му съобщиха, че фазерът не е използван, но при третото Хауард извади късмет. Капитан Кърк беше стрелял с космическото си оръжие, а след секунди бе разговарял със Спок, преди да се телепортират на кораба си. Станцията беше WDCА-TV, предаваща в района на Балтимор и Вашингтон. Хауард се усмихна и затвори. Имаше хубаво предчувствие. Останалите три телевизионни станции му се обадиха в рамките на десет минути и отговорите на всичките бяха отрицателни. Хауард се почувства окрилен. Допи кафето си и се обади в кабинета на Джейк Шелдън. Секретарката му каза да се качва веднага.

При влизането на Хауард Шелдън вдигна вежди:

— Нямахте те в кабинета, а, Коул?

— Да, съжالياвам, но се занимавах със записа от разговора на Лу Шолен с майка му — отвърна той, докато се настаняваше на стола срещу бюрото на началника. — Видях бележките ви едва преди пет минути.

Шелдън нагласи ръкавите на безупречния си син костюм.

— Доколкото разбрах, Кели се занимава с тази следа.

— Не съм убеден, че обаждането е направено от Лонг Бийч.

Хауард забеляза три папки на бюрото на началника. Опита се да прочете надписите им, но те бяха закрити от ръцете на Шелдън.

— Според Кели обаждането е направено от обществен автомат в това градче. За няколко пушки „Барет“, продадени на Западното крайбрежие, още нямаме отчет, а президентът се очаква в Лос Анжелис на годишнината от размириците от 1992-ра. Доказателствата ми се струват доста сигурни.

Шелдън склочи пръсти и зачака Хауард да отговори.

Агентът се усмихна леко. Кели не беше споменала, че е получила информацията от търговците на оръжие. Още нещо, което бе скрила от него.

— Лу Шолен е бил телефонен пират — обясни Хауард. — Докато е служил при „тюлените“, едва се е измъкнал от съдебно преследване от телефонната компания за разпространение на черни кутии, устройствата, с чиято помощ се провеждат безплатни международни

разговори. Напълно способен е да пренасочи обаждането и да ни прати за зелен хайвер.

Шелдън се намръщи:

— Каза ли го на Кели?

— Нямах тази възможност.

Хауард разказа на началника за анализа на записа и как е открил телевизионната станция от Източното крайбрежие.

— Значи, твърдиш, че Шолен се е обадил от района на Балтимор и Вашингтон?

— Така изглежда. И от това, което е казал на майка си, излиза, че планираният удар трябва да се състои през следващите две седмици. Мисля, че трябва да отида във Вашингтон.

Шелдън кимна:

— Струва си да се опита. Говори с Боб Сейнджър, докато си там. — Той прокара пръсти през снежнобялата си коса. — Има още нещо, което трябва да знаеш. Обади ми се началникът на Отдела за борба с тероризма в Ню Йорк. Казва се Ед Мълхоланд. Излиза, че са идентифицирали лицата на трите снимки, които им изпрати. Жената е Мери Хенъси, активистка на ИРА, издирвана от британските власти. Единият от мъжете е Матю Бейли, друг член на Ирландската републиканска армия. Отговорен е за смъртта на четирима полицаи в Северна Ирландия.

Шелдън му подаде две от трите папки. Хауард отвори горната. Съдържаше няколко факса и снимка на Бейли, добро съвпадение с обработените от хората на Теодор Клейтън.

— Снайперист ли е? — попита Хауард, докато преглеждаше факсовете.

— В Белфаст е използвал „Калашников“, но повече като нападателно оръжие, отколкото като снайпер.

Хауард отвори следващата папка и погледна снимката на русата жена. Беше същата като на записа от пустинята.

— Няма логика — отбеляза. — Защо са ѝ на ИРА американски снайперисти?

— За да използват уменията им. Преди примирието от 1994-та използваха една бивша зелена барета, за да стреля по британски войници от двете страни на границата. Известно ни е кой е той и

знаем, че пребивава в Корк, на западното крайбрежие на Ирландия. Освен това използва „Барет“.

— Защо не го използват и в Щатите?

— Защото, щом стъпи на наша земя, ще бъде арестуван. — Шелдън му подаде и третата папка. — Другият мъж е Илич Рамирес Санчес.

Агентът отвори папката и разгледа няколкото снимки на мъжа с мустаците и плешивото теме.

— Вероятно ти е известен под името Карлос Чакала, венецуелският терорист, отговорен за отвличането на министрите от ОПЕК във Виена през 1975-та, за стрелбата на телавивското летище през 1972-ра, когато загинаха двайсет и пет души, и за куп други жестокости. Още не можем да разберем как се е измъкнал от французите. Това никога нямаше да стане, ако ние го бяхме заловили. В Ню Йорк е вдигната истинска тревога, Коул. Мислех си, че се крие някъде из Близкия изток. Ако сега е в страната...

Шелдън остави изречението недовършено.

Хауард прегледа документите. Както всеки представител на службите на реда по света той много добре знаеше кой е Карлос. В папката имаше и списък на терористичните групи, с които бе замесен — приличаше на телефонен указател на международния тероризъм: Народният фронт за освобождение на Палестина, турският фронт за национално освобождение, фронтът за освобождение на Квебек, бандата „Бадер-Майнхоф“, японската „Червена армия“, Организацията за въоръжена арабска съпротива. Не се споменаваха обаче за ИРА. Хауард отново разгледа снимките. Без съмнение това беше мъжът от записа от Аризона.

— Съобщихте ли на Сейнджър? — поинтересува се Хауард.

Шелдън поклати глава:

— Исках първо да говоря с теб. Мисля, че ще е добре да се видиш с Ед Мълхоланд в Ню Йорк за малък инструктаж. Докато пътуваш натам, ще се обадя в Белия дом. Коул, сега, след като вече знаем с кого си имаме работа, това е най-важната задача на Бюрото. Като се имат предвид насоките на разследването, Ед Мълхоланд ще поеме командването.

Новината свари Хауард неподготвен, той се почувства, сякаш са го ударили в корема.

— Справям се отлично — запротестира той. — Не виждам защо...

Шелдън му направи знак да мълчи:

— Разбирам те, Коул, но това е в областта на борбата с тероризма. Имаме нужда от специалисти, а Ед е висш служител. Така трябва.

На Хауард му се искаше да възрази, но знаеше, че няма смисъл. Ако имаха работа с терорист от ранга на Карлос, съвсем нормално бе Отделът за борба с тероризма да се намеси. И щом началникът на отдела искаше да се заеме лично, логично бе той да оглави разследването.

— Вече постигнах съгласие с Ед ти да продължиш да работиш по разследването и да докладваш и на двама ни. Опитът, който имаш по случая, е незаменим и Ед иска да те задържи. Съгласен ли си?

Хауард въздъхна. Поне не му отнемаха случая.

— Оттук ли ще го водим, или от Ню Йорк? — поинтересува се той.

— Откъдето каже Ед. От това, което ми каза, останах с впечатлението, че ще се съсредоточат върху Източното крайбрежие. Искаш ли да се обадиш на Кели и да я вземеш в Ню Йорк?

Хауард едва сдържа самодоволната си усмивка; обърна се съвсем сериозно към Шелдън:

— Тя се зае с голям ентузиазъм с проверката на продадените пушки „Барет“, затова може би най-добре да я оставим да продължи в тази насока. Предполагам, че няма да изпитаме недостиг на хора.

— Ед ще ти осигури колкото души ти трябва на Източното крайбрежие, а и Тайните служби ще помагат с каквото могат.

— Можем ли да приемем със сигурност, че Карлос и ИРА имат за цел президента? — попита Хауард, мислейки за списъка от Държавния департамент. — Той винаги е бил на страната на ирландците, нали? Не е ли по-вероятно ИРА да избере британска цел?

Шелдън се облегна назад.

— Според Мълхоланд през лятото на 1991-ва Саддам Хюсеин събрал световните терористични организации в Багдад. Карлос е присъствал, както и представители на ИРА. Имало и хора от организацията „Абу Нидал“, на японската „Червена армия“ и на всички, готови да вършат мръсната работа на Саддам. Той отдавна

поддържа терористичните организации и след „Пустинна буря“ реши да си поиска услугите обратно. Не знаем със сигурност какво е замислил, но без съмнение това включва отмъщение за страните, Подкрепели Кувейт.

— Значи такава смятат нашите антитерористи, че е причината? „Пустинна буря“?

Шелдън кимна:

— Помниш ли опита за убийство на Джордж Буш в Кувейт през април 93-та? Колата-бомба. Това беше дело на Саддам.

— И ние отговорихме с ракетен обстрел на Багдад. Това не му ли беше за урок?

Шелдън се усмихна:

— Този човек няма да миряса, докато не си отмъсти, Коул. Такива са арабите. И колкото повече губи, толкова повече се ожесточава.

Хауард вдигна рамене:

— Не разбирам защо ИРА ще иска да се замесва с убийство на президента, но ако работят за Ирак, в това има повече логика, предполагам.

— Може да го правят заради най-стария стимул на света — парите. Знаеш ли нещо за положението в Ирландия?

— Знам, че ИРА се бори за независимост на Ирландия. Искат изтегляне на британските войски, право на самоопределение.

Шелдън кимна:

— Добре, но има и нещо повече. Това е по-скоро борба за власт и пари. И ако този Чакал плаща достатъчно, сигурен съм, че Бейли и Хенъси ще направят каквото поиска.

— Дори ако иска да убие президента? Мислите ли, че ще се съгласят?

— Те са вършили немислими жестокости в Британия. Преди няколко години взривиха лорд Маунтбатън на една яхта с група малки деца. От плавателния съд останали само трески... от хората не е намерена и следа. Погребаха празни ковчези.

Хауард потрепери, но още не беше убеден. Чувстваше назряваща паника и се опита да я преодолее.

— Сега, като знаем, че ИРА е замесена, може би трябва да разгледаме възможността за алтернативни цели.

— Британци, имаш предвид.

Хауард кимна.

— Съгласен съм, но мисля, че докато не научим истинските цели на ИРА, трябва да приемем, че сигурността на президента е под заплаха.

— Какво ще кажете за бивши президенти? — попита Хауард. — Ако Саддам се е опитал да убие Буш през 93-та, може би ще се опита и сега.

— Хората на Буш са уведомени и той няма да се показва за известно време пред обществото. Същото важи и за висши военни. Президентът обаче не може да се скрие.

Хауард почувства внезапна тревога. Имаше чувството, че губи контрол — имаше толкова много гледни точки, толкова много задачи; започваше да се опасява, че тази работа е прекалено трудна за него. Той взе папките и се върна в кабинета си. В доброто старо време би посегнал към бутилката, за да убие тревогата, но-от почти четири години не беше близвал и капка и нямаше намерение да започва пак сега. Той се отпусна тежко зад бюрото, погледна часовника си и отвори долното чекмедже. В една тънка черна тетрадка намери покана за една среща на анонимните алкохолици, която трябваше да се проведе след час. Непосредствено след като отказа алкохола, той ходеше на такива срещи почти всеки ден. В клиниката, където го настани Теодор Клейтън, отказването беше лесно. Охраната бе строга, почти колкото във федерален затвор и Хауард се намираше под двайсет и четири часов надзор по време на процеса на детоксикация. По-късно, когато преминаваше през групова и индивидуална терапия, имаше толкова много неща за правене, че почти не се сещаше за пиене. Клиниката, луксозно имение на юг от Финикс, забраняваше посещения и какъвто и да било контакт с външни лица през първия месец и това го принуди да се замисли за проблема си с алкохола и да го приеме като предимство, не като слабост.

Когато напускаше клиниката, с петнайсет килограма по-тежък и в по-добро душевно и физическо състояние от когато и да било през последните пет години, лекуващият лекар му напомни да посещава срещите на анонимните алкохолици ежедневно през първия месец. Хауард си спомни как се беше усмихнал и как бе стиснал ръката на лекаря с мисълта, че вече се е отървал от алкохолизма. Само след три

часа жаждата го накара да се облее в студена пот и ръцете му да затреперят. Тогава за пръв път отвори тънката черна тетрадка.

Сега посещаваше срещите на анонимните алкохолици поне веднъж седмично, по-често, ако внезапно му се допиеше. Един час. Имаше време да се обади в Ню Йорк. Той взе указателя на ФБР и потърси клона на Отдела за борба с тероризма, отговорен за ИРА. Намери го под името „Отдел за борба с тероризма, клон Европа“ и видя, че седалището им е на Федерал Плаза в Манхатън. Като началник бе отбелязан О’Донъл мл., Х. К. Всички управления на ФБР бяха свързани със секретна вътрешна комуникационна система, така че не се налагаше да използва външната линия. Той набра номера на О’Донъл, но след шест позвънявания някаква секретарка го информира, че го нямало. Хауард прокара пръст по списъка на агентите в ирландската секция и помоли да го свържат с първото име, което прочете: Кълтси, Д. Секретарката прехвърли разговора и от слушалката се чу отегчен мъжки глас. Хауард се представи и обясни, че Ед Мълхоланд му изпратил досиетата на Бейли, Хенъси и Чакала. Помоли нийоркския агент да провери още две имена за връзки с ИРА: Рич Львъл и Лу Шолен. Нито едно от двете не беше познато на Кълтси.

— Искате ли да проверя в ЪКП и Ем Ай 5? — попита той. — ЪКП?

— Ълстърската кралска полиция — обясни Кълтси. — Полицията в Северна Ирландия. Имат дяволски добра разузнавателна мрежа. А Ем Ай 5 е Британската служба за разузнаване. Водят собствен архив за ирландските терористи. Имаме система за обмен на информация. Мога да проверя всички имена при тях.

— А снимки? — поинтересува се Хауард и придърпа компютъра си.

— Разбира се. Но ще отнеме време. Компютърните ни системи още не са свързани, трябва да изпратим снимките по куриери. Информацията от Ем Ай 5 може да се забави малко повече отколкото тази от Ълстър. Напоследък не си дават много зор. Политика, нали разбирате?

— Разбирам — отвърна Хауард, макар че не беше сигурен.

— Знаете ли нещо за ИРА?

— Не много — призна Хауард. — Само което пише по вестниците.

Клътси се изсмя:

— Да, е, и двамата много добре знаем колко може да им се вярва. Ще ви изпратя две скорошни статии, подготвени от ЦРУ. Също информацията за вътрешен инструктаж, която шефът ни, Ханк О'Донъл, разпространи миналата година.

Хауард поблагодари на Клътси и го уведоми, че ще бъде в Ню Йорк на следващия ден. Преди да тръгне за срещата на анонимните алкохолици, прегледа досиетата на Матю Бейли и Мери Хенъси. Бейли беше на двасет и шест и както се изразяваха в ИРА, „активен доброволец“ от деветнайсетгодишна възраст. Ълстърската полиция бе издала заповеди за задържането му за серия убийства в Северна Ирландия. Беше замесен в убийството на двама полицаи от засада с автомат „Калашников“, макар че не беше ясно кой точно е дръпнал спусъка. Освен това бил забелязан в един полицейски участък на Източен Белфаст малко преди в чакалнята да избухне бомба, убила един полицай и ранила шестима цивилни. Друг северноирландски полицай бил убит при взривяването на кола-бомба и материали, подобни на използваните, били намерени в апартамент, известен като едно от скривалищата на Бейли. Уликите срещу Бейли бяха красноречиви, но още по-потресаващи бяха свидетелствата на един висш функционер на ИРА, който станал информатор на полицията през 1993 г. и благодарение на когото вече десетина терористи лежаха зад решетките.

В папката имаше преписка от Ълстърската полиция, че Бейли напуснал Северна Ирландия в Южна, с последващ доклад, че заминал за Съединените щати. Един антитерористичен отряд на ФБР за малко да го хване на Западното крайбрежие в операция с една ракета земя-въздух за примамка, но той изчезнал часове преди предаването на пратката. Отделът за борба с тероризма, клон Европа, получил сигнал, че Бейли бил забелязан на няколко пъти в Ню Йорк в края на миналата година, предимно по ирландски барове, известни като центрове за събиране на средства за ИРА. За последен път бил видян през ноември. Оттогава — нищо.

Мери Хенъси беше четирийсет и девет годишна вдовица. Съпругът ѝ загинал при улична престрелка преди три години.

Предполагаше се, че колата му попаднала на засада на протестантски екстремисти. Лиъм Хенъси бил водещ белфастски адвокат и старши съветник в „Шинфейн“, политическото крило на Ирландската републиканска армия. Нападателите така и не били открити и в досието се съдържаше подробно копие на речта на Мери Хенъси на погребението му, в която тя обвиняваше британското правителство в организирането на политически убийства. Тя смяташе, че съпругът ѝ е бил убит от САС като част от програмата на британците за обезглавяване на ИРА.

В папката имаше отделен документ на ФБР, описващ с известни подробности престрелката, макар и без ясни изводи. Неоспоримото бе, че двайсетина висши функционери от ИРА бяха загинали в рамките на четири седмици след взривяването на един пътнически самолет, извършващ полет от Лондон за Рим. ИРА не беше поела официално отговорността за терористичния акт, но се знаеше, че бомбата е била изработена от една жена — специалистка по взривните устройства, която била убита при нахлуването на един отряд на САС в лондонския апартамент, използван от нея и още неколцина членове на ИРА за тайна квартира. След смъртта на жената, Маги Макдърмот, и съучастниците ѝ, една шестмесечна бомбена кампания внезапно бе спряла, от което британските власти си вадеха неоспоримия извод, че точно това звено на ИРА е виновно за терористичните актове. Няколко дни след взривяването на самолета, при което загинали повече от сто души, двама ирландски терористи били застреляни в една дъблинска кръчма от маскирани мъже, смятани за членове на протестантската въоръжена организация „Доброволци за защита на Ълстър“. Последвали още убийства и като че всеки ден земята получавала по един ковчег, покрит с републиканския трибагреник. Неколцина висши функционери на ИРА намерили смъртта си в подозрителни пътнотранспортни произшествия — паднали от високи скали, докато се движели с превишена скорост, или се забили в крайпътни дървета на абсолютно прави пътни участъци. Имало и няколко самоубийства, от токови удари в банята до собственоръчно причинени огнестрелни рани. В течение на две седмици ИРА била напълно срината. Много от членовете ѝ избягали от Северна Ирландия на юг или в САЩ.

В британските вестници се появили крещящи заглавия за организирана или подкрепяна от правителството чистка, но като цяло

пресата и обществеността явно смятаха, че случилото се е справедливо възмездие за ирландския терор, разтърсвал в продължение на години Обединеното кралство. Обвиненията за чистка били енергично отречени от министър-председателя и армията и освен намеците не били представени никакви доказателства, че убийствата са дело на официалните власти. Един от специалистите на ФБР обаче бе направил няколко статистически изследвания на внезапните смъртни случаи и беше установил, че вероятността двама и четирите убийства, самоубийства и нещастни случаи да се случат в рамките на четири седмици е от порядъка на едно на шест милиарда. Убийствата без съмнение бяха умишлени, но дали зад тях стоят САС, Ем Ай 5, армията или протестантски екстремисти, още не беше и вероятно никога нямаше да стане ясно. Който и да бе отговорен, крайният резултат беше временна недееспособност на ИРА като терористична заплаха. Повечето от убитите бяха водачи и организатори и без тях ИРА беше като обезглавена змия, гърчеща се в предсмъртна агония.

За известно време Мери Хенъси се беше опитала да възстанови реда в организацията, като бе започнала с антибританската си реч на погребението на съпруга си. Напразно беше призовавала за публично разследване на смъртта на северноирландските функционери. Никой не ѝ бе обърнал внимание и една година след погребението на Лиъм Хенъси тя беше преминала в нелегалност, за да се заеме за пръв път в живота си с терористична дейност. Бе организираща бомбена кампания в Белфаст, довела до унищожаването на един полицейски участък и една казарма. Когато Северна Ирландия станала твърде опасна за нея, тя се беше прехвърлила в Южна. Оттам често бе прехвърляла границата, като атаките ѝ бяха насочени винаги срещу британската армия и кралската полиция. Борбата ѝ в никакъв случай не беше на религиозни основи, а на политически, насочена към онези, които тя обвиняваше за смъртта на съпруга си. Според доклада от ФБР Мери Хенъси беше отговорна за смъртта на трима офицери от САС, изпълняващи мисии под прикритие в Северна Ирландия. Мъченията, на които обичаше да подлага мъжете, бяха особено жестоки и жълтата преса ѝ бе лепнала прозвището „Черната вдовица“. Както изглеждаше, след смъртта на съпруга си тя беше загубила душевното си равновесие и в докладите на Ълстърската полиция я определяха като психопат. Властите така и не бяха успели да хванат дирите ѝ и в доклада се

казваше, че живеела близо до Дъблин с група сподвижници на ИРА и още се опитвала да съживи организацията.

В папката бе приложен списък на всички терористични акции на ИРА през последните двацет години. Хауард беше запознат с много от тях: коли-бомби, снайперистки нападения, палежи, изтезания. За малко да убият Маргарет Тачър на конференцията на Консервативната партия, като взривили хотела, в който била отседнала, а по време на войната в Залива бяха обстрелвали Даунинг Стрийт 10 с импровизирани минохвъргачки по време на заседание на военния съвет под председателството на Джон Мейджър. Съдии, висши военни, политици, това бяха целите на ударните групи от ИРА и мястото на всеки заловен терорист се заемаше от десетина нови.

Хауард погледна часовника си и установи, че е време да тръгва. Той бързо преодоля следобедните задръствания и стигна до мястото на срещата малко преди два часа. Мероприятието се провеждаше в кантората на един водещ адвокат, с когото Хауард се беше срещал на няколко пъти. Присъстваха десетина души, повечето мъже и повечето, както Хауард, облечени с костюми. Един шофьор на такси сервира кафе и всички заеха местата си в плюшените кресла. Адвокатът даваше голямата зала за срещите на Дружеството на анонимните алкохолици веднъж месечно, но Хауард го беше виждал и на други места: в баскетболни зали, във влажни мазета на олющени жилищни блокове, в складове на обществени библиотеки.

Присъстващите заслушаха изказването на един от членовете, търговец да изкуствени торове на име Гордън. Разказът му бе потискащо познат: добра професия, стабилен доход, жена и дете, повече стрес, отколкото можеше да понесе, и търсене на отдушник в бутилката. Гордън сподели, че не е близвал алкохол от шест месеца и получи бурните аплодисменти на останалите.

Хауард бе следващият; той зае мястото си пред двете редици столове. При първото си посещение на такава среща се беше държал доста цинично. Бе смятал публичното самобичуване за нещо като душевна мастурбация, че говорещите получават оргазъм от отварянето на собствените си рани пред аудиторията. Освен това срещаше трудности с приемането на религиозния аспект на срещите и уповаването на Господ; бе станал верен последовател на анонимните алкохолици, когато един дългогодишен член на дружеството не беше

споделил, че гледал на Господ като на група пияници. Сега, след почти четири години редовни посещения, Хауард знаеше колко незаменими са тези срещи в борбата срещу бутилката и че разказите пред останалите за собствените провали и успехи затвърждават вярата в себе си.

Той остави чашата си върху катедрата и скръсти ръце зад гърба си.

— Казвам се Коул и съм алкохолик.

— Здравей, Коул — изпяха в един глас останалите.

— Вече почти четири години не съм пил алкохол — добави той.

Групата избухна в аплодисменти, чуха се няколко възгласа: „Браво!“. Хауард изчака ръкопляскането да затихне, преди да продължи:

— Нямах представа, че имам проблеми с пиенето, предполагам, че никой в службата не е имал куража да ми каже. Но започнах да допускам грешки както на работа, така и вкъщи. Карах се с колегите си, вдигах скандали на жена си. Това достигна върха си, когато катастрофирах с колата си. Е, всъщност с колата на жена ми, но аз карах. И двамата бяхме с колани, иначе, сигурен съм, щяхме да сме мъртви. Блъснах се в един камион, изхвърчах от пътя и следващото, което си спомням, е че се събудих в болницата. Тъст ми разбра и лично ме изпрати в клиника.

Другите присъстващи закимаха окуражително. Хауард знаеше, че някои от тях, включително адвокатът, са слушали разказа му няколко пъти, но все още му засвидетелстваха подкрепата си.

— Благодарен съм на тъста си, но наскоро открих, че не ми харесва как се бърка в живота ми. Във всякакво отношение. Когато имах проблеми с алкохола, той отиде при началника ми и ходатайства да запазя работата си и за това съм му благодарен. Напоследък обаче той се меси в семейния ми живот, опитва се да влияе на децата ми, струва ми се, че застава между мен и жена ми. Това ме подлага на нов стрес и ме кара да се обърна към бутилката. Знам, че трябва да спра да го мразя, но ми е трудно. Знам, че той много обича дъщеря си и ѝ желае най-доброто. Господи, понякога толкова много ми се иска да си пийна. А сега повече от всякога. Знам, че е лесно да се предадеш, да вземеш бутилката и да започнеш отново, но съзнавам, че това ще е най-голямата ми грешка. Алкохолизмът е болест, нелечима болест. Аз

ще бъда алкохолик до края на живота си, но това не означава, че трябва да пия. Просто трябва да приема, че едни дни са по-тежки от други.

Присъстващите отново го аплодираха и Хауард се върна на мястото си ободрен и временно освободен от жаждата за алкохол.

Тод Отърман седеше на рецепцията и потупваше папката в коляното си. Хотелското фоайе бе оживено; няколко участници в конгреса на стоматолозите чакаха на опашка, за да платят сметките си. Носачи се суетяха напред-назад, изнасяйки куфари, докато момичета с черно-бели униформи и с поохладнели усмивки се стараеха да обслужат колкото се можеше по-бързо гостите.

Отърман никога не се беше срещал с Гилбърт Файнстейн, но го позна веднага, щом го видя да излиза от асансьора. Коса, твърде дълга и рошава, за да изглежда модерно; леко прегърбен; неспокойни очи. Според досието Файнстейн беше на двайсет и четири и през последната година бе работил по хотелски кухни. Беше прекратил следването си и се бе заемал с различни кратковременни и нископлатени работи, прекъснати от къси периоди лишаване от свобода за притежаване на наркотици. След второто си влизане в затвора беше написал писмо до президента, в което описваше с неясни термини какво смята да прави със семейството му. Писмото бе само едно от многото, и по-образни, получавани в Белия дом, и подробностите около намеренията на Файнстейн към котката на първата дама бяха възбудили не една усмивка у агентите на Тайните служби.

Файнстейн отиде на рецепцията и заговори с едно от момичетата. Тя посочи към Отърман и младежът, сви рамене, сякаш предчувстваше какво го очаква. Той се приближи и спря пред агента.

— Искали сте да ме видите — каза с несигурен глас. Отърман извади служебната си карта и му я показа.

— Знаете за какво е това посещение, нали, господин Файнстейн?
Файнстейн кимна:

— Трябва ли да идвате тук, на работното ми място? Заради вас могат да ме изгонят от работа.

Отърман махна към канапето до себе си:

— Седнете, господин Файнстейн. И преди сте имали такива срещи, така че нека го направим колкото се може по-безболезнено за вас.

Файнстейн седна и започна да гризе ноктите си.

— Та какво е отношението ви към президента напоследък? — продължи агентът; тонът му бе спокоен, почти приятелски.

— Чудесна работа върши — усмихна се подигравателно Файнстейн. — Икономиката се развива добре, външната политика никога не е била в по-добро състояние, всичко е тип-топ.

— Да сте мислили пак да правите нещо със семейството му?

Файнстейн въздъхна:

— Вижте, написах онова писмо преди две години. Бях взел няколко таблетки, бил съм друсан, дори не си спомням кога съм го изпратил.

— Разбирам това, но за жалост то е заведено на отчет.

— Ама аз не съм го мислил сериозно! Бях още хлапак, глупав хлапак.

Едно от момичетата от рецепцията ги погледна.

— Старайте се да не повишавате глас, господин Файнстейн — предупреди го Отърман тихо.

— Вие ме преследвате! — изсъска Файнстейн.

— Господин Файнстейн, с вас се срещаме за пръв път.

— Нямах предвид вас лично. Имам предвид целия Бял дом. Тайните служби. Не искате да ме оставите на мира.

— Щом веднъж сте заплашили президента на Съединените щати, името ви влиза в списъците и остава там завинаги. Вие как мислите? Можем ли да отменим с лека ръка някого, който е заплашил президента? Забравили ли сте какво сте написали? Нося копие на писмото, ако искате да си опресните паметта.

— Не, спомням си. Какво искате?

— Вероятно ви е известно, че президентът идва в Балтимор идната седмица.

— Да, прочетох го в „Сън“.

— Затова ние смятаме, че не е лошо да напуснете града за известно време. Родителите ви живеят в Чикаго, нали?

Файнстейн кимна и продължи да гризе ноктите си.

— Бихме искали да посетите Чикаго за няколко дни. От понеделник до четвъртък.

— А, не, да не искате пак да ме изгоните от града?

— Не само вас, а всички от списъка ни, така че не го приемайте лично. Ще напуснете града в понеделник и ще се запишете в чикагското ни представителство. — Отърман подаде на събеседника си една картичка. — Този агент очаква да ви види в понеделник вечерта, ще му се отчитате два пъти дневно до четвъртък сутринта включително. След това можете да се върнете.

Файнстейн го погледна, сякаш всеки момент щеше да избухне в сълзи:

— Не мога да повярвам. Не мога да повярвам, че можете да се месите в живота ми по този начин. Това е Америка.

— Точно затова можем да се месим в живота ви по този начин.

— Заради една грешка ще ме преследвате до края на живота ми.

— Не, вие сте допуснали много грешки, но само една е наистина голяма и точно за нея ще плащате. Знаете процедурата. Ако не се обадите на агента ни в Чикаго, ще ви потърсим тук. А това не е желателно, нали?

— Ще си загубя работата, нямам право на никакви отпуски — проплака Файнстейн.

— Представете се за болен, измислете каквото щете. Просто се махнете от града.

От очите на Файнстейн потекоха сълзи.

— Кога ще свърши това? Кога ще ме оставите на мира?

Отърман вдигна рамене:

— Вие сте само в списъка ни за наблюдение, не сте в тримесечниците. Ако се държите добре и не пишете повече глупави писма, може до три години да ви отпишем.

Файнстейн вдигна глава и избърса очите си с ръка.

— Не е честно.

— Синко — каза Отърман и стана, оправяйки гънките ца черните си панталони, — самият живот не е справедлив.

Той излезе от хотела, оставяйки Файнстейн сам, облян в сълзи. Отърман имаше още две такива посещения преди обяд.

Камериерката потропа нервно на вратата.

— Господин О'Брайън?

Отговор не последва, затова тя почука по-силно. Знаеше, че Демиън О'Брайън се прибира в ранните часове и спи до късно, и не смееше да влиза без разрешение. Една сутрин бе използвала универсалния си ключ и го беше заварила проснат чисто гол на леглото с празна бутилка от уиски в ръка, пухтейки като парен локомотив. Не ѝ се щеше да го преживява втори път.

— Господин О'Брайън! — изкрещя тя и потропа с ключа си на вратата. — Почистване на стаите!

Тя погледна часовника си. Отдавна бе минало времето, когато той тръгваше за работа, така че вероятно беше оставил табелката „Не ме безпокойте“ по погрешка. Тя пъхна ключа в ключалката и го завъртя плахо, долепи ухо до вратата и се заслуша.

— Почистване на стаите, господин О'Брайън.

Завесите бяха спуснати, но бяха стари и износени, така че пропускаха достатъчно светлина, за да ѝ позволят да вижда, без да включва лампата.

Тя влезе с чиста кърпа, преметната на едната ръка и отново извика, в случай че той е влязъл в банята. Забеляза иззад леглото да се подават боси крака и затаи дъх; помисли си, че може пак да е пиан и да е паднал от кревата. За пръв път долови бръмченето, звук, който би издавал някой будилник, ако е нагласен да звъни по-слабо. Тя се приближи и надникна плахо зад леглото.

— Господин О'Брайън?

С ужас си даде сметка, че краката са два чифта, бели и космати, вързани за глезените. Тя вдигна ръка към устата си и кърпата падна; камериерката отстъпи уплашено, дъхът ѝ почти спря.

Изтича по стълбите до рецепцията и вдигна по тревога дневния администратор, който взе бейзболната бухалка, стояща постоянно зад бюрото му. Той хвана оръжието си с две ръце и пристъпи в стаята; запали лампата и извика госта по име. Администраторът бе работил много по хотели и знаеше, че хората вършат какви ли не неща по стаите: връзваха се едни други, взимаха наркотици, правеха си неща, които не биха посмели или не можеха да направят в собствените си домове. Веднъж беше заварил една жена опакована в найлон и разпъната на леглото, а любовника ѝ — умрял от удар в банята. Трудно

можеше нещо да го учуди. Когато се приближи до леглото, бръмченето, се усили. Той плахо побутна единия крак с бухалката си. Не последва реакция, затова той се приближи до прозореца, откъдето можеше да разгледа и двете тела. Бяха мъже — едри и яки — завързани и със запушени уста. Имаше кръв, много кръв, и администраторът видя няколко дупки от куршуми в гърдите и главите им. Около раните бръмчаха мухи, смучеха все още незасъхналата кръв.

Хауард се върна вкъщи от срещата на анонимните алкохолици, за да си стегне багажа. Ако снайперистите наистина бяха на Източното крайбрежие, щеше да му се наложи да прекара известно време далеч от Финикс. Лайза беше в кухнята, режеше зеленчуци с голям нож и хвърляше по някой и друг поглед в една готварска книга.

— За обяд ли се прибираш? — попита.

— Де да беше така.

Той ѝ обясни, че заминава за Ню Йорк за съвместна работа с отдела за борба с тероризма.

— Божичко — въздъхна тя. — А днешната вечеря?

— Съжалявам, Лайза. Ще се наложи да се оправяш без мен.

— Ама, Коул, планираме го от седмици!

Тя остави ножа върху дъската, сложи ръце на хълбоците си и го погледна със святкащи очи.

— Кажим им, че не можеш!

Хауард се засмя. Само дъщерята на Теодор Клейтън можеше да помисли да се противопостави на ФБР. Реакцията му я разгневи още повече.

— Можеш да заминеш утре. Няколко часа нямат толкова значение.

— Случаят е важен, скъпа, и дори един час може да повлияе на разследването. Това е случаят, в който баща ти ми помага.

Хауард знаеше, че споменаването на името на баща ѝ е най-добрата му възможност да намали гнева ѝ.

Лайза поклати глава, свали престилката си и я хвърли върху ножа.

— Коул, не знам защо още търпя това.

— Такава ми е работата — опита да се оправдае той.

— А няма нужда да е така. Можеш да приемеш предложението на татко. Началник на охраната в „Клейтън електроникс“ е добър напредък в кариерата. Ще получаваш много повече пари, отколкото в Бюрото. И няма да те изпращат на другия край на страната, когато им скимне.

Хауард вдигна ръце. Водеха този спор постоянно и той никога не успяваше да излезе наглава с нея.

— Така и децата ще имат възможност да се виждат по-често с баща си — добави тя.

— Трябва да си стягам багажа — прекъсна я Хауард и се оттегли.

Лайза го последва на горния етаж и застана зад него, докато той вадеше чисти ризи от гардероба си и ги пъхаше в куфара.

— Колко ще се бавиш? — поинтересува се тя.

— Нямам представа — отвърна той, без да се обръща.

Имаше неприятното чувство, че ако срещне погледа ѝ, ще се вкамени на място.

— Не знам какво си мислиш, че постигаш, като продаваш душата си на ФБР.

— По-добре на дявола, знам...

— Какво искаш да кажеш? — попита с хладен, обвинителен глас тя. — Да не сравняваш татко с дявол? Това ли намекваш?

Хауард затвори куфара си.

— Такъв е изразът, Лайза. Искам да кажа, че мястото ми е във ФБР. Тази работа ми се отдава. Не искам да съм галеникът на великия Теодор Клейтън. Не искам той да ме притежава.

— Да те притежава? — повиши глас тя. — Кой изплати тази къща? А колата? Мислиш ли, че щяхме да живеем така, ако не бяха татковите пари? Ако не беше баща ми, още щеше да си в отдел „Наблюдение и следене“. Всичко дължиш на баща ми, не на Бюрото. Понякога ми се струва, че забравяш кой ти е помогнал.

Хауард застина, погледа я няколко секунди, неспособен да повярва, че е чул такава злоба в гласа ѝ.

— Благодаря, Лайза. Благодаря за отношението.

Той мина покрай нея, слезе на долния етаж и излезе. От една страна, се надяваше Лайза да изтича след него и да го извика, но, от друга, не остана изненадан, че тя не го направи. Докато потегляше с

колата, му се стори, че чувства гнева ѝ надвиснал над къщата като буреносен облак.

Денят бе горещ и Джокера включи климатичната инсталация на червения си „Шевролет Лумина“. Това бе голяма, удобна американска кола и много му харесваше. Отдавна не беше шофирал и бе забравил удоволствието, което му доставяха просторът и скоростта. Той хвърли поглед на скоростомера и натисна спирачки, за да намали под ограничението. Извади зелен пакет дъвки „Риглиз“ от джоба на самото си, отвори го с една ръка и лапна едно драже. Беше купил бутилка уиски от един магазин и бе отпил две глътки за закуска, затова, ако имаше лошия късмет да го спре полиция, по-добре бе да мирише на мента, отколкото на алкохол.

Ребрата още го боляха от ритника ѝ на мястото имаше голяма зеленикава синина. За щастие явно нямаше нищо счупено, но известно време щеше да го боли. Електронният часовник на таблото показваше 13.30. Джокера бе станал в осем, а след час беше посетил архива на „Вашингтон Поуст“. Докато пиеше кафе, прегледа статиите за убийството на Пит Маниън — подробностите за откриването, идентифицирането на тялото и последвалото му изпращане във Великобритания. В никой от броевете на статията не бяха отделени повече от десетина параграфа. Джокера с изненада установи колко жесток град е Вашингтон. Беше предполагал, че като политическо сърце на страната би трябвало да е едно от най-безопасните места, но всъщност това бе столицата на американската престъпност, с чести престрелки и убийства след изтезания, свързани обикновено с наркобизнеса. Когато било открито тялото на Маниън, полицията предположила, че е замесен в търговията с наркотици заради начина, по който бил измъчван. Буквално одран жив, както пишеше във вестника, по обичая на жестоките ямайкийски банди. Пръстите му били рязани един по един с клещи за ламарина или с много остър нож и бил кастриран. Имало ожулвания от въжета по китките и глезените. Според вестника Маниън бил умрял от загуба на кръв.

Във Великобритания такова убийство щеше да бъде отразено на първа страница, но във вашингтонския вестник го бяха оставили назад заедно с още пет убийства. Един от детективите, работещи по

разследването предположил, че пръстите са отрязани, за да се затрудни разпознаването, но Джокера знаеше, че не това е причината. В първата статия имаше снимка на лицето на Маниън, без съмнение козметично обработено от някой услужлив погребален агент, и няколко дни след това администраторът на един мотел се беше обадил, че един клиент изчезнал, оставяйки вещите и паспорта си. Снимката на документите му отговаряла на лицето на човека в моргата и Пит Маниън бил идентифициран като Джон Балантайн, застрахователен агент от Бристъл, Англия, който прекарвал ваканцията си в САЩ.

Последната статия се беше появила десет дни след намирането на трупа и описваше пристигането във Вашингтон на сестрата на Балънтайн и откарването на тялото в Англия. Нямахме други материали и Джокера предположи, че убийството е влязло в списъка на неразкритите престъпления на вашингтонската полиция. Трудно му беше да си представи какво е преживял Маниън през последните си часове. Джокера бе станал свидетел как Мери Хенъси работи върху Мик Нюмарч в една северноирландска ферма. Той потърка лявата си китка, докато караше. Все още носеше белезите от белезниците, с които Хенъси го бе заключила за радиатора. Нюмарч, разбира се, им каза всичко — никаква сила на духа не можеше да му помогне да издържи на нещата, които тя му правеше с ножа си. Джокера никога нямаше да забрави писъците му, нито погледа на задоволство на лицето на Мери Хенъси.

Зад него изсвири клаксон като предупредителния вик на някакво праисторическо чудовище и Джокера осъзна, че е започнал да криволичи между платната на магистралата. Покрай него с бясна скорост профуча огромен камион с реклама на някаква кланица, дебелите му гуми минаха на сантиметри от вратата му. Кокалчетата на ръцете му бяха побелели от стискане на волана и въпреки студеното течение от климатичната инсталация по гърба му се стичаше пот.

В архива на вестника имаше и телефонни указатели на всички щати в САЩ и Джокера бе взел номерата на всички фирми за чартърни полети, училища по пилотиране и местни самолетни компании. В указателя за Вашингтон името на Патрик Фаръл не фигурираше, затова той разшири търсенето си в съседните райони: Мериленд, Лоръл, Ан Арьндъл, Монтгомъри и Балтимор на север и Арлингтън, Фаърфакс и Принц Джордж на юг. Намери адреса на „Фаръл авиейшън“ в

указателя на окръг Монтгомъри и се ухили, не можеше да повярва на късмета си. Ако фамилното име не беше споменато в названието на фирмата, щеше да се наложи да звъни в трийсетина авиационни компании. Във фоайето на „Вашингтон Поуст“ имаше телефонен автомат и той се обади във фирмата от него. Една секретарка с отегчен глас му обясни, че имало двама Патрик Фаръловци, баща и син; бащата бил собственик на компанията, синът я управлявал. Тя обясни на Джокера как да стигне до малкото летище на трийсетина километра на североизток от Вашингтон.

По пътя за летището Джокера се запита с кого е контактувал Матю Бейли, с бащата или със сина. Нямахме как да разбере. Синът най-вероятно беше на годините на Бейли, но сигурно бащата бе емигрирал от Ирландия в САЩ и така може би имаше по-стабилни връзки с ИРА. Налагаше се да провери лично.

Куфарът на Джокера бе в багажника на колата. Беше излязъл от вашингтонския си мотел същата сутрин и смяташе да отседне някъде по-близо до Лоръл. Нямахме изработен план, освен да се отбие във фирмата и може би да я наблюдава известно време с надежда Бейли да мине през това време. Използва кредитната си карта за закупуването на силен бинокъл, който сега държеше на задната седалка.

Намирането на летището се оказа трудна работа — нямаше табели и накрая се наложи да попита в близката бензиностанция. Беше заобиколено от дървета и Джокера го видя едва когато буквално стъпи на него. Представляваше тревна ивица с няколко хангара и едноетажна тухлена постройка с табелка с името на компанията и голяма самолетна перка над нея. Пред затревената писта бяха спрени няколко самолета, покрити със зебло, сякаш не се използваша много често. Асфалтовият път, по който пристигна Джокера, минаваше между дърветата и свършваше пред главната сграда, пред която бяха паркирани няколко коли. Джокера забави и спря пред един от хангарите, на чиято врата бе закачен голям надпис „Дава се под наем“ с телефонен номер на една балтиморска компания за недвижими имоти. От съседната постройка излезе брадат мъж със син гащеризон, бършеше ръце с голям парцал. Той спря, погледа Джокера секунда-две, след това се приближи. Джокера слезе от колата и загледа хангара.

— Интересувате ли се? — попита брадатият.

Гласът му звучеше монотонно, едва ли не сънливо, но погледът му беше жив и изпитателен.

— Може би — отвърна Джокера, — но не за мен. Зет ми се занимава с малки самолети, търси място някъде около Балтимор.

— Англичанин сте, нали?

Джокера кимна:

— Да, сестра ми се омъжи в Бостън. Имате ли много клиенти тук?

Брадатият вдигна рамене:

— Не може да се каже, че сме затрупани от работа. Тук няма сервиз, нито станция за зареждане. Налага се да полагаш много усилия, за да върви бизнесът. Какво точно прави зет ви?

— Използва малки самолети, главно „Чесна“. Купува бракувани, стяга ги и пак ги продава. Пазар за модели 152 и 172 винаги се намира.

— О, без съмнение — съгласи се брадатият.

— Вие ли въртите бизнеса?

— Да, обичайните услуги най-вече. Имаме редовни клиенти и работим с местния авиоклуб. Имахме и училище за пилотаж, но го закриха.

— Ами „Фаръл“? Добре ли се справят?

Брадатият кимна:

— Дават главно под наем. Возят репортерите на няколко радиостанции, нали знаете, когато отразяват автомобилните задръствания, такива работи. А и участваха в снимките на някакъв филм и работиха за телевизията. Добре се справят.

— Фаръл. Това е ирландско име, нали?

— Пат е ирландец. Дори е нарисувал зелени ивици на повечето си самолети.

Джокера извади бележник и химикалка и си записа името на фирмата, даваща под наем празния хангар.

— Ще го дам на зет си — обеща. — Благодаря за информацията.

— Няма защо, надявам се да реши да го вземе. Хубаво е да срещаш нови хора.

Брадатият се върна в хангара, а Джокера се качи отново в колата. Продължи бавно по пътя между дърветата. Искаше му се да пита още много неща, но не искаше да злоупотребява с късмета си — можеше да събуди подозрението на Фаръл.

На неколкостотин метра преди излизането от шосето на главния път той забеляза черен път през дърветата и спря да разгледа отблизо: Пътят беше обрасъл, явно от известно време не го бяха ползвали. Наоколо не се виждаше никой и той свърна от шосето. Продължи по черния път достатъчно, за да не могат да го видят от главния, и спря колата. Взе бинокъла от задната седалка и бутилката от багажника и навлезе между дърветата. След около километър достигна място, от което можеше да наблюдава добре предната част на постройката на Фаръл, без да издава присъствието си. Седна до един голям кестен и облегна гръб на ствола му. Гледката му се ограничаваше от дърветата между него и летището, но колите пред постройката и главният вход се виждаха добре. Той започна да оглежда номерата на колите и установи, че ги разчита ясно, следователно без проблем щеше да различи чертите на лицето на всеки, който излезе от сградата. Джокера отвори бутилката и отпи жадно. Предстоеше му дълго чакане, но нямаше какво да се прави.

Коул Хауард прегледа досието на Илич Рамирес Санчес по време на полета от Финикс за Ню Йорк. Втора класа бе почти празна и на неговия ред не седеше никой друг, така че той се разположи удобно и остави куфарчето си на съседната седалка. Една стюардеса го попита дали иска нещо за пиене и той понечи да поръча уиски с кока-кола. Усети се навреме и помоли за един портокалов сок.

Досието на Санчес бе около пет пъти по-дебело от тези на Матю Бейли и Мери Хенъси и включваше доклади от почти всички разузнавателни агенции в света. На първата страница имаше списък на псевдонимите, използвани от терориста: Карлос Андрес Мартинес-Торес, Ахмед Адил Фауаз, Карлос Мартинес, Ектор Люго Дюпон, Наги Абубакър Ахмед, Флик Рамирес, Глен Глебхард, Сенон Мари Кларк, Адолф Хосе Мюлер Бернал и истинското му име — Илич Рамирес Санчес. Беше роден на 12 октомври 1949 година в Каракас, Венецуела, в семейството на един адвокат милионер, доктор Хосе Алтаграсия Рамирес. Баща му, който в политическите си убеждения клонял към крайното ляво, кръстил тримата си синове на Ленин: Илич, Ленин и Владимир. Момчетата прекарвали по-голямата част от детството си в пътувания из Латинска Америка и Карибите с майка си, Елба Мария,

която напуснала съпруга си. На седемнайсет години Илич Рамирес Санчес бил изпратен от баща си в един кубински лагер за обучение на партизани близо до Хавана, а през 1969 година постъпил в Университета за дружба между народите „Патрис Лумумба“ в Москва, на който се гледало като на последния етап от обучението на терористите. На следващата година се присъединил към една от най-известните световни терористични организации: Народния фронт за освобождение на Палестина.

Стюардесата донесе портокаловия сок и Хауард ѝ благодари. Разтърка очи. Четенето на изкуствена светлина го изморяваше, но имаше още доста да прегледа. Той отпи глътка сок и продължи да чете. През 1971 година Карлос бил поканен от доктор Уади Хадад, организатора на операционната дейност на НФОП, на семинар за обучение на партизани в един лагер на фронта в Южен Ливан заедно с млади представители на японската „Червена армия“ и бандата „Бадер-Майнхоф“. Скоро бил назначен в бюрото за операции в чужбина на НФОП, при което участвал в стрелбата с автоматично оръжие на телавивското летище, отнело живота на двайсет и пет души и довело до раняването на седемдесет и седем.

През юли 1973 година той поел ръководството на европейското терористично ядро на организацията, отрядът „Будия“. През декември същата година Карлос се опитал да убие Едуард Сийф, президента на британската търговска верига „Маркс и Спенсър“ заради близките му отношения с Израел. Успял да проникне в дома на Сийф и го застрелял почти от упор в лицето — любимият му начин за убийство. За всеобщо учудване зъбите на индустриалеца поели по-голямата част от енергията на куршума и той оцелял. През 1974 година Карлос хвърлил бомба в лондонския клон на израелската банка „Хапоалим“. Една машинописка била ранена. Той се преместил във Франция и заедно с отряда „Будия“ започнал да залага коли-бомби пред представителствата на различни еврейски списания. Също така хвърлил осколъчно-фугасна граната М26 пред някаква будка за вестници в Сен Жермен де Пре, при което загинали двама и били ранени трийсет и четирима души. На следващата година Карлос и хората му успели да си набавят руски противотанкови гранатохвъргачки и от Близкия изток им бил изпратен тричленен помощен екип. През януари 1975 година те стреляли с РПГ 7 срещу

самолет на „Ел Ал“ на летище „Орли“. Улучили по погрешка една югославска машина. По-късно същата година Карлос организира отвличането на министрите на държавите от ОПЕК във Виена. Били откарани с откраднат самолет в Северна Африка, където били освободени след изплащането на откуп от 800 000 долара. Карлос беше свързан и с други терористични нападения, отвличания и убийства, като убийството на единайсет израелски спортисти на олимпийските игри в Мюнхен през 1972, взривяването на една френска атомна електроцентрала и нападението на японската „Червена армия“ над френското посолство в Хага, при което взели за заложници посланика и целия му екип.

Френската служба за контрашпионаж, „Дирексион дьо ла сюрвеянс дю терироар“, за малко да го залови две години по-късно, но Карлос убил двама невъоръжени агенти и един ливански информатор и се измъкнал, френският съд го осъдил задочно на доживотен затвор през 1992, а в Австрия и Германия имаше издадени заповеди за ареста му по подозрения в убийство.

Към края на седемдесетте Карлос се оттеглил от терористичната сцена и световните разузнавателни агенции трудно следяха движението му. Бил забелязан в Лондон през май 1978, но никой не знаеше кога е влязъл или излязъл от Великобритания. Хауард се почуди дали ИРА не му е помогнала.

От сателитни снимки, правени през 1983, се правеха заключения, че работил в един ливийски тренировъчен лагер, макар че същата година се твърдеше, че убил пет души при бомбени удари във Франция. Влязъл във връзка с ливанската „Хизбула“ и им помагал в борбата за прекратяване на френското военно присъствие в страната. През октомври 1983 петдесет и осем френски войници загинали при взривяването на казармата им. Имаше данни, че бил в Индия през 1985, а през 1986 в арабската преса се разпространявали слухове, че бил убит и заровен в ливийската пустиня.

След отварянето на Източния блок излезли разкрития, че в началото на осемдесетте Карлос пребивавал в Унгария, ГДР, Чехословакия и други комунистически страни, но след разпадането на Съветския съюз приятелите му останали съвсем малко. През 1991 г. след подобряването на отношенията между Сирия и Съединените щати при сътрудничеството в операция „Пустинна буря“ Карлос бил

помолен да напусне Дамаск. Пристигнал в Либия, но там му отказали убежище под страх от неприятности със САЩ и Великобритания. След агентата над Локърби отношенията на Либия и САЩ били вече твърде напрегнати.

Накрая му предложили убежище в Йемен, но по-късно Карлос се преместил в Судан. Настанил се на партера на един блок в столицата Хартум, откъдето през август 1994 г. бил отвлечен от френските служби за борба с тероризма, ДСТ. Френските командоси го упоили и го закарали в Париж, там го затворили в единична килия в затвора „Санте“. Последвалите събития бяха отразени толкова добре в средствата за масова информация, че на Хауард не му се налагаше да чете. Бягството на Карлос от френския затвор още се разследваше, Франция обвиняваше Ирак, иракчаните сочеха с пръст Иран. Иранците обвиняваха Либия, а либийците твърдяха, че виновни били палестинците. Споменаваха се дори ИРА, намекваха се, че организирали бягството в замяна на услуги, които им бил вършил в миналото.

Докладът бе невероятно подробен, но съдържаше и някои противоречия. Говореше се, че Карлос мразел арабите, но той най-често работеше за страните от Близкия изток. В началото на седемдесетте беше действал под покровителството на доктор Уади Хадад, а по-късно се твърдеше, че бил замесен в убийството му. Не споделяше комунистически убеждения, а се смяташе, че зад някои от операциите му стоял КГБ, и се беше крил много време в социалистическите държави. Бе сред най-преуспелите световни терористи, а се говореше, че поемал излишни рискове и не можело да му се има доверие. Както беше казал Шелдън, Карлос бил сред терористите, посетили Багдад между август на 1990 и януари на 1991 г. преди организираната от Ирак терористична кампания срещу САЩ и Великобритания. Точно преди десет години пък сирийците му бяха платили за организирането на план за сваляне на Саддам Хюсеин. Той работеше винаги за онзи, който плаща най-много, но беше роден с пословичната сребърна лъжица в устата и никога не бе изпитвал недостиг на пари.

Хауард остави досието върху куфарчето си и облегна глава назад. При мисълта, че е по петите на най-търсения престъпник в света, му се зави леко свят. Залавянето на Карлос щеше да е най-големият удар в

живота му. Ръцете му се разтрепериха и той стисна облегалките на седалката си. Възбудата бе мъчителна, също и жаждата. Искаше му се да пийне нещо. Нещо истинско.

Започна да се смрачава, а Джокера продължаваше да седи под кестена и да наблюдава тухлената постройка на „Фаръл авиейшън“. Не беше разбрал кога денят се е сменил с нощ, процесът бе толкова плавен, че той остана едва ли не шокиран, когато установи, че над главата му проблясват звезди и свети луна, толкова ясна, че на повърхността ѝ се забелязваха очертанията на кратери. През деня във и от сградата бяха влезли и излезли доста хора, но от Матю Бейли нямаше и помен. Двама младежи със сини гащеризони със зелена самолетна перка за емблема вече му бяха познати. Бяха посетили няколко пъти постройката и Джокера предположи, че са механици. В течение на следобеда бяха излетели и кацнали няколко малки самолета, включително един стар биплан, теглещ рекламен плакат.

Един от кабинетите още светеше и пред главния вход остана само един „Линкълн Континентал“. Джокера чакаше да си тръгне и последният служител във фирмата, преди да се оттегли. Наблюдението на заподозрени не беше нещо ново за него. Беше лежал с дни сред хълмовете около ирландската граница само с едно камуфлажно наметало за защита срещу смразяващия зимен вятър, мокър до кости и треперещ от студ. Залавянето на ирландски терористи, преминаващи през границата, изискваше безкрайно търпение и съсредоточаване, след дни на бездействие следваха ожесточени минутни престрелки. Седенето под вековно дърво беше почивка в сравнение с това.

Лампата в кабинета угасна и Джокера вдигна бинокъла и го насочи към входа. След трийсет секунди остъклената врата се отвори и отвътре излезе едър мъж с куфарче в ръка. Над вратата имаше една-единствена крушка и Джокера прецени, че тръгващият си служител е около шейсетте, със сива коса и червендалести бузи като на човек, който прекарва много време на открито. Носеше червена фланелка с висока яка, бели къси панталони и три четвърти чорапи; коремът му висеше над ластика на шортите му като на бременна в напреднал стадий. Джокера предположи, че това е Патрик Фаръл старши, но нямаше начин да разбере със сигурност. Възрастният мъж заключи и

се качи в колата си. След няколко секунди отпътува и Джокера чу шумът на двигателя да заглъхва в далечината. Той се заслуша в звуците на гората: свирене на насекоми, бухане на сова, далечен вой на дива котка, постоянно шумолене из тревата. Джокера изчака цели трийсет минути, за да се увери, че никой няма да се върне. Излезе безшумно измежду дърветата на летището. Първо мина покрай хангарите и се увери, че всички механици са си тръгнали.

Плъзгащите се врати на хангарите бяха заключени и вътре не се виждаха светлини. Той се промъкна тихо до сградата на Фаръл, внимаваше да стои настрани от осветеното петно пред вратата. Високо на стената имаше аварийен звънец и той забеляза, че стъклата са свързани със системата, но тя изглеждаше проста и можеше лесно да се дезактивира. От задната страна на сградата имаше водосточна тръба, преминаваща покрай малко прозорче с матово стъкло, вероятно на тоалетната. Тръбата изглеждаше здрава и когато я натовари, той прецени, че ще издържи тежестта му. Надяваше се да получи това, от което имаше нужда, без да разбива, но ако се наложеше, нямаше да се поколебае. Джокера тръгна към колата си. Вече си беше набелязал един мотел на два-три километра от летището, където можеше да дремне няколко часа.

Кели вдигна яката на дългото си кашмирено палто и стисна тревожно чантичката си. Вървеше бързо, токчетата ѝ тропаха по тротоара като пръчката на слепец. Тя погледна назад, наляво и надясно, повече за да провери за евентуални грабители, отколкото от страх, че може да я следят. Стигна до „Филбинс“ и погледа известно време през опушените прозорци. Зад излъскания барплот стоеше дребен барман, търкаше някаква чаша с такова усърдие, сякаш очакваше така да повика дух, който да му изпълни три желания. Кели отвори вратата и влезе в топлото, задимено заведение. Неколцина клиенти се обърнаха да видят кой е новодошлият и задържаха погледите си върху нея. Макар да беше увита в палто, още имаше какво да се гледа, особено сред такава компания като във „Филбинс“. Тя не обърна внимание на жадните погледи, приближи се до бара, без да вдига ръка от чантата си. Подобният на джудже барман се приближи все още с чашата в ръце.

— Какво ще поръчаш, коте?

Тя се наведе към него.

— Ти ли си Шорти? — попита шепнешком.

Барманът се изсмя:

— Ти как мислиш?

Той остави чистата чаша на една полица. Ухили се на двама младежи, приведени над халби бира:

— Тая пита дали аз съм Шорти!

Тримата мъже се разсмяха дружно и Кели почувства, че се изчервява.

Тя изчака смехът да заглъхне и опря лакти на бара. Даде знак на Шорти и той се приближи.

— Казвам се Кели Армстронг — прошепна тя. — Фъргъс О'Моли ме насочи към теб.

Шорти зина.

— Ти ли си племенницата на О'Моли? Господи, не мога да повярвам, че този стар грозник може да има такава красавица за роднина.

— Е, благодаря за комплимента — усмихна се тя.

Шорти се намръщи:

— Да, ама Армстронг е протестантско име. Какво прави едно момиче от добро католическо семейство с такава фамилия?

— Омъжена съм за американец — обясни тя. — И той не е нито католик, нито протестант.

Шорти кимна замислено.

— И така, ще ми помогнеш ли, или не? — попита тя.

Шорти се огледа, установи, че никой клиент не чака да го обслужат, и й махна към една свободна маса в ъгъла.

— Седни там. Какво ще пиеш?

Кели поиска кока-кола и отиде при масата. Шорти се присъедини към нея, сервира ѝ безалкохолното и отпи глътка малцово уиски от една тумбеста чаша. Премлясна с вид на разбирач, без да сваля очи от Кели. Поклати удивено глава.

— Племенницата на Фъргъс О'Моли — не спря да се учудва. — Кой би помислил?

На Кели започваше да ѝ омръзва това държание.

— Чичо ми предупреди ли, че ще дойда?

— Да, предупреди.

— Каза ли защо?

— Да. — Шорти отпи друга глътка уиски и се намръщи. — Нали няма да се обидиш, ако поискам някакъв документ?

Кели се запита как ли ще реагира барманът, ако му покаже служебната си карта от ФБР, но вместо нея извади шофьорската си книжка. Шорти разгледа документа и ѝ го върна.

— Е? — подкани го тя.

Барманът остави чашата си, скръсти ръце и изрече тихо:

— Човекът, когото търсиш, не желае да бъде открит.

Кели запази мълчание.

— От никого — добави той.

Тя вдигна вежди.

— Чичо ти каза, че е важно, но не обясни защо.

— Той не знае — отвърна Кели.

И двамата говореха тихо, доближили глави.

— Ти няма ли да ми кажеш? — поинтересува се той.

— Не. Знаеш ли в какво се е замесила?

— Не — призна Шорти.

— Но знаеш как да я намеря?

Шорти не отговори. Един клиент от съседната маса стана, облече палтото си и излезе.

— Нали имаш доверие на чичо ми? — настоя Кели; Шорти кимна. — И той ти каза да ми помогнеш, нали?

Шорти пак кимна. Бръкна в задния си джоб и извади портфейла си. Потупа с него по масата, после го отвори и извади една визитна картичка. Погледна написания на ръка телефонен номер отгоре и ѝ я подаде.

— На този ли номер мога да я намеря? — попита Кели.

Шорти поклати глава:

— Не, но ще намериш един човек, който може да ти помогне; ако го убедиш, че може да ти има доверие.

Той допи уискито си, стана и се върна зад бара. Кели пъкна картичката в джоба на палтото си и излезе. Двамата млади мъже, които пиеха бира, я изпратиха с поглед. Също и агентът от ФБР Дон Кълтси, гледащ в камерата зад прозореца на сградата срещу „Филбинс“. Кълтси не познаваше жената, но определено я прецени като по-висока

класа от нормалната клиентела на бара. Запита се дали не е проститутка. Млада, руса и красива, по каква друга причина можеше да посещава заведението сама? Беше разговаряла с Шорти, но Кълтси не долови нищо от разговора от подслушвателните устройства. Или не бяха в обхват, или шепнеха. Кълтси записа посещението в дневника си и протегна ръце над главатари. Беше уморен, но до пристигането на смяната му имаше още два часа. След това щеше да се върне на федерал Плаза, за да се срещне с агента от Финикс.

Един шофьор от ФБР чакаше пред летище „Кенеди“ и държеше табелка с името на Коул Хауард. Взе куфара на агента и го занесе до колата. На път за Манхатън двамата размениха по няколко учтиви реплики за полицията, за времето, за убийството на трима агенти от Управлението за борба с наркотиците в Бронкс същия следобед.

Шофьорът закара Хауард до Федерал Плаза и му помогна да получи временен пропуск, който агентът защита за джоба на самото си. Служителката от пропуска предупреди в Отдела за борба с тероризма за идването му, след това му обясни как да го намери. Шофьорът му кимна за довиждане и Хауард се насочи към асансьора.

Когато вратата се отвори със съскане на етаж на отдела, една дребна, слаба жена с прошарена коса и тревожни очи, които все отбягваха неговите, го заведе в кабинета на Мълхоланд. Ед Мълхоланд беше около петдесетте, с остри черти и прошарена къса коса. Имаше яка десница и изглеждаше в отлична спортна форма.

— Коул, радвам се да се запознаем. Джейк Шелдън говори много добри неща за теб. Искаш ли кафе? Чай?

Хауард поклати глава:

— Не, благодаря.

Мълхоланд погледна над рамото му.

— Кейти, би ли повикала Ханк? И помоли Франк Съливан и Дон Клътси също да дойдат. Благодаря.

След като секретарката се оттегли, Мълхоланд махна към два сиви дивана, поставени под прав ъгъл един спрямо друг в другия край на кабинета. Пред тях имаше малка, квадратна масичка от месинг и стъкло, върху която бяха разпръснати половин дузина полицейски списания.

— Да седнем там, Коул, да се разположим по-удобно.

Докато двамата мъже прекосяваха кабинета, Мълхоланд удари госта си по гърба. Приятелско „потупване“, от което зъбите му изтракаха.

— Наистина се радвам, че си в екипа, Коул, страхотна работа си свършил досега. Страхотна.

Мълхоланд напомняше на Хауард на пълководец, който с радост изпраща хората си в битка, под дъжд от куршуми, с пълното съзнание, че на него нищо не може да му се случи, докато обичаните му воини отиват на сигурна смърт. Вдъхваше увереност, но на Хауард му се

струваше с твърде приповдигнато настроение и прекалено щедър на комплименти. Агентът от Финикс остави куфарчето си до единия диван и седна, като оправи гънките на панталона си. Мълхоланд издърпа един въртящ се стол с висока облегалка и го постави от другата страна на масичката, срещу диваните. След малко в кабинета влезе пооплешивял мъж, среден на ръст и с евтин кафяв костюм.

Мълхоланд го представи като Ханк О'Донъл младши, началник на Отдела за борба с тероризма. О'Донъл приличаше повече на книжен плъх, отколкото на борец срещу тероризма и когато се ръкуваха, Хауард забеляза, че пръстите му са нацапани с мастило, сякаш е писал с пускаща химикалка. Когато новодошлият седна на единия от диваните, агентът от Финикс забеляза, че панталоните му са изтъркани отзад, сякаш прекарва по-голямата част от времето си седнал.

В кабинета влезе друг мъж и Мълхоланд го представи като агент от клон „Европа“, Франк Съливан беше висок, с руса коса, болезнено жълтеникава кожа и луничав, чип нос. Той обясни, че Дон Клътси бил на полева акция и щял да се прибере в службата до час. Съливан се разположи на дивана, а Мълхоланд се настани на въртящия се стол като всемогъщ монарх на трона си.

— Това, между другото, е предварителният инструктаж преди тазвечерната среща в управлението на Тайните служби във Вашингтон — обясни Мълхоланд, скръствайки ръце пред изпъкналия си гръден кош. — Искам да получа представа с какво точно си имаме работа тук. Коул, ти си свършил огромната част от работата досега, защо не ни поставиш в течение?

Хауард кимна и взе куфарчето си. Отвори го, извади папките и постави две от тях на масата.

— Мери Хенъси и Матю Бейли, и двамата — членове на Ирландската републиканска армия, и двамата — издирвани за убийства от британците, бяха заснети да репетират атентат сред аризонската пустиня.

Той постави третата папка на масичката и продължи:

— Илич Рамирес Санчес, познат още като Карлос Чакала, най-известният световен терорист, отговорен за маса убийства, случаи на изнудване и отвличания. Той е бил заедно с Хенъси и Бейли в Аризона и заедно с тях е подготвял тримата снайперисти.

Хауард постави досиетата на двамата бивши „тюлени“ върху първите три.

— Рич Львъл и Лу Шолен, бивши „тюлени“ от флота и добре обучени снайперисти. Способни да улучат цел от две хиляди метра. Третият снайперист още не е идентифициран.

Ханк О’Донъл се изкашля тихо.

— Ние можем да хвърлим светлина върху самоличността на третия снайперист — обади се той и подаде една папка на Хауард. — Дина Рашид, ливанка, един от най-добрите снайперисти на християнските милиции.

Хауард отвори папката. От вътрешната страна на корицата бе залепена снимка на слабо момиче с дълга кестенява коса, мургава кожа и черни очи. Хауард си спомни, че третият снайперист на записа имаше дълга коса.

— Според клона ни за Близкия изток Рашид е изчезнала от Бейрут преди около пет месеца и се издирва навсякъде — продължи О’Донъл. — Не е засечена при влизане в САЩ, но същото важи и за Хенъси, Бейли и Карлос. От досието ѝ научих, че двамата с Карлос не са напълно непознати. — Той се изкашля виновно и добави срамежливо: — Всъщност в миналото са били любовници.

Хауард кимна и постави новата папка върху останалите.

— Всички знаем, че Карлос е бил сред терористите, поканени от Саддам Хюсеин, и се смята, че това е било начало на терористична кампания срещу САЩ и Великобритания.

Мълхоланд се наведе напред и кръстоса пръсти.

— Това не е голо предположение, Коул. Представители на ИРА също са присъствали на споменатата среща в Багдад и след броени седмици стреляха с минохвъргачка по Даунинг Стрийт.

Съливан кимна:

— Неколцина терористи от ИРА са били забелязани в Ирак около Коледа на 1990, а стрелбата с минохвъргачка беше на седми февруари 1991. Британският министър-председател Джон Мейджър е бил в заседателната зала заедно с военния си съвет и по някаква щастлива случайност никой не е пострадал. Една от мините паднала в градината на Даунинг Стрийт 10 и от експлозията са се счурили прозорците на околните сгради. Преди няколко години по нареждане на Маргарет Тачър били сложени взривоустойчиви завеси, само това ги спасило.

— Няма доказателства, че Хенъси или Бейли са били замесени, нали? — попита Хауард.

Съливан поклати глава:

— Специалните части имат някои предположения, но не се споменават нито Хенъси, нито Бейли. През това време той е бил в Щатите.

— Спомням си нападението, но не съм си давал сметка, че зад него може да стои Ирак — призна Хауард.

— Точно така го е планирал Саддам — отбеляза тихо О'Донъл. — Той търси отмъщение, не публична изява.

— А това ни довежда до мишените — намеси се Мълхоланд. — Боб Сейнджър вече вдигна Отдела за разузнаване на Специалните части по тревога. Сигурни ли сме обаче, че целта на терористите е президентът?

Хауард се облегна назад, постави ръце на коленете си.

— Не знам, Ед. Не знам. Нямах време да прегледам целия списък, но британският министър-председател се очаква след броени дни; принцът на Уелс идва на кралска визита следващия месец. Много британски политици и бизнесмени също се очакват да посетят страната и всеки от тях може да е набелязан за цел. Повечето политици са от Консервативната партия, а някои от бизнесмените са от военната промишленост.

Мълхоланд кимна:

— Разкажи за тези компютърни специалисти, които работят за нас в Белия дом?

Хауард обясни за компютърния модел на Анди Ким.

— Помислили ли сте за включване на различни цели в програмата? — поинтересува се Мълхоланд. — Тези британски високопоставени лица?

— Мислихме за това, но времето ни притиска, а и кого да определим за цел, ако не е президентът? Нямаме възможност да преправяме, модела за всяко идващо чуждестранно лице, дори да се ограничим само с британците. А какво ще кажете за възможностите от американска страна? Всеки член на Конгреса може да се смята за потенциална жертва. В лицето на военните, от които Саддам би искал да се отърве, има куп цели.

Мълхоланд кимна:

— Защо казваш, че времето ви притиска?

Хауард обясни за подслушания телефонен разговор, при който Лу Шолен бе успокоил майка си, че до две седмици всичко ще свърши. След това разказа на останалите за идентифицирането на телевизионния канал по епизода от „Стартрек“ и всички се засмяха.

— Отлично — възкликна Мълхоланд.

— Много остроумно — добави О’Донъл, пошляпвайки крака си.

— Значи, знаем, че атентатът трябва да се извърши на Източното крайбрежие в рамките на следващите две седмици. Какви са възможностите ни? — попита Мълхоланд.

— Можем да отменим всички публични прояви на президента през този период — предложи Хауард.

— Той никога няма да се съгласи.

— Предвид на обстоятелствата...

Мълхоланд поклати глава:

— Вече изказах това предложение пред Боб Сейнджър; той смята, че безопасността на президента вече е сто процента осигурена, нищо друго не можело да се направи, освен да се затвори в противоатомно укритие.

— Може да излязат с изявление, че има здравословни проблеми — предложи Хауард.

— Това, без съмнение, е правено и друг път, но от Белия дом смятат, че президентът не може да се крие всеки път, когато разкрием някой заговор. Това означава да не си подаде носа от Белия дом. Предполагам, че има и известен момент на честолубие. Ако зад това стои Саддам Хюсеин, президентът не иска да му доставя удоволствие, като показва страха си.

— Какво ще кажете да ги сложим в списъка на десетимата най-търсени? — попита О’Донъл плахо, сякаш се страхуваше от мъмрене, че се е намесил.

— Кого? Снайперистите или терористите? — уточни Мълхоланд.

— Мислех си за снайперистите. Ако знаят, че ги издирваме, може да се подплашат.

— В този случай може да опитат друг път — отбеляза Хауард.

— Коул е прав — съгласи се Мълхоланд. — Освен това цялата операция се организира от Карлос. Сигурен съм, че ако снайперистите се откажат, той ще си намери други. А тази Рашид явно има лични

причини да участва, така че надали ще се стресне. Можем обаче да включим Хенъси и Бейли в списъка, Карлос също. Те са издирвани терористи.

— И какво ще напишем в листовката за издирване? — поинтересува се Хауард. — Нямаме отпечатъците им, а и не са извършили никакво престъпление на територията на САЩ.

— Бейли се е опитал да закупи ракета земя-въздух в Лос Анжелис — намеси се Съливан. — Има основателни причини ФБР да се интересува от него и Хенъси.

— Това надали оправдава включването им в списъка на десетимата най-търсени — не отстъпваше Хауард. — Пресата ще повдигне много въпроси, особено ако се разбере, че издирваме и Карлос. Предполагам, че няма да огласяваме причината да ги търсим.

— Без съмнение — отвърна Мълхоланд. — Можем просто да използваме това, че са терористи. Издирване на активисти от ИРА в сътрудничество с британските власти.

— Такъв прецедент няма досега. Журналистите ще започнат да задават въпроси, а и се съмнявам да постигнем бързо резултати. Спомнете си двуседмичния срок.

— Ами британците? — обади се О'Донъл. — Ще ги уведоим ли?

— Ти как мислиш, Ханк? — попита Мълхоланд.

О'Донъл вдигна рамене:

— Отношенията между Бюрото и Ем Ай 5 не са особено сърдечни. Прекалено много интереси са замесени.

— Ние обаче продължаваме да ги информираме, нали?

— Изпращаме им сведения, но те не са приоритет. Съобщихме им, че Бейли и Хенъси са били забелязани на наша територия, но за Карлос още нищо не сме им казали. Не го сметнах за нужно на сегашния етап.

— Имаш ли представа защо може Карлос да се е събрал с ИРА? — попита Мълхоланд.

О'Донъл прехапа замислено устни и началникът му се усмихна:

— Просто питам за мнението ти, Ханк. Не си на изпит.

О'Донъл кимна:

— На този етап всичко е в сферата на предположенията. Но ако трябва да изразя мнение, мисля, че ИРА само обслужва Карлос. Той

командва, а те му уреждат паспорти, шофьорски книжки, хотели, инфраструктурата за операция от негов тип. Карлос не е действал в САЩ преди. Доколкото ни е известно, това е първото му посещение в страната. ИРА пък има дълга традиция в САЩ. Тук събират по-голямата част от финансовите си средства и често идват, когато в Ирландия стане прекалено напечено. Освен това ирландската колония е много по-организирана от повечето малцинствени групи. Има законни организации, предлагащи работа, съвети и подкрепа, но съществуват и престъпни мрежи, търгуващи с оръжие и фалшиви документи. Карлос не би могъл да се свърже с тях сам, но Бейли и Хенъси лесно ще му помогнат.

Гледището на О'Донъл бе посрещнато с кимане. Мълхоланд изпука кокалчетата си, лекото прашене отекна в тихия кабинет като гърмеж.

— Няма нужда да казвам, че залавянето на Карлос ще бъде най-големият успех в историята на Бюрото. Съгласен съм обаче с Хауард, че не можем да го обявим за издирване, без да възбудим доста неудобни въпроси сред медиите. А и както изтъкна той, обявяването на снайперистите за издирване няма да ни доведе доникъде. Лъвъл и Шолен са само наемници. Като имаме предвид и ограниченото време, мисля, че трябва да разгласим издирването само на Бейли и Хенъси, като приемем, че те са с Карлос. Основната ни цел обаче ще е той. И това е съвсем сериозно, господа. Жив или мъртъв, той трябва да бъде заловен.

Мълхоланд погледна Съливан:

— Франк, ти ще увеличиш натиска върху информаторите си, открий къде са Хенъси и Бейли, какви документи използват, с кого се срещат, всичко, както си му е редът. Притисни всеки, който е просрочил визата си или работи незаконно. Всеки, който откаже да сътрудничи, ще отлети с първия полет за Ирландия. И искам да се свържеш с всичките ни представителства в градовете с големи ирландски колонии, да пуснат и те пипала. Дон идва във Вашингтон, но ще ти осигуря достатъчно хора тук. — Мълхоланд забеляза, че Хауард иска да вземе думата. — Хрумна ли ти нещо, Коул?

— Само една идея. Не мисля, че слагането на Хенъси и Бейли в списъка на най-търсените ще доведе до резултати навреме. Защо вместо това не го обявим пред обществеността? Да покажем снимките

им в някое популярно телевизионно предаване. „Най-търсените на Америка“ или „Неразгадани мистерии“, предавания, подтикващи зрителите да разследват престъпления.

— Не мисля, че публичността в едно разследване на атентат е най-разумното нещо — намръщи се Мълхоланд.

Хауард поклати глава:

— Няма да издаваме истинската причина. Ще покажем снимките им, но ще обявим, че ги издирваме за въоръжен грабеж или контрабанда на наркотици. Ще помолим зрителите да се обадят, ако ги забележат. Някои от тези предавания имат много висок рейтинг благодарение на нас.

— Това е идея — съгласи се Мълхоланд. — Дължат ни услуги, това е сигурно. Все пак няма да е много лесно. Нека се чуя с един познат продуцент; ако има време, ще го направим. — Той се удари по коленете. — Добре, да действаме. Ханк, хващай Дон, като дойде, среща на долния етаж след четирийсет и пет минути. Нека всички да научат, че през следващите няколко дни ще сме в Белия дом. Кейти ще знае как да се свърже с нас. Франк, благодаря, че участва. От теб зависи да попаднем на някаква следа от Карлос.

О'Донъл и Съливан излязоха, но когато Хауард понечи да ги последва, Мълхоланд го сграбчи за рамото и го задържа.

— Чакай малко, Коул, бих искал да ти кажа още нещо.

Той затвори вратата след излизащите агенти, след това се облегна на бюрото си с кръстосани крака и скръстени на гърдите ръце.

— Първо, искам да повторя, че смятам, че си свършил отлична работа по това разследване. Не съм от тези шефове, които си приписват заслугите на подчинените си, искам да го знаеш. Когато всичко това свърши, всеки ще си получи заслуженото, обещавам.

Той се усмихна, показвайки големите си бели зъби, разположени толкова близо един до друг, че приличаха на една непрекъсната ивица в устата му.

— Закачи знамето си на мачтата ми и аз винаги ще стоя зад теб.

Хауард кимна, не беше сигурен дали началникът е напълно искрен. Бе работил достатъчно дълго във ФБР, за да знае, че не думите, а делата са важни.

— Благодарен съм ви за това.

— Освен това искам да поговорим за срещата ни с Боб Сейнджър. Доколкото разбирам, вече си се срещал с него.

— Веднъж, за да му разкажа за компютърния модел на Анди Ким.

— Какво мислиш за него?

Хауард погледна Мълхоланд в очите, усещаше клопка. Можеше двамата със Сейнджър да са близки приятели. Той вдигна не принудено рамене:

— Изглежда добър професионалист. С готовност премести Ким в Белия дом и му осигури достъп до архивите на Тайните служби. Както казахте обаче, смята охраната на президента за свършена. Имам чувството, че ми се надсмиваше.

— Да, напълно в негов стил — усмихна се Мълхоланд. — Трябва да имаш предвид, че Боб Сейнджър има само една грижа в живота: да охранява президента. Той не се интересува от арести, от разкриване на престъпници, от преследване на бегълци. Грижи се само повереният му човек да остане жив и здрав. Боб е като повечето висши служители от Тайните служби. Издигнал се е сам по йерархията. Те започват с тримесечниците и продължават по списъците на съмнителните лица, прочистват по този начин пътя на президента. След това пристъпват към същинската охрана, отблъскват тълпата, стоят около колата му, придружават го навсякъде. Целия си живот прекарват в дебнене на някой маниак с пушка, който се опитва да застреля президента, и знаят, че когато това стане, от тях се очаква да застанат на пътя на куршума. Затова са те, да поемат куршума вместо президента. Когато заемат тази длъжност, нещо става с тези хора. Забелязва се по погледа им; същият невиждащ поглед като на ветераните от Виетнам. Нещо зад тези очи обаче също се променя. Гледната им точка се изкривява и след известно време те започват да си мислят, че са нещо повече от останалите сили на реда. Мислят се за най-добрите и че другите не могат да ги научат на нищо ново. Забравят, че ние защитаваме четвърт милиард души от милиони престъпници. Не казвам, че Боб Сейнджър е стигнал дотам, но и не се изненадвам, че ти се е сторило, че ти се надсмива. Когато се срещнем с него, искам да помниш, че той се интересува единствено от сигурността на президента. Бюрото иска да залови Карлос, Хенъси и Бейли. Ние работим с Тайните служби, но техните цели са други. За тях няма значение дали Карлос ще напусне

страната, или ще бъде заловен. Боб ще предпочете да включим Карлос в списъка на десетимата най-търсени пред по-предпазливия подход. Ако се опита да го предложи, остави ме аз да се оправям, разбрано?

— Няма проблем — съгласи се Хауард.

— Добре.

Мълхоланд се отблъсна от бюрото и удари госта си по гърба:

— Добре, Коул, нека се обадя на познатия си продуцент. После отлитаме с хеликоптера за Вашингтон.

Звънът на телефона стресна Патрик Фаръл и той се събуди, но му бяха нужни няколко секунди, за да се осъзнае. Обикновено спеше дълбоко и доста труд се изискваше, за да го събудиш.

— Спиш ли, Пат? — чу се глас с ирландски акцент и Фаръл позна Матю Бейли.

— Мамка ти, Матю, кое време е?

Фаръл седна в леглото и се почеса по гърдите. Цифрите на електронния будилник светеха червено. Беше един и половина.

— Сам ли си? — попита Бейли.

Фаръл погледна спящата фигура до себе си.

— Може да се каже — отвърна. — Къде си?

— Не много далеч от теб, Пат, старо куче. По плана ли е всичко?

— При мен няма проблеми.

— Утре сутринта ще дойда. Искам да пробвам центуриона, става ли?

— Чудесно, ще приготвя няколко бири.

— Осем часа преди купона да не се пие, помниш ли?

— Да, добре.

Спящата фигура до Фаръл се размърда. Той се пресегна и погали гъстата черна коса, разпиляна върху възглавницата. Понижи глас:

— Матю, тук всичко е тип-топ, но може да има проблем в Ню Йорк. Познаваш ли някой си О'Брайън? Демиън О'Брайън?

От другата страна на линията последва кратко мълчание.

— Познавам Сиймъс О'Брайън, но не се сещам за никакъв Демиън. А, има Демиън Дж. О'Брайън от старата школа, живее в Дъблин, но сигурно отива към седемдесетте и никога не съм го виждал. Какво има?

— Някой си Демиън О'Брайън питал за теб в Ню Йорк преди няколко дни. Твърдял, че сте приятели.

Една ръка изпълзя изпод чаршафа и се промъкна по бедрото на Фаръл. Той се усмихна и разтвори крака.

— Сиймъс отива към осемдесетте и живее в един старчески дом в Дери, доколкото знам.

— Проблемът, Матю, е, че двама от нашите отишли да попритиснат този О'Брайън, да видят каква му е играта. Полицията ги открила в стаята му завързани и застреляни.

— Мамка му — прошепна Бейли толкова слабо, че Фаръл едва го чу.

Нахалната ръка напипа целта си и започна да стиска, Фаръл едва се сдържа да не изстене.

— Какъв е този О'Брайън? — попита Бейли. — Къде е сега?

— Кажи ми, да ти кажа, Матю. Чупил се е.

— От САС, а?

— Не знам, изглеждал надежден, доколкото разбирам. Порботил малко във „Филбинс“, а знаеш, че Шорти ги надушва от километри. О'Брайън си попийвал порядъчно, едва ли не алкохолик.

— Ти какво мислиш? Нас ли преследва? Дали не се опитва да разбере кой е оправил Маниън?

— Маниън?

— Офицерът от САС, когото Мери разфасова. Представяше се като Балънтайн, но истинското му име е Пит Маниън.

— О'Брайън не е споменавал за Маниън. Търсил е теб.

Бейли изсумтя:

— Бога ми, Пат, надали ще влезе във „Филбинс“ и ще започне да разпитва за офицер от САС.

— Да, извинявай.

Ръката, галеца слабните му, доста разсейваше Фаръл, но докосването ѝ му харесваше и той не искаше да я отблъсква. Той се отпусна в леглото.

— Добре ли си, Пат? Дишаш тежко — отбеляза Бейли.

— Просто съм уморен. Може този О'Брайън да бачка за федералните и да са го изтеглили, когато е станало напечено.

— федералните надали ще убият хората ни, как мислиш? Ем Ай 5 биха го направили, също и САС, но не и федералните. Освен ако не

стане престрелка.

— Никаква престрелка, момчетата са били чисто голи, вързани и застреляни в гърдите и лицата. Полицията смята, че е дело на банда, нещо, свързано с наркотици.

— Мамка му! — възкликна Бейли. — Какво, за Бога, става там? Мислиш ли, че този О'Брайън знае къде съм?

— Матю, никой не знае къде си.

— Да, така е. Да си забелязал нещо странно около летището?

— Хайде, това е параноя.

— Може би, но ще се радвам, ако си отваряш очите на четири.

— Добре, ще внимавам — обеща Фаръл.

Ръката между краката му стана по-настоятелна.

— Слушай, утре ще се видим, спи ми се. Смазан съм.

— Добре, Пат, старо куче, приятни сънища. Ще съм на летището в шест. Чао.

Връзката прекъсна, преди Фаръл да успее да възрази срещу ранния час и той затвори, клатейки глава. Обърна се и погледна младежа до себе си.

— Добре, нещастнико, изпроси си го.

— О, радост — въздъхна младият мъж и придърпа Фаръл върху себе си.

Хеликоптерът излезе от облаците и Коул Хауард видя светлините на Капитолия. Гледката на нощния Вашингтон спираше дъха: националните паметници — блестящи в цялото си великолепие, докато наркопласъори и проститутки предлагаха стоката си по тъмните ъгли между тях. Кокаин, СПИН, убийства, Вашингтон ги имаше повече от кой да е друг град по света, но от въздуха това не личеше и Хауард гледаше замаян като дете на първата си разходка до столицата.

Не пътуваше за пръв път с хеликоптер, но въпреки това се чувстваше малко неудобно. Не можеше да забрави, че стабилността на цялата система зависи от едно въртящо се витло, закрепено с един-единствен стоманен болт. Дори със слушалки на ушите той пак чуваше рева на мотора и седалището му се тресеше от вибрациите. Трудно беше да повярва, че тази машина още не се е разпаднала, макар да

знаеше, че летенето с хеликоптер е сто пъти по-безопасно от шофирането по пътищата отдолу.

Гласът на пилота прозвуча от слушалките, дори и той вибрираше.

— Момчета, Белият дом се вижда вече отдясно. Ще направим едно кръгче над площадката, след това се приземяваме. Има вятър с двайсет възела, затова малко ще се разтресем, но иначе няма нищо обезпокоително.

До Хауард седеше Дон Кълтси, пълничък веселяк със замазана назад черна коса, който му хареса от пръв поглед. Дланите му бяха влажни и той се потеше обилно, но при ръкуването стискаше силно и говореше с носов бруклински акцент като гангстер от евтин филм.

Хауард погледна надясно и видя дома на президента, невероятно бял сред яркозелените ливади. Кълтси също го беше забелязал; вдигна палец и кимна. Зад сградата се виждаше бял знак с формата на буква Н, показващ хеликоптерната площадка, а малко по-встрани се вееше флуоресциращ оранжев ветроуказател. Докато прелитаха в кръг отгоре, Хауард си помисли за жена си и колко разстроена я беше оставил. Бе опитал да ѝ се обади от Ню Йорк, но линията все даваше заето. Или го наказваше по този начин, или изливаше душата си пред баща си. Сега часът отиваше към два. Той се почуди дали е прекалено късно да ѝ се обади.

Хеликоптерът се задържа във въздуха и преди Хауард да се усети, те се приземиха и роторът се забави. Когато витлата спряха да се въртят, помощник-пилотът отвори вратата за пътниците и Хауард, Мълхоланд, Кълтси и О'Донъл се измъкнаха навън, привели глави, макар че нямаше никаква опасност. Хауард предположи, че това идва от гледането на твърде много военни филми, където рейнджърите излизат от летателните си апарати, докато роторите още работят, приведени на две и с готови за стрелба автомати. Мълхоланд спря да стисне ръката на пилота и помощника му и да ги поздрави за успешния полет.

Един агент от Тайните служби ги чакаше и Хауард забеляза, че носи черни очила, въпреки че беше нощ. Той или познаваше Мълхоланд, или беше добре инструктиран, защото веднага се насочи към него и го поздрави с добре дошъл в Белия дом, преди да се представи на останалите агенти от ФБР. Казваше се Джош Роулингс и

имаше вид на наскоро завършил колеж. Той успокои агентите, че има кой да се погрижи за багажа им, и ги въведе през един заден вход, където се наложи да покажат документите си на въоръжен пазач. Тръгнаха по тесен коридор, украсен с малки акварели в позлатени рамки по стените и постлан с наситеносин килим. Далеч от Финикските офиси на Хауард.

— В момента сме в западното крило — обясни Роулингс. — Тук се намират личните покои на президента и нашите офиси.

Качиха се по някакво стълбище в друг коридор с няколко полирани дъбови врати отстриани. Млада секретарка с кестенява коса и ясни сини очи, чийто цвят се подчертаваше още повече от синия ѝ вълнен костюм, ги покани с усмивка. Роулингс им каза довиждане и се върна на долния етаж.

Сейнджър седеше зад бюрото си с навити ръкави и преглеждаше купчина книжа през пенснето си. През прозореца зад него се виждаха осветените ливади, спускащи се към булевард „Пенсилвания“. Сейнджър вдигна глава, сякаш изненадан от влизането им, но Хауард бе сигурен, че началникът на Разузнавателния отдел на Тайните служби е бил уведомен навреме за кацането на хеликоптера. Сейнджър се изправи и посрещна гостите, ръкува се с Мълхоланд. След това поздрави Ханк О’Донъл, оставяйки Хауард трети, което говореше красноречиво за старшинството при разследването. Дон Клътси последен се ръкува с домакина. Кабинетът на Сейнджър бе три пъти по-голям от този на Джейк Шелдън във Финикс, с картини с маслени бои по стените, мек килим със същия наситен син цвят като онзи в коридора и масивни антикварни мебели от гладко полирано дърво и блестяща кожена тапицерия. Секретарката влезе и помогна да наредят четири стола в груб полукръг срещу бюрото и агентите от ФБР заеха местата си.

— Изабел, би ли повикала Рик Палмър, кажи му да вземе Анди Ким и да идват.

Сейнджър махна към купчината документи на бюрото си:

— Този Карлос е гадно копеле. Какво, по дяволите, ще правим с него?

Мълхоланд скръсти ръце на гърдите си. Обясни накратко плана им за издирване на двамата ирландски терористи, Бейли и Хенъси. Сейнджър кимаше от време на време, наблюдавайки внимателно

говорещия над очилата си. Мълхоланд описа как ФБР възнамерява да пусне лъжлив сигнал по телевизията за извършено престъпление, за издирване на двамата ирландци заради операция по контрабанда на наркотици във Флорида. Беше успял да се свърже с познатия си в телевизията, преди да се качат на хеликоптера, и той го бе уверил, че до два дни сигналът ще бъде излъчен.

— Защо просто не включите Карлос в списъка на десетимата най-търсени? — поинтересува се Сейнджър.

Хауард си даде сметка, че Мълхоланд е бил прав, че Сейнджър би предпочел просто да подплаши Карлос, вместо да се опитва да го залови. Мълхоланд се изправи, приближи се до бюрото и се опря на него.

— Боб, на този етап смятаме, че имаме възможност да заловим всички замесени: Карлос, Хенъси, Бейли и снайперистите. Те надали знаят, че сме ги разкрили или че ни е известно, че са на Източното крайбрежие. Ако го изиграем добре, ще пипнем всичките.

— От това, което ми каза за телефонния разговор на Лу Шолен с майка му, става ясно, че имаме само две седмици. Между другото, Коул, това хрумване със „Стартрек“ наистина е гениално.

Хауард се усмихна при този комплимент. Погледна Мълхоланд и кимна едва забележимо за благодарност, че началникът е удържал на думата си — очевидно той бе съобщил на Сейнджър за заслугата на агента от Финикс.

— Шолен е казал, че ще стане в рамките на две седмици — съгласи се Мълхоланд.

Сейнджър подсмръкна, сякаш имаше хрема. Свали пенснето си и започна бавно да го лъска с червената си кърпичка.

— В такъв случай сложете Карлос и снайперистите в списъка на десетимата най-търсени и пратете всичките си агенти да ги издирват — предложи той.

— Нямаме толкова време, а и ако мобилизираме цялото ФБР, ще се наложи да обясняваме на медиите. Това означава плакати по стените на пощенски станции, полицейски участъци, навсякъде. Ако използваме телевизията, можем да си спестим по-голямата част от истината.

Сейнджър кимна:

— Значи, ще чакаме будното американско гражданство да върши работата на ФБР, така ли, Ед?

Той се усмихна и погледна над очилата си.

Мълхоланд също се усмихна. Хауард остана с впечатлението, че двамата мъже отдавна се познават и че изпитват извратено удоволствие да се подиграват един на друг.

— Знаем, че трябва да се случи в рамките на две седмици, и то на Източното крайбрежие — продължи Мълхоланд. — Твоите хора сигурно вече подготвят маршрута на президента и проверяват лицата от тримесечниците и списъка на съмнителните. Защо не им раздадеш снимки на Карлос и останалите, за да ги показват, докато обикалят? Твоите агенти така или иначе ще проверят всички хотели, могат да улучат с един куршум два заека. ФБР може да провери фирмите за коли под наем, магазините, бензиностанциите и останалите места. Ще се ограничим обаче само там, откъдето трябва да мине президентът.

На вратата се почука и секретарката въведе Анди Ким и някакъв млад мъж с военна прическа и белези от акне по лицето. Ким забеляза Хауард и се ръкува с него, докато Сейнджър представяше другия човек като Рик Палмър, програмист от Тайните служби.

— Рик, би ли ни разказал за напредъка в програмата за вероятните места на атентата?

Ким видимо настръхна и Хауард го прие като лош знак. Той се усмихна окуражително на корееца. Палмър се почеса по дясната буза, сякаш белезите го сърбяха.

— Стигнахме до августовската програма на президента, но още нямаме съвпадение. Поне не над деветдесет процента. Около половин дузина варианти показаха високи стойности на вероятност, при един тя е около осемдесет и шест процента.

Сейнджър не изглеждаше изненадан от новините и Хауард предположи, че е повикал компютърните специалисти по-скоро заради Мълхоланд, отколкото да се информира той.

— Сред тези места има ли на Източното крайбрежие? — попита той.

Палмър погледна Ким, който побутна очилата си и се изкашля нервно.

— Едното е в Бостън, другото май беше във Филаделфия — отвърна с треперещ глас.

Сейнджър кимна:

— Коул има информация, която може да ви помогне. Първо, смятаме, че опитът за атентат ще бъде направен в рамките на следващите две седмици.

Анди Ким посърна, сякаш си даваше сметка, че или е пропуснал мястото, или програмата му има някаква грешка. По челото му се образуваха дълбоки бръчки.

— Второ — продължи Сейнджър, — снайперистите явно се намират в района на Балтимор и Вашингтон, поне в момента. Като се има предвид краткият срок, не вярвам да се преместят много надалеч. Смятам, че трябва да се върнете от самото начало и отново да проверите данните за всички прояви на президента на Източното крайбрежие през следващите четиринайсет дни.

Палмър също се намръщи, погледна Ким, който вдигна рамене.

— Веднага започваме — обеща Палмър.

— Питам се дали да не разгледаме възможността за други цели — сподели Хауард.

— Например? — попита Сейнджър.

— Сената, Пентагона. Сещам се за неколцина висши военни, които сигурно заемат челно място в списъка на враговете на Ирак. Имам също и списък на гостуващите високопоставени лица от чужбина.

Палмър и Ким се спогледаха изненадано при споменаването на Ирак, което означаваше, че нямаха никаква представа за хода на следствието. Още гледаха на проблема като на математическа задача, не като на криминално разследване.

Мълхоланд и О'Донъл кимнаха в съгласие и Сейнджър ги изгледа изпитателно, сякаш живо се интересуваше от реакцията им.

— Разширяването на търсенето ще ни отнеме още време, ще изисква още хора — възрази той. — Предлагам да се съсредоточим върху проявите на президента през следващите два дни. Ако все още няма резултат, ще се насочим към мероприятията, при които той няма да присъства, но в които ще участват други възможни цели. Ед, кога очакваш снимките на Бейли и Хенъси да бъдат показани по телевизията?

— До два дни. Вторник вечер, ако познатият ми се справи навреме.

— Дано да се справи. Следващата седмица може да е твърде късно.

Сейнджър прибра кърпичката в задния джоб на панталона си и погледна часовника си:

— Господа, сега е почти три. Уредил съм ви стаи в един близък хотел. Сега ще бъдете закарани и утре рано ще дойдат да ви вземат.

Вратата се отвори и секретарката се появи. Хауард се почуди дали Сейнджър не е натиснал някое скрито копче, без да докосва вътрешната комуникационна уредба или телефона. Зад секретарката стоеше млад мъж с фотоапарат. Сейнджър обясни, че гостите трябва да се фотографират за пропуските им за Белия дом, така че те един по един застанаха до стената, за да ги снимат.

Когато и тази процедура свърши, Сейнджър помоли секретарката си да ги упъти към колите.

— И гледайте да не ви вдигнат багажа — предупреди той, погледна Мълхоланд и вдигна рамене: — И това се случва понякога.

Биологичният часовник на Джокера го събуди в пет часа сутринта. Имаше лош вкус в устата и езикът му бе покрит с дебел слой от някаква неприятна материя. Той преглътна, но гърлото му беше пресъхнало и той едва не се задави, затова изтича в малката баня и отпи от чешмата. Изкъпа се и уви тънка кърпа около кръста си, след това се върна в спалнята и се наведе до леглото. Извади пистолета и заглушителя изпод дюшека. Оръжието изглеждаше чисто ново; нямаше почти никаква драскотина, а заглушителят изобщо не беше използван. Тринайсетте патрона бяха с кухи куршуми. Оръжието и боеприпасите не бяха нещо ново за Джокера. Тези куршуми бяха изключително смъртоносни. В предната си част бяха кухи, което обуславяше лесното отклоняване при проникване в тялото на жертвата и повечето поражения. Бяха истински унищожителни боеприпаси и тъй като бяха големи, излизаха от цевта със сравнително малка скорост, около 340 метра за секунда. Джокера се засмя, когато преброи куршумите в пълнителя. Знаеше, че друг модел на „Зиг-Зауер“, P226, побира и по повече, по шестнайсет, но дори тринайсет бяха твърде много. Ако попадне в ситуация, в която да му се наложи да изстреля толкова куршуми, смъртта му беше сигурна. Принципът на

безразборната стрелба, толкова обичан от играчите на пейнтбол, не вършеше голяма работа в истинския живот. От първия си ден в полка войниците от САС се обучаваха да изразходват по два куршума на цел — и двата в гърдите. Ако има време, можеше да се изстреля и трети, в главата, за пълна сигурност, но при освобождаване на заложници се използваха само по два — бум, бум, и прицелване в следващия нападател. В ситуация, когато човек е изправен пред повече от двама нападатели, това би било голяма грешка, защото независимо колко патрона има в пълнителя, противникът винаги има повече. Само аматьор, който стреля на посоки, може да използва тринайсет патрона. А когато се стигнеше до убиване, Джокера не беше аматьор.

Той се избърса и си навлече дънки и черна фланелка с висока яка, уви пистолета в палтото си. Занесе го при колата и го скри под седалката си, след това се върна на рецепцията на мотела и плати с кредитната си карта. Движението беше спокойно и той бързо стигна до дома на Патрик Фаръл в Лоуръл. Къщата беше двуетажна, в колониален стил, с няколко декара двор и американско знаме, веещо се гордо на един пилон. Номерът на къщата бе написан на пощенската кутия, поставена на края на алеята пред двора. Джокера забави, но без да спира. Пред един баскетболен кош бе паркирана колата „Линкълн Континентал“, която беше забелязал пред офиса на „Фаръл авиейшън“. След като се увери, че е видял самия Патрик Фаръл, Джокера тръгна към летището.

Когато Патрик Фаръл пристигна, Матю Бейли вече чакаше пред сградата на „Фаръл авиейшън“. Бейли погледна часовника си и изсумтя. Петнайсет минути закъснение. Той слезе от колата и застана до входа на постройката.

Фаръл му махна:

— Здравсти, Матю; извинявай, будилникът ми не иззвъня.

Бейли отново изсумтя. По-вероятно старата свиня да е останала за втори тур в леглото с някой обратен задник, Фаръл никога не беше подбирал компанията си, в леглото или извън него, но бе първокласен пилот и ключова фигура в плана на Мери Хенъси, затова Бейли само се усмихна и го изчака да отключи двойната стъклена врата.

— Искаш ли първо едно кафе? — попита Фаръл.

Бейли отказа, поиска веднага да вземе самолета, Фаръл разбра намека и отвори един метален шкаф зад гишето на рецепцията. Вътре имаше повече от дузина ключове, всеки с метална пластинка, носеща номера на съответния самолет. Той взе един комплект, затвори шкафа и вдигна една навигационна карта от една маса.

— Слушалки? — попита Бейли.

— В самолета.

Двамата мъже излязоха и се приближиха към групата самолети, наредени с носове към пистата.

— Нали нямаше проблеми със свидетелството за правоуправление? — попита Фаръл.

— Не, училището, което ми препоръча, е първа класа. Уредиха ми писмения, дадоха ми няколко урока и накрая ме свързаха с един изпитващ от Авиационната асоциация. Всичко мина по мед и масло.

Бейли се беше учил да пилотира от либийски военни инструктори и можеше да управлява различни едно- и многомоторни самолети. По време на шестмесечното обучение на разноските на полковник Кадафи либийците го бяха инструктирали за работа с всякаква навигационна техника и дори го бяха научили да пилотира френския хеликоптер „Алует 111“. За летене в САЩ с либийско свидетелство за правоуправление очевидно и дума не можеше да става, затова Фаръл му беше издал фалшив документ за петдесет часа уроци по пилотиране и Бейли бе отишъл в Ню Мексико, за да си извади ново свидетелство за правоуправление под фалшиво име. Разрешителното се отнасяше само за едномоторни летателни апарати с неподвижни крила, но Бейли не смяташе да лети с друго.

— Летял ли си с „Центурион“ преди? — попита Фаръл.

— Разбира се. Кой модел е?

— Осемдесет и шеста, един от последните, конструирани от „Чесна“. Не е обаче типичен модел 210, а подобрен вариант на „Атлантик ейро 550“, произведен от една севернокаролинска фирма. Подобрени са двигателя и витлото, сега може да развие 180 възела, продължителност на полета — 1360 километра, земен пробег при излитане — четиристотин метра. Ето го.

Самолетът беше бял със зелени ивици и емблемата на компанията, представляваща, зелено самолетно витло и сокол на двете врати, Фаръл смъкна покривалото и свали възетата, прикрепващи

крилата и опашката за земята, Бейли обиколи машината за оглед на задкрилките и механизма за приземяване. Изчака Фаръл да вземе проби от горивото, за да провери дали няма кондензат или примеси в резервоара. Денят беше хубав за летене, синьо небе докдето ти поглед стигне със съвсем леко загатване за облачност на около седем хиляди метра. Ветроуказателят сочеше на югозапад, но висеше почти напълно отпуснат.

Фаръл хвърли последната проба от горивото на земята, провери нивото на маслото и кимна на Бейли:

— Добре, да тръгваме.

Двамата мъже се качиха в пилотското отделение и закопчаха коланите.

— Уредите за управление са почти като на модел 210 — обясни Фаръл. — Скорост на излитане със спуснати задкрилки — 56 възела; с вдигнати — 65. След излитане вдигаш задкрилките при 80 възела, оптимална скорост за набиране на височина — 90 възела, или около четиристотин метра в минута.

Той разгъна навигационната карта на скута си и посочи пистата:

— Между осемстотин и три хиляди метра височина сме в обсега на диспечерската служба на международното летище „Балтимор-Вашингтон“; Ако се държиш под осемстотин метра, няма проблем, но вдигнеш ли се над тази височина, трябва да поддържаш връзка с контролната кула на летището. До залива Чизапийк ще летим под седемстотин метра, но след като се вдигнем, трябва да ги уведомя, просто да знаят кои сме. Тук трафикът е доста натоварен заради „Балтимор-Вашингтон“, военновъздушната база „Андрюс“ и международното „Дълс“ на Вашингтон, въздушното им пространство се припокрива. Къде смяташ да летиш?

Бейли се усмихна:

— По-добре да не знаеш, Пат, старо куче.

— Добре, както искаш. Само гледай висотомера. Докато си под максималната разрешена височина, няма проблеми.

Бейли кимна. Двамата мъже сложиха слушалките и изпробваха комуникационната система, Фаръл накара Бейли да вземе ламинирания списък за проверка на машината и двамата заедно го прегледаха, преди да запалят двигателя. Бейли разгледа измервателните уреди на таблото. Самолетът беше снабден с впечатляваща екипировка: аудио- и радарна

система „Бендикс/Кинг НМА 87“, двойно устройство за управление КХ 155 с автоматична система за насочване КR 87 и далекомер на „Чесна 400“. Имаше също устройство за определяне на координатите от самолет „Феникс F4“, уред за локализиране на гръмотевични бури „Стормскоуп WX-10“ и автопилот.

— Искаш ли да поемеш управлението? — попита Фаръл по радиостанцията.

— Разбира се.

— Добре, просто имай предвид, че пистата стига точно за излитането. Действай, все едно е по-къса от необходимото.

Бейли погледна списъка за проверка на „Центурион“: клапи на обтекателя — отворени; задкрилки — нагласени на десет процента; автопилот — изключен; уреди за управление — свободни. Той регулира дросела на 1700 оборота в минута; самолетът се разтресе, двигателят загъмжа. Бейли провери манометрите, магнитния генератор и витлото и насочи самолета към пистата. Задържа крака на спирачките, докато двигателят набере пълна мощност, след това ги отпусна и машината потегли рязко. Ускори плавно и Бейли скоро се издигна във въздуха отпуснал спокойно ръце върху уредите за управление. Прелетя над дърветата около пистата и стабилизира курса на седемстотин метра височина.

— Супер — отбеляза.

Той нагласи навигационните устройства и се насочи на изток към залива Чизапийк, докато Фаръл се свързваше с контролната кула на Балтимор.

Джокера спря на бензиностанцията и напълни резервоара на колата си. Плати бензина и си купи пакет бисквити и шест кутии кока-кола. Не продаваха алкохол, но в жабката имаше още половин бутилка „Феймъз Грауз“.

Той скри колата на същото място като предния следобед и отиде под големия кестен с бутилката. Пистолета остави под седалката, увит във вестник. Тревата беше мокра от утринната роса и той си постла палтото, за да седне. Погледна сградата на „Фаръл авиейшън“ с бинокъла. Отпред имаше две коли, но линкълнът на Фаръл не се

виждаше. Джокера се облегна на дървото и отвори бутилката, вдигна тост към сградата и отпи голяма глътка.

В стаята на Коул Хауард имаше електронен будилник и той го нагласи за осем, за да се обади веднага на жена си. Боб Сейнджър беше уредил да ги вземат в осем и половина. Когато будилникът иззвъня, Хауард се извъртя, изключи го и се пресегна към телефона. При първото набиране сбърка номера и събуди някакъв старец. Хауард отново набра и Лайза вдигна на четвъртото или петото позвъняване.

— Здравей, скъпа.

— Коул?

„Да, същият“ — помисли си Хауард. Колко мъже можеха да ѝ се обаждат рано сутрин и да я нарекат „скъпа“? Тя очевидно още му се сърдеше.

— Да, аз съм. Как са децата?

— Добре.

Това беше. Никакви въпроси, никаква загриженост, просто децата бяха добре, „затова ли ми досаждаш толкова рано?“.

— Станала ли си вече?

— Голф.

Отговори от по една дума. Лош знак.

— А? С кого ще играеш?

— С татко.

Това бяха две думи, но втората — не особено приятна за Хауард.

— Скъпа, извинявай.

Думите сами му се изплъзнаха, преди да успее да ги спре. Той изобщо не се чувстваше виновен за скарването им, но искаше да оправи нещата и единственият начин да го постигне бе като се извини.

— Няма за какво да се извиняваш — отвърна тя, което означаваше, че има.

— Добре, добре, просто исках да ти се обадя, за да знаеш, че съм пристигнал.

— Добре — измърмори тя, сякаш безопасността му беше последното, за което би си помислила. — Виж, в осем трябва да тръгвам, а ми остават още много неща за вършене. Знаеш ли кога ще се прибереш?

— Най-късно след две седмици.

Тя не възрази, не затаи дъх от ужас, просто каза „добре“ и затвори. „Ох — помисли си Хауард, — това вече са проблеми.“

Той се избърсна, взе си душ и слезе на рецепцията, където О'Донъл и Клътси вече чакаха.

— Ед каза да тръгваме без него, той щял да вземе втората кола — каза О'Донъл.

По пътя за Белия дом тримата мъже размениха някои общи приказки, тъй като не знаеха колко доверие могат да имат на шофьора. Показаха служебните си карти на пропуска и охраната провери имената им в един списък.

Боб Сейнджър вече ги чакаше в кабинета си и отново имаше цяла купчина компютърни разпечатки на бюрото. Поздрави ги, но не попита за Мълхоланд, затова Хауард предположи, че началникът от ФБР вече му се е обадил. Сейнджър ги заведе в подготвения специално за тях кабинет и ги запозна с една дебела секретарка на средна възраст на име Хелън, която щеше да ги обслужва. Тя беше весела и услужлива жена и вече им бе уредила пропуска за Белия дом, които те закачиха на джобовете на саката си.

Хауард огледа кабинета и прецени, че бюрата и телефоните изобщо няма да стигнат. Обърна се към Хелън, но тя го изпревари, като съобщи, че вече е минала през другите отдели на Белия дом и допълнителните мебели и апаратура ще бъдат изпратени още преди обяд. Хауард помоли да му покаже къде работят Анди Ким и Рик Палмър. Тя се усмихна широко и го заведе до една махагонова врата на подземния етаж.

— Веднъж прекарах осемнайсет месеца зад тази врата — съобщи тя. — Наричаме я Гробницата.

Хауард се усмихна:

— Разбирам те много добре. И аз съм прекарал няколко месеца в едно помещение, наречено Гробницата.

Тя го остави пред вратата и Хауард загледа как дебелият ѝ бедрасе търкат едно в друго, докато се отдалечаваше. Шумоленето на найлоновите ѝ чорапогачи продължи да се чува и след като тя зави зад ъгъла.

Хауард почука и влезе. Анди Ким седеше пред голям цветен монитор; Бони, с вързана на опашка коса, стоеше зад него. И двамата

изглеждаха изтощени като кучета и агентът осъзна, че явно не са спали предната нощ. В помещението бяха наблъскани бюра, имаше голяма бяла дъска, на която с червен и черен маркер бяха написани няколко реда на програмен език и някакви математически уравнения. Отляво се виждаха две малки походни легла. Семейство Ким бяха толкова погълнати от екрана, че усетиха присъствието на Хауард едва когато той застана зад тях.

— Коул! — възкликна Бони. — Здравей! Анди ми каза, че ще останеш тук за известно време.

Под очите ѝ имаше тъмни сенки и косата ѝ не беше толкова лъскава, колкото си я спомняше той. Съпругът ѝ очевидно беше уморен, повече отколкото при последната им среща.

Анди Ким се изправи и се ръкува с Хауард, но отбягна погледа му. Агентът се досети, че се притеснява, защото нещата не вървяха добре.

— Вие двамата спешно се нуждаете от един хубав сън — установи Хауард. Бони стисна раменете на съпруга си.

— Той не е спал от три дни — обяви.

— Сигурно греша някъде — въздъхна Анди, без да сваля очи от монитора. — Сигурно пропускам нещо.

Хауард не се сещаше какво да каже. Новината, че снайперистите планират да нанесат удара си през следващите две седмици, очевидно бе разстроила Анди, но агентът не искаше да прозвучи снизходително, ако му каже да не се тревожи.

— Започваме отначало — обясни Бони. — Проверихме всички ъгли и разстояния в модела, сега ще започнем да проверяваме всички места, на които трябва да се появи президентът.

— Ама аз съм сигурен, че всичко е вярно — възкликна Анди.

— Анди, не забравяй, че може целта на терористите да не е президентът. Може да не улучиш, въпреки че всичко е вярно. Опита ли с някоя от другите възможности? Принцът на Уелс например или британският министър-председател?

Анди вдигна поглед.

— И при тях не се получава, но аз съм сигурен, че целта им е президентът. Чувствам го. И ако успеят, грешката ще е само моя. Няма да го преживея, Коул. Наистина няма да мога.

Бони се усмихна нервно на Хауард, сякаш се извиняваше за реакцията на съпруга си.

— Ти какво ще правиш, Коул? — поинтересува се тя.

— Имаме следа към снайперистите и хората, които им помагат. Бюрото и Тайните служби работят заедно за залавянето им.

— Какви са шансовете? — попита рязко Анди.

Хауард вдигна рамене:

— Надяваме се.

— Каква е вероятността? — настоя Анди.

Хауард се усмихна напрегнато:

— Не знам, Анди. Не можеш да разглеждаш едно разследване като математично уравнение. Има прекалено много фактори, където играе немалка роля. Можем буквално да се сблъскаме с тях, могат да ги спрат за превишение на скоростта или някой от нашето хора да ги срещне случайно. Не мога да преценя каква е вероятността.

До монитора лежеше някаква разпечатка и Хауард я взе.

— Това е списък на мероприятията, на които ще присъства президентът през следващите две седмици — обясни Бони.

Хауард прегледа списъка. Повечето мероприятия бяха на Източното крайбрежие, но имаше и двудневно пътуване до Лос Анжелис и посещения в Далас и Чикаго.

— Далас — измърмори той, достатъчно силно, за да го чуят двамата корейци.

— Мислех, че се съсредоточаваме върху Източното крайбрежие — отбеляза Бони.

— Извинявай, просто разсъждавах на глас. Трудно е да не си помислиш за Далас, когато става дума за атентат срещу президент. Имаме обаче доказателства, които сочат Източното крайбрежие.

Той продължи да чете разпечатката. Президентът беше зает човек, нямаше съмнение в това, до двацет посещения на ден: срещи на закуска, речи на обяд, церемонии по откриване, разглеждане на фабрики, благотворителни мероприятия, спортни събития. Хауард се зачуди откъде намира време този човек, за да управлява страната.

— Нямах представа, че пътува толкова — призна той. — Май съм си го представял, че през повечето време седи в Овалния кабинет.

— Да, де да беше така — съгласи се Анди Ким. — Положението обаче е по-лошо, отколкото личи от списъка. — Той прокара ръка през

черната си коса. — Той няма само една програма за едно мероприятие. Да речем, че разглежда някоя фабрика. Може да посети още десетина обекта между това, да не споменаваме пътуването. И ние трябва да пуснем програмата за всяко място, на което ще спре. Да речем, че трябва да извърви стотина крачки от колата до входа на някой хотел. Трябва да вземем координатите му на всеки десет крачки и да ги прекараме през програмата. Това са десет изчисления само за една кратка разходка. Всеки път, когато се качва или слиза от лимузината, трябва да въвеждаме координатите му в програмата. Не можеш да си представиш колко е сложно.

— Всичко ще се нареди — намеси се окуражително Бони.

— Надявам се.

Вратата на помещението се отвори и вътре влезе мъж със спортен екип. Носеше сиви шорти, изтъркани маратонки и бял анцуг, мокър от пот; дишаше тежко. Анди Ким погледна новодошлия, после се обърна отново към компютъра. Спортният костюм се появи толкова неочаквано, че на Хауард му бяха необходими няколко секунди, за да познае президента на САЩ.

— Здравейте, момчета, реших да намина да проверя как върви нашият модел — поздрави той.

Гласът му с акцент от Средния запад нямаше как да бъде сбъркан след толкова хиляди репортажи по телевизията и радиото и Анди Ким се извърна изненадано. Зина от удивление и вдигна ръце от клавиатурата. Бони бе не по-малко изненадана.

Президентът затвори вратата и се приближи до семейство Ким. На врата му бе праметната малка кърпа и той избърса с нея челото си.

— Боб Сейнджър очаква големи успехи на този фронт — сподели той.

Протегна ръка и Анди Ким се втренчи в нея, сякаш беше зареден пистолет. Усети се, че трябва да я стисне едва когато Бони го сръга в раменете.

— Аз съм Анди Ким — представи се с треперещ глас; Бони отново го сръга. — А това е съпругата ми Бони.

Бони се ръкува с президента.

— Агент Бони Ким, ФБР — представи се сама, за да не си помисли първият мъж, че е дошла само за морална подкрепа на съпруга си.

— Радвам се да се запознаем, Бони. — Президентът се обърна към Хауард: — А вие сигурно сте агент Коул Хауард от Финикс?

Хауард кимна и политикът разтърси сърдечно ръката му; здраво стискане, доста по-продължително от нормалните ръкувания с президента, когато му се налага да поздрави стотици почитатели за колкото се може по-кратко време. Този жест показваше, че държавният мъж наистина се радва да се запознае с Хауард.

— Боб ми разказа за „Стартрек“. Страхотна работа, Коул. Страхотна.

Той се наведе и се втренчи в монитора. Изглеждаше по-слаб отколкото по телевизията и косата му бе сякаш по-тъмна. Хауард си спомни слуховете, че си я бил боядисал в сиво за президентската кампания, за да си придаде по-зрял вид, и неволно затърси да види черни корени на космите.

— И така, Анди, би ли ми демонстрирал как работи туй чудо? — помоли президентът.

Нервно в началото, но с нарастваща увереност, Анди Ким му показва как работи компютърният модел. Извади разположението на сградите на три мероприятия на президента и наложи положението на снайперистите върху тях. Президентът зададе няколко въпроса съвсем на място, които издаваха добри познания по компютри, и скоро програмистът разговаряше с него като с равен.

Накрая президентът се изправи и разкърши гръбнак, сякаш го болеше.

— Казвам ти, Анди, наистина съм впечатлен от това. Много е важно да покажем на тези терористи, че не могат да си разиграват коня, където си поискат. Не можем по никакъв начин да им позволим да диктуват условия. Саддам се опита в Кувейт и ние му показахме каква грешка допуска. Сега ще им докажем, че президентът на Съединените щати не се плаши толкова лесно.

— Не предвиждате да промените програмата си, нали, сър? — осведоми се Хауард.

Президентът го погледна право в очите:

— Нито на йота. Всеки израз на страх от наша страна ще бъде сметнат за успех от тяхна. Пред хора като Саддам Хюсеин човек не може да издава слабост. Ако при всяка заплаха се криех в Белия дом... е... никога нямаше да си покажа носа от него, нали?

— Вероятно, сър — съгласи се Хауард, но се съмняваше президентът някога да се е изправял пред противници като Карлос Чакала и Ирландската републиканска армия.

Президентът се усмихна:

— Е, момчета, трябва да вървя, но искам да знаете, че смятам, че вършите дяволски добра работа. Дяволски добра.

Той избърса отново чело с кърпата и излезе.

Анди Ким погледна жена си, сякаш не можеше да повярва какво се е случило току-що. Хауард се потърка по врата. Президентът, изглежда, изобщо не се впечатляваше от факта, че някои от най-жестоките световни терористи се опитват да го хванат на мушка.

Карлос и Мери Хенъси заслизаха заедно по стръмната ливада към сивкавосините води на залива Чизапийк. Небето над тях бе ясно и синьо и от изток подухваше свеж бриз, който разрошваше косите им и носеше аромат на море.

— Много добре си избрала къщата, Мери — похвали я Карлос. — Идеална е за целите ни.

— Имах голям избор. Пазарът на недвижима собственост в Мериленд е в застои, толкова много собственици предпочитат да дават под наем, вместо да продават.

Карлос кимна и поглади гъстите си черни мустаци.

— Великият американски капитализъм се препъва.

— Я, Илич! — направи се на изненадана Мери. — Не знаех, че толкова се интересуваш от политика.

Карлос присви очи и изгледа изпитателно жената до себе си. Смяташе Мери Хенъси за проникателна, интелигентна жена с много достойнства, но сарказмът ѝ често го изненадваше. Чувството ѝ за хумор беше типично английско, макар че говореше с ирландски акцент. Въпреки слуховете за него Карлос изобщо не се вълнуваше от политиката. По време на кариерата си бе служил на много господари от всички части на политическия спектър и никога не се беше смятал за свързан с една или друга кауза. Карлос беше бизнесмен, много просто, и винаги бе служил само на един политически цвят — зеления, цвета на парите.

— Ами ти, Мери Хенъси, доколко се интересуваш от политика?

Тя се намръщи, сякаш въпросът я е сварил неподготвена. Над главите им крещяха чайки, един малък самолет прелетя към „Бейбридж“.

— От политика ли? — измърмори тя сякаш сама на себе си. — Едно време се интересувах, предполагам. Сега не съм сигурна.

Стигнаха до края на ливадата и погледнаха към каменистия плаж отдолу. Отляво имаше дървено кейче, забито в брега като обвинителен пръст.

— Имаш ли семейство? — попита Карлос.

Познаваше Мери Хенъси почти от шест месеца, но за пръв път разговаряха за нещо друго, освен за операцията. Тя бе изградила твърда обвивка около себе си и той досега не беше успял да я пробие, но сега имаше чувството, че водата по някакъв начин събужда стари спомени у нея и я кара да отвори душата си.

— Имам син и дъщеря, и двамата са на двайсет и няколко — отвърна тъжно тя. — Отдавна не съм ги виждала.

Карлос кимна:

— Разбирам те. И аз отдавна не съм виждал жена си и децата.

Тя се обърна към него:

— Ти обаче ще се върнеш при децата си, Илич. Аз никога вече няма да видя моите. Никога. Има голяма разлика.

Тя продължи надолу, излезе на плажа. Носеше бяла ленена риза и бледозелени къси панталони и Карлос загледа фигурата ѝ с наслада. Трудно бе да повярва, че тази жена е майка на две деца, които вече са възрастни, прехвърлили двайсетте. Вече беше забелязал, че не носи сутиен; пък и не се налагаше. Карлос се усмихна при мисълта, че преценява Мери така, както Лъвъл бе гледал на Дина Рашид. Не че някога би опитал да вкара активистката от ИРА в леглото си. Тя бе красива, възбуждаща жена, но беше една от най-способните професионалистки в бранша и всяваше респект у всеки, с когото работеше. Освен това, помисли си Карлос, Магдалена щеше да го убие, ако научи за такава връзка. Или по-лошо.

Той последва Мери на плажа и скоро я настигна. Тя коленичи и вдигна един камък. Гърдите ѝ издуха ризата ѝ и Карлос ги загледа с възхита. Тя вдигна поглед, очите ѝ проблеснаха игриво и той разбра, че са го разкрили. Карлос поклати глава и продължи нататък; Мери се изправи и хвърли камъка.

— Винаги съпругът ми е бил този, който се занимаваше с политика в семейството — продължи тя. — Беше адвокат и съветник на ИРА. Твърдеше, че политиката била единственият начин за успех, че насилието раждало само ответна реакция. Това бяха пълни глупости, Илич, и в крайна сметка доведоха до смъртта му.

Карлос продължи покрай брега и Мери го последва.

— Тогава аз бях просто една съпруга и майка, но това се промени, когато протестантите убиха брат ми. Застреляха го пред очите на жена му и децата му на Коледа. И аз бях там, цялата бях в кръв.

— Брат ти в ИРА ли беше?

— Всички мъже в рода ми членуваха в ИРА. Нямахме друг избор. Знаеш как се отнасят палестинците към еврейските заселници на Западния бряг на Йордан. Точно така се отнасят католиците към протестантите в Северна Ирландия. Те нямат право да бъдат там, това е нашата страна. Протестантите контролират всичко в Северна Ирландия: заетостта, полицията, образованието, социалните служби. Католиците са по-долна класа хора.

— И вие със съпруга си се опитахте да го промените?

Мери се изравни с Карлос.

— Той се опитваше да убеди Върховния съвет на ИРА да преговаря с британското правителство. Вярваше, че Тачър, а после Мейджър били готови на отстъпки и искали да изтеглят войските си от острова.

— Говориш, сякаш не си споделяла мнението му.

Тя вдигна рязко поглед към него.

— Не, не го споделях. И не само аз. Когато Лиъм се опита да спре вълната на насилие, ние изпратихме свои хора в Англия.

Карлос не я прекъсна. В очите ѝ гореше онзи пламък, който бе виждал неведнъж у привържениците на различни каузи по света. Убеждение, че те и само те знаят кое е най-справедливо за човечеството. Убеждение, което я беше накарало дори да предаде съпруга си.

— Нещата се развиха зле, много зле — продължи тихо тя. — Един самолет с цивилни беше взривен. За отмъщение британското правителство заповяда да бъдат избити двайсетина от най-видните личности в организацията. Сред тях и съпругът ми.

Карлос спря удивен.

— Какво искаш да кажеш?

— Изпратиха САС срещу нас със заповед за трудни арести.

— Трудни арести?

— Другото име на убийство. Някои си бяха чисти засади, други бяха нагласени като нещастни случаи и самоубийства. Много са способни в убийствата хората от САС. Истински професионалисти. Съпругът ми бе застрелян в колата си. Полицията твърдеше, че било дело на протестантски екстремисти, същата група, която уби брат ми. — Тя вдигна ръка и избърса очи. — Те убиха мъжете, които обичах, Илич. Това е моят начин да им отмъстя.

Отмъщение, помисли си Карлос. Най-силният стимул, по-силен дори от парите. Тя казваше „мъжете“, не „мъжа“, забеляза той. Съмняваше се да е грешка на езика или да е имала предвид брат си, но предпочете да не любопитства.

— Ние ще успеем, Илич. Трябва.

Карлос кимна:

— Знам. Макар че, честно казано, Мери, имам известни тревоги. Толкова много неща могат да се провалят.

— Планът е перфектен. Ако нещо се провали обаче, можем да изчакаме и пак да пробваме. Основаната идея е добра, трябва само да ни се предостави възможност. Всичко е нагласено, но не е задължително да стане точно сега. Имаме екип, имаме екипировка.

— Отлагането би означавало нова тренировка.

— И какво? Пак ще тренираме. Спомни си, че ИРА за малко не уби Тачър на конгреса на Консервативната партия в Брайтън. Тогава съпругът ми каза, че те може всеки път да имат късмет, докато на нас ни стига да извадим късмет само веднъж.

— Имал е право, разбира се. След цялата тази подготовка обаче аз няма да мина през всичко втори път.

Мери го погледна лукаво:

— Сигурно ти липсват жената и децата, а?

Карлос знаеше, че е права.

— Отдавна не съм ги виждал. Точно затова толкова искам да успеем от първия път. Тогава семейството ми ще има отново собствен дом.

Мери подсмръкна:

— Точно това е разликата между нас. Ако успеем, ти ще имаш спокойно пристанище за семейството си. Аз обаче никога няма да мога да видя моето. Отдавна се крия, но то не е нищо в сравнение с онова, което ми предстои.

— Знам, знам.

Продължиха известно време в мълчание. Малкият самолет, който упражняваше кацане и излитане на летището „Бейбридж“, се издигна в небето и продължи на запад, откъдето беше дошъл, бръмчейки като разгневена оса.

— Станало ли е нещо между Львъл и Рашид? — попита накрая Мери.

— Станало ли? В какъв смисъл?

Мери се усмихна и го погледна като майка, която иска да покаже на детето си, че много добре знае каква беля е направило. Очите ѝ бяха сухи, но изглеждаха зачервени.

— Много добре знаеш в какъв смисъл.

Карлос се изкиска тихо:

— Американецът ѝ досаждаше и Дина се погрижи.

— Погрижила ли се е? Какво е направила? Той подвива опашка винаги, когато я види.

— Чукаха се.

Мери го погледна изненадано:

— Чукали са се и това го кара да бяга от нея като от дявола?

Карлос я погледна в очите:

— Както го описва тя, сеансът им отговаря напълно на определението „безопасен секс“. Но не и за него.

Карлос вече не можа да се сдържи и избухна в гръмогласен смях, показвайки неравните си, пожълтели зъби. Кикотът му отекна в залива, докато не се загуби сред крясъците на чайките.

Патрик Фаръл старши пристигна със синия си „Линкълн Континентал“ малко преди осем, почеса се по провисналия корем и се загледа в небето. Скоро след това започнаха да идват и механиците и Джокера чу тракане от вратите на хангарите. Дребни насекоми бръмчаха около главата му и той махна неохотно, за да ги пропъди. Звучаха като миниатюрни дъскорезници и след всяко, което прогонваше, идваха други две да го торМОЗЯТ.

Той вдигна бинокъла и заоглежда сградата на „Фаръл авиейшън“. През единия прозорец на долния етаж се виждаше как Фаръл говори по телефона прав до бюрото си. Над главата му се чу друго бръмчене, по-силно от това на противните насекоми. Джокера вдигна глава и през гъстите клони на дърветата забеляза приземяващ се малък самолет. Той проблесна над главата му, след това зави и се насочи към пистата, излизайки от полезрението на Джокера. Звукът на мотора се смени, когато пилотът дръпна дросела преди приземяването. Джокера отново вдигна бинокъла, Фаръл, все още със слушалка в ръка, надникна през прозореца, за да види самолета.

Летателният апарат пак излезе във видното поле на Джокера, стигна до края на пистата и се върна малко на заден ход по посока на един от хангарите. Джокера забеляза емблемата на „Фаръл авиейшън“ отстрани. Пилотът и помощникът му носеха слушалки и черни очила и не можеше да се определи дали са мъже или жени. Самолетът спря и те свалиха слушалките и слязоха. Бяха мъже, един висок и слаб, тъмнокос, и един дребен, с рошава червена коса. Когато се приближиха към сградата на „Фаръл авиейшън“, Джокера насочи бинокъла си към по-ниския от двамата. Затаи дъх — това беше Матю Бейли, ухилен и размахващ слушалките във въздуха, сякаш нямаше никакви грижи на света.

Когато Мери Хенъси и Карлос влязоха в кухнята, телефонът зазвъня. Мери вдигна, докато Карлос ровеше в хладилника в търсене на храна. Намери пица и отхапа голямо парче; докато дъвчеше, забеляза, че Мери се мръщи. Тя се съгласи със събеседника си от другата страна на линията и махна на Карлос да ѝ подаде нещо за писане. Той взе една химикалка и ѝ я подаде. Мери записа някакъв адрес в полето на заглавната страница на „Балтимор Сън“ и затвори.

— Някакви проблеми? — попита Карлос с пълна уста.

— Не знам — отвърна тя и откъсна ъгълчето на вестника. — Някой искал да говори с мен. Веднага.

— Идвам с теб.

— Не — спря го Мери. — Трябва да съм сама.

Секретарката на Роланд Хартман позвъни по уредбата за вътрешно оповестяване, за да съобщи, че някакъв агент от Тайните служби искал да говори с него. Момичето беше ново и явно се впечатляваше от посетителя, но Хартман отдавна бе свикнал с мъжете, отговорни за сигурността на президента. Преди да се премести в Балтимор, беше работил в хотели в Лос Анжелис, Чикаго, Детройт и Бостън и процедурата винаги бе една и съща. Беше прочел в „Балтимор Сън“ за предстоящото посещение на президента в града и знаеше, че Тайните служби ще му искат списък на гостите и служителите на хотела. Той каза на секретарката да пусне посетителя.

Гостът беше около двайсетте, със спортно телосложение, къса коса и тъмен костюм като всичките си колеги. Усмихна се, показвайки безупречни бели зъби и розови венци, и показа служебната си карта. Казваше се Тод Отърман и когато седна, внимателно оправи гънките на панталона си. Започна да обяснява за президентското посещение в Балтимор, но Хартман вдигна ръка, за да го прекъсне.

— Знам процедурата, агент Отърман. Искате списък на гостите, за да го сравните с вашия списък на съмнителните лица, нали?

Отърман кимна, доволен, че управителят на хотела знае какво се иска от него.

— Три дни преди посещението и един след това, нали?

— Точно така — потвърди Отърман.

Докато Хартман говореше със секретарката си по комуникационната система, агентът извади един плик от джоба на самото си.

Хартман приключи с инструктажа на секретарката.

— Можете да вземете списъка от рецепцията, на разпечатка и на дискета.

— Де да бяха всички управители на хотели толкова делови като вас, господин Хартман.

Агентът извади седем цветни снимки от плика и ги подаде на управителя.

— И още нещо. Бихте ли ми казали дали познавате тези хора?

Хартман прегледа снимките. Имаше добра памет за имена и лица, важно качество за работещ в хотелиерството. Горната снимка беше на хубава руса жена, следваше друга, на същата жена, но с тъмна коса, три на млади мъже, една на мъж с голо теме и буйни мустаци и една на млада жена с остри черти и дълга, тъмна къдрава коса. Хартман отдели по няколко секунди на всяко лице. Никога не ги беше виждал преди. Той поклати глава и върна снимките на агента.

— Съжалявам, не съм ги виждал.

— Сигурен ли сте?

— Напълно — отвърна хладно управителят.

Въпреки цялото си желание да помогне той никак не обичаше да оспорват професионалните му качества.

Отърман стана, стисна ръката му, благодари за помощта и се върна на рецепцията, където младо момиче с блестящи шини на зъбите и черна табелка с името „Шийна“ му подаде един плик. Агентът погледна вътре и намери дискета и разпечатка. Той благодари на момичето и му показа снимките.

— Е, Шийна, да сте виждали тези хора?

— Сред гостите, ли имате предвид?

Шините проблеснаха на светлината на лампите.

— Сред гостите, сред посетителите на ресторанта, на улицата, където и да било.

Тя заразглежда снимките с присвити очи и Отърман се запита дали няма нужда от очила. Тя вдигна снимката на Мери Хенъси. Тази, на която беше изрусена.

— Изглежда ми позната — каза с несигурен глас. — Нека попитаме Арт.

Тя отиде при един тантурест младеж с черен костюм и двамата започнаха да се взират в снимката на жената. Младежът се приближи и се представи като Арт Линдър, помощник-администратор.

— Мисля, че това е госпожа Симънс. От Лондон. Беше отседнала при нас миналата седмица за два дни. — Той вдигна снимката, на която жената беше изрусена. — Изглеждаше руса, но корените ѝ тъмнееха. Страхотна мадама... за тази възраст.

Отърман не можеше да повярва на късмета си.

— Бихте ли ми дали данните ѝ. Регистрационна карта, кредитна карта, списък на телефонните разговори, които е провела, такива неща?

— Без проблем. Какво е направила?

— Това е секретна информация — отвърна Отърман, който не искаше да признае, че не му е известно.

Както останалите агенти, събиращи информация за клиентите на хотелите в града, той знаеше само, че откриването на четиримата мъже и двете жени е от изключителна важност.

Матю Бейли и Патрик Фаръл стояха пред сградата на „Фаръл авиейшън“ почти половин час, говориха оживено, а Джокера ги наблюдаваше с бинокъла. По едно време Фаръл даде нещо на Бейли, но Джокера не успя да види какво. Накрая червенокосият върна на пилота слушалките и двамата мъже се разделиха.

Джокера се изправи и изтича при колата си. Качи се и смъкна прозорците, за да чуе, когато Бейли идва от летището. Долови бръмченето на колата му и го последва. Ирландецът караше тъмносин автомобил, напълно безличен в предобедното движение, затова се наложи Джокера да кара по-близо зад него, отколкото му се искаше. Бейли се насочи към Балтимор, после зави на изток към залива Чизапийк. Джокера продължи през цялото време след него, като постоянно сменяше платното и разстоянието между колите с надеждата да не го забележат. Сърцето му биеше силно, ръцете му се потяха на кормилото. Искеше му се да си пийне, но знаеше, че не е разумно да надига бутилката, докато кара с осемдесет километра в час. Човек никога не знае дали съседната кола не е полицейска.

Мери спря до червения джип и изключи двигателя. Разтърка слепоочията си и огледа мотела. Беше на „Бест уестърн“ и се намираше близо до шосе 40 — тих, безличен и идеално място за клопка. Тя имаше доверие на човека, който ѝ се обади, би му поверила дори живота си, но това не разсейваше подозренията ѝ. Тя огледа колите на паркинга, търсейки някоя, която да прилича на автомобила

на агент под прикритие. Знаеше, че нищо няма да забележи. Ако това бе клопка, можеха да са се скрили толкова добре, че тя дори да не разбере, откъде е дошъл куршумът. Сърцето ѝ заби силно, дланите ѝ се изпотиха върху волана. Тя се опита да се успокои.

— Всичко е наред — прошепна сама на себе си. — Всичко е наред.

Прииска ѝ се да запали отново двигателя ѝ да отпътува, но ако наистина имаше опасност от провал на операцията, тя трябваше да знае. Нейният човек в Ню Йорк твърдеше, че тази среща била жизненоважна за успеха на плана ѝ и това ѝ беше достатъчно. Чантичката ѝ лежеше на седалката до нея и тя я отвори само толкова, колкото да се увери, че пистолетът е там и че предпазителят е вдигнат. Чувстваше се като мишка, обикаляща около капан със сирене за примамка, която знае рисковете, но въпреки това иска да докопа лакомството. Устата ѝ беше пресъхнала и тя преглътна. Отново огледа паркинга. Не видя нищо подозрително. Мери взе чантичката си. Ако искаха да я убият, щяха да я изчакат да слезе от колата, за да са сигурни, че тя е целта им. Ако бяха американците, щяха да използват отряд за бързо реагиране с телескопични мерници, ако бяха от САС, щяха да имат пистолети и да се опитат да се приближат повече. И в двата случая резултатът щеше да е същият — кръв на асфалта. Нейната кръв. Тя потрепери и посегна към дръжката на вратата. Отвори я и слезе. Някакъв шум отдясно я накара да потръпне, но той идваше от някакво дете, което тупкаше топката си в един червен камион. Майката го извика от вратата на една стая и то взе играчката си и се затича към нея със смях.

Мери въздъхна облекчено и затръшна вратата на колата. Звукът проехтя на паркинга като капака на ешафод. Майката плесна леко детето си по дупето и го вкара в стаята. Мери си пое дълбоко въздух и тръгна през бетонната площадка към двуетажния корпус със стаите. Номер 27, така ѝ бяха казали. Стаята се намираше на приземния етаж и завесите ѝ бяха спуснати. Една камериерка буташе количка с кърпи и материали за почистване, колелата скърцаха болезнено. Мери спря пред вратата на стаята. Огледа се наляво и надясно, после бръкна в чантичката си. Докосването на студения метал ѝ вдъхваше сигурност. Тя почука и установи, че вратата е отворена. Бутна я с длан.

— Ехо?

Никой не отговори, но отвътре се чуваше шум от течаща вода. Тя протегна ръка навътре и заопипва за ключа на лампата. Намери го, но когато го натисна, не стана нищо. Крушката или беше счупена, или развинтена.

Тя надникна в мрака. Стисна по-силно пистолета и влезе. Вратата на банята беше затворена, но отдолу се процеждаше ивица светлина и душът шуртеше с пълна сила. Мери затвори внимателно вратата след себе си.

— Махни си ръката от чантата — заповяда женски глас. — И ако извадиш пистолет, ще стрелям.

Гласът звучеше спокойно и Мери се подчини бавно, вдигна ръце над главата си.

— Обърни се и опри ръце на стената — нареди гласът.

Мери се подчини, проклинайки се наум за глупостта си. Не биваше да идва сама, не трябваше да влиза в тъмната стая, не трябваше да се хваща на най-старата учебникарска клопка. Тя затвори очи и си пое дълбоко дъх, докато една ръка я опипваше умело за оръжие. Усети я да се пъха в чантичката и да изважда пистолета, после чу как той пада върху леглото. Ръката се върна в чантата ѝ и Мери премести тежестта от ръцете си. Преди да успее да направи каквото и да било, в гърба ѝ се заби дулото на пистолет.

— Дори не си и помисляй — предупреди спокойно гласът.

Мери отвори очи и погледна надолу. Забеляза как една ръка с лакирани в червено нокти изважда портфейла ѝ, след това дулото на пистолета се отдалечи от гърба ѝ. Жената се отдръпна и Мери си даде сметка, че преглежда кредитните ѝ карти за идентификация.

— Хубави са — отбеляза непознатата. — Много хубави.

Мери усети, че устата ѝ е пресъхнала и преглътна.

— Ти ли си Кели Армстронг? — попита.

— Да. И въпреки имената на тези карти, ти си Мери Хенъси. Търся те от известно време.

Мери се намръщи. Ако беше попаднала в някакъв сценарий на ФБР, стаята щеше да гъмжи от въоръжени агенти, ако беше клопка на САС, вече да лежи мъртва на пода. Тя чу как жената се отдалечава в другия край на стаята. Мери обърна бързо глава и забеляза, че Кели наднича зад завесите. Имаше вид на телевизионна водеща, с безупречно сресана коса и остри черти. Носеше черно сако и пола,

която показваше дългите ѝ, загорели крака, и държеше голям пистолет в дясната си ръка. Портфейлът на Мери беше в лявата. Кели се обърна и Мери отново заби поглед в стената.

— Сама ли си? — попита Кели.

— Нали така искаше.

— Можеш да се обърнеш.

Кели остави портфейла на леглото и запали една малка лампа.

Мери се отдалечи от стената и се обърна с лице към по-младата жена.

— За какво е всичко това? — попита. — Казаха ми, че си искала да ме видиш, че си имала информация за мен. Защо е цялата тази тайнственост?

Кели се усмихна:

— Ти си много опасна жена, Мери. Трябваше да се уверя, че няма да ме застреляш.

— Какво искаш? Да не си дошла да ме предадеш, това ли е?

Кели се засмя тихо. Бръкна в джоба на самото си и извади малък кожен портфейл. Хвърли го на леглото до пистолета. Мери посегна и за миг си помисли дали да не хване оръжието. Вдигна очи и забеляза, че Кели я наблюдава внимателно. Взе портфейла и го отвори. Видя служебната карта от ФБР и затаи дъх.

— Знам за атентата — каза тихо Кели.

Мери зина от изненада. Погледна към вратата в очакване всеки момент през нея да нахълтат дузина въоръжени до зъби агенти, но тя остана затворена.

— Не знам какви игрички играеш, но стига празни приказки, става ли? Мислех, че искаш да говорим.

Кели остави пистолета си на нощната масичка.

— Да, така е, Мери. И искам да помогна.

Тя отиде при едно кресло и седна, кръстоса крака като секретарка, готова да записва каквото диктува шефът ѝ.

Мери погледна пистолета на леглото, после Кели.

— Коя си ти? — попита.

Кели вдигна вежди:

— Кели Армстронг, специален агент от федералното бюро за разследване.

— И? — подкани я Мери, усещайки, че това не е всичко.

— И дъщеря на Колм О’Моли.

На Мери изведнъж ѝ стана ясно.

— Колм О’Моли? — повтори.

— Не ти ли казаха? Не ти ли обясниха, че Фъргъс ми е чичо?

Мери поклати глава:

— Не, не ми казаха. — Седна на ръба на леглото. — Но си американка.

— Сега да. Родителите ми се разведоха, когато бях дете.

Мери вдигна рязко глава.

— Знам, знам, католиците не се развеждат. Майка ми беше американка, върна се в Щатите и се разведе с него тук. Не си го спомням оттогава, но по-късно, като ученичка често прекарвах времето си с него. Между тях нещата никога не се оправиха, тя дори не позволи да го покания на сватбата си. — Кели се намръщи мрачно. — Не успя обаче да ме спре да не отида на погребението му.

Тя вдигна ръка, сякаш да отметне някой кичур от русата си коса зад ухото си, но потърка бузата си и Мери забеляза, че едва съдържа сълзите.

— Съпругът ми също бе убит — каза тихо тя.

Кели я изгледа раздразнено:

— Знам. Мислиш ли, че ако не ми беше известно, щях да седя и да разговарям с теб така? — Гневът ѝ отмина толкова бързо, колкото се беше появил. — Съжалявам.

Мери не каза нищо и двете жени останаха в мълчание, свързани с неизказани спомени.

— Как можаха да го направят? — попита накрая Кели. — Как можаха да ги избият така?

— САС имат една поговорка. „Лошите игри се играят по лоши правила.“

— Това не ги оправдава. Дори не го обяснява. Те застреляха баща ми като животно.

— Знам.

— Като животно — повтори Кели; вдигна рязко поглед. — Искам да помогна, Мери.

Гласът ѝ звучеше остро като трошенето на стъкло.

— Не знаеш какво приказваш. Дори нямаш представа какво планираме.

Кели изсумтя леко:

— Ще останеш изненадана от това, което знам. Знам, че планирате атентат с трима снайпери, единият от които ще е на повече от миля от целта. Знам, че двама от стрелците са бивши „тюлени“: Рич Лъвъл и Лу Шолен и че сте организирали пълна тренировка в Аризона за калибриране на оръжията. И знам, че ударът трябва да бъде извършен в рамките на идните две седмици.

Мери седеше като втрещена. Кели се усмихна мрачно:

— Не знам само кого смятате да убиете.

— Боже мили — прошепна Мери.

— Е?

— Боже мили — повтори по-възрастната жена. — И на ФБР ли е известно всичко това?

Кели вдигна рамене:

— Някои неща. Знаят, че Лъвъл и Шолен са снайперистите, но засега нямат представа за връзката с ИРА.

— Известно ли им е кой друг е замесен?

Кели поклати глава:

— Само „тюлените“.

— Как разбра, че съм замесена?

— Някой с ирландски акцент беше наел една от колите, използвани в пустинята. Това ме наведе на една мисъл и показах снимките на чичо си. Той те позна.

— ФБР обаче не знае, че съм замесена, нали?

— Още не. Но използват компютри за проясняване на снимките, така че предполагам, че е въпрос на време. И така, кой е целта.

Мери поклати глава, сякаш да проясни съзнанието си.

— Снимки ли? — Изведнъж всичко й стана ясно. — Самолетът. Сигурно е от самолета.

— Имали са камера — обясни Кели, — всичко е заснето.

Мери погледна часовника си, после агентката.

— И искаш да помогнеш, така ли? След като знаеш всичко?

— Ако целта е този, за когото предполагам, да, ще помогна.

Искам да ударя британците, както те удариха мен.

Тя се вгледа в Мери с настойчивост, граничеща с фанатизъм.

Мери кимна бавно:

— Министър-председателят.

Кели дълбоко въздъхна.

— Знаех си. — Тя стана и се приближи до Мери. — С вас съм. Отдавна чакам такава възможност.

Рич Львъл седеше на леглото си, до него бе постлан найлон, за да не се нацапа юрганът от маслото на пушката „Барет“. Бившият „тюлен“ разглобяваше, почистваше и смазваше оръжието всеки ден, независимо дали е стрелял с него. Бавно и последователно той провери цевта и разглоби пушката на трите ѝ основни части: дулна част, включваща цевта и оптичния мерник; ударен механизъм и прикладна част, включваща спусъка. Вдигна дулната част и провери дали пружините на цевта не са разтегнати и дали възвратният механизъм е в добро състояние. Стоперът на цевта беше стегнат, също механизмът за закрепване на мерника, както бяха нагласени по време на тренировката в Аризона. Той внимателно остави дулната част върху найлона и взе ударния механизъм. Увери се, че изхвърлячът на гилзите е под нужното напрежение и пружината му не е износена или повредена. Докато ръцете му извършваха тези дейности, повтаряни хиляди пъти, съзнанието му се почистваше. Чистенето на оръжието бе като медитация за Львъл, довеждаше го до душевен мир, който иначе рядко постигаше. Той освободи ударника и го огледа за някакви драскотини. Нямаше никакви. Както и предния ден, както нямаше да има и на следващия. Той обаче проверяваше ежедневно. Львъл погледна иглата на ударника, увери се, че не е счупена или повредена, след това огледа дупката ѝ за ръжда. Нямаше никаква.

Той провери ступора на ударника и лостчето на чукчето и остави ударния механизъм върху найлона.

Накрая провери прикладната част, дръпна носача на ударника и се увери, че главната пружина се движи свободно и че спусковият механизъм е в добро състояние.

След като се увери, че всичко е наред, той монтира на шомпола четка, потопи я в почистваща течност, вкара я в цевта откъм зарядната камера и я прекара шест пъти в двете посоки. Разопакова набор малки парцалчета и започна да ги прекарва едно по едно през цевта, докато не започнаха да излизат чисти. Мръсните смачка и хвърли в кошчето. С друго парцалче почисти всички части на дулната част, които бяха

влезли в контакт с почистващата течност. Извади шишенце смазка, напои едно парцалче и го прекара през цевта. Вдигна я на нивото на очите и провери финия слой от вътрешната страна. Доволен, напои друго парцалче и обилно смаза ударника и носача му, след това леко смаза всички метални повърхности.

Когато всички части заблестяха от смазката, той сглоби пушката с отмерени движения. Стана, приближи се до прозореца, вдигна оръжието на рамото си и погледна през мерника. Фокусира мерната мрежа. Прицели се в основата на един малък храст и допря пръст до спусъка. Държеше оръжието абсолютно неподвижно въпреки тежестта му. Лъвъл нямаше никакво намерение да натиска спусъка, без да е заредил — имаше опасност да повреди иглата на ударника. Той премести бавно пушката, дишайки отмерено и бавно. При стрелбата дишането имаше най-голямо значение за точността и той го тренираше повече от самото стреляне. Той прихвана пътя в мерника и започна да го следи бавно към главното шосе. Нещо синьо изпълни видното му поле и след малко в мерника се показа лицето на Матю Бейли. Лъвъл се усмихна и бавно започна да следи ирландеца, държейки кръстчето на мерника точно на челото му. Инстинктивно пръстът на спусъка се напрегна още и той започна да диша по-леко, едва мърдайки гърди. Концентрира се напълно върху Бейли и когато се увери, че се е прицелил достатъчно точно, задържа дъх и си представи, че натиска спусъка и куршумът излита от цевта с повече от хиляда километра в час.

— Бум — прошепна той.

Лъвъл свали оръжието. През прозореца видя как Бейли спира пред къщата. Мерна нещо цветно с периферното си зрение и присви очи. Някаква кола се приближаваше бавно по пътя. Лъвъл отново вдигна пушката и затвори лявото си око. Насочи мерника към лицето на шофьора. Очите му бяха разширени и сълзящи, бузите му — нашарени от пукнати капиляри като на стар пияница. Движеше устни, сякаш дъвчеше, и по челото му личаха дълбоки бръчки. Непознатият явно наблюдаваше Бейли.

Лъвъл остави пушката върху найлона и слезе на долния етаж. Карлос и Дина седяха на дългата чамова маса в кухнята. Дина тъкмо наливаше чай от един глинен чайник. Вдигна поглед при влизането на Лъвъл.

— Искаш ли чай? — попита.

Ухили се злобно на Лъвъл и облиза устни; очите ѝ сякаш го пронизваха с поглед. Доставяше ѝ голямо удоволствие да го поставя в неудобно положение.

— Бейли току-що дойде. Някой го следи — обяви той.

— Кой? — поинтересува се Карлос.

— Някакъв мъж, колата му изглежда като наета. Не е ченге, това е сигурно. И не прилича на никой агент от ФБР, който съм виждал.

Карлос се изправи. Дина застина с чайник в ръка.

— Къде е Шолен? — попита Карлос.

— На терасата — отвърна Дина.

Карлос се обърна към Лъвъл:

— Извикай го. Къде е онзи човек?

— В началото на пътя за насам.

— Вие двамата ще се промъкнете зад него.

Карлос отвори един висок чамов шкаф, извади голям пистолет и го подаде на Лъвъл.

Вратата се отвори и в кухнята влезе Бейли със синя брезентова торба през рамо. Веднага забеляза изненадата, изписана на лицата им.

— Какво? Какво има?

— Проследили са те — съобщи му презрително Дина.

— Какво?

Лъвъл изтича на терасата. Карлос се обърна към ирландеца:

— Излез пак, започни да се разхождаш напред-назад, сякаш чакаш нещо.

Бейли остави брезентовата торба.

— Къде е Мери? — попита.

— Няма я — тросна се Карлос. — Излизай сега.

Лъвъл и Шолен дойдоха от терасата и изтичаха през задната врата, откъм залива.

— Дина, отивай с Матю — нареди Карлос. — Привлечете вниманието на онзи негодник.

Дина кимна и излезе.

— Какво става, Карлос? — попита Шолен.

— Скоро ще разберем.

Джокера потропваше по кормилото и дъвчеше усърдно дъвката си. Матю Бейли беше извадил торбата си от колата и бе влязъл в къщата. Той огледа постройката колкото можеше с бинокъла. Сега не знаеше какво да прави. Едно беше сигурно — не можеше да остане дълго на пътя, не и посред бял ден. Бейли излезе на ливадата. Погледна часовника си и започна да крачи бавно до колата си.

— Хайде, момче, какво си намислил? — промърмори Джокера.

От къщата излезе слаба тъмнокоса жена и Бейли се обърна към нея. Джокера забеляза, че устните на ирландеца се мърдат. Насочи бинокъла към жената, огледа я от кръста нагоре — малки гърди и мургаво лице, дълга тъмна коса. Той свали бинокъла и избърса чело с ръка. Беше изключил климатичната инсталация, докато наблюдаваше къщата, и температурата се беше вдигнала. Прозорците на колата бяха затворени и той ги спусна. Забеляза, че жената е сложила ръка на рамото на Бейли, и отново вдигна бинокъла. Жената казваше нещо, но той не можеше да разчете по устните ѝ какво. Щеше му се да разполага с подслушвателните устройства, които използваше в САС. С тяхна помощ можеше да чуе шепот от повече от двеста метра.

Бейли ѝ отговори, лицето му изглеждаше загрижено, явно нещо го тревожеше. Джокера се опита да прочете думите по устните му. Беше толкова съсредоточен върху ирландеца, че забеляза пистолета едва когато усети допира на студения метал върху бузата си.

— Не мърдай — нареди глас с мек американски акцент.

Джокера продължи да държи бинокъла пред очите си, умът му заработи трескаво. От дясната страна на колата се появи втори мъж. Пресегна се и взе ключовете.

— Свали бинокъла — нареди първият — и си сложи ръцете на кормилото.

Джокера се подчини.

— Какво има? — попита.

— Британец ли си? — осведоми се мъжът с ключовете.

Джокера усети, че му се отваря шанс.

— Турист съм. Загубих се.

Пистолетът притисна силно гърлото му.

— С бинокъл? — обади се мъжът отдясно. — Я не ни баламосвай.

Доколкото можеше да прецени Джокера, оръжието им беше само едно. Ако се намираше навън, това щеше да е голямата им грешка, можеше да им отнеме пистолета, но тук разполагаше с прекалено малко пространство, затова не му оставаше друго, освен да чака. Ако нападателят останеше на такова близко разстояние и след като Джокера слезе от колата, той бе сигурен, че може да го надвие.

— Добре — каза мъжът отдясно. — Дръж си ръцете на кормилото, докато отворя вратата. Ако мръднеш, си мъртъв.

— Никъде няма да мърдам, ще си седя мирно — успокои го Джокера и задъвка дъвката си, опитвайки се да си придаде небрежен вид.

Вратата на колата изщрака и се отвори. Пистолетът още натискаше гърлото му и Джокера започна да обмисля варианта да блъсне вратата в нападателя и да грабне оръжието. Отказа се. Почувства как пистолетът се отдалечава и нападателят се отдръпна, за да отвори вратата докрай. Оръжието на Джокера беше под съседната седалка, но той осъзнаваше, че няма никакъв шанс да го използва. Трябваше да действа, щом излезе от колата. Двама мъже само с един пистолет. Беше се справял и в много по-тежки ситуации.

Мъжът от дясната страна отвори другата врата. Наведе се и Джокера се обърна да го види какво прави. В последния момент си даде сметка, че допуска грешка, но беше прекалено късно. Ръкохватката на пистолета го удари по слепоочието и всичко пред очите му стана черно.

Коул Хауард не спираше да се впечатлява от Хелън. Още преди десет в кабинета бяха донесени чисто нови бюра и шкафове, а по-късно техници инсталираха телефони за цялата армия. Монтираха и контролно табло на едно от бюрата. Разговорите можеха да се пренасочват от таблото или да се поемат от отделните апарати. От Вашингтон пристигнаха още шестима агенти на ФБР и Ханк О'Донъл ги инструктира, преди да седнат зад телефоните.

Една лампичка на контролното табло на Хелън светна и тя се обади. Хауард и Мълхоланд стояха пред една бяла дъска и скицираха програмата на президента като серия правоъгълници с различен цвят в зависимост от нивото на риска: черен за срещите в затворени

помещения, където никой снайперист не можеше да го достигне; зелен за местата, където щеше да е в движение и нямаше да представлява добра мишена; и червен за проявите, при които щеше да бъде особено уязвим.

— Ед, за теб е — обади се секретарката.

— Ще го поема оттук, Хелън — извика Мълхоланд и махна към най-близкия апарат.

Телефонът избръмча веднъж и той вдигна слушалката. Послуша няколко секунди, ухили се, каза няколко думи и затвори. Обърна се с грейнало лице към Хауард, по кожата му се появиха дълбоки бръчки.

— Докладваха ми от управлението в Балтимор. Мери Хенъси била отседнала в един хотел преди два дни. Идентифицирана е със сигурност, след малко ще получим подробностите за кредитната ѝ карта.

Хауард размаха победоносно юмрук:

— Да.

— На вярна следа сме, Коул, няма съмнение. И се приближаваме още повече.

Джокера дойде в съзнание постепенно, сякаш морските вълни го изхвърляха на някой пустинен плаж, но всеки път, когато умът му се избистряше, подводните течения на мрака го потопяваха отново в кошмарите с пистолети, ножове и предсмъртни агонии. Усещаше болката, независимо дали беше в съзнание или не, тъпа болка зад дясното ухо и изгарящо щипане на китките, сякаш някой ги режеше с изтъпен трион.

През периодите, когато беше в съзнание, той отваряше очи и виждаше върховете на обувките си на пода, неподвижни, сякаш бяха на мъртвец. Намираще се на някакво тъмно и горещо място с метални тръби на тавана и дървена облицовка на стените. Болката в китките му стана по-остра, сякаш го пробождаха с нагорещени игли. Раменете го боляха и той се чувстваше, сякаш ръцете му са изтръгнати от ставите; после тъмните течения отново го повличаха и той започваше да сънува мургава жена с дълъг, остър нож и свиреп поглед, отрязваща парчета месо с ехиден кикот. По някое време той отвори очи и я видя пред себе си, с лице на сантиметри от неговото и жестока усмивка, да говори

нещо, но не можа да я чуе заради бученето в ушите си. Пак припадна и следващия път, когато отвори очи, нея вече я нямаше и той бе отново сам с болката си.

Чувстваше ръцете си като две парчета месо, безчувствени в средата и със силна, непоносима болка в двата края. Той вдигна глава и от движението започна да му се повдига, опита се да се съсредоточи върху ръцете си, които бяха опънати над главата му. Китките му бяха завързани с блестяща стоманена верига, опръскана с кръв, увита около една метална тръба, преминаваща по дължината на тавана. Той висеше с цялата си тежест на нея и веригата се впиваше дълбоко в плътта на китките му. Джокера се опита да поеме част от тежестта с краката си и ги изпъна, но едва успя да докосне пода с пръсти. Още беше замаян и усилието му дойде в повече — той се залюля напред и болката го накара да изстене.

Времето сякаш беше спряло. Главата му пулсираше в ритъма на сърцето, веригата около китките сякаш стържеше костите му и той имаше чувството, че ръцете му всеки момент ще изскочат от раменните стави. Устата му бе пресъхнала и гърлото му се беше подуло толкова, че едва дишаше. Той присви очи, погледна веригата и установи, че е заключена с малък катинар. Друг, по-голям, я държеше за тръбата. Той можеше да отваря катинари, но ръцете му бяха толкова зле, че нямаше как да го направи.

Той отново се опита да се задържи на пръстите на краката си, да облекчи малко ръце, но отново не успя и се залюля; болката в китките му стана сто пъти по-силна. Нямаше как да прецени колко време е минало, но отнякъде зад него проникваше слънчева светлина, което му показваше, че още не се е стъмнило.

Отдясно имаше стълбище, водещо нагоре към някаква врата. В основата му се виждаше работна маса с различни инструменти: пила, набор отвертки, трион, лозарски ножици, клещи за ламарина. Имаше бурканче със сол и дървена подставка за прибори, от която се показваха пластмасовите дръжки на комплект ножове. Джокера имаше лошо предчувствие за ножовете и солта.

Ризата му се беше наквасила от пот и той чувстваше как по краката му се стичат струйки. Вратата над стълбите се отвори и на светлината отгоре се очерта тъмен силует. Силуетът се пресегна за ключа на лампата и помещението се окъпа във флуоресцентна

светлина. Джокера присви очи и се опита да фокусира силуета. Отгоре се чу тропане на обувки и на вратата се показаха още двама души. Джокера чу мъжки гласове и прегракнал смях и в следващия момент тя стоеше пред него. Мери Хенъси. Косата ѝ бе изрусена и леко накъдрена, но иначе от последната им среща се беше променила съвсем малко.

— Познавам те — рече тихо тя.

Джокера се опита да проговори, но гърлото му бе прекалено пресъхнало, за да издаде звук. Той се закашля и усети вкуса на кръв в устата си.

Тя се обърна към двамата мъже зад себе си.

— Господа, запознайте се със сержант Майк Крамър от Специалния военновъздушен полк. Наемен убиец на британското правителство.

Джокера поклати глава, но от движението му се зави свят и зрението му се замъгли. Той изстена и се опита да оближе сухите си устни. Единият от мъжете, с голо теме и рунтави мустаци, заговори.

— Сигурна ли си? — попита той Хенъси.

Акцентът му напомняше за човек от Близкия изток.

— О, да. Съвсем сигурна.

Тя се обърна към Джокера и го хвана за ризата. Задърпа я и я скъса, така че да оголи гърдите и корема му, кожата му заблестя на светлината. Тя отстъпи назад, за да могат двамата мъже да видят дебелия, изпъкнал белег, преминаващ през корема му до слабините. Бавно, едва ли не нежно, прокара пръст по дължината му, до мястото, където се скриваше под дънките. Джокера усети как коремните му мускули се свиват.

— Виждам, че и сержант Крамър си спомня — отбеляза тихо тя.

Полковникът подреждаше бюрото си, преди да си тръгне за вкъщи, прибра секретните документи в недосягаемия вграден в стената сейф зад бюрото си и подписа един куп преписки и заявки с писалката си. Административната работа бе най-досадното в професията му, но той знаеше, че на бюрократичното поле са се провалили повече кариери, отколкото на бойното. Подхождаше към административните си задължения по същия начин, както към военните операции —

разузнаваше за засади, търсеше местности, от които да извлече полза и винаги поглеждаше зад гърба си за изненади.

Телефонът му иззвъня и той вдигна слушалката, докато четеше доклада за наскорошно учение на Брекън Бийкънс. Гласът от другата страна бе с типичен акцент от висшата английска класа, учтив, но леко отегчен. Той се извини на полковника за безпокойството, въпреки че вестите, които имаше, бяха изключително важни.

— Имаме контакт — обяви гласът.

Полковникът взе писалката си.

— Къде? — попита.

— Една къща на залива Чизапийк, недалеч от Балтимор. Крамър последва един човек дотам и беше заловен. Предполагаме, че човекът е Матю Бейли.

Полковникът се усмихна:

— Чудесно.

— С Бейли имаше и една жена. Не сме определили със сигурност самоличността ѝ, но може да е Хенъси.

— Още по-добре — каза доволно полковникът; засега операцията вървеше с пълен успех. — С колко души разполагаш в момента?

— С двама, но изпратих още. Не искам да действам, преди да си осигуря числено превъзходство.

— Това се подразбира.

— Даваш ли си сметка, че може да се забавим и Крамър да пострада? Не искам никакво недоразумение по този въпрос.

— Това също се подразбира — успокои го полковникът.

Това бе договорено от самото начало. Крамър действаше на своя глава. И можеше да бъде жертван.

Джокера се закашля и се свести от водата, която се разплиска по лицето му и бетонния под. Той тръсна глава и веднага съжали, че го е направил, защото болката бе толкова силна, сякаш някой стискаше мозъка му с гигантски клещи. Клепачите му бяха натезжали и той с мъка ги отвори. Мери Хенъси стоеше пред него с червено пластмасово канче в ръка. Доволна, че той отново е дошъл в съзнание, тя остави канчето в кофата до работната маса.

— Не заспивай, Крамър. Не искам да пропуснеш забавлението.

Ярките флуоресцентни лампи блестяха в очите на Джокера и той се намръщи в опит да фокусира. Чувстваше ръцете си като надути до пръсване балони, пълни с кръв, които могат да се пукнат при най-малкото докосване. Опита се да раздвижи пръсти. Успя да ги свие, но движението му причини невероятна болка. Той облиза напуканите си устни в опит да поеме поне малко влага от мокрото си лице.

— Не можем да говорим, а? — отбеляза Хенъси. — Може би трябва да пийнеш нещо.

Тя се наведе и отново загреба вода с канчето. Допря го до устните му, но когато той отвори жадно уста, отново го дръпна.

— Може би по-късно — каза тихо. — След като ми отговориш на въпросите.

Тя пусна канчето отново във водата.

Двамата с Хенъси бяха сами в мазето. Той не си спомняше кога са си тръгнали мъжете, нито кога е припаднал. Сигурен беше, че кофата не е била в помещението последния път, когато е бил в съзнание. Той я погледна жадно. Повърхността бе набраздена от вълнички и Джокера облиза отново устни. Този път усети вкуса на кръв.

— Обикновено на този етап произнасям една кратка реч — каза Хенъси.

Застана пред него с ръце на кръста и свали ластика, с който бе вързала косата си на опашка.

— Обяснявам на пленника, че накрая така или иначе ще ми разкаже онова, което искам да знам, така че може да си спести малко болка. Обикновено това е лъжа. Обяснявам, че след като ми кажеш всичко, ще те пусна.

Тя се усмихна. Няколко кичура коса бяха паднали върху челото ѝ и тя ги отметна.

— Ти обаче вече си минал през този етап, затова няма нужда от встъпление.

Тя бавно започна да запретва ръкавите на ленената си риза. В мазето беше горещо и тя се потеше, загорялата ѝ кожа блестеше от влага.

— Имате ли какво да ми кажете, сержант Крамър?

Джокера поклати глава. Движението го накара да присвие болезнено очи. Сухожилията на краката му горяха, пръстите го боляха от усилията да се задържи на тях. Ризата му беше раздрана отпред и Хенъси бе разкопчала панталона му, така че сега коремът му висеше. Бледият белег приличаше на змия, пълзяща към слабините му.

— Не сержант Крамър. Вече не — промълви с мъка той.

— Така е — усмихна се тя. — Ти напусна САС, нали?

Хенъси приключи със запретването на ръкавите и избърса ръце в памучните си шорти. Дишаше учестено, по гърдите ѝ капеше пот. Тя разкопча горните копчета и започна да маха с плата, за да се разхлади.

— Та какъв беше проблемът, господин Крамър? — попита тя, наблягайки на цивилното обръщение. — Не можеше ли да издържаш повече?

Хенъси взе една голяма ножица и пробва остротата ѝ на пръста си. Доволна, тя се приближи до Джокера толкова, че той усети миризмата на потта ѝ. Хвана ръкава му и допря ножицата до ръката му.

— Каква беше причината? Не можеше ли да издържаш вече на напрежението?

Тя започна да реже ръкава внимателно, за да не нарани кожата му. Челюстите на ножицата заскърцаха тихо като животно, което разкъсва плячката си.

Върхът на ножицата докосна врата на Джокера и той се опита да се извърти. Изгуби равновесие и с цялата си тежест увисна на веригите; те се забиха в подутите му китки. Хенъси го изчака отново да се закрепил на върховете на пръстите си, преди да продължи да реже ризата, този път от ръкава надолу. Достигна долната ѝ част и дрехата се свлече по тялото му. Хенъси отиде зад него, погали гърба му с дръжката на ножицата, при което го побиха тръпки. Той се зачуди дали не може да я изрита достатъчно силно, за да я зашемети, но се отказа. Дори да я убие, мъжете бяха на горния етаж и нямаше начин да се освободи от веригите.

— Вече не сме в онази форма, господин Крамър, а?

Тя проряза другия ръкав и хвърли парчетата плат на пода. Върна се при масата, остави ножицата и се обърна, за да огледа мъжа, повесен пред нея.

— Спомням си какво стегнато тяло имаше преди, господин Крамър. Плосък корем, силни бедра, мускулести ръце. Поглеждал ли

си се напоследък?

Тя бавно се върна пред него и постави нежно ръка на корема му.

— Имаш ли приятелка? Какво мисли за белега, който съм ти оставила? — Тя прокара един от лакираните си в червено нокти по дебелия белег. — Или се срамуваш да го показваш?

Тя смъкна ципа на дънките му и ги свлече до коленете му. Остави ги на това ниво и той се отказа от всяка идея да рита. С едно бързо движение свлече боксерките му. Джокера усети как мъжкото му достойнство се свива при допира, сякаш предчувстваше опасността. Хенъси се усмихна при тази реакция.

— Не можем да говорим, а? Това ли било?

Тя се наведе и загреба вода с канчето.

— Може би малко течност ще помогне.

Тя лисна с все сила водата в лицето му. Този път Джокера успя да отвори уста и да поеме част от течността. Преглътна жадно.

— И така, защо следиш Бейли? — поинтересува се тя.

Джокера събра колкото можеше слюнка и плю по нея. Не улучи и Хенъси се усмихна и поклати тъжно глава. Отново напълни канчето и го остави върху масата.

— Знаеш процедурата, господин Крамър. Всеки път, когато искаш да спра, просто започни да говориш.

Тя взе единия от кухненските ножове и огледа острието на светлината. Изглежда, изборът не ѝ хареса и тя вдигна друг. Приблужи се до Джокера и допря върха на ножа под носа му, близо до лявата му ноздра. Приборът бе с къса дръжка и остър връх — за рязане на зеленчуци. Тя притисна острието до ноздрата му, но не достатъчно силно, за да му пусне кръв. Джокера спря поглед върху ножа. Хенъси допря острието до лявото зърно на гърдите му и нежно го погали, както любовница би направила с пръст. Обиколи бавно Джокера, без да сваля очи от неговите, движейки ножа по кожата му, но без да го наранява.

— Не съм сам — предупреди той.

Хенъси облиза устни.

— Ако навън чакаха подкрепления, вече да са тук, не мислиш ли? Погледни нещата в очите, господин Крамър. Тук сме само аз и ти. О, забравих да ти кажа, най-близкият съсед е на километър и половина и се намираме в мазето. Предишният собственик го е използвал за зала

за игра на трите си малки деца, така че е звукоизолирано. Можеш да пициш колкото си искаш, никой няма да те чуе.

Тя замълча, сякаш да му даде време да осмисли думите ѝ. Когато заговори отново, гласът ѝ звучеше почти приятелски.

— Защо следеше Матю Бейли? — повтори отново.

— Заради теб — изсъска той.

— Търсил си мен? — изненада се тя, пробвайки върха на ножа с палец. — И като ме намериш? Какво?

Джокера не отговори.

— В колата ти имаше пистолет.

— Не е мой — изхриптя той.

Прехапа устни в очакване на болката. Чу я как си поема дъх, след това тя заби ножа в рамото му и го завъртя толкова силно, че проби мускулите му като с бормашина, и той бе сигурен, че е стигнала до костта. Джокера изпищя и се сгърчи в опит да избегне острието, но инерцията го върна назад, забучвайки ножа още по-дълбоко в плътта му. Крясъкът му премина в рев от болка, толкова силна, че той забрави тази в китките си.

Хенъси взе канчето с подсолена вода с хищническа усмивка и поля новата рана. Джокера изкрещя и припадна.

Коул Хауард четеше досието на Карлос Чакала, когато телефонът му извънтя. Беше Кели Армстронг.

— Здравей, Кели, как е в Лос Анжелис?

— Всъщност, Коул, обаждам се от летище „Дълс“. Кредитната карта се оказа задънена улица, затова Джейк Шелдън ме изпрати да ти помагам във Вашингтон. Нали там е съсредоточено разследването.

Хауард затвори очи и се облегна назад. Беше се надявал да се е отървал за известно време от нея. Поне докато приключи разследването.

— Не те ли предупреди? — попита тя.

— Не, не ме е предупредил — отвърна той, без да скрива неприязънта в гласа си.

— Е, нищо, той ме запозна с хода на разследването досега и смята, че ще има по-голяма полза, ако работя с теб. Можеш ли да ми уредиш пропуск за Белия дом? Пристигам след час.

— Добре. Знаеш ли, че вече идентифицирахме хората от пустинята?

— Шелдън вече ме запозна — отвърна тя с влудяваща бодрост на гласа. — Илич Рамирес Санчес и ИРА. Странна комбинация. Как върви компютърната симулация?

— Бавно — призна Хауард. — Сега, след като знаем за намесата на ИРА, трябва да разширим границите на търсенето. Ще ти обясня, когато дойдеш.

— Тръгвам — обяви бодро тя и затвори, оставяйки Хауард с безмълвната слушалка, допряна до ухото.

Хелън се приближи и му подаде написана на ръка бележка. Докато разговарял, Джейк Шелдън го търсил и поръчал да му се обади. Хауард отиде при кафемашината и си наля пълна чаша. Повече му се пиеше нещо истинско.

Джокера знаеше, че това е сън, знаеше, че Мик Нюмарч е погребан в Херифорд, но това не намаляваше ужаса на кошмара му. Той бе заключен с белезници за един радиатор, с ожулени от дърпане китки, ръцете го боляха от гърченето. Той се мятеше в опит да изхлузи кървавите си китки, да изтръгне топлата тръба от стената, да направи каквото и да било, за да помогне на Нюмарч и да спре сърцераздирателните писъци. Опитваше се да не гледа онова, което ставаше в средата на стаята, но крясъците отново и отново привличаха вниманието му.

Главата му се извъртя бавно, сякаш против волята му. Лампите светеха и завесите на кухненските прозорци бяха спуснати, кепенците бяха затворени. Мик Нюмарч бе разпънат чисто гол върху масивната дъбова маса. Бялата му кожа беше изпръскана с кръв. Главата му се мятеше и той все се опитваше да вдигне рамене от масата, като борец, преди да бъде туширан. Над него, с кървава престилка като някакъв обезумял месар, стоеше Мери Хенъси; русата ѝ коса бе вързана на опашка с черна панделка. Това не беше в реда на нещата, даваше си сметка Джокера, защото тогава тя не бе изрусена; беше брюнетка.

Хенъси държеше някакво канче, поля с него лицето на Нюмарч и той започна да се гърчи още по-ожесточено. Водата се стече от масата, отмивайки кръвта от раните му, и образува розови локви върху

плочките на пода. Това се повтаряше в продължение вече на повече от четири часа. Устни заплахи, мъчения, наранявания и после, след като жертвата изпадне в безсъзнание — водата.

— Хайде, човеко от САС, гледай приятеля си — обърна се тя към Джокера. — Виж го добре. Ти си следващият.

Тя отиде с празното канче при чешмата и го напълни със студена вода. Върху масата Нюмарч хлипаше като бебе, цялото му тяло се тресеше от писъците. Джокера искаше да му помогне, но нищо не можеше да направи. След първите три часа тя вече не разпитваше Нюмарч — нямаше нужда, защото ѝ беше казал всичко. Двамата агенти от САС работеха под прикритие като ратаи във фермата близо до границата, вечер киснеха по кръчмите, събирайки информация, която би помогнала на армията в борбата ѝ срещу ИРА. Нюмарч се беше издал — бяха претърсили стаята му и бяха намерили пистолет под дюшека му. След това дойдоха през нощта, нахлузиха им черни качулки на главите и ги хвърлиха в един ландроувър. Когато им свалиха качулките, те се озоваха с белезници във фермата заедно с Мери Хенъси.

Тя започна с Нюмарч, не за друго, а защото я беше напсувал, когато ги попита за имената и военните им звания. Съобщи му само една подробност от това, което смяташе да прави, и кръвта на Джокера застина. Не от самата подробност, а от начина, по който беше изречена, сякаш тя споделяше дългогодишен опит. Първо използва клещите за ламарина, отрязва пръстите му един по един, като го изчакваше между отделните ампутации да дойде в съзнание и използваше ръжен, нажежен на печката, за да спре кръвотечението му, та да не умре от загуба на кръв. Нюмарч ѝ каза всичко и я умоляваше да спре. Разказа ѝ какво са правили двамата с Джокера, къде беше централата им и издаде имената на други шестима агенти от САС, работещи под прикритие в граничния район.

Хенъси взе един голям нож и го вдигна пред очите на Джокера:

— Гледай, агенте.

Взря се в очите му, сякаш го хипнотизираше, и колкото и да му се искаше, той не можеше да отмести поглед. Пресегна се към слабините на Нюмарч и хвана половите му органи, както зарзаватчия би хванал някой зрял плод. Пъхна острието под тестисите му. Нюмарч закрещя, кръвосмразяващият му писък проехтя в кухнята и след това бавно,

едва ли не нежно, Хенъси премести ножа нагоре, разрязвайки плътта му. Нюмарч припадна, но тишината бе по-жестока от писъците. Джокера никога не беше виждал толкова много кръв, тя се изля като водопад върху масата и по пода. Хенъси се приближи с отрязаното парче месо в ръка и го удари през лицето с него, отляво, после отдясно. Нещо не беше наред, помисли си Джокера — тя го беше ударила едва по-късно, когато той лежеше прикован на масата. Знаеше, че сънува, но плесниците продължиха, сякаш изгаряха бузите му. Това бе само един кошмар, от тези, които често сънуваше, но болатата в китките му бе реална и нетърпима.

Пляс, пляс, пляс! Джокера отвори очи. Не беше сън — той още висеше от тръбата и Мери Хенъси, изрусена и с три години по-възрастна отколкото в деня, в който бе измъчвала и убила Мик Нюмарч, стоеше пред него.

— Събуди се, Крамър.

Тя вдигна ръка и отново го удари. Той примигна и усети сълзи да щипят очите му.

— Да не плачеш, рейнджъре от САС?

Джокера, поклати глава:

— Не.

Устата го болеше, сякаш беше одрана.

— Откъде разбра, че Бейли е тук?

— Проследих го.

Джокера знаеше, че трябва да говори, защото, ако спре, тя щеше да продължи да му причинява болка. Това беше като игра. Ако мълчи, тя щеше да го измъчва. Ако й каже всичко, щеше да го убие. Единственият му шанс за оцеляване бе, ако проточи този междинен период колкото се можеше повече.

Хенъси се усмихна и прокара пръст по белега на корема му.

— Откъде? — повтори.

Джокера се закашля и усети вкуса на кръв. Нокътят ѝ подраци по окосмената част на корема му, после бавно се премести надолу към слабините му.

— Откъде? — попита за трети път тя.

— От летището.

Тя спусна ръка между краката му и стисна половите му органи. Този жест би бил дори възбуждащ, ако Джокера не беше толкова

изплашен и ако не беше убийственият пламък в очите на Хенъси.

— Откъде разбра, че е там? — попита тя и стисна по-силно.

Умът на Джокера заработи трескаво. Трябваше да разбере каква част от истината ѝ е известна, да ѝ издаде само информацията, която знае, и да премълчи другата, докато измисли начин да се измъкне. Тя знаеше, че е от САС, знаеше истинското му име и имаше вероятност мъжете от Ню Йорк да са ѝ съобщили, че е разпитвал за Бейли във „Филбинс“. Всичко това ѝ бе известно, така че какво друго очакваше да научи? Какво искаше да узнае? Тя стегна хватката си внезапно, жестоко, и той изкрещя. Чувстваше пръстите ѝ като менгеме, което всеки момент щеше да смачка мъжкото му достойнство. Хенъси отпусна хватката си, но болката не намаля, разпространяваше се сякаш по гръбначния му стълб и в корема му. Той вдигна крака колкото можеше и това като че го облекчи. Хенъси протегна отново ръка към слабините му и спря на сантиметри от горящите му от болка репродуктивни органи.

— Не ме прави на глупачка, Крамър. Още дори не съм започнала. Помниш ли Нюмарч? Това не е нищо в сравнение с онова, което съм ти измислила, ако не говориш.

— В Ню Йорк. Научих за Бейли в Ню Йорк.

— Научил? Как се научават тези работи?

— От Пит Маниън.

— А, да.

Хенъси се отдръпна, взе нещо от масата и го вдигна пред лицето му. Беше портфейла му.

— Демиън О’Брайън. Хубаво ирландско име, Крамър. — Извади шофьорската му книжка. — Изглежда съвсем като истинска. — Тя хвърли книжката на пода и взе кредитната му карта. — А тази определено е истинска. — Хвърли и нея. — Всъщност документите ти са първокласни фалшификати, Крамър. Предполагам, това означава, че операцията е официална.

— Да.

Джокера затвори очи; Хенъси хвърли портфейла в лицето му.

— Защо тогава изглеждаш като парцал, Крамър? Защо изпращат такава отрепка?

Джокера не отговори, защото и той не знаеше. Хенъси се върна при масата и взе лозарските ножици. Джокера си спомни какво бе

направила с пръстите на Нюмарч и стисна юмруци. Китките му се одраха в белезниците, по ръцете му потече кръв.

— Не виждам логиката, Крамър. Има предостатъчно агенти, които можеха да изпратят. Момчета като Пит Маниън. Млади, силни, умни. Защо ще пращат теб?

Джокера преглътна и усети металическия вкус на кръвта в гърлото си. Опита се да отговори, но не успя да издаде звук. Той отново преглътна.

— Вода — успя да изхрипти.

Хенъси се усмихна.

— Вода ли искаш?

Тя взе канчето и го поднесе към устните му. Той преглътна жадно студената течност и твърде късно си даде сметка, че е солена. Закашля се и плю, гърлото му пламна от болка.

Хенъси се засмя и остави канчето в кофата.

— Нека първо задам въпросите си. Искам да знам какво са ти казали, че прави Бейли в Америка. И защо са те изпратили.

Тя вдигна лозарските ножици. Джокера изстена и вдигна глава към китките си; от движението врата и раменете му се раздраха от болка. Веригите се бяха забили дълбоко в плътта му и лъскавият метал бе червен от кръв.

Хенъси го хвана за косата и изви главата му назад.

— И така, готов ли си да ми кажеш защо следеше Бейли? — изсъска.

Джокера преглътна. Какво можеше да й каже? Че е следил Бейли, за да открие нея. И защо я е търсил? За да я убие. Не искаше да си помисля какво щеше да му направи, ако й каже това.

— Такива бяха заповедите — отвърна.

Хенъси пусна косата му и се потупа с лозарската ножица по бузата.

— Кога напусна САС, Крамър?

— Преди три години.

Хенъси кимна:

— Защо?

Джокера затвори очи.

— По здравословни причини.

Хенъси го изчака отново да отвори очи. Посочи белега на корема му:

— Заради това ли?

— Да.

— И сега чии заповеди изпълняваш?

— Върнаха ме.

— Защо теб?

Джокера отново затвори очи. Болката не беше толкова силна на тъмно, сякаш флуоресцентната светлина държеше мозъка му постоянно възбуден. В тъмното можеше да се съсредоточи върху болката в китките и слабините си и да я прогони.

— Недей да заспиваш пак — каза тихо тя.

Джокера почувства как върхът на лозарската ножица се допира до лявата му гърда и започва да описва кръгове. Отвори очи. Тя вдигна една пластмасова чаша вода към устните му. Той я пробва с върха на езика си и за своя изненада установи, че не е солена. Отпи жадно, но след третата глътка тя я дръпна. Джокера облиза устни, за да не пропусне нито една капка.

— Защо те върнаха? — попита тя.

Джокера поклати глава:

— Не знам.

Хенъси присви очи; явно изведнъж всичко ѝ стана ясно.

— Всичко е заради мен, нали? Търсил си мен?

Тя хвърли пластмасовата чаша, очите ѝ засвяткаха. Постави лявата си ръка на гърдите му и погали зърното му с палец. То се втвърди неволно. Джокера се опита да се отдръпне, но тя стисна зърното му с палеца и показалеца си, погледна го презрително.

— Недей — помоли той и веднага се прокле, че се унижава безполезно.

Тя постави остриетата на ножицата от двете страни на зърното му и хвана инструмента с една ръка. Джокера усети как остриетата се забиват в плътта му и чу изщракването им някъде под кожата си, изведнъж болката раздра гърдите му, сякаш го бяха прободили с метален кол. Той закрещя и започна да му причернява. С радост зачака да изгуби съзнание, защото така нямаше да изпитва болка, но чувството бе измамно и колкото повече се стремеше към безпаметността, толкова повече се избистряха мислите му. Хенъси знаеше много добре какво

прави — отстъпи встрани и зачака дишането му да се нормализира, преди да продължи.

Мери се качи в кухнята и затвори вратата на мазето след себе си. Карлос и Бейли седяха на масата, пиеха чай и разговаряха приглушено. И двамата я проследиха с погледи, когато се приближи до хладилника и си извади диетична кока-кола.

— Каза ли нещо? — попита Карлос.

Бръкна в пакет шоколадови бисквити и сложи една в устата си.

Мери се усмихна хладно:

— Говори.

Отвори кутията и отпи. Бейли я гледаше с ужас и тя забеляза, че по ризата ѝ има пръски кръв, малки капчици на лявата ѝ гърда.

— В безсъзнание е. Ще го оставя за известно време. Разпитът винаги е по-ефективен, когато им оставиш време за размисъл.

Тя издърпа един стол и седна.

— Казва, че те е проследил от летището, Матю. И че научил за него от Ню Йорк.

Бейли кимна; стискаше силно чашата си.

— Така ми каза и Пат Фаръл — съгласи се той. — Призна ли за убийството на двете ни момчета?

— Още не съм го питала.

— Кой го е пратил? — попита Карлос и лапна още една бисквита; захрупа шумно и с блажено изражение.

— Твърди, че САС, и аз му вярвам. Документите му изглеждат оригинални, което означава, че операцията е организирана от правителството.

Карлос махна нагоре:

— Почистват си пушките.

— Мислиш ли, че е разумно да останат? — попита Бейли.

Мери вдигна рамене:

— Не виждам защо не. Той явно действа сам.

Карлос се намръщи:

— Мислиш ли, че британското правителство ще прати само един човек?

— Възможно е. А и този човек не е обикновен. Напуснал е САС преди известно време и мисля, че основната причина е онова, което му причиних в Ирландия преди три години. Убих един негов приятел, а той едва се измъкна.

Карлос кимна:

— Значи смяташ, че става дума за лично отмъщение, а?

— Мисля, че това е много вероятно.

— Аз смятам, че трябва да се прем-м-местим — заекна Бейли. — Веднага.

— Аз смятам, че преиграваш. Дай ми още няколко часа с него. Докато свърша, ще ми е изпял всичко.

— Ама ако не е сам, м-м-може дотогава САС да ни нападнат — възрази Бейли; заекването му се беше върнало, забеляза Мери.

— Матю, ако САС бяха тук, този разговор нямаше да се състои.

Той кимна, но личеше, че не е убеден.

— Виж, да степенуваме нещата. Той те е видял на летището, така че най-добре да преместим самолета. Можеш ли да го закараш на летището „Бейбридж“?

— Сега ли? Н-н-няма проблем — отвърна Бейли; очевидно още се тревожеше.

— Всичко ще се оправи — увери го Мери. — Скоро ще свърши. Ще заминем за Флорида и после за Куба и ще сме направили нещо, за което в Ирландия ще се говори дълго време. Ще бъдем герои. Ти и аз.

Бейли въздъхна и прокара ръка през червената си коса.

— С-с-страх ме е, че вс-с-сичко ще се провали.

Мери присви очи. Не за операцията се страхуваше той. А за себе си.

— Той е сам човек — продължи да го уверява тя. — И скоро дори няма вече да е човек.

Тя вдигна ръце зад главата си и разпусна косата си, разтърси я. Беше разкопчала трите горни копчета на ризата си заради задущаващата жегата в мазето и забеляза, че Бейли гледа гърдите ѝ.

— Ще си взема един душ — обяви тя. — След това отново ще се заема с Крамър.

Тя излезе от кухнята и беше стигнала на средата на стълбите, когато установи, че Карлос я е последвал. Очевидно бе намислил нещо.

— Какво има? — попита.

— Тази Армстронг. Сигурна ли си, че можем да ѝ се доверим?

Мери седна на стълбите и го погледна.

— Баща ѝ беше ирландец.

— Да, но е агент от ФБР. Откъде можеш да си сигурна, че не ни прави клопка?

Мери се усмихна:

— Първо, няма нужда да ни залага клопка. ФБР има предостатъчно доказателства срещу нас, не мислиш ли?

Тя отметна един кичур коса зад ухото си.

— Защо все пак толкова ѝ се доверяваш? — настоя Карлос.

— Баща ѝ беше в ИРА.

Карлос се стъписа:

— Хайде, бе. Не ми казвай, че ФБР е взело на служба жена, чийто баща е терорист. Дори американците не са толкова глупави.

— Колм О'Моли е рожденият ѝ баща. Майка ѝ е американка и се е развела с него, когато Кели е била съвсем малка. Върнала се е в Щатите и отново се е омъжила. За ФБР Кели Армстронг е чиста американка.

— А този О'Моли, този Колм О'Моли, какво е станало с него?

Мери погледна замислено Карлос.

— Убиха го — отвърна тихо.

Карлос не каза нищо и я зачака да продължи. Мери си пое дълбоко въздух, сякаш събираше смелост.

— Колм беше добър приятел на съпруга ми и член на висшето командване на ИРА. Брат му, Фъргъс, още живее във Финикс. Има собствен бизнес и е един от спомоществователите на „Норейд“. Семейство О'Моли са добри хора, напълно отдадени на каузата. — Тя замълча за момент, докато пред очите ѝ преминаваха спомени от миналото. — Колм стана жертва на политическо убийство, организирано от британското правителство. Полицията обвини протестантските екстремисти, но беше дело на САС.

— Същата операция, при която е бил убит и съпругът ти?

Мери кимна. Очите ѝ се бяха навлажнили.

— И другите — добави.

— Каква част от плана ни ѝ е известна?

— По-голямата. Ще говори с шефа си във Финикс и ще си издейства да я преместят във Вашингтон, за да участва в главното разследване.

— И си сигурна, че не знае за моето участие?

— Не съм ѝ казвала, а и тя не го спомена.

— Нали каза, че ФБР знаело за Лъвъл и Шолен?

Мери кимна:

— Идентифицирали са ги по някакви компютърно обработени снимки.

— Значи, е само въпрос на време, преди да разпознаят и мен.

— Възможно е, Илич — призна тя.

— ФБР знае ли, че си замесена?

— Според Кели последния път, когато говорила с шефа си, само американците били разпознати. Това вече може да се е променило, разбира се. Ако снимките са толкова добри, колкото казва, и ако ги пуснат в Интерпол...

Тя остави изречението недовършено.

— И въпреки това, въпреки факта, че полицията знае за нас, тя продължава да иска да помогне?

— Тя мрази англичаните, Карлос. Мрази ги до дъното на душата си. — Очите на Мери проблеснаха. — Мрази ги, колкото ги мразя аз.

Тя му обърна гръб и се качи. Вратата на Шолен бе затворена. Тя почука и влезе. Снайперистът седеше на ръба на леглото и лъскаше пушката си.

— Здравсти, Мери. Какво става?

Мери затвори вратата и се облегна на нея. По очите ѝ Шолен усети, че нещо не е наред. Остави оръжието и се намръщи.

— Говорил си с майка си — заяви хладно тя. — Поставил си цялата операция в опасност заради проклетото си куче.

Шолен се стъписа:

— Как...

— Няма значение как съм разбрала, просто знам. Късметлия си, Шолен. Ако имахме повече време, щях да те убия сега, с тези две ръце. Но нямаме и затова имам нужда от теб. Ако направиш още една грешка обаче, край. Аз лично ще ти пръсна черепа. Ясна ли съм?

Шолен затвори уста и кимна бавно. Гледаше втренчено кръвта по ризата ѝ.

Мери се усмихна:

— Това е добре.

— А Карлос...

— Не — прекъсна го тя. — Не знае. И на твое, място щях да се моля на Бога да не научи.

Тя излезе; Шолен се хвана за главата и остана на леглото.

Познатият продуцент на Ед Мълхоланд се съгласи да пусне съобщението за Мери Хенъси и Матю Бейли в края на редовната програма. Даде няколко телефона за контакти, така че разговорите да бъдат препращани директно във временния оперативен център на ФБР в Белия дом. Мълхоланд събра агентите си след обяд, за да ги инструктира как да обработват сигналите. Той се облегна на бюрото си, кръстоса крака и скръсти ръце върху гърдите си. Хелън седеше отстрани, водеше си бележки и от време на време го поглеждаше като влюбена съпруга.

— Предаването започва в осем часа и нашето съобщение ще бъде излъчено в осем и петдесет — съобщи той. — Снимките ще бъдат показани и говорителят ще обяви, че ги издирваме за трафик на наркотици във Флорида. Казваме Флорида, защото няма причини да смятаме, че са били там, което означава, че обажданията от тази част на страната могат да бъдат пренебрегнати, поне на този етап. Милиони хора ще гледат тази програма и много от тях ще искат да помогнат, някои дори прекалено силно. Ще получаваме обаждания от злонамерени лица, ще получаваме, сигнали от добросъвестни граждани, които са се заблудили, а също и от такива, които ще се представят за самите терористи с надеждата да бъдат показани по телевизията. На всеки достоверен сигнал ще получаваме по сто лъжливи.

Коул Хауард огледа стаята, претъпкана с бюра и шкафове. Двайсетина агенти на ФБР от вашингтонското управление бяха натоварени да помагат на екипа от Ню Йорк и дори климатичната инсталация срещаше проблеми с опресняването на въздуха. Хелън бе уредила няколко преносими вентилатора и повечето агенти се стараеха да стоят по-близо до тях. Дон Кълтси беше застанал до Хауард, лицето му лъщеше от пот. Той се усмихна на колегата си от Финикс, махна пред лицето си и раздвижи беззвучно устни, сякаш да каже: „Горещо“. Хауард му кимна съчувствено. Само Кели Армстронг липсваше. Хауард ѝ беше предложил да състави списък от възможните алтернативни цели на терористите — участието на ИРА отваряше възможността за британски мишени и Хауард ѝ беше показал списъка

от Държавния департамент с гостуващите изтъкнати личности, включително английски депутати и директори на водещи компании. Две имена веднага задействаха предупредителните звънци: британският министър-председател, който щеше да посети Източното крайбрежие, и принцът на Уелс, който трябваше да пристигне в Ню Йорк през лятото. Хауард помоли Кели да поиска от Тайните служби и Държавния департамент по-подробен списък на вероятните цели и местата на мероприятията им, за да бъдат проверени в програмата на Анди Ким. Кели прояви изненадващ ентузиазъм и цял следобед отсъстваше от оперативната зала. Хауард се радваше, че я няма. Имаше големи надежди за телевизионното предаване и искаше Кели да е колкото се може по-далеч. Дори не ѝ беше казал какво възнамерява да прави Мълхоланд и изпитваше тайно удоволствие, че така хитро я е отстранил от центъра на действията.

— Обажданията ще бъдат пренасочвани от Хелън — продължи Мълхоланд; дебеличката секретарка се усмихна чаровно и вдигна химикалката си. — Сигналите от Балтимор и Вашингтон ще бъдат прехвърляни към мен, Коул, Дон или Ханк. Ако имаме късмет да ни се обадят достатъчно хора, можем да открием някой от издирваните. Имаме отделен човек за обажданията от Аризона, защото знаем, че терористите отначало са били там. Другите сигнали обаче ще ви бъдат прехвърляни на ротационния принцип в зависимост от това, кой е свободен. Хелън ще ви раздаде въпросници, които да попълвате за всяко обаждане. — Той вдигна един лист и им го показа. — В най-общи линии, искаме да знаем името и телефонния номер на подателя на сигнала, кого къде са видели и всяка информация, която може да ни помогне: описание на колата на заподозрените, имена, които са използвали, и така нататък. — Той вдигна друг лист. — Ще имате тази информация пред себе си, това са псевдонимите, които знаем, че са използвали, регистрационни номера на коли и номера на кредитни карти. Ако получите съвпадение, информирайте хората, поемащи сигналите от Балтимор и Вашингтон, иначе завеждате обаждането според правилата. Хелън е подготвила всичко за каталогизирането. — Той посочи една редица шкафчета. — Някакви въпроси?

Присъстващите заклатиха отрицателно глави. Мълхоланд плесна с ръце:

— Добре тогава, на работа.

Агентите се разпръснаха по бюрата си. Коул Хауард реши да посети Анди Ким и програмистите. Завари корееца приведен над компютъра си със загрижено изражение.

— Какво има, Анди? — попита Хауард и постави ръка на рамото му. На екрана имаше сложна схема, приличаща на бейзболен стадион, ограден с жилищни сгради.

Анди поклати глава, отметна перчема си от очите.

— Нищо не съвпада, Коул. Виж само това. — Хауард погледна над рамото му. — Това е Ориол Парк в Балтимор. Президентът и министър-председателят на Великобритания трябва да го посетят утре вечерта. Това е едно от най-вероятните места за атентата. Било е предвидено да пристигне с кола, но Сейнджър отмени всякакъв наземен транспорт, затова ще кацне с хеликоптер. Уязвим е при слизане от вертолета, но само за няколко секунди, след това ще влезе на закрито, докато се качи в ложата си. Очевидно ще представлява най-подходящата мишена, докато наблюдава играта. Мога обаче да наглася само двама от снайперистите върху небостъргачите около стадиона. За третия, онзи, който е най-далече, така и не мога да намеря място.

— Значи няма да е на стадиона, така ли?

— Ама, Коул, така е при всяко мероприятие, което проверяваме. Можем да намерим място за един снайперист, рядко за двама, но никога не можем да поместим третия. — Анди почука по екрана. — Толкова високо се намира, трудно можеш да намериш такава висока сграда. В пустинята е бил върху една скална игла, помниш ли?

— Помня. Значи може да е върху някакъв хълм, а?

Анди кимна:

— Прекарах топографските карти и данните за постройките през компютъра. Ако беше на хълм, щях да го засека. Кемп Дейвид например. Президентът и министър-председателят са там в момента. Вкарах данните за околните възвишения в програмата, но не съвпада.

Кореецът се обърна към агента, очите му бяха зачервени от липса на сън.

— Този снайперист е голям проблем — отбеляза.

— Не може ли да е на нещо друго, освен върху сграда? — попита Хауард. — На самолет например.

Анди поклати глава.

— Самолетите се движат прекалено бързо за Стрелба със снайпер и са много нестабилни.

Хауард се намръщи:

— Хеликоптер?

— Прекалено много вибрации.

Хауард вдигна рамене:

— Нека го обмисля, Анди. Междувременно, защо не опиташ да пренебрегнеш далечния снайперист? Да се съсредоточиш върху двамата по-близки. Така ще създадем малко работа на момчетата от Тайните служби. Имам предвид, че е по-добре да се презастраховаш, отколкото да съжаляваш след това. Нека проверят местата на всички мероприятия, при които можеш да наместиш двама от тримата снайперисти.

Анди кимна:

— Това е добра идея.

— Има още нещо, което ме притеснява. Двамата мъже и жената, онези, които бяха на земята близо до целта.

Анди се намръщи:

— Какво за тях?

Прокара ръка през косата си и отметна перчема си от очите.

— Приехме, че те организират атентата, нали?

— Да — съгласи се Анди.

— Е, ами ако не е така? Ако и те са участници? Ако и те са въоръжени?

— И ако снайперистите не успеят, те да довършат работата, така ли? — добави Анди и очите му проблеснаха.

Хауард кимна. Всички смятаха, че Карлос, Бейли и Хенъси само са помагали на снайперистите да калибрират мерниците си. Беше обаче напълно възможно и те да участват в атентата.

— Ще говоря с Боб Сейнджър за това — обяви Хауард.

— Значи, дори да открием снайперистите, президентът ще бъде в опасност, така ли?

— Точно от това се опасявам.

Хауард забеляза, че Анди има пряка телефонна линия на бюрото и записа номера му. Огледа помещението и видя десетина програмисти, включително Рик Палмър, които работеха усилено. Бони обаче я нямаше.

— Бони е вкъщи, изпратих я малко да поспи — обясни Анди, сякаш прочете мислите му.

Хауард стисна рамото му:

— И ти би трябвало да си при нея.

— Когато всичко това свърши, ще имам предостатъчно време за спане.

Хауард потупа Анди по гърба и се върна в оперативната зала. Бюрото му бе разположено пред това на Дон Клътси, който се люлееше на стола, закрепил телефонната слушалка на апарата между брадичката и рамото си. Намигна на Хауард. Агентът от Финикс вдигна слушалката на телефона си и се обади вкъщи. Цял ден звънеше, но никой не вдигаше, затова беше предположил, че Лайза е на голф. Този път тя вдигна, но не изглеждаше по-отзивчива отпреди.

— Имаш ли вече представа кога ще се върнеш? — попита тя.

— Надявам се да постигнем някакъв напредък тази нощ. Ще ти се обадя утре, тогава ще знам по-точно. Как са децата?

— Спят.

Хауард се почуди дали е играла голф с баща си и този ден. Времето минаваше, но никой от тях не проговаряше. Лайза прекъсна най-последно мълчанието:

— Коул, защо имаш карти за „Тривиал пърсют“ във всички джобове?

— Моля? — попита той, изненадан от смяната на темата.

— Взех няколко от саката ти за химическо чистене и намерих картончетата в джобовете.

— А.

— И какво?

— Тренирах.

— Искаш да кажеш, че си играл нечестно.

На Хауард му се прииска да изкрещи.

— Скъпа, не съм играл нечестно. Просто прегледах няколко картончета преди вечерята у баща ти.

— Коул, за мен това ми звучи като нечестна игра. И мисля, че е срамно. Толкова ли не си уверен в умствените си способности, та се налага да заучаваш отговорите наизуст, за да биеш баща ми?

Хауард въздъхна. Понякога не можеше да се излезе наглава с нея.

— Може би е по-добре да го обсъдим, когато се върна — предложи той.

Представи си я как клати глава, презрителния ѝ поглед.

— Темата е приключена — каза тя. — Искам просто да знаеш, че смятам постъпката ти наистина за срамна. Не би трябвало толкова да се стараеш да биеш баща ми на всяка цена.

— Мога ли да кажа лека нощ на децата?

— Вече ти казах, че са заспали.

Хауард остана с впечатлението, че тя не му казва истината и че го лишава от децата за наказание.

— Е, кажи им тогава, че съм се обаждал. Моля те.

— Добре — отсече кратко тя и Хауард разбра, че няма да им предаде нищо. — Довиждане.

Хауард остана сам с бръмчащата слушалка. Когато я остави, Дон Клътси направи същото със своята.

— Нещо интересно? — попита той.

Хауард се усмихна хладно:

— Не. А при теб?

— Според Франк кредитната карта, използвана от Хенъси, е издадена преди две години в Ню Йорк. Шофьорската книжка е от щата Ню Йорк и е взета преди осем месеца.

— Това означава, че отдавна се подготвят — отбеляза Хауард.

Клътси поклати глава:

— Не е задължително. Ирландците винаги си изваждат фалшиви документи, за да имат винаги прикритие. Вероятно дори не са знаели, че Хенъси ще ги използва.

— Какво ще кажеш за снимката на шофьорската книжка?

— Вероятно просто жена с подобен външен вид: към петдесетте, руса, кой ще ти проверява дали е същата? Никой не се интересува от снимките. При паспортите нещата стоят другояче, но ИРА има достатъчно връзки, за да си осигури оригинални за няколко дни.

— Защо не извадиш разпечатка от плащанията с кредитната ѝ карта? Така можем да разберем къде се е движила.

Клътси обърса чело с ръкава си.

— Вече съм го поискал.

Той погледна часовника си и кимна към големия телевизор, поставен от Хелън в дъното на помещението.

— След малко започват — обяви.

Мери Хенъси избърса ръце с една бяла кърпа, по плата останаха червени ивици. Тя я хвърли върху масата и погледна мъжа, овесен от тръбите. Две струи кръв се стичаха по гърдите му като от раните на Христос — една от мястото на дясното зърно ц, една от петнайсетсантиметровата ивица кожа, висяща над корема му като демонски език, червена и блестяща на светлината на лампата.

Джокера беше в безсъзнание, дишаше тежко през носа като спящо куче. Гъста, кървава слюнка капеше между устните му, а от ноздрите му се точеха зеленикавожълти сополи. Представляваше отвратителна гледка, но повечето му наранявания бяха повърхностни. Болезнени, непоносими, но далеч от смъртоносни. През следващите часове тя щеше да води агента от САС все по-близо и по-близо към гибелта му, като скъсява разстоянието с невероятно умение и извличайки пълна наслада от всеки миг на това пътуване. Изтезаваните умираха не от болка или от шок, а от загуба на кръв. Човешкото тяло съдържаше около пет литра и Хенъси знаеше, че човек трябва да загуби половината, за да премине в отвъдното. Умението бе в проточването на агонията, да позволиш на тялото да образува допълнително кръв за попълване на загубите и да дадеш възможност на раните да спрат да кървят. С такова започване и спиране процедурата можеше да се продължава на практика вечно. Нещо като секса, помисли си тя, да докарваш един мъж постепенно до оргазъм, да го спреш малко преди да свърши, после да го оставиш да се успокои и да се приготви да започне пак. И както умееше да поддържа удоволствието, докато стане почти непоносимо, така можеше да прави и с болката. Когато сметне, че е страдал достатъчно, тя щеше да го блъсне през ръба, във вечната пропаст, и да го наблюдава как пропада.

Той ѝ бе казал почти всичко, което тя искаше да знае.

Работеше сам, беше вербуван от бившите си господари, защото имаше лични сметки за уреждане с нея и защото бе в толкова лошо здравословно състояние, че никой не би помислил, че може САС да го използва. Това беше идеалното прикритие.

Беше видял самолета, но нямаше представа за ролята му, нито за тази на Патрик Фаръл. Не знаеше за Карлос и снайперистите, нито за

случилото се в Аризона. Беше го докарала до такива нива на болката, че бе сигурна, че не я лъже и не премълчава нищо. В агонията можеше да съществува само истина.

Тя взе лозарските ножици, остриетата им бяха покрити със засъхнала кръв. Главата на Джокера бе отпусната върху гърдите му. Хенъси се приближи и погледна вързаните му ръце. Бе стиснал здраво юмруци, китките му бяха червени, пръстите — бледи, сякаш лишени от кръв. Беше висок мъж, над метър и осемдесет, и докато висеше с изпънати ръце, тя не можеше да стигне пръстите му. Тя го потупа по главата с ножицата, той издаде долната си устна напред, сякаш се цупеше като малко момиченце. След няколко минути тя коленичи пред жертвата си като монахиня, която се моли пред разпятие в естествен размер. Погледна го от ниско, но той още беше в несвяст, хлътналите му очи приличаха на черни дупки на фона на бледото му лице. Бавно, почти нежно, тя развърза маратонките му и ги свали, после чорапите. Джокера изстена и се закашля и Хенъси се отпусна отново на петите си и го загледа. От кашлянето раните на гърдите му се отвориха и кръвта отново потече. Хенъси смъкна панталоните и гащите му, без да сваля поглед от лицето му. Хвърли ги в един ъгъл и клекна, допря остриетата на ножицата от двете страни на малкото пръстче на левия му крак. Натисна дръжката и почувства как металът се забива в плътта му. Срећна по-силно съпротивление и разбра, че е стигнала до костта. Жертвата обаче не реагира. Тя отпусна ножицата и я дръпна, загледа как кръвта изтича от дълбоките рани около пръста. Искаше той да е в съзнание и да оцени истинския ужас на онова, което смяташе да му стори. Изправи се и го удари, плесниците отекнаха в подземиято като пистолетни гърмежи. Клепачите му се повдигнаха леко и тя видя как очите му я фиксират. Хвана го за косата и дръпна рязко главата му назад.

— Събуди се, агенте от САС — изсъска. — Скоро всичко ще свърши.

Джокера изхърка, сякаш се опитваше да се изсмее. Хенъси се отдалечи. Облегна се на масата и погледна ранения мъж. Джокера вдигна глава и се вгледа в нея с присвити очи.

— Какво искаш от мен сега? — попита с треперещ глас.

Хенъси се усмихна и поклати глава:

— Ти вече ми каза всичко, което исках да знам, Крамър. Не знаеш нищо. Нищо, което да попречи на успеха ми.

Джокера преглътна.

— Значи сега ще ме убиеш, така ли? Защо не го направиш, кучко?

Хенъси изви глава назад и се засмя престорено, сякаш някой ѝ е разказал тъп виц на някоя официална вечеря.

— О, не, Крамър, няма да бързаме. Исках преди това да поговорим. Двамата с Нюмарч бяхте участници в операцията на правителството за политическите убийства, нали?

Той облиза устни.

— Вода.

Хенъси добре виждаше, че говоренето му струва усилия, защото гърлото му беше пресъхнало. Искаше да чуе какво има да каже; затова напълни канчето от кофата. Когато се приближи, забеляза, че левият му крак се напънга, сякаш се готви да я изрита. Тя спря и размаха предупредително пръст.

Джокера се намръщи. Хенъси го обиколи от разстояние и се приближи зад гърба му. Допря канчето до устните му, без да вдига поглед от краката му.

— След взривяването на самолета британското правителство даде заповед за серия политически убийства, Крамър, и ти участва в тях — каза тя, когато върна канчето в кофата.

То се напълни с вода и потъна.

— Нюмарч ми разказа за неговото участие, но така и не ми се предостави възможност да попитам теб. Ти кого уби, Крамър?

Джокера не отговори.

— Нюмарч ми каза кого е убил. Ти обаче го знаеш, нали? Защото беше там. Беше убил трима членове на върховното командване на ИРА, помниш ли? Съпругът ми беше убит при тази операция, Крамър. Трима мъже с плетени маски заобиколили колата му, когато се прибирал една вечер вкъщи. Застреляли първо шофьора, после надупчили тялото му с дванайсет куршума. Два от тях в главата, от упор. Аз чух изстрелите и знаех още преди да отворя вратата какво е станало. Държах го в ръце, макар че знаех, че е мъртъв. Толкова много кръв имаше, Крамър. Толкова много кръв.

Бузите ѝ се бяха зачервили и тя постави ръка на лицето си, сякаш да прецени температурата си.

— На линейката ѝ беше нужен половин час, за да дойде, сякаш знаеха, че е мъртъв и не ги беше грижа. Полицията също не се интересуваше. Дори не изпратиха криминолози за оглед. Само взеха колата и показанията ми. Случаят беше приключен. Сякаш не ги беше еня. Сякаш го бяха очаквали. И така, Крамър, да не би и ти да си бил сред онези хора с плетени маски?

— Не съм убил съпруга ти — прошепна едва чуто Джокера. — Нито Шон Морисън.

Споменаването на Морисън накара Хенъси да вдигне рязко глава. Тя присви очи:

— Откъде?...

— Четох досието ти — прекъсна я той.

— Знаеш ли кой го е убил? — попита бързо тя.

Джокера поклати глава.

— Той умря тук, в Щатите. В Ню Йорк. Шон беше намерен във ваната, с прерязано гърло. В ръката си имал бръснач, всичко било в кръв. Нюйоркската полиция го обяви за самоубийство. — Тя вдигна вежди. — Шон винаги е използвал електрически самобръсначки. Никога не съм виждала бръснач в ръцете му. Никога. Те убиха съпруга ми. И убиха мъжа, когото обичах. Ти и твоите колеги го направихте, Крамър. — Тя се приближи до него, но далеч от обсега на краката му. — Искаш ли да ти кажа нещо, Крамър? Лиъм и Шон нямаха нищо общо с взривяването на самолета. Те се опитваха да спрат бомбената кампания в метрополията, правеха всичко, за да накарат ИРА да преговаря с британското правителство. Нямаше нужда да ги убивате, никаква нужда. — Очите ѝ горяха от гняв и тя стисна юмруци. — Вие, мръсници такива, вие ги убихте и аз до края на живота си ще ви отъмщавам. На теб и на останалите. — Тя взе лозарската ножица и я размаха пред носа му. — Ще те накарам да кървиш както са кървели те, докато в тялото ти не остане нито една капка.

Тя коленичи до него и стисна левия му глезен, допря ножицата до малкия му пръст. В момента, в който металът докосна кожата му, вратата на мазето се отвори и Бейли слезе няколко стъпала надолу.

— Мери! Мери!

Хенъси се обърна рязко и ножицата изщрака на сантиметри от пръста на Джокера. Той дръпна крака си от ръцете ѝ. Хенъси се изправи разтревожена.

— Какво има?

— Телевизията — изкрещя Бейли. — Показват ни.

Хенъси се намръщи, напълно объркана.

— Как така?

Бейли се наведе над парапета и се хвана за него с две ръце. Лицето му беше преbledняло, очите — разширени и с безумен блясък.

— Ела само да видиш. Погнали са ни.

Той изтича нагоре по стълбите и Хенъси го последва.

Карлос седеше в хола на един стол, прегърнал облегалката. Рашид се беше свила върху един зелен диван с колене, опрени в брадичката. И двамата гледаха телевизора, на който се виждаха две цветни снимки: на Хенъси и на Бейли. Отдолу имаше изписан телефонен номер.

Карлос вдигна поглед:

— Имаме проблем, Мери.

— Какво казаха? — попита тя. — Знаят ли какво планираме?

Карлос поклати глава:

— Съобщиха, че ФБР ни издирвало за контрабанда на наркотици във Флорида.

— Какво? — удиви се Хенъси.

Погледна Бейли, който изглеждаше не по-малко изненадан.

— Защо не ти каза онази Армстронг за това? — сопна се Карлос.

Хенъси прокара пръсти през косата си.

— Не знам. Тя тъкмо беше говорила с агентите от Вашингтон. Може би не са ѝ казали.

— А може би ѝ нямат доверие. Може да се е издала.

— Уредихме си среща утре, тогава ще я питам.

В гласа на Хенъси се усещаше нескрит сарказъм.

Карлос сякаш понечи да възрази, но се успокои. Стана и блъсна стола до стената.

— Добре, добре, нека обсъдим какво да правим. ФБР явно не иска да издава истинската причина да ни търси. Тази история с наркотиците не означава нищо. Важното е, че знаят, че сте в страната, и че ви търсят.

— Трябва да се откажем — проплака Бейли.

— Не — срязва го Карлос.

— В никакъв случай — съгласи се Хенъси.

— Ама те ни търсят... знаят, че сме тук...

— Матю, те си мислят, че сме във Флорида, не в Балтимор.

Хенъси виждаше, че младият мъж е на път да рухне. Трепереше видимо и очите му сновяха между нея и Карлос.

— Може би са ме проследили тук, може би знаят къде съм в момента...

Хенъси се приближи и постави ръце на раменете му.

— Слушай, Матю. Ако знаеха къде сме, нямаше да показват снимките по националната телевизия. Те нямат представа къде сме, нито какво правим. Няма как да ни спрат.

Тя го погледна в очите, усмихна се окуражително и го стисна за раменете.

— Ам-м-ми този от САС?

— И той нищо не знае — увери го тя; обърна се към Карлос: — Налага се да напуснем къщата. Жената, от която я взех, може да гледа. А и със сигурност ще засекаат кредитните ни карти.

— Съгласен съм. Тази нощ може да отседнем в някой мотел. Няма да има никакъв проблем, стига да не се показвате.

Хенъси се обърна отново към Бейли:

— Всичко ще се оправи.

Усети го, че трепери, и го погали по врата.

— Ами Крамър? — попита Карлос.

Хенъси продължи да гледа Бейли. Не искаше да го оставя сам. Изглеждаше готов да побегне без цел и посока. Налагаше се да го успокои.

— Би ли се погрижил, Илич? — попита тя тихо.

Карлос разбра веднага.

— Разбира се — отговори.

Рашид стана от дивана и постави ръка на рамото му:

— Нека аз, Илич.

Карлос понечи да откаже, но тя долепи цялото си гъвкаво тяло до гърба му.

— Моля те — прошепна в ухото му и той почувства топлия ѝ дъх върху врата си.

Ед Мълхоланд стоеше с ръце на кръста и гледаше краткия репортаж за издирването на Хенъси и Бейли от ФБР. Секунди след като телефонният номер се появи на екрана, лампичките на контролното табло на Хелън започнаха да святкат. Приятелят на Мълхоланд от телевизията бе предупредил, че ще бъдат залети от обаждания. Станцията имаше повече от двайсетина телефонисти, които да поемат сигналите, и също толкова полицаи бяха готови да се заемат с по-сериозните следи. Предаването имаше завиден успех — за пет години бе помогнало за залавянето на повече от триста престъпници, включително шейсет и седем убийци. Това беше увеличило значително и зрителите му и сега то бе едно от най-гледаните по този канал. Отегчените от тъпи комедии и евтини сериали американци, не можеха да се наситят на телевизията на реалността, на истинските герои и злодеи от обикновения живот.

Хелън заработи сръчно с копчетата на контролното табло, бързо започна да прехвърля обажданията на агентите. Веднага щом поемеше някой разговор, го препращаше към един от апаратите в помещението. Имаше леки слушалки на ушите с микрофон на сантиметри от устата. Тя се усмихна весело на Мълхоланд. Беше истинско съкровище, даде си сметка той, и реши след края на операцията да се опита да я убеди да напусне Белия дом и да се присъедини към ФБР в Ню Йорк.

Той отиде при агентите, натоварени с обажданията от Балтимор и Вашингтон, където Ханк О'Донъл и Дон Кълтси говореха по телефоните си и си водеха бележки. Коул Хауард вдигна поглед:

— Работи, Ед.

— Никога не съм се съмнявал, Коул — отвърна Мълхоланд. — Ще ги хванем, не се бой.

Телефонът пред Хауард иззвъня и той вдигна слушалката.

Джокера започна да стиска и разпуска юмруци в опит да възстанови кръвообращението на ръцете си. Имаше чувството, че всеки момент ще се измъкнат от раменните стави и той стоеше опрян на пръстите на краката, за да облекчи поне малко болката. Раните му се бяха отворили от движенията и той чувстваше как топлата кръв се стича по тялото му. Знаеше, че времето му е ограничено, че Мери Хенъси се кани да го довърши. Беше я гледал как си играе с Мик

Нюмарч в продължение на няколко мъчителни часа, преди да сложи край на живота му с жестокото кастриране. Джокера беше решен да не споделя съдбата му. Ако тя се приближи достатъчно, бе готов да я изрита с все сила и дори това да не я убие, щеше да успее да я зашемети за известно време. Той сви първо единия, после другия си крак и огледа подземие. Тръбата, на която беше увесен, бе дебела колкото човешко бедро. Беше закрепена с метални скоби за бетонния таван на всеки два метра. След най-близката скоба правеше чупка, преди която се виждаше съединението между правия и извития на деветдесет градуса участък. Джокера се почуди дали това съединение не е слабото място. Ако успееше да се придвижи по тръбата, може би щеше да съумее да издърпа двете части една от друга. Той изви глава назад и погледна нагоре. Ръцете му бяха на около педя от тръбата и той нямаше да успее да се засили достатъчно, за да скочи до нея. Ако се залюлее, може би щеше да му се удаде да се хване за нея с крака, но висеше от толкова дълго, че се съмняваше коремните му мускули да имат достатъчно сила. Започна да вдига краката си един след друг. Можеше да го направи, но болката щеше да е непоносима. Не смееше да си представи как ще се отрази това на наранените му китки, когато вдигне и двата си крака от земята.

Нямаше как да знае колко ще се бави Хенъси. Нещо бе изплашило сериозно Бейли. Може би беше по-добре да се опита да счупи тръбата, преди мъчителката му да се върне. Той си пое дълбоко дъх, пригответи се за болката, която знаеше, че ще последва. Подготовката му бе прекъсната от отварянето на вратата, по стълбите се чува стъпки. Той погледна натам като ученик, който крие някаква беля; очакваше Мери Хенъси, но с изненада видя слабичка млада жена с дълга черна коса. Когато тя стигна средата на стълбите, той чу изщракване от зареждането на пистолет. Тя се приближи, и той забеляза, че очите ѝ са тесни, почти като на китайка, лицето ѝ бе слабо и с остри черти. Не беше красива, но излъчваше нещо животинско, едновременно привличащо и обезпокояващо. Носеше тесни черни дънки и яркочервена фланелка с изрязана ръкави, което му позволи да забележи, че не се бръсне под мишниците. Държеше черен пистолет. На пръв поглед оръжието му заприлича на P228, който беше взел от мъжете в Ню Йорк, но без заглушителя. Когато тя се приближи обаче, Джокера установи, че е „Смит и Уесън“ модел 411. Лек пистолет с

десетсантиметрова цев, който беше повече от достатъчен да пробие доста голяма дупка в тялото му.

— Здравейте, господин Крамър — заговори тя с изразен акцент. — Пропуснахме да се запознаем. Аз съм Дина.

Джокера не каза нищо. Тя го огледа от глава до пети, като спря погледа си на слабините му. Усмихна се лукаво:

— Не изглеждате особено доволен, че ме виждате.

Тя премести пистолета в лявата си ръка и протегна дясната, за да погали корема му. Прокара я надолу към срамната му област.

— Мога да се обзаложа, че ще ви накарам да се радвате, че съм дошла.

Тя хвана члена му и стисна. Джокера вдигна рязко коляно и го заби в слабините ѝ. Целият ѝ въздух излезе и тя залитна напред, краката ѝ се подкосиха. Силна болка проряза китките на Джокера и той извика неволно. Жената падна напред, главата ѝ се удари в гърдите му, по лицето ѝ се размаза кръв. Пистолетът изтропа на пода; тя се хвана за корема, дишаше едва-едва като задъхано кученце. Джокера се залюля назад и заби с все сила коляно под брадичката ѝ; главата ѝ се вдигна рязко назад с добре чуто изпращяване. Очите ѝ се извъртяха и тя изскимтя, след това се свлече на пода, по-скоро леко зашеметена, отколкото в безсъзнание. Падна по очи и се опита да се отдалечи от обсега на Джокера; задраци с нокти по бетонния под. Джокера погледна надолу. Десният му глезен се намираше близо до врата ѝ и той вдигна крак и стъпи върху главата ѝ в опит да я задържи. Тя се опита да го отблъсне и да се изправи на колене, но той натисна по-силно. Дишането ѝ започна да се нормализира и той прецени, че е на път да си възвърне силите — нямаше да успее да я задържи така още дълго. Той вдигна крак и преди тя да успее да реагира, заби пета с все сила в слепоочието ѝ; усети как костта и хрущялът поддават. Почувства нещо топло и лепкаво по крака си. Вдигна го и отново удари на същото място. Този път усети как черепът се счупва. Краката ѝ затрепериха в агония и той вече бе сигурен, че е мъртва — просто тялото ѝ още не го беше осъзнало.

Джокера се огледа за пистолета и не го видя. Предположи, че тя лежи върху него. Пъхна пръстите на крака си под ръката ѝ и с пъшкане я отмести. Когато главата ѝ се повдигна от пода, лявото ѝ око изскочи от орбитата си и провисна зловещо над бузата ѝ. Косата ѝ бе наквасена

с мозъчно вещество и кръв и когато той я преобърна, тя се разпиля около главата ѝ като ален ореол. Пистолетът беше под краката ѝ, с вдигнат предпазител.

Бе затворила вратата на слизане и почти не беше издала звук, преди да умре, така че Джокера предположи, че никой горе не я е чул. Той намести пистолета между краката си, внимателно да не докосва спусъка. Беше му трудно да се съсредоточи, по челото му се стичаше пот и капеше в очите му. Той насочи дулото на пистолета далеч от себе си. Щеше да боли, знаеше, но беше готов. Съмняваше се да има сили за повече от един опит и се надяваше да не изгуби съзнание преди това. Пое си дълбоко въздух и вдигна и двата си крака от земята, увисна с цялата си тежест на китките. Почувства се, сякаш ръцете му всеки момент ще се откъснат, и изкрещя от болка, но бързо прехапа устни. Сви коремните си мускули и вдигна крака, стараяйки се да не убива инерцията си. Краката му бяха безчувствени, струваше му се, че коремът му ще се счупи. Той изкрещя отново, отчасти от болка, отчасти от отчаяние. Опита се да превъзмогне болката и да си представи, че е на тренировъчния полигон и прави набирания за сила и издръжливост. Изръмжа, започна да се поти, спомни си стария сержант, който ругаеше всеки новобранец, който не можеше да направи поне петдесет от мъчителните набирания. Отново изкрещя и осъзна, че коленете му са се допрели до брадичката. Отвори очи и видя пистолета, който почти се беше измъкнал измежду краката му. Още пет сантиметра и щеше да е в ръцете му. Той разпери пръсти като дете, опитващо се да хване топка, и вдигна краката си още по-високо; имаше чувството, че веригите стържат вече костите на китките му. Почувства допира на нещо топло и твърдо до пръстите си и хвана ръкохватката на пистолета — точно навреме, защото краката му се отпуснаха към пода, мускулите на корема и бедрата му се раздираха от болка.

Той се изправи на пръстите на краката, за да облекчи напрежението от китките си. Тялото му бе плувнало в пот и от всичките му рани течеше кръв. Той тръсна глава, за да проясни зрението си. При нормални обстоятелства с един изстрел щеше да се освободи лесно, но сегашното му състояние бе далеч от нормалното. Той едва успяваше да фокусира мястото на закрепване на веригата за тръбата, а мерните прибори на пистолета постоянно се разминаваха пред очите му. Той примигна и присви очи, успя да нагласи мерника и

мушката в една линия спрямо веригата. Пое си въздух, издиша наполовина и натисна спусъка два пъти. Изстрелите отекнаха оглушително в подземиеото. Веригата остана непокътната. На тръбата се бяха появили две драскотини, по-близката — на няколко пръста от веригата. Струваше му се цяла миля. Той отново се прицели и стреля — пак два пъти. Вторият куршум улучи веригата, скъса едното ѝ звено, преди да рикошира в стената. Джокера усети как веригата се отпуска и успя да стъпи на земята. Краката не го задържаха и той се свлече върху трупа на жената.

Ръцете му още бяха завързани с веригата. Нямаше време да ги освобождава, защото Хенъси, Бейли и останалите на горния етаж със сигурност бяха чули изстрелите, въпреки звукоизолацията. Той забеляза два електрически ключа в горната част на стълбите и един в основата им. Започна да му причернява и той тръсна глава, за да проясни съзнанието си. Припълзя до долния ключ и го натисна; подземиеото потъна в мрак.

Коул Хауард попълваше анкетния лист за обаждането. Подателят на сигнала бе някаква домакиня, която си купувала тенджери в търговския център „Глен Бърни“, когато забелязала жена, приличаща на тази на снимката. Съмнителната клиентка си купила голяма мелничка за черен пипер и според подателката на сигнала, косата ѝ била изрусена. Използвала кредитна карта, защото домакинята си спомняше, че се наложило да чака, докато операцията бъде одобрена.

Хауард ѝ благодари и затвори. Съмняваше се Мери Хенъси да тръгне да пазарува мелнички за пипер преди опита за атентат, но всеки сигнал трябваше да се провери. Нямаше да е трудно — някой агент щеше да бъде изпратен в търговския център, за да провери дали продавачът няма да разпознае снимката на Хенъси и да запише номера на кредитната карта на изрусената купувачка. Това бе лесен за проверка сигнал, но пак щеше да отнеме няколко часа. А в рамките на десет минути след излъчването на снимките по телевизията бяха получени поне осемдесет обаждания и лампичките на контролното табло на Хелън продължаваха да святкат. Напрежението растеше и Хауард се почуди колко още хора ще поискат да включи Мълхоланд по

случая. Засега се справяха, но броят на сигналите растеше с ужасяваща скорост.

Дон Кльтси държеше слушалката си на ухото и усилено записваше, кимайки енергично. Все повтаряше „да, да, да“. Хауард не чуваше какво друго казва в слушалката, но нещо определено го беше възбудило. Не попълваше само графите в бланката, а си водеше и допълнителни бележки и Хауард проточи врат в опит да ги прочете. Кльтси го забеляза и написа с големи главни букви на бележника си: ХВАНАХМЕ ГИ!

Хауард се намръщи. Телефонът му извънтя, но той не му обърна внимание и започна да чете бележките на Кльтси. Хелън го погледна, видя, че е зает и пое обаждането. Кльтси остави слушалката.

— Една жена в Балтимор дала под наем къща на залива Чизапийк на клиентка, отговаряща на описанието на Хенъси — обяви въодушевено той. — Седем стаи и три бани. Клиентката използвала същото име и кредитна карта, каквито е използвала Хенъси за плащане в хотела. Това е тя, няма грешка.

Той вдигна юмрук и се ухили.

— За колко време е наела къщата? — поинтересува се Хауард.

— За шест месеца с предплата за три.

Кльтси махна на Ед Мълхоланд и бързо му съобщи какво е научил. Мълхоланд грейна.

— Звучи добре — съгласи се той. — Добре, двамата с Коул вземайте хеликоптера и тръгвайте веднага. Аз ще изпратя отряда за бързо реагиране на Балтимор да отцепи района. Докато пристигнете, вече ще са там.

Кльтси записа адреса на къщата и телефонния номер и адреса на жената, подаде сигнала, на едно листче.

— Казва се Марта Лейнг, казах ѝ, че някой ще се свърже с нея. Няма да е зле някой да иде да я вземе и да се свърже с отряда за бързо реагиране; да им осигури планове на сградата и така нататък, ако се наложи да влязат със сила.

Мълхоланд кимна и взе листчето.

— Аз ще се погрижа за това, Дон. — Той даде един клетъчен телефон на Кльтси и един на Хауард. — Хайде, тръгвайте. Хеликоптерът ви чака на площадката.

Когато чу виковете на Крамър, Карлос се усмихна. Знаеше методите на Дина Рашид и че простото, класическо убийство не е в неин стил. Тя трябваше първо да се позабавлява. В някои отношения си приличаше с Мери Хенъси, но Дина получаваше някакво извратено сексуално удоволствие да гледа как мъжете се гърчат, докато ирландката просто беше жестока. Карлос не можеше да си представи Мери Хенъси да прави секс с някой мъж, преди да го убие, докато това беше любимият метод на ливанката.

Мери и Бейли се бяха качили на горния етаж, за да си съберат багажа и да предупредят двамата американци. Карлос бе взел една кърпа и бързо триеше отпечатъците от всички повърхности в кухнята, които можеше да е докоснал. Сложи всички съдове и прибори в миялната машина и я включи, след това отиде в хола. Когато започваше да трие телевизора, чу два изстрела, после настъпи тишина. Той кимна и продължи да бърше копчетата. Дина Рашид беше истинска професионалистка въпреки сексуалната си извратеност и той предпочиташе да работи с нея, отколкото с двамата американци. Той се премести към масичката за кафе и прокара кърпата по повърхността ѝ. Отгоре имаше няколко списания и той ги взе и ги занесе в кухнята. Тъкмо ги хвърляше в плика за боклук, когато чу още два изстрела от мазето. Карлос се намръщи. На Дина никога нямаше да ѝ се наложи да стреля още два пъти от упор. Той пусна плика на земята и изтича при вратата за мазето. Застана отстрани и я откряна. Подземието беше тъмно.

— Дина? — извика той.

Отговор не последва.

— Дина?

Пак мълчание. Карлос затвори вратата и заключи. Подпря я с кухненската маса и бързо се върна в хола. Извика останалите и им обясни положението.

— Няма ли да проверим какво е станало? — поинтересува се Шолен.

Погледна Хенъси, сякаш се опасяваше, че ще го обвини за провала на операцията.

Карлос поклати глава:

— Ако всичко беше наред, щеше да се обади. Чух четири изстрела. Можем да сме сигурни, че е мъртва.

Лъвъл се усмихна доволно и Карлос го изгледа заплашително:

— Освен ако не искаш да провериш лично, Лъвъл.

Американецът отмести очи.

— Какво ще правим, Илич? — попита Мери.

Знаеше колко близки бяха Дина и Карлос. Затова трябваше той да реши.

— Тръгваме веднага — отвърна спокойно той; погледна Шолен: — Дватамата с Лъвъл отивате в мотела, в който бяхте отседнали, преди да дойдете тук. Вземете двете коли. Нека Мери и Бейли да дойдат с вас, но да лежат на задните седалки. Ще се срещнем там след час. Ясно ли е?

— Добре — съгласи се Шолен.

— А ти какво ще правиш? — попита тревожно Бейли.

— Ще унищожа доказателствата. Първо натоварете багажа си в колите. — Карлос извади един пистолет от джоба на панталона си и го даде на Шолен. — Докато те товарят колите, стой в кухнята. Ако чуеш нещо, стреляй през вратата.

— Ами нещата на Дина? — поинтересува се Мери.

— Аз ще се погрижа за тях. Сега действайте бързо. Нямаме много време.

Докато Мери, Бейли и снайперистите изнасяха багажа си, Карлос се качи в стаята на Дина. Пушката ѝ беше в калъфа си върху гардероба и той я свали и провери дали всичко си е на място. Намери малка кожена торбичка с принадлежности за почистване в горното чекмедже на шкафчето ѝ и я взе. Пижамата ѝ висеше на вратата и Карлос допря лице до горнището, за да усети миризмата ѝ. Дина Рашид щеше да му липсва, но нямаше време да скърби за нея. Поне не сега.

Той взе пушката и торбичката заедно със своя куфар и слезе долу. Прибра ги в багажника и го затвори, след това отиде в гаража и извади една червена туба с бензин. Когато се връщаше в къщата, Хенъси и Бейли излязоха с куфарите си. Бейли изглеждаше по-уплашен от всякога и постоянно поглеждаше Мери, сякаш търсеше одобрение. Карлос беше сигурен, че тя ще успее да го успокои, щом се махнат от къщата. Зад тях се появи Лъвъл с оръжието си. Той се качи на червения

си мустанг и потегли пръв, Бейли и Хенъси се настаниха в колата на Шолен. Карлос се върна в къщата.

Започна от горния етаж, от стаята на Дина. Поля с бензин леглото и килима, остави тънка ивица надолу по стълбите до хола и кухнята. Шолен стоеше облегнат на умивалника с пистолет в ръка. Карлос започна да полива пода с бензин и американецът вдигна вежди.

— Барбекю ли ще си спретнем? — попита шеговито.

Карлос напръска масата и вратата на мазето.

— Взимай си нещата и слизай долу.

— Слушам.

Шолен върна пистолета на Карлос.

— Някакъв звук от приятеля ни долу? — попита световният терорист.

Шолен поклати глава и се качи в стаята си за пушката. Карлос го чу да слиза пак, след това да тряска вратата на колата. След няколко секунди двигателят забръмча и звукът заглъхна в далечината.

Нещо караше Карлос да провери още веднъж Дина, макар че знаеше, че е напразно. Той застана до вратата и опря глава на касата.

— Дина! — извика. — Дина, чуваш ли?

Отговор не последва и Карлос удари ядно вратата.

— Проклет да си, Крамър. Дано да се пържиш в ада.

Въздухът бе наситен с бензинови изпарения и на Карлос започваше да му се вие свят. Той взе парцала, с който беше заличил отпечатъците и го прокара няколко пъти по мокрия под. До печката имаше кибрит, той го взе и излезе през задния вход, като държеше напоения с бензин парцал далеч от тялото си. Запали го от единия край. Парцалът пламна силно и Карлос го хвърли в кухнята. Отвътре се чу силно съскане. Той се обърна и се качи в колата си.

В мазето Джокера чу мъжки глас от горния етаж да вика Дина, след няколко секунди навън избръмча двигател. Той се заслуша и долови леко пращане като шумолене на хартия. В мазето цареше пълен мрак, ако не се смята светлият правоъгълник в горната част на стълбите, очертаващ вратата. Джокера си спомни, че по някое време беше видял светлина някъде зад себе си, но сега всичко бе тъмно. Той успокои дишането си и се заслуша. Чуваше се само дращенето.

Никакви гласове. Никакви стъпки. Беше чул три коли да потеглят, значи поне трима души бяха напуснали къщата. Не знаеше обаче колко са били в началото. Бе видял Бейли и Хенъси, мустакатия и двамата мъже, които го бяха заловили. Това значеше поне петима. Можеше двама да са останали горе и да го чакат.

Китките му още бяха завързани с веригата и той отново натисна ключа на лампата с уста, държейки пистолета насочен към вратата. Не се случи нищо. Той се върна при масата с инструментите. Намери връзка ключове и единият ставаше за катинара, държащ веригата около китките му. Той го завъртя с мъка и освободи ръцете си. Раната на гърдите му се отвори и по кожата му потече кръв. При всяко движение на дясната ръка силна болка раздираше гърдите му. Джокера стисна зъби и раздвижи ръце, за да възстанови кръвообращението им. Намери гащите и дънките си и ги обу, след това маратонките. Не че му беше студено, просто не искаше да се бие гол. Присви болезнено очи, докато си слагаше дясната обувка. Хенъси за малко да му отреже пръста.

Той се промъкна до стената и затърси източника на светлина, който бе забелязал по-рано. Имаше дървен капак и той го отвори. Отгоре се откри заключен прозорец с три дебели решетки. Имаше само един път за измъкване от мазето — вратата. Той се върна при стълбите и тръгна нагоре на пръсти, с гръб към стената и насочен напред пистолет. Колкото по-високо се качваше, толкова по-силно се чуваше пращенето. Под вратата се процеждаше дим и когато пипна дървото, той усети, че е нагорещено. Натисна дръжката и се опита да отвори, но беше заключено.

Той се върна долу и взе остатъците от ризата си. Накваси ги от кофата и ги уви около главата и раменете си, после вдигна кофата и изля останалата вода върху тялото си. Раните започнаха да щипят, но той не обърна внимание на болката. Знаеше, че дървената постройка може всеки момент да се срине. Изтича отново горе и стреля два пъти в ключалката. Изрита с все сила вратата и тя изпраця. Ритна отново и тя се откряна, но само с няколко сантиметра. Нещо я затискаше. Вътре нахлу гъст, задушлив дим и го накара да се закашля. Той сложи един мокър парцал на устата си и ритна отново, но вратата не помръдна. През пролуката забеляза пламъци и една гореща вълна опърли веждите му. Той допря гръб в напеченото дърво, но не постигна никакъв успех. Вратата се държеше с две панти, всяка с по

шест винта. Той я затвори и обърса лице с единия от мокрите парцали. Отстъпи назад и стреля два пъти в горната панта, тя се разби. Долната се разпадна още при първия изстрел. Джокера си направи бърза сметка за изразходваните куршуми. Четири за веригата, два за бравата и три за пантите. Девет изстрела. Модел 411 имаше пълнител за единайсет патрона, значи оставаха два, ако приемеше, че е бил пълен.

Той хвана дръжката и дръпна към себе си. Дървото около пантите се счупи и вратата падна върху него, удряйки го по главата. Той я избута надолу и тя падна по стълбите. Жегата го обгърна, сякаш се опитваше да отнеме и последния му въздух. Когато махна вратата, той забеляза, че е била подпряна с масата. Беше поставена между касата и умивалника. По никакъв начин нямаше да успее да я помести. Джокера се прехвърли през масата и скочи сред пламъците. Усети как космите на ръцете му изгарят и продължи да притиска мокрия парцал до устата си, за да не се задуши. Присви очи и затърси изхода. Отляво се появи някакъв силует; мъж с анцуг, дънки и пистолет. Не беше от нападателите, които Джокера бе видял по-рано. Той вдигна пистолета си, но Джокера го изпревари. Непознатият изстреля един куршум, който откъсна парче кожа от рамото на Джокера, но той постъпи както го бяха обучавали — два изстрела в гърдите. Непознатият изпусна пистолета, зина от изненада. На гърдите му се появиха две червени петна, толкова близо, че се сляха. Джокера видя врата, която явно водеше навън. Прицели се в ключалката, но си даде сметка, че няма повече патрони. Натисна дръжката и за негова изненада вратата се отвори и той изскочи навън; той вдиша бавно хладния нощен въздух. Падна на колене, закашля се и плю. Чу някакъв шум зад себе си. Мъжът, когото бе прострелял, направи няколко несигурни стъпки навън и се просна по очи на тревата. Миришеше на обгоряло месо и косата му беше опърлена. Джокера го обърна по гръб. Все още беше жив, но не за дълго и Джокера знаеше, че нито той, нито някой друг е в състояние да направи нещо, за да го спаси. И двата куршума бяха попаднали в центъра на гърдите му.

Непознатият отвори очи. Веждите му бяха напълно изгорели и на бузите му имаше големи мехури.

— Ти ли си Крамър? — изхриптя той.

Джокера се стъписа. Непознатият говореше с британски акцент. Той кимна.

— Проклет глупак — произнесе бавно и мъчително непознатият.
— Аз съм от Пето.

Джокера остана като замаян. Това означаваше Ем Ай 5, британските служби за сигурност.

— Дойдох... да те... спася — промълви непознатият. Джокера хвана ръката му; не знаеше какво да каже. — Сам ли си? — попита.

Непознатият поклати глава:

— Партньорът ми... преследва... Хенъси...

— Откъде разбрахте, че са тук?

Непознатият се закашля, между устните му се процеди струйка кръв.

— Проследихме те — отвърна.

Джокера погледна назад. Трябваше да се отдалечи от горящата къща, която пращеше и бълваше пламъци зад гърба му, но знаеше, че ако се опита да мести ранения, само щеше да ускори смъртта му.

— Колко е сериозно? — попита хрипливо непознатият.

— Много — отвърна Джокера.

Нямаше смисъл да лъже. На мястото на умирация Джокера също щеше да иска да чуе истината. Той хвана непознатия за ръката и я стисна. Искеше да научи още някои неща.

— Кой ви изпрати да ме следите? — попита.

Непознатият потрепери.

— От Лондон — промълви.

— От Ню Йорк ли ме следите?

— Да.

Непознатият вече едва издаваше звук.

— Защо? — поиска да разбере Джокера.

От рамото му течеше кръв, но той не й обръщаше внимание. Последва мълчание. В къщата нещо избухна.

— Примамка — промълви непознатият.

— Да — измърмори Джокера, — така си и мислех. Благодаря.

Непознатият стисна ръката на Джокера, после въздъхна и пръстите му се отпуснаха. Джокера се изправи и се отдалечи от горящата сграда. Все още стискаше пистолета, въпреки че беше безполезен. Успя да направи само дващестина крачки, преди краката му да се подкосят, и той се свлече в безсъзнание на тревата.

Карлос караше бързо, искаше да се отдалечи колкото се може повече от горящата къща, преди съседите да са видели пламъците. Мотелът се намираще на средата на пътя между Балтимор и Вашингтон, на четирийсет и пет минути от тайната квартира. Движението не беше натоварено и той скоро излезе на трилентовото главно шосе за Капитолия. Караше с малко над сто и двайсет километра в час и постоянно гледаше огледалото — последното, което му трябваше сега, бе патрул на пътната полиция. След десет минути настигна Шолен, намали и продължи на три коли зад него. Карлос кимна доволно — американецът изглеждаше сам в колата; Хенъси и Бейли се бяха скрили добре. Предположи, че лежат на задната седалка.

Шолен караше в средното платно и спазваше стриктно ограниченията. При настоящите обстоятелства — с двама пътници, обявени за издирване по телевизията — предпазливостта му никак не беше излишна. Докато се движеше с осемдесет километра в час, Карлос погледна в огледалото.

Не беше забелязал колата, която го следеше, от самото начало, защото бе сменяла постоянно платната и разстоянието зад него. Веднъж дори ги изпревари и Карлос си помисли, че е сгрешил, но после си даде сметка, че този участък беше без отклонения и преследвачът нямаше къде да ги изгуби. Шофьорът беше сам и когато купето на колата му се освети от фаровете на една насрещна кола, Карлос установи, че е около четирийсетте, гладко обръснат и с очила. Толкова можеше да види, без да издаде, че го е забелязал. Карлос беше почти сигурен, че не следят него, но за да се увери, изостана назад, увеличавайки дистанцията с Шолен на повече от километър. Излезе прав — непознатият следеше снайпериста, като обикновено се държеше на десетина коли зад него. Карлос не забеляза други подозрителни автомобили и остана изненадан, защото успехът на едно следене зависи от използването на няколко различни возила, които да се сменят често. Изпращането на един човек с една кола най-често водеше до неприятности. Не можеше да е от ФБР или Тайните служби, защото те щяха веднага да си осигурят подкрепления. Той се замисли за агента от САС, заключен в подземие на горящата къща. Не можеше да е той, но дали нямаше партньор? В това също нямаше логика, даде си сметка Карлос. Ако Крамър имаше партньор, щеше да

го издаде на Хенъси при мъченията. А и кой би позволил партньорът му да бъде заловен от жена с нейната репутация? Със сигурност щеше да уведоми полицията. Нито една от възможностите не му се връзваше, но непознатият шофьор със сигурност следеше Шолен.

Карлос имаше предимството да знае къде отива снайперистът, така че скъси дистанцията едва преди изхода за мотела. Настигна Шолен и опашката му на едно тъмно шосенце сред гориста местност, осеяна тук-там с величествени къщи е гаражи за по три коли. Повечето имаха частни игрища за голф или баскетбол. И вероятно по някой и друг .44-калибров „Магнум“ под дюшека и пушка на терасата, помисли си Карлос насмешливо. Бялата висша класа на Америка. Чисто потекло, високоморален живот и въоръжени до зъби.

Опашката на Шолен караше отпред и все по-трудно успяваше да остане незабелязан. От Львъл нямаше и следа.

Карлос се запита дали Шолен е забелязал, че го следят. Надали. Шолен беше военен снайперист, не агент от разузнаването. Сигурен бе, че Мери Хенъси нямаше да постъпи толкова непредпазливо. Движението не беше натоварено, затова Карлос остави голяма дистанция и винаги щом беше възможно, изключваше фаровете. Започна да обмисля възможностите. Можеше да изчака Шолен да стигне мотела, преди да се заеме с преследвача, но ако наблизко имаше други автомобили, нямаше да може да действа. Можеше да продължи напред и да потърси начин да предупреди Шолен, но какво от това? Щом влезе в някакъв контакт със снайпериста, щяха да го забележат. Не, така нямаше да стане. Можеше да избута преследвача от пътя, но така имаше опасност да пострада Ггой. Решението бе само едно. Без да пуска волана, Карлос се наведе и отвори жабката. Взе пистолета, намерен от Львъл в колата на Крамър — „Зиг-Зауер“ Р228 с топчест заглушител. Хубаво оръжие, добре балансирано и компактно. Постави го на седалката до себе си и смъкна предното дясно стъкло. Ускори плавно. Шолен още се придържаше към ограничението и Карлос бързо настигна опашката. Хвана пистолета и свали предпазителя с палец. Продължи да кара след преследвача, държейки оръжието върху седалката.

Изчака пътят да се изчисти и даде мигач за изпреварване. Карлос се изнесе вляво, управлението с една ръка му се отдаваше лесно. Изравни се с другата кола, без да спира мигача и погледна другия

шофьор. Той изглеждаше спокоен, обърна се към Карлос и той му се усмихна и кимна. Шофьорът му отвърна машинално с усмивка; отново погледна шосето, после пак се обърна към Карлос. Този път се намръщи, но преди да успее да реагира, терористът вдигна пистолета. Оръжието само леко изпука, стъклото на другата кола се пръсна и куршумът улучи шофьора в рамото. Карлос стреля още два пъти, и двата пъти улучи главата. От раните на убития рiekна кръв, колата свърна рязко вдясно. Карлос даде газ и забеляза в огледалото как колата на преследвача излиза от пътя и се блъска в едно дърво. След няколко секунди автомобилът избухна в пламъци. Карлос се усмихна, прибра пистолета в жабката и вдигна стъклото. Отпред Шолен продължаваше да кара, без да забележи какво се е случило.

Дон Кълтси я забеляза пръв и потупа Коул Хауард по рамото. Носеха слушалки, за да не чуват рева на хеликоптера и да могат да разговарят помежду си и с пилотите. Той посочи горящата къща на десетина километра напред, на брега на залива Чизапийк. Наблизо нямаше нито улични лампи, нито други постройки и пожарът изглеждаше изникнал от нищото.

— Виждаш ли? — попита Кълтси.

— Мислиш ли, че е това? — попита Хауард и се вгледа в далечината.

От слушалките се чу гласът на пилота:

— Натам летим.

Помощник-пилотът започна да вика диспечерската кула, за да уведомят пожарната. Отговориха му, че са приели сигнала.

Хауард се удари по коляното. Около къщата нямаше и следа от отряда за бързо реагиране, по шосето не се виждаха никакви светлини. Това не го учудваше особено — те вероятно щяха да дойдат с автомобили от града, докато хеликоптерът на ФБР се движеше във въздуха с повече от сто възела.

Пилотът спусна летателния апарат на около двеста метра над земята и започна да кръжи около къщата.

— Господи, виж това — възкликна Кълтси.

За момент на Хауард му се стори, че усеща горещината от пламъците, но знаеше, че са твърде високо. Пилотът включи прожектора и върху тревата отдолу се появи овално светло петно. В слушалките Хауард чу, че помощник-пилотът съобщава на контролната кула, че се приземяват.

Кълтси отново го удари по рамото и посочи надолу.

— Ето ги подкрепленията — обяви.

В далечината, на около километър и половина от къщата по главния път с пълна скорост се движеше автомобилна колона.

— Това трябва да са нинджите. По-добре късно, отколкото никога.

— Няма закъде да бързат. Не вярвам наоколо да е останал някой — отбеляза Хауард.

Една синя кола зад къщата избухна. Пилотът вдигна рязко хеликоптера и избра за приземяване друго място, малко по-далеч от къщата. Овалното светло петно започна да намалява, докато колелата

на машината не докоснаха плавно земята. Помощник-пилотът се обърна, даде фенерчета на Хауард и Кълтси и им направи знак, че могат да слизат. Те скочиха навън и все още въртящите се витла развяха саката им. И двамата извадиха пистолетите си и се затичаха към къщата. Колоната от леки коли и микробуси зави към постройката и Кълтси се насочи към тях, държейки служебната си карта и оръжието си вдигнати пред тялото.

Хауард забеляза неподвижна човешка фигура, просната в тревата. Приблужи се и коленичи до трупа. Беше мъж на средна възраст, гол до кръста и с жестоки рани по гърба като че е бил бичуван. Имаше и тежка огнестрелна рана в рамото, но не изглеждаше смъртоносна. В дясната си ръка държеше малък черен пистолет, пръстът му още беше на спусъка. Хауард извади една химикалка от джоба си и с нейна помощ избута оръжието от пръстите му. Обърна непознатия по гръб и потрепери при вида на раните по гърдите му. Дясното му зърно липсваше и на негово място имаше съсирена кръв, а от корема му бе обелено голямо парче кожа, под което се показваше мускулна тъкан.

— По дяволите, какво ти се е случило? — прошепна Хауард.

Веждите и космите на гърдите на ранения бяха опърлени от огъня, а носът и бузите му — почервенели, сякаш се беше пекъл твърде дълго на слънце. Хауард се наведе и доближи ухо до устата му. Не успя да чуе нищо, освен пращенето на огъня, но усети дъха на пострадалия върху кожата си.

Кълтси притича, следван от двама мъже със сини гащеризони и бронирани жилетки. Агентът от Ню Йорк коленичи до Хауард.

— Мъртъв ли е? — попита Кълтси.

Хауард поклати глава:

— Още не.

Единият от мъжете с гащеризоните се представи като командира на отряда за бързо реагиране, Скот Дънинг. Хауард го помоли да повика линейка.

— По-добре използвайте хеликоптера, за да го закара до някое спешно отделение — предложи Дънинг. — По въздуха ще са му нужни не повече от десет минути, докато с кола ще отиде цял час.

— Добра идея — съгласи се Хауард; потупа Кълтси по гърба. — Дон, иди с него. Аз ще огледам тук. Когато стигнеш в болницата,

обади се на Ед и му кажи какво е станало.

Командирът повика двама от хората си и те дотичаха с носилка за ранения. След като хеликоптерът отново се издигна, Хауард и Дънинг започнаха да оглеждат горящата постройка.

— Няма голяма нужда от отряд за бързо реагиране, а? — отбеляза кисело Дънинг.

Хората му стояха до колите си, пламъците хвърляха дълги, трептящи сенки зад тях.

— Не, освен ако не карате и пожарна кола — съгласи се Хауард.

— За съжаление днес не сме я взели — пошегува се командирът на отряда.

— Пожарникарите всеки момент ще дойдат. Обадохме им се от хеликоптера.

Един от членовете на отряда, млад мъж с пушка с оптичен мерник, се приближи към тях.

— Том, стой при колите, докато дойдат момчетата от лабораторията — извика му Дънинг.

Младежът махна и се върна при микробуса си.

— Нов е — обясни Дънинг. — Точен стрелец, но истинско бедствие за уликите.

Хауард кимна. Обиколи бавно района, където беше лежал раненият. Искаше да установи как е бил прострелян. При раната на рамото куршумът беше проникнал отпред, затова реши, че е бил ранен, когато е излизал от къщата, от някого, който е бил навън. Хауард освети тревата, затърси следи от обувки. Забеляза няколко капки кръв зад пострадалия и проследи пътя му от къщата, като местеше фенерчето наляво-надясно. Намери още няколко капки кръв и промени първоначалното си мнение. Пострадалият бе прострелян в къщата и след това беше изтичал навън, преди да изгуби съзнание от загуба на кръв или от дима.

Някой извика и той погледна наляво. Младият член на отряда за бързо реагиране сочеше към къщата и крещеше. На земята до вратата лежеше нещо. Хауард се приближи, но горещината го накара да се отдръпне. Забеляза нещо, напомнящо труп. Отиде при снайпериста и взе оръжието му. Вдигна го и погледна през оптичния мерник. Беше му необходимо известно време, докато фокусира. През мерника видя как дрехите на трупа пламват и кожата му започва да изпуска мехурчета и

да се напуква. Нямаше какво да направят — отрядът за бързо реагиране разполагаше със защита от куршуми, не от огън и докато дойдат пожарникарите, можеха само да стоят и да гледат.

Мотелът се виждаше от пътя; червеният неонов надпис над главния вход обявяваше, че има свободни стаи. Постройката имаше подковообразна форма, с две крила, насочени обратно на пътя и заграждащи паркинга и басейна. Лу Шолен спря пред главния вход и влезе, за да вземе стая. Карлос спря на известно разстояние от мотела и започна да наблюдава, за да се увери, че никой не следи снайпериста. След няколко минути Шолен се появи с ключ в ръка. Качи се пак в колата и бавно я закара отзад, на паркинга. Карлос го последва и спря до него.

Хенъси и Бейли слязоха от задната седалка, взеха багажа си и бързо последваха Шолен до стаята на долния етаж. Карлос извади куфарите си от багажника и тръгна след тях. Когато стигна вратата, Львъъл също се появи.

— Здравсти, момчета. Как е?

— Вътре — отсече Карлос.

След като всички се събраха в стаята, Шолен закачи табелката: „Моля не ме безпокойте“ на бравата от външната страна и затвори вратата.

— Следяха те, Лу — каза тихо Карлос. — През целия път от къщата те следяха.

Шолен зина от удивление:

— Сигурен ли си?

Карлос изсумтя презрително.

— Какво стана? — поинтересува се Мери.

— Погрижих се — отвърна световният терорист.

Бейли влезе в банята, свали найлоновата обвивка на една от чашите и си наля вода. Ръцете му трепереха.

— Знаеш ли кой беше? — попита Львъъл.

Карлос поклати глава:

— Казах, че съм се погрижил, не съм спирал да разговаряме.

— Приятел на Крамър ли? — обади се Бейли.

— Ако му беше приятел, нямаше да го остави толкова дълго в ръцете ни. Какъвто и да е, беше сам.

— Може би е чакал подкрепления — предположи Лъвъл.

Карлос кимна:

— Възможно е.

— Така значи — намеси се пак Бейли. — Край. Св-в-вършено.

Карлос го погледна сурово:

— Нищо не е свършено. Казах само, че съм се погрижил за него.

Погледна Мери, за да ѝ намекне, че Бейли създава проблеми и някой трябва го успокои.

— Нещо пропускаш — възрази Лъвъл. — Без Рашид...

— И без Рашид ще се справим — прекъсна го Карлос. — Аз ще заема мястото ѝ.

Лъвъл и Шолен се спогледаха в недоумение.

— Как? — изненада се Шолен. — Нямаме време за нова репетиция.

— Стрелял съм с пушката на Дина, в Ливан. Мери малко нависоко, но иначе няма да имам проблеми с мерника, защото тя го е нагласила. Мога да компенсирам съвсем леката разлика в зрението.

— Стрелял ли си със снайпер? — полюбопитства Лъвъл.

— Убивал съм с пушка.

Лъвъл вдигна рамене:

. — Добре, добре. Какво ще правим сега?

— Вие с Лу отивате в своята стая, Мери и Матю могат да останат тук. Аз ще си взема самостоятелна. Утре в десет пак се събираме тук за последно преговаряне.

Дори да се изненадаха от предложението Бейли ѝ Хенъси да останат в една стая, Лъвъл и Шолен не го показаха. Взеха багажа си и излязоха и Карлос затвори вратата след тях. В стаята имаше две двойни легла и Бейли бе седнал на едното и държеше главата си с ръце.

— Ще ида да си взема стая — обърна се Карлос към Хенъси. — Ще се справиш ли?

Тя кимна.

— Оставям пушката тук — добави той.

Когато излизаше, забеляза Хенъси да поставя ръка на рамото на Бейли и да разрошва косата му.

Лъвъл чакаше отвън.

— Не ми харесва този Бейли — сподели той.

— Нито пък на мен. Имаме обаче нужда от него.

— Той вече се е предал. Виждал съм хора като него в бой. На думи са много смели, но когато засвирят куршуми, напълват гащите и се завират под леглото. Не мисля, че утре ще се справи.

— Той е по-корав, отколкото изглежда. В ИРА не търпят страхливци. Изнервен е просто защото много дълго чакаме. Мери ще го накара да се съвземе.

— А ако не успее?

Карлос се усмихна:

— Тогава ще се заема аз.

Коул Хауард наблюдаваше как пожарникарите навиват маркучите и събират екипировката си. Останките от дървената постройка съскаха и димяха осветени от луната. Удивително голяма част от сградата стоеше, но и тя без съмнение трябваше да бъде съборена. Стените и покривът отзад се бяха срутили. Каменният комин от едната ѝ страна пушеше, сякаш в камината отдолу бумтеше огън.

Една от пожарните коли потегли, лицата на пътуващите вътре бяха омазани със сажди и пот. Отрядът за бързо реагиране вече си беше заминал и Хауард чакаше да чуе мнението на следователя от отдел „Палежи“, който извършваше огледа. Когато овладяха огъня, изнесоха и второто тяло — силно обгорен мъж. Трупът бе овъглен и Хауард никога нямаше да забрави миризмата. Той закры устата си с ръка и се наведе над почернялата и покрита с мехури плът. Бързо откри онова, което търсеше. Две дупки от куршуми в гърдите. Дънинг се обади в окръжната полиция на Балтимор и уреди изпращането на патолог и криминолози, преди да потегли с хората си за града. Явно се дразнеше, че не е имало кого да застрелят.

Хауард чу предупредителни викове и една голяма овъглена греда се срути недалеч от следователя. Той се обърна и махна в знак, че всичко е наред. Двама пожарникари се приближиха към него с брадви в ръце. Следователят, чернокож около петдесетте на име Джордж Уитмор, коленичи и докосна нещо на земята, след това поднесе пръст към носа си. Каза нещо на мъжете с брадвите, те кимнаха и започнаха да секат. Ударите от брадвите се смениха с прашене на разцепено

дърво, след това тримата мъже се скриха от поглед. Хауард се намръщи. В един момент пожарникарите бяха пред очите му, в следващия пропаднаха като че вдън земя. Зад него друга от пожарните коли потегли.

Хауард се приближи към димящите руини; прокара ръка по брадясалото си лице. Стените около кухнята и етажите отгоре бяха напълно изгорели и на тяхно място стояха само овъглени греди и електроуреди. Когато се приближи, забеляза, че пожарникарите са отворили входа към мазето. Отдолу се появи бяла каска, последвана от якото тяло на Джордж Уитмор. Той направи физиономия на отвращение.

— Долу има още един за патолога.

Той свали каската, бръкна в джоба си и извади кутия цигари и запалка „Зипо“.

— Искате ли? — предложи на Хауард, но той поклати глава.

Агентът огледа останките от кухнята. Всичко отгоре беше изгоряло и подът бе покрит с дебел слой пепел. Въпреки разрушенията все още имаше признаци на домашен уют — вратата на миялната машина бе отворена и вътре се виждаха чинии и чаши, до хладилника имаше парцал за миене на дъски със стопена ръкохватка, но с учудващо запазена дръжка, върху печката стоеше чайник.

— Може ли да погледна? — попита Хауард.

— По-добре не — отвърна Уитмор. — Долу още е задимено и стълбището е в лошо състояние. Изчакайте момчетата да го обезопасят.

Чернокожият дръпна силно от цигарата и издиша шумно, избълва облак дим с блажено изражение.

— Добре — склони Хауард. — Ще ми разкажете ли нещо повече за трупа?

— Жена, около трийсетте може би. Трудно е да се прецени, защото лицето ѝ е премазано.

— Застреляна? Задушена от дима?

— Не е застреляна, това е сигурно. Задушена? Не мисля, смятам, че е била мъртва преди пожара, но трябва да изчакате патологът да я разфасова, за да ви каже със сигурност. — Уитмор отново дръпна от цигарата. — Странни гадости има долу.

— В какъв смисъл?

— Ножове, лозарска ножица, всичко е покрито с кръв. Останки от вериги по пода.

— Мислите ли, че е изтезавана?

Едрият мъж вдигна рамене:

— Може би. Долу има мъжки портфейл. Не съм го пипал, защото криминолозите ще искат да го видят първи.

Някъде из къщата се срути нова греда и следователят си сложи отново каската.

— По-добре да излезете, агент Хауард. Тук не е много безопасно.

Хауард кимна и се отдалечи от овъглените останки. В далечината се чу сирена на линейка. Той се почуди защо си правят труда да я пускат.

Мери вдигна чашата на Бейли от пода и се приближи до куфара си. Отвори го и извади бутилка малцово уиски. Без да сваля поглед от младия мъж, отвинти капачката и наля двойна доза. Подаде му чашата:

— Ето, изпий това.

Бейли взе питието и го изгълта на три пъти.

— Съжалявам — измънка.

— Няма нищо. Всички сме малко нервни.

— Това не е Ирландия, Мери. Тук убийците ги екз-з-зекутират. — Той я погледна и тя забеляза, че лявото му око потрепва. — Имам лошо предчувствие.

Мери стисна силно бутилката.

— Никой няма да ни хване. Двама агенти от САС успяха да ни открият, това е всичко. Имала съм си работа със САС и преди. И ти си се изправял срещу тях и винаги си ги надвивал. И знаеш ли защо? Защото ти се бориш за нещо, в което вярваш, а те го правят за пари. Те не са убедени в правотата на британското правителство, правят го само защото получават заплата. Те са наемници, а ние — борци за свобода. Затова накрая ние ще победим.

Тя остави бутилката на тоалетното шкафче до библията и седна на леглото срещу Бейли.

— Още няколко часа и всичко ще свърши.

— Хайде да си ходим вкъщи, Мери. М-м-можем да опитаме някой друг път.

— Няма да имаме друга възможност като тази. Всичко е уредено, няма как да се провалим. Просто трябва да запазим спокойствие и да си свършим работата; след това за нас ще се разправят легенди.

Бейли затрепери като мокро куче и Мери поклати тъжно глава:

— Матю, ти си корав мъж. Осъзнай се. Всичко ще е наред.

Изправи се и го погали по бузата и той се опита да целуне ръката ѝ. Тя му позволи, опита се да не показва отвращението си. Той облиза палеца ѝ, после го засмука като бебе. С другата си ръка тя го погали по главата, докато се наблюдаваше в огледалото. Бейли имаше жизненоважна роля в плана ѝ и трябваше да бъде успокоен, поне за дванайсет часа. След това нямаше никакво значение.

— Изправи се — подкани го тя.

Той се подчини, остана с наведена глава. Тя свали очилата му, остави ги на леглото зад себе си и обгърна врата му с ръце.

— Ти си един от най-добрите в ИРА, знаеш го.

Тя изчака той да я целуне пръв; не се съмняваше, че ще го направи, знаеше, че е необходимо, но въпреки това се страхуваше от този момент. Усети дъха му, с кисела миризма на риба, устните му бяха напукани и сухи. Тя затвори очи и зачака. Той впи устни в нейните и езикът му проникна между зъбите ѝ. Тя едва не се задави, но си наложи да откликне на повика му. Той сграбчи непохватно гърдите ѝ, по-скоро ги стисна, вместо да ги погали, и тя усети докосването на твърдия му член. Той започна да я целува по-настървено и я обгърна с ръце, стисна кожата на гърба ѝ, сякаш загребваше пясък с шепи. Притисна лице до врата ѝ и започна да повтаря името ѝ отново и отново.

Спусна ръце към късите ѝ панталонки и ги дръпна грубо надолу, след това направи същото с бельото ѝ. Преди тя да успее да реагира, ръката му беше между краката ѝ и той отново я целуна. Грухтеше като диво животно. Блъсна я на леглото, едва не смачка очилата си, и започна да дере гащите ѝ с пръхтене. Хвърли ги на земята и разкопча панталоните си.

— Мери, винаги съм те желал — промълви и се хвърли върху нея.

Мери се разкрачи, затвори очи и си представи Шоп Морисън.

Джокера се събуди объркан, не знаеше къде се намира и дали още не е в опасност. Преди да отвори очи, размаха ръце пред лицето си, сякаш да пропъди невидими демони. Отначало си помисли, че пак е в мазето, но след това забеляза, че таванът е покрит с квадратни полистиролови плочки и стените са бели. Китките му бяха превързани, професионално, както изглеждаше, и цялото му тяло бе изтръпнало. От обезболяващите, даде си сметка той. Намираше се в болница. По пръстите му имаше размазано черно мастило. Някой му беше взел отпечатъци, докато е бил в безсъзнание. Той се опита да вдигне глава, но силна болка проряза гърба му. Обезболяващите бяха в ниска доза, установи той. Остана по гръб и се опита да събере мислите си. Последното, което си спомняше, беше пожарът — как се бе измъкнал от горящата сграда. И непознатият, човекът от Ем Ай 5. Човекът, когото беше убил.

Нещо помръдна край леглото му и той си даде сметка, че не е сам. Вдигна глава, този път по-бавно, и видя униформен полицаи, който тъкмо ставаше от стола си.

— Вода — промълви Джокера.

Полицаят присви очи:

— На какво ти приличам, бе? На някоя шибана сестра?

Джокера се отпусна и затвори очи. Нещо притискаше бедрата му и той го опипа. Беше стегнат през кръста с верига и когато я размърда, нещо издрънча под леглото.

— Лекарите казаха да не ти слагаме белезници, заради раните по китките — обясни ченгето; Джокера отвори очи и срещна погледа му. — Но ако се опиташ да се измъкнеш от веригата, веднага те закопчавам. Ясно ли е?

— Ясно — изхриптя Джокера. — Къде съм?

— В травматологията на Мерилендския университет.

Полицаят се върна при стола си и седна. Джокера си даде сметка, че задачата му не е да го разпитва, явно големите клечки още не бяха дошли. Остана изненадан, че детективите от „Убийства“ не го дебнеха да се свести. Той обмисли възможностите — не бяха много. В къщата имаше два трупа — един със смачкан череп и един с огнестрелни рани в гърдите. При огледа щяха да намерят портфейла и документите му, а криминолозите щяха да разкрият, че той е застрелял агента от Ем Ай 5. Прикритието му, че бил барман, щеше да издържи точно половин

минута пред един средно интелигентен следовател, и то преди да го накарат да обясни произхода на раните си. Той се обърна и забеляза, че рамото му е бинтовано, усещаше и две превръзки на гърдите си.

Спомни си какво бе казал агентът от Ем Ай 5, преди да умре. Полковникът го беше изпратил в Америка за примамка, за да изкара Хенъси и Бейли наяве, та да могат наемниците от Пето да ги убият. Трудни арести. Полковникът никога не си бе правил илюзията, че Джокера ще успее, и може би дори не очакваше да го види жив. Агентите от Пето бяха видели как го залавят и сигурно знаеха какво му се случва в къщата. Не бяха предприели нищо и Джокера стисна зъби при мисълта, че най-вероятно са си седели в колата и са си разказвали вицове, докато Хенъси е късала мръвки от тялото му. От предателството го заболя повече, отколкото от раните. Бяха го натопили, от самото начало, и то човекът, когото уважаваше най-много. Когото едва ли не боготвореше. А това означаваше, че не можеше вече да разчита на помощта на полковника.

Вратата се отвори и в стаята влезе една сестра. Беше красиво чернокожо момиче с къса коса и толкова наситено зелени очи, че Джокера предположи, че носи цветни лещи. Беше облечена със зелена униформа и на врата ѝ висеше слушалка. Тя взе един медицински картон от леглото и го прегледа.

— Значи, вече сме будни, а, господин О'Брайън?

— Вода — промълви той.

Тя се приближи до малкия умивалник в единия ъгъл на стаята и напълни една чаша. Джокера се опита да повдигне глава, но още беше слаб. Сестрата му помогна.

— Сега по-добре ли е? — попита тя.

— Благодаря.

— Как се чувствате?

— Изтръпнал, И отпаднал.

— Изгубили сте известно количество кръв, но не сме ви преливали. Повечето поражения са от дима. След неколкодневна почивка ще се възстановите. — Тя се усмихна. — Раните ви изглеждат по-зле, отколкото са всъщност. Наистина.

Джокера се усмихна неубедено:

— Това са добри новини.

— Само този стар белег през корема. Лекарите се чудят как сте го получили.

След като разбра, че Джокера няма да я осветли, тя закачи картон на таблата на леглото.

Полицаят ѝ намигна:

— Някакъв шанс да ни докарат телевизор тук? За играта на птиците?

— Разбира се, сладур.

— Птици ли? — попита Джокера.

Сестрата кимна:

— „Авлигите“, нашият бейзболен отбор. Имат вече осем поредни победи. Вашият министър-председател ще хвърля първата топка.

— Може и аз да отида.

— Не се гласете толкова, господин О'Брайън, имате нужда от почивка. Най-много да го гледате по телевизията.

— Да — съгласи се полицая. — Няма къде да мърдаш.

Сестрата излезе. Джокера раздвижи крайници, за да определи колко сериозни наистина са пораженията му. Рамото беше единственият му истински проблем, но болеше само когато го движеше. Ръцете и краката му бяха изтръпнали и още чувстваше китките си, сякаш плътта е прерязана до кокал. Раните на гърдите му се нуждаеха от известно време, за да заздравеят и беше малко отслабнал, но иначе бе напълно в състояние да се махне от болницата. Спираха го единствено веригата през кръста и високият чернокож мъж в полицейска униформа.

Мери Хенъси лежеше с гръб към Матю Бейли и наблюдаваше минутната стрелка на часовника си. Той хъркаше тихо и се беше свил така, че заемаше по-голямата част от леглото. Беше я любил припряно и нервно и както си мислеше сега тя, поглаждайки се между бедрата — болезнено. Тя не му показва каква болка ѝ причинява. Всъщност постара се да издава всички необходими звуци, окуражаваше го, подканяше го, произнасяше името му. Това беше истинско представление, същото, което бе играла пред съпруга си в последните години на брака им, и сега тя изобщо не се срамуваше от Бейли. От последното ѝ спане с мъж бяха минали почти пет години и тя се опита

да накара Бейли да забави малко, да я възбуди, преди да проникне в нея, но той бързаше прекалено и погрешно сметна стонове й от болка за възгласи на екстаз. Тя си припомни киселата миризма на развалени зъби в устата му и начина, по който бе вкарал езика си между зъбите й, и потрепери. Едва изчака да заспи, за да отиде в банята и да се изкъпе. Имаше бутилка освежител за уста „Листерин“ и се жабури с него повече от минута, за да прогони лошия вкус в устата си. После легна на другото легло, но Бейли се събуди и я попита защо не спи при него. Тя неохотно се върна в кревата му с надеждата да не поиска да се любят пак. Той заспа почти моментално и тя благодари на щастливата си звезда.

Мери ту задрямваше, ту се будеше, но така и не успя да се отпусне. Отчасти заради тревогата за утрешното събитие, но също и от страх, че Бейли може да се събуди и пак да иска да се любят. Стори й се, че е минала цяла вечност, преди небето да просветлее и птиците да запяят. Когато часовата стрелка достигна седем, тя стана внимателно и се облече. Събуди Бейли едва след като си беше сложила червило и грим.

Той разтърка сънено очи.

— Колко е часът? — попита.

— Малко след седем. Трябва да преместиш самолета на „Бейбридж“.

— Да, бе. Бях забравил.

Той отметна чаршафите и Мери се извърна, за да не го гледа гол. Бейли се приближи зад нея и я прегърна, и тя усети, че се е възбудил. Извъртя се и постави ръце на раменете му.

— Нямаме време.

Той се нацупи:

— А по-късно?

— Може — обеща тя.

Той кимна и започна да се облича, сложи си същите дрехи, които бе носил предния ден. Мери забеляза, че Бейли вече не заеква в нейно присъствие. Изглеждаше по-уверен и тя се надяваше саможертвата й да не е напразно.

— Коя кола да взема? — попита той.

— Тази на Шолен — отвърна тя и му хвърли ключовете. — Имаш ли шапка или нещо друго за главата?

Той прокара пръсти през къдравата си коса:

— Да си скрия косата, това ли имаш предвид? Да, добра идея. — Той разрови багажа си и извади шапка с емблемата на „Авлигите“. — Доста на място, а?

На излизане той се опита да я целуне, но тя извърна глава в последния миг и му поднесе бузата си.

— По-късно — повтори и почувства как ѝ се повдига.

Чернокожата сестра донесе закуската на Джокера в осем часа: прозрачна пластмасова чашка с портокалов сок, пържени яйца, препечена филийка с маргарин и кофичка с плодово кисело мляко. И бяла пластмасова лъжица. Джокера не знаеше дали за да не нарани себе си, или за да не застраши здравето на някого друго, но това го караше да се чувства като малко дете, докато се хранеше. Полицаят го наблюдаваше внимателно.

— Искаш ли? — предложи Джокера и му поднесе лъжицата с парче яйце.

Полицаят изсумтя. От дясната му страна висеше кобур с голям револвер, отляво — дълга черна палка.

След закуската в стаята влезе лекар с бяла престилка; без да се представи, измери кръвното му налягане и му взе малка проба кръв за изследване. Попита го как се чувства. Джокера вдигна рамене:

— Изтръпнал и изтощен. Ще се оправя.

— Не се съмнявам. Не сме ви правили кръвопреливане, напоследък се стараем да го избягваме, освен ако не е крайно наложително. Имате нужда само от време, за да се възстановите. — Лекарят посочи корема му. — Кой ви го направи?

Джокера се усмихна:

— Кое имате предвид, кой ме наръга или кой ме заши?

— Кой ви оперира.

— В Северна Ирландия.

Интересът на лекаря изглеждаше чисто професионален и Джокера не виждаше причина да не го осветли.

Лекарят седна на леглото, внимателно да не докосва крака на болния. Беше дребен човек с грижливо оформени мустаци, криви зъби и очила с кръгли стъкла. От горния джоб на престилката му се

подаваха четири молива и всичко в него беше фино и подредено. Джокера предположи, че подхожда към всяка операция изключително педантично и че шевовете му са абсолютно еднакви.

— Аз съм правил някои операции на корема — обясни той. Кимна към корема на Джокера: — Имате ли нещо против?

— Заповядайте.

Джокера не беше от онези, които изпитват удоволствие да показват раните си, но хареса откритото държание на лекаря и предположи, че му е длъжен за лечението си.

Лекарят разкопча болничния му халат, вгледа се в белега и се намръщи.

— Оттук ли е вкаран ножът? — попита и посочи горната част на белега.

Джокера кимна.

— И е преминал надолу и после встрани?

Джокера пак кимна. Лекарят поклати удивено глава.

— Такива рани са характерни за ритуалните самоубийства. Като при японското харакири. Надолу и встрани, за максимални поражения на вътрешностите. Не е лесно да се направи. Отнема много дълго време и е невероятно болезнено.

— И за двете сте свършено прав.

— Не сте си го направили сам, нали? Някой друг ви е наранил?

— Несъмнено.

— Не разбирам — сподели лекарят и прокара леко пръст по белега. — Не се ли съпротивлявахте? Не се ли опитахте да се измъкнете?

Джокера се усмихна:

— Бях прикован върху една маса, докторе. Нямахме къде да мърдам.

— Защо? Защо ви го направиха?

— Направи го една жена. Искаше да ме убие, и то бавно.

Лекарят се ококори:

— Цяло чудо е, че сте прескочили трапа.

— За малко да не успея. Извадих късмет, че ме прехвърлиха веднага с хеликоптер в болницата в Белфаст. Имаха опит в лекуването на тежки наранявания от експлозии. Спасиха ми живота.

— Сигурно сте имали тежки поражения на тънките и дебелите черва.

Джокера кимна:

— Загубих около шейсет сантиметра черва и с години ходех с торбичка за събиране на екскрементите. Сега обаче съм добре. Никакви проблеми.

Лекарят отново закопча халата му.

— Добра работа са свършили — заключи с възхищение. — Сигурно знаете, разбира се, че не трябва да пиете алкохол.

— Откъде разбрахте, че пия?

— Заради резултатите от първата ви кръвна проба, която изследвахме. Можеше да ви вземат книжката, ако ви бяха хванали да шофирате.

Джокера се засмя:

— По дяволите, докторе, не съм пил силен алкохол поне двацет и четири часа!

Лекарят го изгледа сериозно:

— Не трябва да измъчвате така храносмилателната си система.

Джокера вдигна превързаните си китки:

— Докторе, пиенето не е най-големият ми проблем.

Лекарят се усмихна и се изправи, оправи гънките на престилката си.

— Предполагам, че сте прав — призна той. — Чувствате ли се достатъчно добре, за да отговорите на няколко въпроса? От ФБР.

— Тук ли са?

— Двама агенти чакат навън. Исках преди това да ви прегледам.

— И?

— Изглеждате достатъчно добре.

Джокера се усмихна:

— Пуснете ги тогава. Да видим какво искат.

Лекарят излезе и след няколко минути се появиха двама мъже. Единият беше дребен и дебел, с тъмна зализана назад коса и изтупан костюм. Другият бе по-висок, с оредяла коса и носеше голям плик и мобилен телефон. И двамата показаха толкова бързо значките си, че Джокера едва успя да ги зърне.

— ФБР — каза по-високият.

— Имате ли имена? — попита Джокера.

— Дон Клътси — представи се по-ниският.

Джокера забеляза, че от десния джоб на самото му стърчи антена на мобилен телефон.

— Хауард. Коул Хауард — представи се онзи с плика.

— Откъде? — поинтересува се Джокера.

— Аз работя в представителството на Бюрото във Финикс. Агент Клътси е от Отдела за борба с тероризма в Ню Йорк.

Джокера кимна, фактът, че разпитът се води от ФБР, а не от местната полиция, показваше, че и за тях случаят не е просто убийство. А присъствието на Клътси сочеше, че знаеха за участието на ИРА.

— Бихме искали да ви зададем няколко въпроса — продължи Хауард.

Обърна се към полицаия и му предложи да изпие едно кафе. Ченгето се съгласи с готовност. Клътси се оттегли при вратата и извади малък бележник.

— Арестуван ли съм? — попита Джокера и посочи веригата през кръста си.

— Засега не — отвърна Хауард; вдигна ръка и раздалечи палеца и показалеца си на сантиметър един от друг. — Но само толкова ви дели от арестуване по подозрения за убийство, а когато това стане, и ние няма да можем да ви помогнем.

— О, значи в момента сте като добри самаряни.

Джокера изобщо не се плашеше от мъжете със значките. Знаеше, че в голямата си част разпитът е едно представление и че ако на хората от ФБР им беше по-удобно, сега щеше да е затворен в килия и да чака да бъде съден. Те очевидно очакваха нещо от него и той нямаше ни най-малка представа какво.

— Не съвсем — отвърна хладно Хауард.

Той издърпа стола, на който беше седял полицаият и се настани с кръстосани крака; вгледа се в Джокера с хладните си сини очи.

— Бихте ли ни разказали какво точно се случи?

Джокера още лежеше по гръб и това го поставяше в по-неизгодна позиция от двамата агенти. Налагаше се да извива глава към гърдите си, за да наблюдава Хауард, а Клътси го гледаше отвисоко отляво. Двата мъже се бяха разположили така, че да не може да ги вижда и

дватамата по едно и също време. Той бавно се надигна, като се опита да не показва колко го боли.

— Бях отвлечен от двама членове на Ирландската републиканска армия — отвърна кратко той.

Хауард и Кълтси като че останаха поразени от прямотата му.

— Познавате ли ги? — попита Хауард.

Потупа се с плика по крака и Джокера се досети, че вътре се съдържат снимки на Бейли и Хенъси. Агентите очевидно ги преследваха и сигурно знаеха за къщата край залива Чизапийк. Вероятно предполагаша, че Джокера е видял Бейли и Хенъси, но разкритието, че ги познава, явно ги изненада.

— Мери Хенъси и Матю Бейли — отвърна Джокера.

— Изтезаваха ли ви?

— Да.

— А младата жена в мазето, вие ли я убихте?

Джокера не отговори. Не го бяха предупредили, но без защитата на полковника нямаше да им е трудно да го затворят в килия без прозорци и да забравят къде са оставили ключа.

— Мъжът пред къщата — продължи Хауард. — Беше застрелян с два куршума в гърдите. Познавате ли го?

— Мисля, че е агент от Ем Ай 5. Британските служби за сигурност. Не му знам името.

Хауард и Кълтси се спогледаха удивено.

— Кой, по дяволите, сте вие, господин О'Брайън? — възкликна Хауард. — За начало, О'Брайън истинското ви име ли е?

Джокера погледна спокойно Хауард, който очевидно бе по-старшият от двамата агенти.

— Мисля, че преди да продължим, трябва да сключим някакъв вид сделка — изрече тихо.

Погледът на Хауард стана по-суров.

— Няма място за сделки, господин О'Брайън. Това е криминално разследване, нищо повече.

Джокера се усмихна:

— О, Боже, подмокрех се от страх.

— Не е смешно, господин О'Брайън.

Джокера погледна сериозно Хауард:

— Знам, че не е смешно, агент Хауард. — Той вдигна бинтованите си ръце. — Аз висях в мазето, не го забравяйте. Тя ме изтезава, ряза ме с ножове и ножици, след това се опита да ме изгори жив.

— Тя ли? Мери Хенъси ли имате предвид?

Джокера кимна:

— Всички рани, освен куршума в рамото са нейно дело.

— Защо? Защо ви изтезава?

Джокера се усмихна:

— Предполагам, защото не исках да ѝ кажа онова, което искаше да знае.

Хауард се направи, че не забелязва уловката:

— И какво искаше да знае?

— Какво преследвате, агент Хауард? — попита Джокера.

— В какъв смисъл?

— Тук сте очевидно не заради онова, което ми се е случило.

Преследвате Хенъси и Бейли, нали?

Хауард кимна едва забележимо.

— Значи трябва да сме съюзници.

Хауард поклати глава:

— Не съм аз този, зад когото е останала купчина трупове.

Джокера се усмихна иронично:

— Жената в мазето се опита да ме убие, докато бях провесен от тавана, другият ме нападна с пистолет. Няма съд в тази страна, който да ме осъди, защото съм се защитил.

Хауард вдигна вежди:

— Ами двамата мъже, които сте убили в Ню Йорк? Били са вързани и със запушени уста, когато сте ги застреляли в главите.

— Какво? — попита объркано Джокера. — Какви ги приказвате? Когато ги оставих, бяха живи.

— Да не намеквате, че някой се е промъкнал в стаята след вас и ги е довършил?

Джокера се намръщи и потърка слепоочията си с върховете на пръстите си, сякаш се опитваше да отгатне отговора на някоя гатанка. Всичко сочеше към агентите от Ем Ай 5. Бяха го използвали, за да ги заведе при Хенъси, но не беше предполагал, че ще прибегнат и до убийство. Той вдигна поглед:

— Аз взех пистолета им. P228. Ако са застреляни, не е било с него.

— Как може да сме сигурни обаче, че не сте имали два пистолета? — попита Хауард. — Застреляли сте ги със собственото си оръжие, после сте го хвърлили и сте задържали тяхното. Аз така бих направил. А ти, Дон?

Агентът при вратата кимна:

— Има логика. Като си помисля обаче, пистолетът, който намериха у него, не беше P228. Беше „Смит и Уесън“ модел 411.

— Това беше нейният пистолет — поясни Джокера. — Не знам какво са направили с другия. Не съм го виждал, защото ми го отнеха. — Изведнъж му хрумна нещо. — Пистолетът на агента от Ем Ай 5. Сравнете го с куршумите в Ню Йорк. Може да получите съвпадение.

— Може — съгласи се Хауард. — Та какво искаше да научи Мери Хенъси?

— Искеше да разбере как съм я открил.

— И вие какво й казахте?

— Че съм проследил Бейли от Ню Йорк, че съм го открил в Мериленд и съм го последвал до къщата.

— Нещо друго?

Агентът беше настоятелен и Джокера се увери в правилността на началното си предположение — ФБР се интересуваше от хората от ИРА, не от него. Ако си изиграе добре козове, можеше да се измъкне от сегашното затруднено положение. Играта с хората от ФБР обаче бе не по-малко опасна от тази с Мери Хенъси. Веригата прежулваше гърба му.

— Искеше да знае дали ми е известно какво смята да прави.

— А то известно ли ви е?

— Не.

— Повярва ли ви?

— Накрая, да.

— Защо тогава не ви уби?

— Опитва се. Или по-скоро изпрати другата жена да го свърши. Знаете ли коя е тя?

Хауард поклати глава:

— Установяването на самоличността й ще е трудно след онова, което сте направили с лицето й.

Джокера остана с впечатлението, че Хауард не е съвсем искрен и че всъщност много добре знае коя е младата жена.

— Защо следяхте Хенъси и Бейли? — попита агентът.

Джокера очакваше въпроса, но едва след като беше зададен, реши как да отговори. Знаеше, че няма смисъл за очаква помощ от полковника и стария си полк; те сигурно щяха да отрекат всяко участие в операцията. Джокера разтвори халата и посочи белега на корема си:

— Тя ми остави това преди три години в Ирландия.

Клътси изсвири тихо при вида на белега. Хауард стана и се приближи да разгледа по-добре.

— Бях сержант в САС — допълни Джокера; след като Хауард не реагира, допълни: — Еквивалентът на Специалните части.

Хауард вдигна вежди:

— Знам какво е САС. Чакам да чуя подробности.

— Участвах в операция под прикритие в граничния район. Бяхме разкрити, тя уби колегата ми и започна с мен. Един военен патрул ни откри и тя избяга, но преди това разпори корема ми. Искаше да умра бавно, за да мисля за нея, докато кръвта ми изтича. Само че не прецени добре и военните ме закараха в болницата навреме.

Хауард кимна, Клътси си водеше бележки.

— Преди три години, значи? — промърмори по-високият агент. — Защо сега? Защо решихте да си отмъщавате точно сега?

— Преди няколко седмици близо до Вашингтон бе убит друг офицер от САС. Беше изтезаван. Личеше, че е дело на Хенъси.

Хауард отново потупа с плика по крака си и Джокера разбра, че скоро ще види съдържанието му.

— Казвате, че сте проследили Бейли до Мериленд. В Ню Йорк ли го открихте?

Джокера поклати глава:

— Казаха ми къде да го намеря.

— Значи са ви казали за къщата в Ню Йорк, така пи?

— Не. Научих, че Бейли ще се срещне с един човек, който притежава фирма за самолети под наем.

— Как се казва?

— Патрик Фаръл. Фирмата е „Фаръл авиейшън“.

— И какво стана? На летището ли го издебнахте?

— Да.

— И видяхте Бейли там? Проследихте го до къщата, така ли?

Джокера кимна:

— Точно така.

Хауард се намръщи и потърка брадичката си:

— И така, този агент от Ем Ай 5, къде се вписва той в картината?

С вас ли работеше?

Джокера изсумтя:

— Съвсем не. За пръв път го видях, когато ме нападна в къщата с пистолета.

— Значи ви е следял, така ли? Без ваше знание?

На лицето на Хауард се четеше изненада.

— Предполагам.

Хауард отново се потърка по брадичката, създаваше впечатление, че не вярва на Джокера.

— Видяхте ли други хора в къщата?

— Двама американци. Те ме хванаха в колата. И един друг мъж, приличаше на арабин.

Хауард и Клътси се спогледаха, без да крият удивлението си. Хауард се изправи и отвори плика. Извади няколко лъскави снимки и започна да ги подава една по една на Джокера.

— Познавате ли тези хора?

Първата снимка беше на Хенъси, стара, преди да си изруси косата. Джокера му я върна:

— Това е Мери Хенъси. Знаете ли, че е изрусена сега?

Хауард кимна.

— Изглежда и малко отслабнала — добави Джокера.

Следващата снимка беше на мургавия мъж с плешивото теме и гъстите мустаци. Джокера погледна бързо от задната страна с надеждата да има някакъв надпис. Нямаше.

— Да, и този мъж беше там.

— Създаваше ли впечатление, че той командва?

Джокера вдигна рамене:

— Може да се каже.

Той прегледа и останалите снимки. Бейли и двамата американци. Имаше снимка и на младата жена, която беше убил в мазето.

— Да — каза той. — Всичките бяха в къщата.

Хауард прибра отново снимките.

— Имате ли представа къде може да са отишли? — попита.

— Аз бях онзи, на когото задаваха въпросите, не са ми споделяли плановете си.

Хауард и Кълтси се спогледаха и Джокера остана с чувството, че просто не знаят какво да правят по-нататък.

— Ще ми разкажете ли най-после какво става тук? — поиска да разбере той.

Хауард погледна Кълтси и прибра плика в джоба си.

— Трябва да проведем няколко разговора по телефона. Ще говорим по-късно.

Двамата агенти излязоха и след минута-две униформеният полицай отново се появи с пластмасова чашка кафе в ръка.

Матю Бейли нагласи радиостанцията на честотата на балтиморската контролна кула — 123,0 мегагерца. Обади се в диспечерския пункт, когато се издигна на седемстотин метра, и ги помоли за съвет коя писта да използва. В слушалките му прозвуча гласът на млада жена, която му съобщи, че писта 29 била свободна и че духал западен вятър със скорост около шест възела. Нямаше друг трафик и той смъкна самолета на триста метра, мина над пистата, завъртя се два пъти над летището и се приземи.

Летището беше малко по-голямо от това на „Фаръл авиейшън“ и асфалтовите му писти бяха разположени под прав ъгъл спрямо брега на залива. Бейли спря самолета при двете колонки за зареждане отстрани на боядисана в бяло дървена барака и едно момче със син гащеризон напълни резервоарите му.

— Мога ли да оставя самолета там? — попита Бейли.

— Колко ще стоите? — поинтересува се момчето, докато оставяше маркуча върху колонката.

— Трябва да излетя утре, може би тази вечер.

Бейли носеше тъмни очила и шапката с емблемата на „Авлигите“, за да скрие червената си коса.

Момчето посочи група малки самолети:

— Оставете го там.

— Много благодаря.

Бейли влезе в бараката и плати за горивото и престоя, след това закара самолета на посоченото му място. След като привърза машината, той си поръча такси по един обществен телефон. Искаше да се върне в мотела колкото се можеше по-скоро. Винаги бе знаел, че Мери Хенъси изпитва към него същото, каквото той към нея. Предната нощ беше фантастична, най-добрият секс, който бе правил. Тя имаше страхотно тяло и начинът, по който бе стенала от наслада, му беше доставил неизмеримо удоволствие. Господи, толкова неща искаше да прави с нея. Искаше да я люби по всеки възможен начин, да правят неща, за които само беше чел. Щом приключат с операцията, щеше да ѝ предложи да избягат някъде заедно. Тя беше по-възрастна от него, но какво от това? Притежаваше всичко, което можеше да се иска от една жена, дори повече. И той щеше да ѝ докаже колко е способен, в леглото и извън него. Щяха да бъдат чудесна двойка. Най-добрата. Той започна да се възбужда и закрачи нервно напред-назад.

Коул Хауард стоеше в коридора на травматологичното отделение пред стаята на Джокера и се потупваше по бузата с антената на мобилния си телефон.

— Ти поддържаш връзка със службите за борба с тероризма, Дон, какво мислиш за него? — попита той.

Една сестра отвори вратата зад тях и вкара един телевизор в стаята.

Клътси вдигна рамене:

— Прилича на парцал, нали? Изобщо не се връзва с представата за войник от САС. Звучи обаче, сякаш знае какво приказва. Мисля, че е добре подготвен. Какво смяташ да правиш с него?

— Не знам. Криминолозите в момента сравняват куршумите, но той призна за убийството на жената и агента от Ем Ай 5.

Клътси се намръщи:

— Няма да му предявяваме обвинения за тези убийства, нали?

Хауард поклати глава:

— Не, изглеждат самозащита. По-трудно обаче ще се оправдае за двата трупа в хотела в Ню Йорк, нали?

— Не и ако е прав за пистолета от агента от Ем Ай 5. За това обаче ще е нужно време, а и много добре знаеш, че куршумите често са толкова деформирани, че криминолозите така и не успяват да установят от какво са изстреляни. — Клътси погледна часовника си. — Гладен ли си?

— Да.

Хауард не беше закусвал. По-голямата част от нощта бе прекарал с криминолозите на мястото на пожара и беше дремнал само няколко часа в балтиморското управление на Бюрото. Изобщо не беше имал време за храна.

— Можем да отделим половин час, нали? — добави Клътси.

— Какво си намислил?

— Мерилендски кейк с раци. Сигурен съм, че никога не си вкусувал такова нещо. Най-доброто заведение е на няколко преки. — Клътси забеляза, че Хауард се мръщи и се ухили. — Преди да се преместя в Отдела за борба с тероризма, съм работил две години в Балтимор. Какво ще кажеш?

Хауард се съгласи и двамата мъже слязоха с асансьора на партера.

— Не е зле О'Брайън да се поизпоти, докато ни чака — отбеляза Хауард, след като излязоха на улицата.

— Не знам. Не изглежда да се поти лесно.

Клътси тръгна уверено по улицата и Хауард го последва. Няколко сестри бяха излезли на слънце да попушат. Хауард предположи, че в болницата е забранено. Беше ясен, слънчев ден, на небето не се виждаше нито едно облаче и тротоарите бяха напечени. Въздухът бе влажен и повечето минувачи носеха широки фланелки и шорти. Повечето пешеходци бяха чернокожи и очевидно бедни. Околните постройки също изглеждаха мизерно — безлични, с олющена боя и гнили дограми. В някои се помещаваха офиси, но имаше и много надписи „За продан“ по прозорците. Магазините също явно не преуспяваха, с бедни витрини и малко клиенти. По улицата имаше много коли, повечето стари и нуждаещи се от ремонт. Клътси заведе Хауард при голяма многоетажна постройка с надпис „Лексингтън маркет“. Около телефонните автомати стояха групички чернокожи, главно млади мъже със скъпи маратонки, шапки с образа на Малкълм Екс и тежки златни ланци по вратовете и ръцете. Те заоглеждаха враждебно двамата агенти.

— Наркопласъори — обясни Клътси.

Висок и хилав чернокож с износени дънки и разсеян поглед размахваше някаква риба и крещеше несвързано.

— Защо не разкарат тази мизерия? — попита Хауард, който не можеше да повярва, че Клътси го е завел на такова място за обяд.

— Е, положението не е чак толкова лошо. В някои райони на града е стотици пъти по-зле, там, за да се разхождаш като нас сега, трябва да си водиш цял отряд за бързо реагиране с пълно бойно снаряжение. Всеки ден в града се извършва по някое убийство, при което обикновено загиват и невинни минувачи; почти винаги е свързано с наркотиците. Средната класа се е изнесла по предградията. За тези тук няма никаква работа и при сегашното икономическо положение на щата няма голям шанс за подобрение. Правителството никога не е успявало да се справи с проблемите на големите градове. Направиха големи инвестиции: в новия стадион, в търговски центрове, в аквариума и този супермаркет „Лексингтън“, но не правят нищо за подобряването на живота на хората тук. Те имат нужда не от туристически атракции, а от работа.

— Харесваше ли ти да работиш тук? — поинтересува се Хауард.
Клътси се намръщи:

— За агент от ФБР тук не е никак зле. Лошото е, ако си в отдел „Убийства“. Тук най-вече черни убиват черни, а престъпленията се разследват от бели детективи, подчинени на чернокож комисар на полицията. Като между чука и наковалнята са. Като ФБР агент поне знаеш, че няма да останеш на това място завинаги, а като работих тук, имах доста свестни колеги. Не е обаче като в Ню Йорк, това е сигурно.

Клътси отвори една стъклена врата и пусна Хауард да влезе пред него.

— Добре дошъл във „Фейдлис“.

Хауард се озова в единия край на голяма зала с висок таван, наоколо се чуваха разгорещени разговори и звуци от ядене и пиене. Миризмата на риба едва се издържаше. Покрай стените на помещението бяха разположени няколко павилиончета за морски деликатеси. Виждаха се аквариуми с големи, мързеливи риби и омари със завързани щипки, в тави с лед почиваха прясно уловени риби, докато зад тях мъже с кървави престилки режеха глави и чистеха вътрешности. В един от отсрещните ъгли Хауард забеляза щанд със скариди и дебели филета от съомга, а в средата на залата — будка за сурова храна, около която стояха клиенти със стриди и бирени бутилки в ръце. Зад щанда няколко жени с остри ножове отваряха различни видове миди със сръчни движения на китката.

Отдясно на Хауард, пред един щанд се редеше дълга опашка, бели и чернокожи в очакване да бъдат обслужени. Заведението беше претъпкано, повечето клиенти стояха прави пред високи до гърдите маси и ядяха с ръце. Хауард погледна любопитно към щанда.

— Това са най-добрите кейкове с раци в Балтимор — обясни Клътси. — Може би в цял Мериленд.

Когато им дойде редът, Клътси поръча две порции кейк с раци. След няколко секунди продавачката тръсна две пластмасови чинии пред тях. Хауард взе своята и я огледа. Кейкът с раци беше голям колкото бейзболна топка и изглеждаше мачкан с пръсти. Той вдигна ястието към носа си и го подуши, миришеше на раци и подправки. Основното ястие вървеше с хляб и салата и на Хауард му потекоха лиги.

— Искаш ли бира? — попита Клътси.

Хауард поклати глава:

— Не, благодаря, може би кока-кола.

Клътси плати сметката.

— Аз черпя. В случай че не ти хареса.

Занесоха чиниите си на една празна маса. Нямахше столове.

— Така опашките вървят по-бързо — обясни Клътси, когато забеляза, че Хауард търси къде да седне. — Освен това са по-вкусни, когато ги ядеш прав.

Хауард отхапа от порцията си и вдигна вежди.

— Вкусно, а? — попита Клътси.

— Фантастично — съгласи се Хауард. — О, мамка му — добави, след като разпозна една жена, която се приближаваше към тях. — Какво, по дяволите, търси тая тук?

— Ммм? — измуча Клътси с пълна уста.

— Кели Армстронг, млада, напориста и същински таралеж в гащите.

Кели се приближи с усмивка.

— Кели, каква приятна изненада — изсъска Хауард през зъби. — Как ме намери?

— От управлението на ФБР ми казаха, че си е Дон Клътси и ако не сте в болницата, сигурно сте отишли да обядвате във „Фейдлис“.

— Добре ме познават — обясни глуповато Клътси.

— Значи ти си Дон Клътси?

Кели му подаде ръка и Клътси я разтърси силно.

— А ти сигурно си Кели Армстронг. Коул ми е говорил много добри неща за теб.

— О, нима?

Кели вдигна вежди, за да покаже, че изобщо не му вярва. Хауард я покани да си вземе от неговата порция, но тя поклати глава и обясни, че вече е яла.

— Коул, защо не ми каза за телевизионното предаване вчера?

Хауард вдигна рамене:

— Ти работеше по алтернативните цели.

— Щеше да е по-колегиално, ако ме беше уведомил.

— Мислех, че Джейк Шелдън вече го е направил.

Очите ѝ проблеснаха, сякаш искаше да го удари, но тя положи видимо усилие да запази самообладание. Извади няколко внимателно

сгънати листа от чантичката си и му ги подаде.

— Това успях да съставя, след като говорих с Държавния департамент и Тайните служби. Извадила съм всички възможности за Източното крайбрежие на отделен лист и имам програмата на всички чуждестранни гости. Научи ли нещо от заподозрения в травматологията?

— От Демиън О'Брайън ли? Той не е заподозрян.

Кели се намръщи:

— Не разбирам.

Хауард отхапа голямо парче от сандвича си, затова Кълтси ѝ разказа набързо какво са научили от О'Брайън.

— Знае ли какво планират? — попита тя.

— Дори да знае, не ни го казва — отвърна Кълтси.

— Приемаме обаче, че атентатът е предвиден за Източното крайбрежие, нали?

Хауард кимна.

— Ами снайперистите? Знаем ли къде са?

— Още не — призна Кълтси. — Открихме адреса им, но къщата беше подпалена и те отдавна се бяха омели. Намерихме само О'Брайън и два трупа.

Двама чернокожи младежи с кожени якета и дънки го гледаха с отворени уста и Кълтси си даде сметка, че говори прекалено високо. Той понижи глас:

— За малко да ги пипнем. За малко.

— Какъв е планът ти сега? — обърна се Кели към Хауард.

Той вдигна рамене:

— Ще си поговорим още малко с господин О'Брайън. А твоят?

— Мислех да поговоря с местната полиция, да видя какви мерки за сигурност смятат да предприемат. Ще се връщаш ли във Вашингтон?

— Не знам. Зависи дали ще научим нещо повече от О'Брайън.

— Имаш ли нужда от помощта ми тук?

— Не, ще се справим и сами — отвърна Хауард и добави с усмивка: — Ти работи по твоите задачи.

Тя понечи да каже още нещо, но вместо това само кимна, взе си довиждане с Кълтси и се отдалечи. Двамата мъже я изпратиха с поглед; също и неколцина други клиенти.

— Голяма мацка — отбеляза Кълтси.

— Кучка. Гнусна, амбициозна кучка.

— Да не е отказала да ти пусне?

Хауард го изгледа на кръв:

— Не го споменавай дори на шега.

Кълтси се ухили и погледна към вратата, която тъкмо се затваряше зад Кели.

— Изглежда ми позната отнякъде — промърмори той. — Сякаш съм я виждал вече.

— Така ли? Може би във Финикс.

— Никога не съм бил там — каза замислено Кълтси. — Сигурен съм обаче, че съм я виждал някъде. — Той вдигна рамене. — Все някога ще се сетя.

Двамата мъже продължиха с обяда, побъбриха за службата на Кълтси в Балтимор, без да обсъждат разследването, защото масите наоколо бяха претъпкани. След това тръгнаха обратно към травматологичното отделение и Кълтси отново повдигна въпроса за О'Брайън:

— Искаш ли да се свържа с британците?

— За О'Брайън или за агента от Ем Ай 5?

— И за двамата. Доста са загазили. Преди всичко, нямат право да действат на наша територия без разрешение.

— Може да са получили разрешение.

— Съмнявам се. Ханк О'Донъл ще ни каже със сигурност. Това обаче няма да е първият път, когато действат без наше одобрение. Знаеш как е. Бюрото и ЦРУ също изпращат свои хора в Англия, без да предупредят тамошните служби. Зависи колко доверие можем да им имаме и колко важна е операцията.

Хауард кимна замислено:

— Би ли се обадил на Франк да провериш докъде са стигнали с отпечатъците на О'Брайън? На момичето също. След това се свържи с балтиморското управление и им кажи да закопчечат Патрик Фаръл.

— Дадено.

Бяха стигнали болницата и Кълтси извади мобилния си телефон. Хауард последва примера му и двамата мъже намериха един тих коридор, преди да наберат.

Докато Клътси се свързваше с Отдела за борба с тероризма, Хауард позвъни в оперативната зала в Белия дом. Хелън вдигна на третото позвъняване, гласът ѝ бе приятен и учтив, въпреки че Хауард знаеше, че сигурно не е успяла да спи много. Беше се обадил от изгорялата къща на залива Чизапийк около десет часа предишната вечер и тогава тя пак беше дежурна. Хелън го свърза с Мълхоланд, който очевидно работеше с пълна пара. Хауард бързо му обясни за О'Брайън и наученото от него. Мълхоланд го изслуша, без да го прекъсва.

— Мислиш ли, че казва истината? — попита накрая началникът.

— Така мисля. Изпратихме отпечатъците му в Ню Йорк и Франк Съливан ги проверява.

— Как смяташ, Коул? Мислиш ли, че сега ще се откажат?

Хауард се поколеба, преди да отговори:

— Не знам. На тяхно място щях да се скрия за няколко месеца, преди отново да се опитам. Те обаче са терористи, свикнали са да поемат рискове. Всъщност колкото повече се замислям, толкова повече се убеждавам, че независимо от всичко ще продължат. От това, което научих от О'Брайън, Хенъси изпълнява нещо като лично отмъщение.

— Знаем ли къде ще бъде ударът?

— Не, и нямаме никаква представа кога. Макар че имам предчувствие, че ще е скоро. Според програмата на президента, той трябва да е в района на Балтимор и Вашингтон през следващите три дни.

— Да — съгласи се Мълхоланд. — Говорих с Боб Сейнджър снощи и той е на същото мнение. Изпратил е агентите си да претърсват целия район и е усилил охраната на президента.

Хауард изсумтя:

— Мислех, че охраната не може да бъде по-добра.

— Да, е, аз смятам, че го прави по-скоро като презастраховка за собствения си пост.

— Ед, няма ли да е по-лесно президентът да не се показва на обществени места, докато не разрешим проблема?

— Боб вече говори с него и той не е променил мнението си. Президентът не е съгласен да се крие в Белия дом от никакви си терористи. Разрешил е допълнителните мерки за сигурност, но отказва да отмени дори един ангажимент. Същото важи и за министър-

председателя. Свързахме се с неговата охрана и той дал ясно да се разбере, че няма да отмени нито едно мероприятие. Казал, че във Великобритания не се поддавал на заплахите на ИРА и нямало да го стори и тук.

Хауард беше очаквал тази позиция, но въпреки това остана разочарован.

— Колко сигнала получихте? — попита.

— Засега около двеста, но телефоните още звънят. Като че всеки в тази страна е видял Бейли и Хенъси; имаме обаждания от Сан Франциско до Кей Уест. Десетина са от околността на Вашингтон и Балтимор и в момента работим по тях.

Хауард разказа на Мълхоланд как О'Брайън проследил Бейли от летището и му съобщи, че смята да задържи Патрик Фаръл за разпит.

— Какво мислиш, че е правил там? — поинтересува се началникът.

— Може да е подготвял пътя им за бягство. Ако успеят, трябва да се оттеглят по някакъв начин. Виж, имам една идея. Този О'Брайън е единственият, видял отблизо Хенъси, Карлос и Бейли. Чудя се дали не можем да го използваме по някакъв начин.

— Какво имаш предвид?

— Искам да го сложим в обкръжението на президента, не като част от охраната, разбира се, но достатъчно близо, ако случайно ги забележи.

— Да, но нали снайперистите ще извършат атентата?

Хауард обясни теорията на Анди Ким, че Хенъси, Бейли и Карлос може би възнамеряват да стоят близо до целта, както се виждаше на записа на Мичел, или за да насочват снайперистите, или за да довършат работата, ако нещо се провали.

— Значи искаш О'Брайън да ги търси, така ли?

— Той ги е виждал лично, а ние разчитаме само на снимки. Ако наистина се опитат да се приближат до президента, той със сигурност ще ги забележи. Може да ги познае по походката, по Стойката на тялото. Знаеш много добре, че често хората се познават от разстояние по начина, по който се движат. Само О'Брайън може да го направи.

— Да, но ние дори не знаем какъв е този О'Брайън, Коул.

— Както споменах, в момента го проверяваме. Твърди, че е бил в САС и е действал срещу ИРА в Северна Ирландия. Обучен е не по-зле

от нашите тайни агенти и има опит в операциите под прикритие.

— Ама нали каза, че бил измъчван, прострелян.

— Ранен е, но не прекалено сериозно. Казва, че повечето му наранявания са повърхностни, и макар че е малко отпаднал, няма опасност за живота му.

— Не знам колко близо ще го допусне Боб Сейнджър до президента.

На Хауард му се стори, че Мълхоланд само търси повод да откаже.

— Знам, че е необичайна идея, но ако му се обясни по подходящ начин...

Мълхоланд се засмя:

— Добре, Коул, аз ще говоря със Сейнджър. Уведоми ме само какво е открил Съливан. Той ще провери в Лондон, нали?

— Да. Ще се занимае и с отпечатъците на мъртвата жена.

— Мислиш ли, че тя е третият снайперист? Дина Рашид?

— Има голяма вероятност, да. И ако един от снайперистите е мъртъв, това увеличава възможността да променят плана си и да пристъпят към по-близък контакт.

Клътси държеше мобифона до ухото си и махаше леко на Хауард.

— Една секунда, Ед. — Хауард се обърна към Клътси: — Какво има?

— Франк казва, че мъртвата жена със сигурност е Дина Рашид.

— Ами О'Брайън?

— За него няма сведения нито в нашата картотека, нито в Интерпол. Сега проверяваме в Ем Ай 5, но като се има предвид случилото се с техния човек, може да не се окажат особено отзивчиви.

Хауард кимна и пак заговори по телефона си:

— Ед, Франк казал, че мъртвата жена в мазето със сигурност била Дина Рашид. Все още проверява О'Брайън.

— Добре. Нека поговоря с Боб Сейнджър и пак ще ти се обадя. О, за малко да забравя, Джейк Шелдън от Финикс те търси. Искаше да разбере как се справя Кели Армстронг. Явно има много високо мнение за нея.

— Да, добре се справя — отвърна кисело Хауард.

— Така му казах и аз. Добре, Коул, доскоро.

Връзката прекъсна.

— Всичко наред ли е? — попита Кълтси.
— По мед и масло — изръмжа Хауард.

Матю Бейли взе такси от летището „Бейбридж“ до хотел „Мариът“ в Балтимор; там изчака трийсет минути, преди да вземе друго такси до летището на „Фаръл авиейшън“. Държеше шапката си нахлупена и не сваляше черните очила, но нямаше нужда — никой от шофьорите не му обърна внимание. Той слезе от второто такси на паркинга на летището и изчака, докато се увери, че не го следят, след това взе наетата си кола. Върна се в мотела, нетърпелив да се срещне отново с Мери Хенъси, но все пак се придържаше към ограниченията. Не можеше да разбере защо американците са избрали точно 80 километра в час; това бе скорост на охлюв в сравнение с приетата във Великобритания. Той забарабани нетърпеливо по кормилото и започна да превключва каналите на радиото. На всички попадеше на реклами: за ресторанти, за автосервизи, за намаления, за бири, за супермаркети. Сякаш станциите се бяха координирали, та човек да не може да улучи прозорец в досадните съобщения. Беше забелязал същото явление в американската телевизия. Той изключи радиото и се съсредоточи върху пътя. Вече не се безпокоеше за предстоящата операция — чакаше я с нетърпение, готов да покаже на Мери на какво е способен. Очакването караше стомахът му да се свива, а него — да се чувства по-жизнен от всякога. Мери имаше право, в белфастските кръчми дълго щеше да се говори за този ден, щяха да се пеят песни, да се вдигат наздрависи и Матю Бейли и Мери Хенъси да се помнят навеки.

Той спря зад мотела и се втурна в стаята с разтуптяно сърце. Осъзна, че не си е взел ключ и потропа на вратата. Мери отвори, но Карлос, Лъвъл и Шолен също бяха там. Бейли посърна. Лъвъл носеше бяла риза с къс ръкав и емблемата на „Фаръл авиейшън“ на гърба и горния джоб. Мери подкани Бейли да влиза и затвори вратата след него.

— Наред ли е всичко? — попита.

Бейли кимна:

— Самолетът е на „Бейбридж“, с пълен резервоар. От града дотам ще ни е нужен половин час, докато стигнем, летището ще е

празно. Там няма диспечерска кула и ако се насочим веднага на юг, няма да попаднем и в обсега на балтиморската.

Карлос кимна и протегна ръка с обърната нагоре длан. — Дай ключовете, Матю.

Бейли погледна Мери и тя кимна одобрително. Той неохотно извади ключовете и ги подаде на световния терорист.

— Говорих по телефона с Фаръл и всичко от негова страна е тип-топ — събщи Мери. — Снощи не е гледал предаването и аз не му казах. Не засягайте въпроса пред него, не искам да се подплаши.

— Разбира се — увери я Бейли.

Той копнееше да остане насаме с Мери, но явно нямаше да му се отдаде скоро — Лъвъл лежеше на кревата с ръце зад тила и зяпаше в тавана, а Карлос се беше настанил върху тоалетното шкафче и въртеше ключовете от самолета на показалеца си. Мери изглеждаше възхитително. Бейли си спомни колко нежна и стегната беше кожата ѝ в леглото, как го бе притиснала с бедра, сякаш яздеше жребец, как ухаеше — на мускус, като запотено животно. Той усети, че се възбужда и тръсна глава.

— Матю, добре ли си? — попита тя.

Бейли се изчерви:

— Добре съм.

— Последно преговаряне. Ти ще определиш вятъра. Ясно?

— Ясно.

Шолен вече вадеше пушката си от калъфа. Карлос се обърна към Лъвъл:

— Хайде на работа, Рич.

Лъвъл стана и отвори калъфа на оръжието си. Карлос взе пушката на Дина и я провери, а Мери отвори своя куфар и извади пет радиостанции в черни кожени калъфи, със слушалки и микрофони. Даде една на Бейли и той я закачи на колана си, сложи си слушалките. Закачи микрофона на яката си.

Останалите мъже нагласиха радиостанциите си и Мери им се обади, за да проверят връзката. Когато тя се увери, че апаратурата функционира, тримата снайперисти се разположиха в различни части на стаята с лице към една точка — вратата. Бейли застана при вратата на банята, а Мери се облегна на тоалетното шкафче със скръстени

ръце. Снайперистите вдигнаха оръжията си на рамо, но без да поставят пръсти на спусъците.

Мери ги изчака да се настанят удобно и да нормализират дишането си.

— Проверка Първи — каза.

— Първи — проверен — повтори Лъвъл.

— Проверка Втори.

— Втори — проверен — обади се Шолен.

— Проверка Трети.

— Трети — проверен — отзова се Карлос.

— Проверка Вятър.

— Две едно пет на девет — обяви Бейли.

Това означаваше, че въображаемият вятър духа под двеста и петнайсет градуса с девет възела. Снайперистите щяха да изчислят наум как да променят мерниците си.

— Две едно пет на девет — повтори Лъвъл.

— Две едно пет на девет — потвърди Шолен.

— Две едно пет на девет — завърши Карлос.

— Първи, мери — изкомандва Мери.

Лъвъл допря око до мерника.

— Целта е прихваната — обяви. — Започвам обратно броене.

Пет, четири, три, две, едно.

Той сви показалец, сякаш стреля, след това продължи да брои бавно:

— Хиляда и едно, хиляда и две.

В момента, в който изрече „две“, Шолен сви показалец, сякаш стреля.

— Хиляда и три.

Карлос се направи, че натиска спусъка.

— Хиляда и четири — завърши Лъвъл и тримата снайперисти свалиха оръжията.

Мери кимна доволно:

— Чудесно. Ако го направим наистина, трите куршума ще достигнат целта на интервали от половин секунда. Някакви въпроси?

Всички поклатиха глави. Бяха тренирали стотици пъти и вече можеха да го направят и насън.

Мери погледна часовника си.

— Матю, двамата с Рич можете да тръгвате за срещата с Фаръл. Бейли се намръщи и понечи да възрази, но Мери вдигна вежди и той затвори уста.

— Ще се видим на летището в осем — добави тя.

Лъвъл прибра пушката си и нарами калъфа; Бейли си облече риза с къси ръкави като тази на снайпериста.

Отчаяно искаше някакъв физически контакт с Мери, прегръдка или целувка, но си даваше сметка, че и дума не може да става, докато другите гледат.

— Добре, Мери. — Той вдигна юмрук за поздрав. — Доскоро.

Той излезе от стаята; стомахът му се свиваше още по-болезнено отпреди. Рич Лъвъл го последва, на излизане смигна на Шолен. Мери взе чантата си.

— С онази Армстронг ли ще се срещаш? — поинтересува се Карлос.

— Да. Тя ще ми каже какво е известно на ФБР и ще ми съобщи подробности за охраната на стадиона.

— Искам да дойда и аз.

— Не — сряза го Мери.

— Искам и аз да говоря с нея.

Мери срещна погледа на Шолен и кимна леко в знак да напусне. Изчака го да затвори вратата, преди да се нахвърли върху Карлос.

— Луд ли си? — закрещя. — Кели може да е готова да помогне на мен, но какво, по дяволите, мислиш, че ще направи, когато разбере, че и ти си замесен? Ти си Карлос Чакала, за Бога! Аз съм ирландка, има причини да ми помага. Ти, ти си... терорист!

Карлос я изгледа изненадан от това избухване. Усмихна се, постепенно усмивката му премина в гръмък смях. Мери си даде сметка какво е казала и се разсмя заедно с него, забравила гнева си.

— Съжалявам, Илич.

Карлос се разсмя още по-силно, очите му се бяха насълзили и той ги обърса с опакото на дланта си.

— Права си, разбира се. Ако ме види, може да промени решението си. Трябва да отидеш сама. — Той се поуспокои, но явно още му беше забавно. — Все пак внимавай.

Тя се наведе и го целуна нежно по бузата.

— Ще внимавам — обеща. — Връщам се след час.

Карлос я изчака да тръгне, след това вдигна слушалката на телефона до леглото. Набра номер и след секунди от другата страна се чу мъжки глас.

— Обаждам се за последен път — каза Карлос.

— Научавам, че имаш проблеми.

— Гледа ли предаването?

— Мисля, че по-голямата част от населението на Америка я е гледало. Няма ли да се откажете?

— Проблемите не са непреодолими. Мерките за сигурност ще са затегнати, но сега имаме наш човек на такъв пост, че ще ни улесни. Всичко продължава по план.

— Разбирам, че Рашид вече не е част от екипа.

Карлос си пое дълбоко въздух:

— Вярно е.

Мъжът от другата страна на линията не каза нищо и Карлос разбра, че очаква обяснения.

— Аз ще заема мястото ѝ — обяви.

— Можеш ли?

— Да.

— Трябва преди това да те видя.

— Сега ли? — изненада се Карлос.

— Веднага.

Карлос не възрази. Взе химикалка и записа адреса.

Джокера лежеше по гръб в болничното легло с отпуснати ръце. Ефектът от болкоуспокояващите започваше да отминава и той вече усещаше раните си: дупката от куршума в рамото болеше остро в средата с тъпа болка в околните тъкани, като зъбобол; китките му бяха изтръпнали и той се чувстваше, сякаш ръцете му не са свързани с тялото, сякаш ставите му бяха разкъсани и никога нямаше да се възстановят; краката му имаха мускулна треска, сякаш е участвал в маратон. Най-лоша обаче беше раната на гърдите, дупката на мястото на дясното му зърно. Имаше чувството, че тялото му е пробито чак до гръбнака и че вътре е пълно с течност, въпреки че превръзката бе чиста и суха.

Все пак Джокера смяташе, че е извадил късмет. След последната си среща с Мери Хенъси бе лежал три седмици в болница и можеше да приема само течности в продължение на месеци. Докато анализираше състоянието на отделните части на тялото си, той установи, че мехурът му е пълен и спешно трябва да посети тоалетната.

Униформеният полицаи седеше на стола си с вирната козирка на фуражката и четеше „Балтимор Сън“.

— Може ли да отида до тоалетна? — попита Джокера.

Ченгето го изгледа с безизразен поглед и свали вестника. — Не — отвърна и отново заби поглед в четивото си.

— О, хайде — запротестира Джокера. — Какво очакваш да направя? Да се подмокрят?

Полицаят вдигна рамене. Посочи една стъклена бутилка върху шкафчето до леглото, без да вдига очи от вестника.

— Използвай това.

— Какво, оттук ли? — възмути се Джокера и посочи веригата, която го стягаше към леглото.

Полицаят въздъхна тежко, сгъна вестника и стана. Държеше се на разстояние от леглото, да не би Джокера да реши да му измъкне пистолета. Хвана бутилката за гърлото, подаде му я и се върна на мястото си.

Джокера погледна бутилката, после пак полицая:

— Нямам ли право на малко дискретност?

— Не.

— Страхотно.

Джокера пхна бутилката под завивките и се приготви да уринира, но точно в този момент вратата се отвори и двамата агенти от ФБР влязоха. Джокера вдигна поглед:

— По дяволите, ако знаех, че изпикаването било толкова интересно, щях да продавам билети.

— Не се притеснявай от нас — успокои го Хауард.

Обърна се към полицая и го попита дали не иска да пие още едно кафе. Ченгето прие с готовност и излезе. Клътси затвори вратата и остана до нея със скръстени ръце. Агентите изчакаха Джокера да напълни бутилката. Той я извади изпод завивките и направи плах опит да я остави върху шкафчето. Ясно беше, че не може да го достигне, и

той погледна умолително Хауард. Хауард погледна многозначително Кльтси.

— О, не — възпротиви се дебеличкият агент.

— Някой трябва да го направи, Дон.

— Може да я остави на пода.

— Не го стигам — обади се Джокера. — Освен ако не я пусна отвисоко, но тогава ще се разплиска навсякъде.

— По дяволите.

Кльтси протегна ръка с отвращение и занесе бутилката до умивалника. Изля съдържанието ѝ и си изми ръцете.

— Нашият Отдел за борба с тероризма никога не е чувал за Демиън О'Брайън — заговори Хауард. — Проверяваме при Ем Ай 5 в Лондон.

Усмивката на Джокера веднага се стопи. Хауард наблюдаваше внимателно реакциите му.

— Какво мислиш, че ще ни кажат? — поинтересува се агентът.

Кльтси избърса ръце с една хартиена кърпичка.

Джокера погледна мастилените петна по пръстите си, сякаш да се увери, че са му снели отпечатъци. Вдигна поглед към Хауард. Имаше нещо повече в това разследване на убийство. ФБР се интересуваше най-вече от Хенъси и Бейли, смъртта на момичето и агента от Ем Ай 5 бяха страничен проблем. Ако успее да изиграе правилно картите си, Джокера можеше да се измъкне от тази каша и да си спести доживотното излежаване в някой федерален затвор. Ако ФБР бяха изпратили отпечатъците му в Ем Ай 5, резултатът скоро щеше да се получи.

— Казвам се Крамър — призна бавно той. — Майк Крамър.

Хауард вдигна вежди:

— Значи преди ни излъга, така ли?

— Само за името. Всичко друго е истина.

Хауард кимна замислено:

— Дошъл си с фалшив паспорт?

— Да, в известен смисъл.

— Сигурно е доста, сполучлив.

— Да, такъв е.

— Откъде го взе? И защо не използва истинския си?

— Един приятел ми го даде. Работи в Имигрантския отдел и ми дължи услуга. Паспортът е истински, само името е сменено. Не виждах смисъл да преследвам Хенъси с истинското си име.

— Продължаваш да твърдиш, че работиш сам, така ли? — обади се недоверчиво Клътси.

— Мислите ли, че ако действах с някой друг, той щеше да позволи да ми се случи това? Защо не ми кажете какво става тук? В какво подозирате ИРА?

Хауард извади плика от джоба на самото си и прехвърли снимките. Извади тази на мъжа с плешивото теме и мустаците и я показва на Джокера.

— Видял си този тип, нали?

— В мазето — потвърди Джокера.

— Казва се Илич Рамирес Санчес. По-известен като Карлос Чакала.

Джокера зина от изненада:

— ИРА работи с Карлос? Какво, по дяволите, са замислили?

— Честно казано, Крамър, ние някак си се надявахме ти да ни кажеш.

Джокера поклати глава:

— Дори не знаех, че е Карлос. Това обяснява защо Хенъси все ме питаше колко знам. Искаше да ѝ кажа каква част от плана им ми е известна. Каквото и да е, сигурно е дяволски важно.

Хауард кимна и си взе снимката.

— Знаем, че работят с трима отлични снайперисти, един от които ти си убил в мазето.

— Момичето ли?

— Да. Дина Рашид, ливанка. Другите двама са бивши „тюлени“ от флота.

— И кого мислите, че искат да убият?

Хауард се усмихна загадъчно:

— Крамър, ние сме ФБР агентите. Ние задаваме въпросите.

— Сигурно е някоя важна личност, нали?

— Мислим, че планират да убият президента. И то скоро.

Джокера се намръщи:

— Защо ѝ е на ИРА да се замесва в убийството на американския президент? Няма логика.

— Има, ако имаме предвид, че наскоро Карлос и представители на ИРА са гостували на Саддам Хюсеин в Ирак.

— Какво? Мислите, че Саддам Хюсеин стои зад това? Защо му е да убива президента?

Хауард вдигна рамене:

— Отмъщение за „Пустинна буря“, предполагам. Той никога няма да прости на САЩ и Великобритания, че го изгониха от Кувейт. И това не е всичко. Спомни си ракетните нападения над Багдад, когато иракчаните се опитаха да убият Джордж Буш в Кувейт. А иракският самолет, който бе свален наскоро в забранената за полети зона, бе истинска плесница за него. Той мрази Съединените щати до дъното на душата си. В резултат на това терористичните актове в страната зачестиха. През деветдесет и трета имаше голяма бомба в Ню Йорк, помниш ли? В Световния търговски център. Убиха шестима души, освен това бяха планирали да взривят тунелите „Холанд“ и „Линкълн“ и главната сграда на ООН. Тогава ги хванахме, но следващия път няма да имаме такъв късмет.

— ИРА не са били замесени, нали?

— Не е доказано, но бомбите бяха подобни на използваните от тях в Северна Ирландия и Лондон. Предполагаме, че ИРА помага на мюсюлманските фундаменталисти на няколко места в света.

— Сега обаче ще използват снайперисти, нали?

— Знаем, че са репетирали атентат със снайпери в аризонската пустиня преди няколко седмици. Става дума за стрелба от наистина голямо разстояние. Смятаме, че единият от снайперистите трябва да бъде на две хиляди метра от целта.

— Две хиляди метра? — повтори Джокера, наблюдайки на „хиляди“. — Да не искаш да кажеш двеста?

— Не, две хиляди. Специалистите оценяват, че на куршума ще са му необходими цели четири секунди, за да прелети разстоянието.

Джокера изглеждаше потресен.

— Това е невероятно. Не смятате, че ще продължат при тези обстоятелства, нали? Не и при положение че знаете за плана им.

Хауард вдигна рамене:

— Не сме сигурни. Има още един проблем. Смятаме, че има възможност Бейли, Хенъси и Карлос да заемат позиции близо до целта.

Джокера започна да се досеща какво искат от него агентите. Той единствен беше видял терористите лице в лице.

— В случай че снайперистите не успеят ли? — попита.

— Или за да им помогнат при прицелването.

— Кога смятате, че ще го направят?

— Не знаем. Но ще е скоро. Ако не се откажат.

— Карлос не се плаши лесно — отбеляза Джокера. — Спомням си какво направи във Виена с министрите от ОПЕК. Ако не друго, мисля, че ще приеме предизвикателството. И така, агент Хауард, какво искате от мен?

Хауард погледна Кълтси, после пак се обърна към Джокера:

— Искаме да те поставим близо до охраната на президента. Не като част от нея, просто като наблюдател. Виждал си Карлос лично. Можеш да го разпознаеш дори дегизиран.

Джокера се почеса по брадичката и присви очи заради болката в рамото. Посочи веригата с лявата си ръка.

— Ще те освободим под надзор от ФБР — обясни Хауард. — Поемаме риска, Крамър, но аз не вярвам да се опиташ да ни прецакаш.

Джокера го погледна със зачервените си очи:

— Да, ама ако Хенъси и Карлос ме видят около президента, може би ще стрелят първо по мен.

— Възможно е — призна Хауард.

— Ще ми дадете ли оръжие?

Хауард се усмихна и поклати глава:

— И без това ще е трудно да убедим Тайните служби да те допуснат на по-малко от километър от президента. Не мисля, че имаш някаква надежда да получиш оръжие.

— А бронирана жилетка?

— Това може да се уреди. Означава ли това, че си съгласен?

Джокера кимна:

— Готов съм на всичко, за да проваля още веднъж тази кучка.

— Така и очаквах — отбеляза Хауард.

Марти Едберг посочи телевизионния монитор, показващ близък план на таблото за резултатите.

— Дай на втора — нареди той.

Помощничката му натисна едно копче на контролното табло и на един голям екран в средата на стената от монитори се появи картина. Образът трептеше силно и Едберг удари ядно контролното табло.

— Уенди, би ли казала, ако обичаш, на онзи празноглавец Лони да не се тресе, докато снима?

Уенди заговори в микрофона си, предаде избухването на Едберг под формата на конструктивна критика, която да не разстрои прекалено много оператора. Картината се успокои.

— Така е добре — каза Едберг. — Благодаря. Дай сега четвърта.

Уенди натисна копчето за четвърта камера и на главния екран се появи близък план на мястото за хвърляне на топката. Неколцина мъже с костюми и черни очила оглеждаха игрището, преведени на две, сякаш търсеха изгубени монети.

— Добре, сега шеста.

На главния екран се появи далечен план на бейзболното игрище, предаван от една камера високо на трибуните. Едберг погледна малкия монитор, показващ снимачното поле на камера две. Образът отново трептеше.

— Ще му строша топките на този Лони, ако не миряса — изсъска Едберг.

На вратата на телевизионната контролна зала се почука и Едберг вдигна раздражено поглед.

— Махайте се! — изкрещя. — Дай на трета, да започне да се придвижва бавно по трибуните.

Уенди заговори бързо по микрофона на оператора на трета камера и натисна друго копче. На главния екран се показаха дълги редове празни седалки. Един мъж със сив костюм и черни очила вървеше бавно между тях и проверяваше отдолу. Няколко униформени полицаи водеха обучени кучета през редовете. На вратата отново се почука и тя се отвори. На прага се появиха двама мъже с къси коси, масивни челюсти, тъмни костюми и черни очила. Едберг въздъхна тежко; веднага позна какви са по костюмите и държанието им. Само агентите от Тайните служби и рок звездите носеха черните си очила и на закрито.

— Кажете, момчета. С какво можем да ви помогнем?

— Господин Едберг? — осведоми се застаналият вляво агент.

— Аз съм.

— Говорихте ли вчера с Боб Сейнджър от Вашингтон за кабелите?

Едберг кимна:

— Да, но това изобщо не е обичайна практика.

— Всъщност съвсем обичайна си е — обясни агентът. —
Правили сме го неведнъж, но не на този стадион.

Той отвори черния си кожен портфейл и показа документите си на Едберг. Другият агент, който още не се беше обадил, последва примера му.

— Ние сме от отдела за техническо осигуряване на безопасността. Микробусът ни е долу.

Агентът се отдръпна встрани и Едберг видя двама мъже с бели гащеризони и кашони в ръце пред вратата си.

— Тези техници ще прокарат кабелите до микробуса и ще осигурят връзката — обясни агентът.

— Знаете ли, че няма да можете да командвате операторите, просто ще гледате какво снимаме? Вече обясних това на Сейнджър: можете да гледате, но не да определяте какво ще показваме.

— Това е ясно. Просто се стремим да си осигурим възможност за по-пълно наблюдение на зрителите. Ако видим нещо подозрително обаче, ще искаме по-близък план, който няма да се предава по телевизията. Сигурен съм, че няма да имате нищо против да ни го осигурите; ако ви помолим, разбира се. Все пак тук става дума за сигурността на президента.

— Да, да, знам.

Двамата мъже с гащеризоните влязоха и огледаха мониторите и другата електронна екипировка. Единият посочи един изключен телевизор с номер десет.

— Има ли му нещо на този? — поинтересува се той.

Едберг поклати глава:

— Той ще е свързан с камерата на дирижабъла. Ще се свърже едва когато се вдигне във въздуха, около половин час преди началото на мача.

— Можем ли да получим картина и от него?

— Разбира се, само че за известно време няма да виждате нищо. Можем да излъчим сигнал за проверка на връзката, ако искате.

— Идеално.

Техникът коленичи и отвори кутията с инструментите си. Двамата агенти останаха при вратата и започнаха да наблюдават работата на мъжете с гащеризоните. Едберг забеляза от сакото на единия агент да се подава ръкохватка на някакво оръжие, вероятно картечен пистолет. Извърна бързо глава, сякаш са го хванали да гледа нещо, което не би трябвало да види. Уенди го наблюдаваше тревожно.

— Добре, Уенди, дай седма. И кажи на Лони да спре най-накрая с тези гърчове.

Този път нямаше номера: никакви отворени врати, никакви развъртени крушки, никакви шуртящи душеве. Мери почука тихо на вратата и Кели ѝ отвори. Изглеждаше уморена и развълнувана. Закрачи напред-назад, докато Мери затваряше вратата. Телевизорът в ъгъла работеше, но звукът беше изключен.

— Не знаех, не ме бяха предупредили — заговори тя, преди Мери да успее да каже нещо.

Мери остави чантата си на леглото.

— Знам.

— Ако знаех, щях да ти кажа — добави с треперещ глас Кели.

Мери се намръщи. При първата им среща Кели ѝ се беше сторила уверена и спокойна, а сега се виждаше, че бе просто едно момиче; достатъчно млада, за да ѝ бъде дъщеря.

— Шефът ми ме изпрати за зелен хайвер — продължи Кели. — Ако бях останала в Белия дом, щях да мога да ви предупредя.

Мери поклати глава:

— Нямаше как да се свържеш. Не знаеше номера ми. Срещата ни беше чак днес. Не разбираш ли? Дори да знаеше за предаването, нямаше как да ме предупредиш.

Момичето вдигна тревожно поглед и Мери се почуди дали още нещо не е наред.

— Кели, мислиш ли, че те подозират?

Кели я изгледа раздразнено:

— О, не. Сигурна съм, че не ме подозират. Шефът ми чувства професионалната си кариера заплашена от мен, това е. Искаше просто да ме махне от пътя си. Реших, че ако ти донеса плановете на охраната, мога да помогна. — Тя се удари по бедрото с юмрук. — Трябваше да остана при тях.

— Нямаше да има никаква разлика — успокои я Мери.

Прегърна Кели и я притисна до себе си, както бе утешавала дъщеря си след някоя лоша оценка.

— Аз те разочаровах. Разочаровах теб и баща си.

— Не, не си.

Мери помогна на Кели да седне на леглото, след това отиде в банята и ѝ наля чаша вода.

Кели я пое с благодарност.

— Убиха един от хората ви.

Мери кимна:

— Да. Едно момиче.

— Мръсници. Имаше един британец. Някой си О'Брайън.

— Той е мъртъв — успокой я Мери.

Кели поклати глава:

— Не, в травматологията е.

Мери зина:

— Сигурна ли си?

Кели кимна:

— В момента го разпитват.

Мери застана пред огледалото и погледна отражението си. Крамър ѝ се измъкваше за втори път. Този човек сигурно имаше дяволски късмет. Как, по дяволите, бе успял да се измъкне от мазето на горящата къща? Особено след онова, което му беше сторила.

Кели хвана чашата с две ръце.

— Вече знаят самоличността на всички от репетицията в Аризона — съобщи тя; стисна по-силно чашата. — Този Карлос, каква роля има? Ти не ми каза за него.

Мери вдигна рамене, стараейки се да изглежда непринудено:

— Той ни помогна да намерим снайперистите, нищо повече. Вече е извън страната.

Кели кимна и Мери веднага разбра, че не ѝ е повярвала.

— Как разбраха за Карлос? — поинтересува се тя.

— Както за теб и Бейли, от компютърно обработените снимки.

— Защо не показаха и него по телевизията? Защо използваша само моята снимка и тази на Бейли? Защо не показаха снайперистите?

Кели вдигна рамене:

— Не знам. Шефът ми ме държи в неведение.

— Знаят ли кой е целта? — поинтересува се Мери.

— Не. Работят върху списъка на гостуващите чуждестранни лица. На стола е, заедно с подробностите за охраната. Възнамеряват да изпратят още агенти на стадиона; имам карта на разположението им.

— Означава ли това, че мислят, че ударът ще е там?

Кели поклати глава:

— Не, това ще е стандартна процедурата при всички мероприятия на президента за следващите няколко седмици.

Мери взе листовите и ги прегледа.

— Предполагаемите цели са повече британци, както виждам.

— Приемат, че това са най-вероятните мишени за ИРА — обясни Кели.

— Знаят ли мястото?

Кели поклати глава:

— Компютърната програма, за която ти говорих, още не е излязла с резултат. Нещо им пречи да определят мястото на най-далечния снайперист.

Мери се усмихна сдържано:

— Имат ли представа за времето?

Кели пак поклати глава.

— Добре. Значи можем да действаме.

Коул Хауард коленичи до леглото на Джокера и отключи катинара на веригата. Дръпна я и тя изтрака по железните пречки от двете страни на кревата. Джокера смъкна веригата от кръста си и я пусна на земята; тя издрънча като котва на кораб.

— По-добре ли е така? — попита Хауард.

— Много по-добре. Благодаря.

Двамата мъже бяха сами в стаята. Телевизорът примигваше безшумно в ъгъла. Хауард бе освободил униформения полицаи и той бе взел вестника и си беше тръгнал. Дон Клътси отиде в балтиморската централа на ФБР, за да вземе някакви дрехи за Джокера. Мери Хенъси беше разрязала ризата му, а останалите му дрехи се бяха стопили при експлозията на колата. Джокера смъкна босите си крака от леглото и стъпи на пода. Внимателно премести тежестта си върху тях и се изправи бавно.

— Добре ли си? — попита Хауард.

Джокера кимна мрачно:

— Малко съм отпаднал, но ще се оправя.

Той направи няколко несигурни крачки към прозореца. Ходеше като старец, леко прегърбен и с кратка пауза преди всяка крачка.

— Ако мислиш, че усилието е прекалено голямо, можеш да се върнеш в леглото и да се откажеш — предложи Хауард.

Джокера се обърна и го изгледа сериозно.

— Ще се оправя — заяви твърдо.

Телефонът на Хауард иззвъня и той го вдигна до ухото си. Беше Ед Мълхоланд.

— Боб Сейнджър даде разрешение — съобщи той.

— Чудесно, Ед. Благодаря. Сигурен съм, че си положил големи усилия, за да го убедиш.

— Да, трябва да призная, че не беше леко. Казах му обаче, че ти поемаш цялата отговорност и той склони. Само че британецът в никакъв случай не може да носи оръжие. Не знам как да ти го повторя по-ясно. Ще бъде просто един наблюдател.

— Разбира се.

— Та какво възнамеряваш сега?

— Дон разговаря с хората от Тайните служби в Балтимор. Те оглеждат целия терен. Мисля, че трябва да ги оставим да действат.

— Съгласен съм. Боб Сейнджър ще изпрати още хора в Балтимор. Няма смисъл ФБР да им върши работата.

— Да, въпреки че и ние ще се навъртаме около президента на всички мероприятия в района на Вашингтон и Балтимор, за които компютърът покаже, че е уязвим. Веднага ще се обадя на Анди Ким да даде списък. След това отиваме на стадиона. Президентът трябва да пристигне в шест и половина.

— Добре, Коул, поддържай връзка.

Връзката прекъсна и Хауард се обади на Анди Ким в Белия дом. Компютърният специалист вдигна на третото позвъняване, звучеше уморен и разстроен. Хауард го помоли да изготви списък с изявите на президента, при които за двама от снайперистите има съвпадение. Ким го накара да изчака. Вратата на стаята се отвори и лекуващият лекар на Джокера нахълта с развята престилка.

— Какво мислите, че правите? — възкликна. — Лягайте веднага.

Джокера погледна Хауард за подкрепа и агентът тъкмо се канеше да заговори, когато Ким се върна на телефона. Проблемните места бяха седем, включително стадиона, аквариума и две мероприятия, които президентът трябваше да посети вечерта.

— Дал ли си този списък на Тайните служби, Анди? — попита Хауард.

— Да, и сега работим върху други прояви.

Компютърният специалист звучеше, сякаш някой слуша зад гърба му.

— Добре ли си, Анди?

— Всичко е наред, Коул, просто напрежението е голямо.

— Как е Бони?

— Изтощена като куче. Виж, Коул, трябва да затварям, пуснал съм една нова програма и искам да ѝ обърна пълно внимание.

— Добре, Анди, извинявай.

Хауард изключи телефона и се обърна към лекаря, който беше още по-разгневен, отколкото при влизането си.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита медикът.

— Имаме нужда от помощта на Крамър в една много важна операция, докторе — обясни Хауард, докато прибираще телефона в джоба си.

— Той има нужда от почивка, не може да става.

— Чувствам се добре — възрази Джокера и седна на ръба на леглото.

— Вие сте в шок, тялото още не е възстановило загубената кръв.

Джокера вдигна рамене:

— Нямам намерение да участвам в маратон.

— И най-малкото движение ще отвори раните ви — предупреди лекарят.

— Докторе, много е важно — настоя Хауард. — Иначе не бих лишил господин Крамър от грижите ви.

Лекарят изцъка раздразнено с език. Допря слушалката си до гърдите на Джокера и се заслуша.

— Сърцето ви звучи добре — призна неохотно той; извади апаратчето за кръвно налягане и го сложи на ръката на пациента. — Кръвното ви също се покачва. — Той погледна строго Хауард. — Искам да му инжектирам витамини, нужни са му няколко дни на легло, но предполагам, че не мога да ви разубедея.

— Не, докторе, страхувам се, че не.

Вратата отново се отвори и в стаята влезе Дон Кълтси с голям кафяв вързоп; остави го на леглото.

— Нося риза, яке и бельо. Има и панталони, но не съм сигурен, че ще ти станат. И се наложи да купя обувки.

— Запази касовата бележка — предупреди го Хауард, който добре знаеше колко е трудно да прекараш някой разход пред зорките очи на счетоводителите от ФБР.

— Отивам да приготвя инжекцията — обяви лекарят. — И искам да сменя превръзката, преди да тръгне.

Хауард погледна часовника си:

— Разбира се. Имаме предостатъчно време.

Полковникът спря тъмнозеления си рейнджроувър в гаража и натисна дистанционното управление за затваряне на вратата. Гърбът го болеше — резултат от няколко парашутни скока, които беше извършил предишната седмица над Салисбъри Плейн. Той потърка гръбнака си с кокалчетата на пръстите. Да ръководиш от фронтната линия беше наистина добре, но вече бе твърде стар, за да скача от самолети.

Той взе ключовете си и отключи двете тежки ключалки на вратата за кухнята на четиристайната каменна къща. Вратата изглеждаше като боядисано дърво, но имаше стоманена сърцевина и не можеше да се разбие, освен с артилерия. Веднага след като отключи втората ключалка, той отвори вратата, влезе и я затвори зад гърба си. Прекоси бързо кухнята до един шкаф, отвори го и завъртя друг ключ в дупката под мигаща червена лампичка. Така изключи алармата, свързана с местния участък, която щеше да му докара цяла армия въоръжени полицаи, ако не я дезактивира за трийсет секунди.

Той отново потърка гърба си, влезе в хола и отвори един голям глобус, който изглеждаше антикварна вещ, но съдържаше няколко бутилки малцово уиски и кристални чаши. Наля си порядъчно количество „Айлей“, вдиша аромата му и се приближи до една масичка с дъска за шах; от няколко дни разиграваше тази партия. Той погледна дървените фигури и се намръщи. Играта беше деветата от серията, изиграна между Боби Фишер и Борис Спаски през лятото на 1992. Фишер бе започнал със стар испански гамбит, но с рокада. Спаски се беше предал само след двайсет и един хода, но на полковника му бе ясно, че е загубил още на седемнайсетия, когато беше преместил царя си. Смяташе, че Спаски е трябвало да вземе един от конете на противника с офицера си, но още не бе решил как е щяла да се развие играта при това положение. Това беше интригуваща стратегическа задача и на него му доставяше удоволствие да си блъска главата.

Телефонът на масичката в коридора иззвъня и той отиде да се обади. Лампичката на телефонния секретар примигваше в знак, че го

чакат няколко съобщения. Дебелият глас от другата страна на линията не се представи, но нямаше нужда. Полковникът знаеше с кого разговаря и че онова, което имаше да му каже, сигурно беше важно, щом го безпокоеше вкъщи.

— Операцията е прекратена — заяви гласът. — Един от агентите ми е елиминиран, другият е изчезнал, вероятно също е отстранен.

— По дяволите — изръмжа тихо полковникът. — Какво е станало?

— Вашият човек ликвидира единия в къщата, причините тепърва ще се изясняват. Другият ни агент последва целта и оттогава е в неизвестност. Къщата изгоря, вашият човек е в травматологията на болницата към Мерилендския университет в Балтимор. Не знам как да действам.

— Значи нямаме представа къде е целта, така ли? — попита полковникът.

— Нямаме.

— Какво е състоянието на моя човек?

— Ранен, но не сериозно. От Ню Йорк получихме искане за информация за фалшивото му име заедно с отпечатъците му. Както изглежда, той все още се придържа към прикритието си, но не знаем колко ще продължи така. Трябва да решим, разбира се, как ще процедираме с него. Имам и други агенти в района; те могат да уредят нещата.

Полковникът се усмихна мрачно. Ако Джокера открие как са го използвали, щеше да потърси възмездие, а един ядосан сержант от САС, в колкото и лошо здравословно състояние да беше, не трябваше да се подценява. Гневът на Джокера нямаше да бъде насочен само срещу Мери Хенъси.

— Знае ли как сме го използвали? — поинтересува се полковникът.

— Няма как да разбере, но ако е научил за намесата на Пето, има голяма вероятност да си извади някои изводи.

Полковникът кимна. Погледна през матовото стъкло към спокойната селска местност, далеч от хълмовете на Брекън Бийкънс, където САС тренираше хората си и усъвършенстваше уменията им на убийци.

— Аз ще се оправя с него — каза тихо той.

— Сигурен ли си? — попита гласът, макар да не изрази особена загриженост; по-скоро искаше да разсее всяко съмнение.

— Сигурен съм. Благодаря, че ме информира толкова навреме. Утре ще ти се обадя, за да оформим документите. И моите съболезнования за хората ти.

— Те знаеха какво могат да очакват. Дочуване.

Връзката прекъсна и полковникът остави слушалката. Агентите от Ем Ай 5 наистина съзнаваха рисковете; Джокера беше този, който действаше на сляпо, без да знае, че го използват за примамка. Полковникът бе мислил много, преди да изпрати бившия си сержант в Щатите, но накрая реши, че целта оправдава средствата, че Джокера може да бъде жертван, ако това щеше да доведе до залавянето или отстраняването на Мери Хенъси. Съмняваше се Джокера да види нещата в същата светлина.

Карлос спря в дъното на паркинга пред входа на огромния склад за играчки и изключи двигателя. Отпусна се на седалката и погледна часовника си. Когато вдигна отново поглед, пред него зееше дулото на пушка М16. Дебелото пръстче натисна спусъка и оръжието изтрещя; малкото момченце, което го държеше, се закиска. Отново вдигна пушката и се прицели в главата на Карлос. Оръжието беше почти в естествен размер. Момченцето натисна спусъка за втори път и Карлос се усмихна кисело. Бащата на детето се приближи отзад и го хвана за ухото.

— Не насочвай оръжието си към непознати, синко — започна да го поучава той.

Извини се на Карлос и завлече малкия кандидат-атентатор в един син пикап. Това можеше да се случи само в Америка, помисли си терористът. Дават пластмасови пушки в ръцете на четиригодишни деца и се чудят после защо имат най-голямата престъпност в света. Карлос не можеше да чувства нищо друго, освен отвращение към едно общество, което се отнася към оръжията като към играчки. Оръжието имаше само една функция — да убива, и заслужаваше да бъде третирано с уважение.

Един бял фолксваген навлезе в паркинга и се насочи към Карлос. Шофьорът спря, слезе и се приближи до автомобила на терориста.

Карлос се наведе, отвори вратата отдясно и Хатами се настани на седалката до него. Той не подаде ръка на терориста — от самото начало беше ясно, че отношенията им са строго делови; само кимна леко за поздрав. Хатами изглеждаше почти непроменен от първата им среща в самолета на летището на една близоизточна страна — дребен, нервен човечец с остра брадичка и нежни като на юноша мустаци.

— Нещата не вървят добре — отбеляза Хатами.

— Не са точно по план, но няма къде да се провалим.

Пикапът се отдалечи, момченцето още държеше оръжието си насочено към тях през отворения прозорец.

— Смъртта на Рашид е сериозен проблем — добави Хатами.

— Но не и непреодолим. Стрелял съм с нейното оръжие и този път пак ще се справя. Операцията ще продължи по плана.

— Страхувам се, че не. Ние имахме други планове за Рашид.

Карлос присви очи:

— В какъв смисъл?

— Хвърлихме доста пари в това начинание. Мислиш ли, че единствената ни цел е била да помогнем на ИРА?

Карлос не отговори. Беше се замислял по този въпрос, но бе предположил, че работодателите му са достатъчно отмъстителни, че с готовност да помагат на всеки, който се бори срещу враговете им.

— Ние имаме друг план — продължи Хатами. — Точно затова настоявахме Рашид да е една от снайперистите. Тя работеше за нас. Имаше отделна цел.

Карлос си даде сметка колко е бил заблуден досега, затвори очи и въздъхна.

— Президентът — промълви.

— Именно. Знаехме, че ИРА няма да иска да има нищо общо с убийството на американски президент. Те зависят от благоразположението на Америка за пари и подкрепа. Ние обаче се нуждаем от способностите им.

Карлос стисна кормилото. Мери Хенъси и Матю Бейли щяха да поемат вината за убийството на президента. А той, без да осъзнава, щеше да ги вкара в тази клопка. Беше ги предал. А Дина Рашид бе предала него. Можеше ли вече да има доверие на някого в този свят? Досети се за отговора веднага. Не. През деветдесетте години лоялността вече не струваше пукната пара. Всяка коза за свой крак.

Доказателство за това бе получил през 1994 г., когато суданците го предадоха, когато го натовариха на френския държавен самолет дрогиран и овързан като салам.

— Защо не ми каза какво сте планирали? — попита той.

— Достатъчно беше Рашид да знае за намеренията ни. На колкото по-малко хора е известно, толкова по-добре. Твоята роля не зависеше от естеството на мишената.

Карлос кимна. Разбираше добре. Самият той също бе изпращал терористи на мисии, без да им обрисова цялата картина. Понякога те не се връщаха, но такава беше цената. Важни бяха резултатите, не тези, които ги постигаха. Той разбираше защо Хатами постъпва така, но въпреки това не му харесваше да го използват.

— Ти ще стреляш с пушката на Рашид — каза тихо Хатами. — Готов ли си да порaziш нейната цел?

Стомахът на Карлос се сви. Хатами го питаше дали е готов да убие президента на Съединените щати. От мащаба на това деяние му се зави свят. Знаеше обаче, че не може да откаже. Хатами бе единствената му надежда за спокойно пристанище. Без неговата подкрепа Карлос щеше да бъде хвърлен на вълците. Той бързо преговори основните положения около атентата. Президентът щеше да бъде в кабината си, което означаваше, че трябва да има два изстрела: един, за да се счупи стъклото и един за поразяване на целта. Всичко зависеше от точността на стрелбата му.

— За мен ще бъде чест — отвърна Карлос.

Патрик Фаръл старши седеше на бюрото си и преглеждаше документите на един самолет, даван от компанията на няколко радио и телевизионни станции, за да предават от мястото на големи задръствания. Секретарката му съобщи, че имал посетители. Въведе двамата мъже с почти еднакви черни костюми и тъмни очила. Изглеждаха и действаха почти като роботи, огледаха набързо стаята с безизразни лица.

— Мога ли да ви помогна с нещо, господа? — попита Фаръл и се изправи.

— Патрик Фаръл? — попита един от мъжете.

Фаръл кимна. Двамата показаха документите си и се представиха като агенти от Тайните служби.

— Бихме искали да дойдете с нас, господин Фаръл.

— Какво има? — поинтересува се той.

— Просто искаме да ни придружите.

— А ако откажа?

— Пак ще ни придружите.

— Може ли да се обадя на адвоката си?

— По-късно ще имате тази възможност, господин Фаръл. — Арестувате ли ме?

— Не.

Единият от агентите протегна ръка, сякаш да поведе Фаръл навън.

Фаръл погледна секретарката си, която нервно хапеше устни зад агентите.

— Свържи се със сина ми и му кажи какво е положението — нареди той.

Двамата агенти се спогледаха, сякаш комуникираха телепатично. Единият се обърна към секретарката:

— Мисля, че и вие трябва да дойдете с нас, госпожице.

Дон Клътси караше синия додж на балтиморското управление на Тайните служби по улица „Ломбард“, на около километър от университетската болница. Коул Хауард инструктиреше Джокера на задната седалка. Якето, осигурено от Клътси, ставаше на британеца на раменете, но бе малко късо на ръкавите и на смешни карета. Клътси обясни, че го взел от отдел „Нравствена полиция“ в Балтимор и било най-доброто, което успял да намери. Джокера се почуди дали агентът не е избрал нарочно най-крецящото облекло, за да го направи по-ясна цел. Все едно да му нарисуват мишена на гърба.

Джокера още не можеше да се начуди защо трябва единият снайперист да стреля от две хиляди метра — разстояние, което куршумът изминаваше за цели четири секунди. Бе работил с военни снайперисти и преди, както в Северна Ирландия, така и на Фолкландските острови, но никога от такова разстояние. Направо не беше за вярване.

Клътси спря пред сградата на федералните агенции в Балтимор и Хауард и Джокера слязоха. Дебеличкият агент продължи в търсене на място за паркиране, а другите двама мъже се качиха на етаж на Тайните служби. Там Хауард представи британеца на Боб Сейнджър, началникът на охраната на президента. Сейнджър огледа любопитно якето на Джокера над пенснето си. На британеца му се прииска да обясни по някакъв начин тази си премяна, но преди да успее да продума, Сейнджър му подаде ръка и ги покани да седнат.

Сейнджър връчи една купчина факсове на Хауард.

— Това е последната информация от семейство Ким — обясни.

Хауард прегледа листовите. Съдържаха списъци от места, на които можеха да бъдат разположени снайперистите. Показа ги на Джокера.

— Доста дълъг списък — установи британецът.

— Всъщност не чак толкова — намеси се Сейнджър. — Ние и без това проверяваме тези места преди пристигането на президента. Обикновено оглеждаме всяка постройка с пряка видимост към мястото му на радиус от половин миля. Сега просто трябва да разширим обхвата на търсенето.

— Изглеждат доста конкретни места — отбеляза Джокера. — Тук пише шести и седми етаж на „Холидей ин“, но не по-долу. Това трябва да ви улесни.

— Да, ще има полза, но това не означава, че няма да проверим всички етажи с изглед към стадиона. Не можем да приемем, че само това са опасните места, трябва да погледнем навсякъде. Искам да кажа, че няма да престанем да претърсваме каналите за бомби само защото очакваме снайперистко нападение. Въпреки всичко сме изпратили сапърния отряд да търси взривни устройства, да отстранява кофите за боклук и да запечатва капациите на канализацията. Говоря за стотина агенти, извършващи предварителната проверка, и тъй като говорим за извънредно положение, всички работят извънредно.

Хауард кимна и му върна факсовете.

— Господин Крамър може ли да стои около президента през следващите няколко дни?

— Още не съм много съгласен с тази идея, но не виждам причина да откажа — отвърна Сейнджър. — Раздал съм снимките на Хенъси, Бейли и Санчес на всичките си агенти.

Той бръкна в едно чекмедже и извади три служебни карти от Тайните служби с метални верижки за през врата.

— Носете ги постоянно — заръча Сейнджър. — Ако хората ми, придружаващи президента от Вашингтон, забележат, че искате да се доближите до него, може да предприемат нежелани действия. — Той се намръщи. — Не бяхте ли трима?

— Дон Кълтси ще дойде след малко. Търси място за паркиране — обясни Хауард.

Взе трите карти и подаде една на Джокера.

Сейнджър се изправи и се приближи до един шкаф. Извади три бронирани жилетки, даде едната на Джокера, другите две — на Хауард.

— Ще съм по-спокоен, ако носите това — каза едва ли не сякаш се извиняваше. — Не бих искал някой от вас да пострада.

Джокера прецени тежестта на жилетката в ръката си. Стори му се по-лека от използваните в САС и изглеждаше по-гъвкава.

— Изработена е от специален плат, търговското название е „Спектра“ — обясни Сейнджър. — Десет пъти по-здрава от стомана, но несравнимо по-лека. Получаваме ги от една компания, собственост на Оли Порт. Има гаранция, че може да спре 9-милиметров плътен куршум със скорост петстотин метра в секунда.

Джокера вдигна вежди:

— Впечатляващо.

— Да, и почти не личи под ризата.

— Ще получим ли черни очила? — поинтересува се Джокера.

— Не разбирам — призна объркано Сейнджър.

— Униформените очила. Ще получим ли и от тях?

Сейнджър осъзна, че му се подиграват, и се усмихна:

— Не, господин Крамър. Трябва да си купите сами. Да имате нужда от нещо друго?

— Няма да е зле да имам бинокъл — отвърна Джокера.

Хауард кимна:

— Можем да вземем от нашето управление. — Обърна се към Сейнджър: — Президентският хеликоптер се приземява в шест, нали?

— Да. Аз ще отида на стадиона един час преди него. Ще се срещнем там, ако сте съгласни.

— Става.

Устройството за оповестяване на бюрото на Сейнджър избръмча и той натисна едно копче. Секретарката му съобщи, че Дон Клътси чака навън. Хауард и Джокера си взеха довиждане със Сейнджър и го оставиха да преглежда факсовете.

Мери Хенъси се върна в мотела и там завари Карлос и Шолен да чистят оръжията си върху найлони, разпънати на леглото.

— Как мина? — попита Карлос.

— Не е знаела за предаването — отвърна Мери. — Шефът ѝ се опитва да ѝ върти номера.

— И затова едва не ни хванаха?

Карлос вдигна цевта на снайпера на Дина Рашид като диригент палката си и добави:

— Ако знаеше за предаването, щяхме да тръгнем по-рано и Крамър нямаше да убие Дина.

— Така е — призна Мери. — Нямало е обаче друг начин. Освен това Крамър още е жив.

Карлос се изправи:

— Невъзможно.

Зад него Шолен вече сглобяваше пушката си.

Мери вдигна рамене:

— В травматологията е и от ФБР го разпитват.

Карлос огледа стаята.

— Какво им е известно?

— Знаят кои сме, но нямат представа къде и кога смятаме да ударим. Кели ми даде всички подробности за охраната на стадиона, така че предимството е на наша страна.

Тя отвори чантата си и подаде на Карлос една купчина листа.

Той ги прегледа.

— Добре — каза накрая. — Ако си сигурна.

Той я погледна в очите, давайки ясно да се разбере, че цялата отговорност пада върху нея.

Мери издържа погледа му.

— Сигурна съм — отвърна спокойно.

Карлос кимна бавно, седна и продължи да чисти оръжието. Лу Шолен закопча калъфа на пушката си „Хорсткамп“ и го метна през

рамо.

— Тръгвам — обяви; приближи се до Карлос и му стисна ръката.
— Късмет.

Карлос го погледна и присви очи:

— Лу, късметът тук не играе никаква роля, знаеш го.

Пред него имаше отворен пакет дребни бисквити и той лапна няколко и задъвка с блажено изражение.

Шолен се усмихна:

— Да, знам, но не е зле и късметът да е на наша страна.

Той махна за довиждане на Мери и излезе.

Мери отвори едно чекмедже на нощната масичка и извади кутия боя за коса. Отиде в банята, оставяйки Карлос на леглото. Той приключи с почистването и сглоби пушката. Мери излезе от банята с бяла кърпа на главата. По тъканта имаше червени ивици и няколкото подаващи се кичура бяха тъмночервени. Тя го погледна мълчаливо. Карлос се запита как ли би реагирала, ако разбере, че са я използвали и че ИРА ще поеме цялата вина за убийството на президента. Той се усмихна. Тя му отвърна със същото.

— Банята е свободна — обяви.

Карлос покри пушката със завивките и влезе в банята с несесера си. Умивалникът беше оцветен в червено. Той извади тубичка крем за бръснене и намаза лицето си, включително мустаците. Обръсна се с ножче за еднократна употреба, след това се изми. Изглеждаше различно без мустаци, а като се среши по малко по-различен начин, щеше да постигне пълна промяна на външния си вид. От спалнята се чу бръмченето на сешоар; Карлос влезе под душа и се насапуниса. Когато се избърса и се върна в стаята, Мери седеше пред огледалото и донагласяваше фризура си.

— Червеното ти отива — отбеляза той.

Тя се усмихна:

— Илич, и за русото каза същото.

— И бях искрен, Мери. Наистина ти отиваше.

Той взе тъмен костюм и чисто нова риза от багажа си и без да сваля кърпата от дебелия си корем, се върна в банята, за да се преоблече.

— Какво мислиш? — попита, след като отново влезе в стаята.

Мери го погледна в огледалото.

— Добре е. Истински бизнесмен, само вратовръзката ти липсва. И обувки, разбира се.

Карлос избра вратовръзка на червени и сини ивици.

— Добре ли си, Мери? — попита, докато си я връзваше. — Изглеждаш малко нервна.

— Когато имам някаква цел, не се тревожа за нищо; понякога обаче се отпускам, поглеждам на всичко от по-широка гледна точка и това ме плаши — отговори тя и започна да разресва косата си.

— Страхът е хубаво нещо, държи те винаги нащрек. Онези, които не се страхуват, допускат грешки и биват залавяни.

Мери се обърна и кимна:

— Прав си, разбира се. Ами ти, Илич? Ти страхуваш ли се?

Карлос вдигна рамене:

— Малко. — Усмихна се. — Но ако го кажеш на някого, ще се наложи да те убия. — Потупа я по рамото, за да ѝ покаже, че се шегува. — Трябва да тръгваме.

— Знам. Ключовете за самолета у теб ли са?

Карлос се засмя:

— Звучиш като тиранична съпруга, Мери. Така ли си се отнасяла и с мъжа си?

— Навярно.

Тя се изправи и се погледна в огледалото. Беше си сложила жълта пола, бяла риза и бели обувки с високи токчета.

Карлос седна на леглото и разглоби пушката на съставните ѝ части, след това ги уви в една кърпа и ги прибра в коженото си куфарче.

— Наистина съм впечатлен от начина, по който се справи с Бейли — похвали я той. — Изглежда друг човек. Сега като че дори очаква удара с нетърпение. И забеляза ли как заекването му е изчезнало напълно?

Мери потрепери и вдигна куфара си.

— Да, забелязах. Готови ли сме?

Карлос взе бисквитите под мишница и вдигна куфара и дипломатическото си куфарче.

— Да — отвърна. — Повече от всякога.

Сградата на ФБР в Балтимор беше кремава тухлена постройка в една индустриална зона край шосе I-695. Коул Хауард въведе Джокера в малка стая за разпити — с голи стени, два стола и маса с евтин фурнир.

— Искаш ли кафе или нещо друго за пиене? — попита агентът.

Беше донесъл бронираните жилетки в един найлонов плик и ги остави на пода до масата.

— Да, може едно кафе — отвърна Джокера и седна неохотно. — Предполагам, че не предлагате „Феймъз Грауз“.

— „Феймъз Грауз“ ли? — не разбра Хауард.

— Марка уиски — обясни Джокера; размърда болезнено рамо.

— Мога да ти уредя някакви обезболяващи. Аспирин, тиленол¹⁰, нещо подобно.

— Това трябва да се направи, предполагам. Какво ще кажеш за една бира за прокарване?

Джокера се облегна назад и затвори очи. Хауард го погледа няколко секунди, след това излезе в коридора при автоматите за кафе. Даде си сметка, че не е попитал Джокера как пие кафето, но предположи, че ще преглътне захарта, затова избра със захар и сметана. Когато се върна в стаята, Джокера още седеше със затворени очи. Хауард постави пластмасовата чашка върху масата.

Дон Клътси влезе с три радиостанции „Моторола“ и три силни бинокъла.

— Няма да повярвате колко бумажки трябваше да изпиша, докато ми ги дадат — обяви той. — Човек ще си помисли, че искам да ги открадна.

Той ги остави на масата до кафето.

— Имаш ли обезболяващи? — попита Хауард.

— За глава ли?

Хауард поклати глава:

— За Крамър.

Клътси разрови из джобовете си и извади опаковка от фолио с четири таблетки. Хвърли ги на масата.

— Ще се справи ли? — поинтересува се той.

— Ще се оправя — увери го Джокера.

Наведе се с болезнено пъшкане и взе обезболяващите. Отвори опаковката, преглътна две от белите хапчета и ги прокара с малко кафе

с изражение на крайно отвращение.

Хауард вдигна едната от радиостанциите и показа на Джокера как работи.

— Ще комуникираме на честотата на Тайните служби, затова не я използвай много често, освен ако нямаш да кажеш нещо наистина важно. Ще можеш да слушаш всичко, което се говори.

Джокера кимна. Сложи си слушалките и ги включи в апаратчето.

— Използвал съм подобна апаратура — каза той.

Хауард свали сакото и кожения си кобур.

— „Колт 45“? — поинтересува се Джокера. — Мислех, че сте преминали на „Глок“ и „Берета“.

Хауард свали вратовръзката и разкопча ризата си.

— Предпочитам „Колт“ — сподели той. — Надежден е и върши добра работа.

— Само дето е малко тежичък да го носиш цял ден. — Джокера посочи пистолета. — Може ли?

Хауард погледна Клътси, после пак се обърна към Джокера:

— Давай.

Остави ризата си на масата и взе една от бронираните жилетки. Клътси му помогна да я облече, а Джокера свали пълнителя на пистолета и огледа механизма. Погледна мерника и претегли оръжието в ръка, докато Хауард слагаше отново ризата и вратовръзката си. Жилетката му ставаше добре и след като той облече сакото, едва личеше.

— Използвал ли си го? — поинтересува се Джокера.

— О, разбира се, при редовните тренировки на стрелбището.

Джокера поклати глава:

— Не, имах предвид по предназначение.

— Да.

— Стрелял си? По човек?

— Ами, да, но само предупредителни изстрели. Ако използваш оръжието разумно, не се налага да стреляш. Заплахата обикновено е достатъчна.

Джокера се изсмя мрачно:

— Така ли ви учат в Академията? За Бога, Коул, пистолетът има една-едничка цел. Да убива. Всичко друго са глупости.

— В такъв случай, колко човека си убил, Крамър? — попита презрително Клътси.

Джокера се обърна бавно към него. Пистолетът още беше в ръката му и макар че пълнителят бе свален, дебеличкият агент пак преbledня. Очите на Джокера приличаха на две черни дупки от двете страни на носа.

— Няколко — отвърна хладно той. — Съвсем малко.

За момент той сякаш понечи да каже още нещо, но поклати глава. Прибра пистолета в кобура и го върна на Хауард. Намести якето си и погледна Клътси с присвити очи:

— Сигурен ли си, че това е единственото яке, което може да се намери?

— Страхувам се, че да — отвърна дебеличкият агент с широка усмивка.

Хауард остана с впечатлението, че колегата му си отмъщава за бутилката с урина.

— Не е лошо — добави Клътси. — Върви ти на дънките.

— Как е рамото? — поинтересува се Хауард.

— Боли, но ще се оправи.

— Бронираната жилетка по мярка ли ти е?

— Да, ще свърши работа, освен ако не се целят в главата — отвърна Джокера и прибра едната радиостанция в джоба си.

— Добре, да тръгваме към стадиона — подкани ги Хауард.

— Какъв е шансът да спрем за някое питие по пътя? — поинтересува се Джокера; забеляза изражение на отвращение на лицето на Хауард и добави: — От медицински съображения.

Лу Шолен слезе от асансьора на четвъртия етаж на административната сграда и огледа коридора. Офисът, който търсеше, беше третата врата вляво. На стената до боядисаната в синьо врата пишеше: „Куолити гудс импорт-експорт“. Шолен извади ключа, получен от Мери Хенъси и отвори.

Помещението беше безлично и скромно обзаведено: боядисани в кремаво стени, евтини дървени мебели и метални шкафове, компютър Ай Би Ем на бюрото. Според Мери офисът бил нает шест месеца по-рано от един неин сподвижник от Ню Йорк. Той често отскачал до

Балтимор, за да създава впечатлението, че помещението се използва, плащал тока и водата и прибирал рекламните листовки от пощенската кутия. Офисът бе избран по два основни критерия: гледаше към стадиона и прозорецът му можеше да се отваря. В дните на централните климатични инсталации последното се беше оказало голяма рядкост.

Шолен сложи сака си върху едно от бюрата. Огледа помещението. Беше впечатляващо и всеки случаен посетител би го взел за работеща кантора, с факсове и телекси в две метални панерчета, табло за планиране с много бележки и символи и различни износени каталози върху стара етажерка. Шолен се приближи до прозореца и погледна улицата отдолу. Паркингите около стадиона бяха празни, до началото на мача имаше повече от час. Стадионът беше с формата на подкова с отворения край към Шолен и небостъргачите на градския център. През пролуката се виждаше яркозеленото игрище с два пясъчни участъка за хвърляне и ловене на топката. От едната страна на подковата се виждаше реклама на „Кока кола“, представляваща огромна бутилка от разхладителната течност, висока колкото неколкостаяна сграда. Шолен дръпна ключалката на прозореца и го плъзна надясно. Изведнъж в помещението проникна шумът от коли и воят на сирена заедно с вълна горещ и влажен въздух. Той отвори прозореца докрай и провери видимостта към стадиона. Идеална. Шолен затвори прозореца, седна на бюрото, разкопча сака и си затананика тихо.

Рич Львъл караше към летището, Матю Бейли седеше до него с нахлупена шапка. Ирландецът държеше карта на района разгъната върху коленете си. Летището, на което трябваше да се срещнат с Патрик Фаръл, не беше онова на „Фаръл авиейшън“ — бе по-малко, по-трудно достъпно и се намиреше на североизток от града, от другата страна на „Бейбридж“. Компанията имаше голям хангар и център за обучение по пилотиране на хеликоптер.

— Кажи ми, Матю, колко получаваш за тази работа? — обади се неочаквано Львъл.

Бейли вдигна очи от картата и се озъби:

— Пари ли? Никой не ми плаща за това.

Лъвъл вдигна вежди:

— Нито един цент ли?

— Нищо. Аз не съм наемник. Правя го, защото вярвам в правотата на каузата. Защото така ще променим нещата.

— Кои неща?

Бейли се намръщи:

— Завий на следващото отклонение.

— Не ми отговори на въпроса. Как убийството на един човек ще промени нещата? Те просто ще го сменят с друг, нали?

— Така ще докажем, че действваме сериозно. Показваме на целия свят, че няма недосегаеми за нас. Британците трябва да се вслушат в думите ни. Да ни върнат страната. — Бейли погледна американеца. — Ти колко получаваш?

Лъвъл се изсмя:

— Много. Достатъчно, за да не се налага повече да си помръдна пръста. Достатъчно, за да мога да правя каквото си поискам.

— Ранно пенсиониране?

— Нещо такова. Само че аз няма да се пенсионирам.

— Защо?

Лъвъл погледна спътника си:

— Защото ми харесва. Харесва ми очакването, планирането, натискането на спусъка. Това умея да правя аз, и го правя добре.

— Ето го отклонението — посочи Бейли. — Десет километра напред, после свиваш вляво.

Лъвъл кимна:

— Ами Мери? Какво я кара да го прави?

— Британците убиха съпруга ѝ, а протестантите застреляли брат ѝ. Освен това вярва в обединена Ирландия. Ти никога няма да го разбереш. Нямах представа какво е да си гражданин от втора ръка в собствената си страна. Да си католик в Северна Ирландия, е като да си... — Той се запъна, търсейки подходящо сравнение. — Не знам. Предполагам, че най-близкото сравнение е да си черен на Юг, където белите винаги те прецакват и те натискат в калта.

— И убийството на един човек ще промени нещата?

Лъвъл забарабани по кормилото.

— Може би — отвърна Бейли.

— Не ми се вярва. Мисля, че нещата изобщо няма да се променят. — Лъвъл се ухили. — Но какво от това, нали ми плащат?

— Така е — съгласи се Бейли.

Двамата изминаха останалото разстояние в мълчание, ако не се броят напътствията на Бейли за посоката. Накрая забелязаха хангара.

— Брей, много голям изглежда отблизо — отбеляза Лъвъл. — Като гигантски бял кит или нещо такова.

Той гледаше един голям дирижабъл, завързан за земята отляво на хангара. Беше повече от трийсет метра на дължина и носеше емблемата на някаква японска фирма за електроника. Под пълния с газ балон бе закачена гондола с прозорци и два подобни на вентилатори двигателя отзад.

Лъвъл спря до хангара и извади чантата си, Бейли се протегна. Патрик Фаръл излезе да ги посрещне. Носеше риза с къси ръкави като техните и черни панталони. Ръкува се с Бейли и ирландецът му представи Лъвъл. Фаръл изгледа жадно тялото на снайпериста и Бейли му хвърли предупредителен поглед.

— Готови ли сме? — попита Бейли.

— Да — отвърна Фаръл. — Лазерният мерник е под седалката ми в една торба. Има двама души от телевизията: оператор и помощникът му. Операторът е голям мъжага, казвам ти. Хайде, елате да се запознаете.

Тримата мъже се приближиха до дирижабъла. Четирима служители от наземния екипаж го приготвиха за излитане. Гондолата имаше по една врата от всяка страна и на всяка от тях бе изрисувана емблемата на компанията. До една от вратите беше поставена преносима алуминиева стълба и Фаръл отстъпи встрани, за да направи път на Бейли и снайпериста. Лъвъл остави сака си под седалката на пилота и кимна за поздрав на операторите. Както беше казал Фаръл, операторът бе едър, човек-канара с рунтава рижа брада и космати ръце. Най-неподходящият пасажер за такъв летателен апарат. Сякаш за компенсация, помощникът му беше много по-млад и по-слаб, надали стигаше над метър и седемдесет и имаше фигура на балетист. И двамата се суетяха около апаратурата си.

Бейли седна на мястото на помощник-пилота и огледа приборите. Много напомняха тези на обикновен самолет: индикатор за положението на летателния апарат, индикатор за посоката, компас,

скоростомер, индикатор за вертикалната скорост, висотомер, индикатор за завоите, индикатори за мощността двата мотора и магнитен компас. Дирижабълът имаше и навигационна система за измерване на разстояния и скъпа система за определяне на географските координати, използваща двайсет и седем изкуствени спътника. Имаше и допълнителен циферблат, показващ скоростта и посоката на вятъра, когато летателният апарат застане неподвижно във въздуха.

Уредите за управление също приличаха на тези в крилатите летателни апарати, макар че имаше система за контролиране на налягането в балона с педали на земята, ръчки между двете седалки и контролни колела пред пилота и помощника му.

Бейли усети нежно докосване по рамото и Фаръл се настани на пилотското място. Лъвъл зае друга седалка, перпендикулярна на техните, и затърси предпазния колан, Фаръл погледна през рамо и помоли операторите да седнат и да си сложат коланите. Сложи си слушалки и даде знак на Бейли да последва примера му.

Подаде му един ламиниран списък за проверка на изправността и ирландецът зачете на глас, докато Фаръл сръчно нагласяше уредите за управление, запали двигателите и провери дали навигационната система функционира. След като се увери, че всичко е наред, той вдигна палец към наземния екипаж и те освободиха въжетата. Дирижабълът се издигна бавно, почти вертикално; клатеше се изненадващо много. Не приличаше на хеликоптер, помисли си Бейли, напомняше повече моторница.

Фаръл увеличи мощността на двигателите и дръпна щурвала. Балонът ускори нагоре и Бейли усети как гърбът му се залепя за облегалката. Гласът на Фаръл се чу от слушалките:

— Наред ли е всичко?

— Страхотно — отвърна Бейли.

— Защо не поемеш управлението, докато се свържа с диспечерската кула? Издигни го на около сто и петдесет метра, след това поддържай тази височина.

Лъвъл седеше зад Бейли със скръстени ръце. Забеляза, че помощник-операторът го наблюдава и се усмихна и му намигна.

Карлос се усмихна на момичето на рецепцията и подписа квитанцията за безкасово плащане със замах.

— Благодаря ви, господин Шарар — каза момичето и му подаде ключа. — Стаята ви е на седмия етаж. Приятно изкарване в „Холидей ин“.

— Не се съмнявам, че ще е такава — отвърна Карлос и нарами куфара и сака си.

— Имате ли нужда от помощ с багажа?

— О, не, с жена ми ще се справим без проблеми.

Той се отдалечи към асансьора, където го чакаше Мери Хенъси с вързана на опашка рижа коса и широкопола шапка.

— На седмия — каза той.

Качиха се заедно и намериха стаята в дъното на коридора. Мери погледна през прозореца към някаква пожарна и многоетажен покрит гараж, докато Карлос прибираше куфара си в гардероба.

— Готова ли си? — попита той.

Мери се обърна и кимна и двамата се върнаха при асансьора. Мери носеше спортен сак през рамо и потрепваше нервно, докато чакаха. Асансьорът беше празен и те слязоха на четвъртия етаж. По средата на коридора бе оставена количка с голяма купчина чисти чаршафи, кърпи и тоалетни принадлежности и когато минаха покрай нея, двамата терористи видяха една черна камериерка да оправя леглото в една от стаите. Мери спря пред една врата и провери номера.

— Тази е — обяви.

Почука, но отговор не последва. Карлос кимна и се върна по коридора при стаята, в която работеше камериерката. Почука тихо на отворената врата и чу чешмата в банята да спира. Момичето се появи на прага, бършейки ръце в престилката си.

— Наистина съжалявам, че ви безпокоя, но с жена ми току-що излязохме от стаята, а забравихме ключа вътре. Бихте ли ни услужили с универсалния си ключ?

— Разбира се, сладур — отвърна тя и се усмихна лъчезарно.

В устата ѝ проблесна златен зъб. Тръгна към стаята, клатейки ключа си. Видя Мери пред вратата и се усмихна.

— Много съжалявам — извини се ирландката. — Толкова е глупаво.

— О, често се случва, скъпа. — Момичето погледна номера на вратата и се намръщи. — Сигурни ли сте, че това е стаята? Мислех, че не е...

Карлос запуши устата ѝ. Остави куфарчето си на земята и я стисна здраво, за да не се съпротивлява. Тя беше едра жена, но Карлос бе як и притисна по-силно устата ѝ. Мери пристъпи напред и дръпна ключа от врата ѝ. Вкара го в ключалката, отвори и взе куфарчето на Карлос, докато той набута съпротивляващото се момиче вътре.

Карлос повали камериерката на леглото като каубой, който се бори с буйно теле, Мери затвори вратата. Момичето риташе ожесточено и терористът се опитваше да я хване за гърлото с лявата си ръка, но не му се отдаваше. Камериерката дишаше учестено, очите ѝ бяха широко отворени от ужас, но тя още не губеше съзнание.

Мери се ухили:

— Хайде, Илич, приключвай.

Момичето мятеше глава и Карлос все не успяваше да я хване за врата.

Мери поклати разочаровано глава и бръкна в чантичката си. Извади пистолета със заглушител, взет от Джокера, и го насочи небрежно към гърдите на момичето, така че да не улучи по погрешка Карлос. Оръжието издаде леко пукане и краката на момичето замряха, върху престилката ѝ се появи червено петно: Мери стреля още веднъж, за всеки случай, и Карлос пусна устата на мъртвата камериерка.

— Махни количката — нареди той и започна да увива трупа в покривката на леглото.

Мери излезе в коридора и докара количката. Карлос вдигна трупа на гръб и го остави във ваната, вкараха там и количката и затвориха вратата. Той се приближи до прозореца и погледна навън. Стадионът се намираше на по-малко от километър, видимостта към мястото за хвърляне и трибуните бе отлична.

— Помогни ми с шкафчето — помоли той и двамата с Мери преместиха тоалетното шкафче пред прозореца.

Мери погледна часовника си.

— Трябва да тръгвам, Илич.

Не знаеше как да се сбогува с него. Той нямаше да иска да му пожелава късмет, а ѝ се струваше прекалено банално да каже, че ще се видят по-късно на летището. Онова, което смятаха да направят, бе

толкова велико, че си заслужаваше да изрече някаква знаменита фраза, но нищо не ѝ идваше наум. Тя забеляза, че Карлос я наблюдава с развеселена физиономия, и за пръв път в негово присъствие тя се почувства неловко.

Карлос пристъпи към нея и я прегърна силно, по-скоро като борец противника си, отколкото в израз на привързаност. Целуна я по двете бузи, след това я отблъсна, постави големите си ръце на раменете ѝ.

— Ще успеем — увери я той. — И двамата ще получим онова, което искаме. Онова, от което се нуждаем.

Тъмните му очи спряха поглед върху нейните и тя се почувства като малко момиченце в прегръдките на баща си.

— Върви — нареди тихо той. — И се пази.

Когато тя си тръгна, Карлос отвори куфарчето си и сглоби пушката на Дина. На паркинга отдолу деца с ярки оранжеви знаменца насочваха шофьорите към местата за паркиране, тротоарите бяха изпълнени с любители на бейзбола, отиващи със смях и весели разговори към стадиона.

Патрик Фаръл включи устройството за определяне на географските координати, докато Матю Бейли насочваше дирижабъла на север, над залива Чизапийк. От сто и петдесет метра над земята ясно се виждаха вълните отдолу. Бейли загледа една яхта, пореща морската повърхност, на палубата стоеше възрастен мъж с бял пуловер и кутия бира в ръка.

Фаръл бе разговарял с диспечерите и беше получил разрешение да навлезе във въздушното пространство на главното международно летище.

— Продължавай по направление три-пет-пет — нареди той на Бейли, — така ще минем над града. Ще се наложи да се вдигнеш на триста метра, за да сме сигурни, че няма да се натъкнем на някое препятствие.

Бейли кимна, въведе корекциите в курса и започна да издига летателния апарат. Долу, на няколко километра вляво, се виждаха овъглените развалини на къщата, в която бяха живели — почернели греди и опадала мазилка, тревата наоколо беше разровена от колелата

на пожарните коли. Отдясно се извисяваха двата пилон на моста „Бейбридж“, свързващ двата бряга на залива.

Бейли хвърли бърз поглед назад. Операторите подготвяха апаратурата си. Помощникът беше сглобил един статив, върху който щяха да закрепят камерата.

— Движим се точно по план — отбеляза Фаръл. — Според измервателното устройство, вятърът е под пет възела.

— Идеално — не скри задоволството си Бейли.

Отпред се показаха небостъргачите на центъра, огрети от лъчите на клонящото на запад слънце.

Коул Хауард завари Боб Сейнджър на втория етаж на главната трибуна; проверяваше охраната на всички ложи, за които големите корпорации плащаха луди пари, за да могат членовете на ръководството и клиентите им да могат да наблюдават мача оттам. Тъй като президентът и обкръжението му от знаменитости щяха да заемат една от главните ложи, от компаниите бяха изискани списъци за гостите и всеки посетител трябваше да покаже пропуска си на агентите от Тайните служби, които проверяваха името му в листата. Управителният директор на една водеща нефтена компания и жена, твърде млада, за да му бъде съпруга, бяха върнати за неизряден пропуск и служителят от отдела за връзки с обществеността на фирмата убеждаваше Сейнджър да прояви разбиране. Агентът оставаше непоклатим. Обясняваше търпеливо, че мерките за сигурност не могат да се променят при никакви обстоятелства и че ако служителят не престане да настоява, щял да бъде отстранен и да прекара следващите двайсет и четири часа зад решетките.

Хауард изпрати с развеселен поглед служителя, който напусна демонстративно, със заплахата, че ще се оплаче на началниците на Сейнджър.

— Ама че задник — възкликна Сейнджър, след като се приближи до Хауард, Джокера и Кълтси. — Не съм сигурен дали си дава сметка, че началникът ми е самият президент. Какво си мисли? Че ще поставя личните му интереси пред сигурността на президента?

Той носеше обичайните за охраната черни очила и Хауард си даде сметка, че за пръв път го вижда без пенснето му. С черните очила

Сейнджър изглеждаше малко по-строг от обикновено; докато не се усмихна.

— Как са бронираните жилетки? — поинтересува се той.

— Идеални са — отвърна Хауард. — Кога пристига президентът?

Сейнджър погледна часовника си:

— След десет минути. Хеликоптерът му ще кацне на игрището, ей там.

Той посочи определеното място и Хауард забеляза малка слушалка в дясното му ухо.

— Хората ми ще заведат него и първата дама направо на трибуната. Ще се срещне с министър-председателя в ложата. След изпълнението на двата химна министър-председателят ще слезе, за да хвърли първата топка, после ще бъде придружен отново до ложата. Личната му охрана ще се грижи за него, но и от нашите хора ще се навъртат наоколо.

Хауард се намръщи и бръкна в джоба си за листовете, които му беше дала Кели. Прегледа програмата за посещението на мача. Не се споменаваше, че министър-председателят трябва да хвърли първата топка. Това беше сериозен пропуск.

Сейнджър се обърна и погледна тримата мъже:

— Носите си радиостанциите, нали?

Тримата кимнаха.

— Добре, използваме кодови названия, за да няма объркване. Ще чуете президентът да се споменава под името „Прокълнатият свирач“.

— Прокълнатият свирач? — не повярва на ушите си Джокера. — Шегувате се.

Сейнджър се усмихна:

— Такова му е кодовото название. Започнахме да го използваме на изборите и предполагам, че никой не е измислил по-подходящо, за да го сменим.

— Президентът знае, нали? — осведоми се Хауард.

— Разбира се. Има чувство за хумор. Знаете ли как викахме на Джордж и Барбара Буш? Кумчо Вълчо и Госпожа Спокойствие. Малко претенциозно, а?

— Може да се каже — съгласи се Хауард.

— Добре, министър-председателя сме го кръстили Господин Парламент. Във Фабриката за мечти май си падат по буквата „п“. — Сейнджър се усмихна мрачно на това жаргонно название. — Така викаме на разузнавателния ни отдел — обясни. — Началникът му е Дейв Стивънс и ще пристигне с хеликоптера на президента. След като кацнат, той поема командването, ще слушате главно неговия глас. Вие къде възнамерявате да застанете?

— Когато хеликоптерът се приземи, ще чакаме на игрището — отговори Хауард. — След това ще ви последваме към ложите. Предполагам, че ще е най-уязвим по пътя между хеликоптера и трибуната, а?

— Всъщност не. Хеликоптерът ще го закрива от околните небостъргачи. По-уязвим ще е в ложата. — Сейнджър махна към постройките около стадиона. — Имаме хора на всички етажи, определени от Анди Ким като вероятни позиции за снайперистите. Ед Мълхоланд уреди стотина новобранци от Академията да бъдат изпратени за подкрепления. Разположили сме шейсет около стадиона, между другото ще наблюдават и сградите.

Над главите им се чу бръмчене и те погледнаха нагоре към хеликоптера на Националната гвардия в Мериленд, кръжащ над стадиона.

— Разполагаме с два хеликоптера на Националната гвардия и един на полицията — обясни Сейнджър. — С тях има хора от балтиморския отряд за бързо реагиране, също върху покривите на някои от високите сгради. — Той махна към трибуните. — Разставили сме повече от стотина цивилни агенти допълнително между зрителите.

Той посочи една дълга тухлена постройка вдясно от стадиона, много от прозорците ѝ гледаха към игрището:

— И там имаме снайперисти.

Джокера погледна сградата. Беше толкова близо, че можеше да различи лицата на хората, гледащи от прозорците. Ако помещенията бяха офиси, сигурно много служители бяха останали да работят извънредно в нощта на мача. От постройката се откриваше идеална гледка към игрището, почти толкова добра, колкото от някои места на трибуните.

— Пак искам да наблегна колко е важно да държите личните карти, които ви дадох, винаги на видно място — продължи Сейнджър.

— Ако искате, закачете си и значките на ФБР. И не извършвайте никакви движения, които могат да бъдат взети за враждебни към президента. Всички са малко нервни днес.

Тримата мъже кимнаха.

— Добре — каза Сейнджър, — оставям ви тогава. Трябва да проверя още няколко неща преди кацането на президентския хеликоптер. — Той се обърна да си тръгне, но изведнъж се сети нещо и спря. — О, да. Тази сутрин арестувахме Патрик Фаръл. Отрича да познава Матю Бейли, но ще го притиснем. Ако знае нещо, непременно ще проговори.

Той се усмихна и тръгна.

— Защо са всички тези черни очила? — поинтересува се Джокера. — Защо всички агенти на Тайните служби ги носят?

— Така си придават тайнствен вид — отвърна Кълтси. — Изглеждат някак си свръхчовешки. Нещо като твоето яке.

Той се ухили и избърса чело с кърпичката си. Времето беше изключително горещо и влажно.

Хауард се усмихна:

— Не е само заради външния вид.

В слушалките се чу гласът на Сейнджър, който подканяше хората си да му докладват.

— През черните очила могат да наблюдават тълпата и никой да не разбере кого точно гледат — продължи агентът от Финикс. — Без очилата могат да погледнат в очите само няколко човека; с тях всички наоколо имат чувството, че ги наблюдават. А ако някой психопат си мисли, че го следят, вероятността да предприеме нещо неразумно е по-малка. Поне така си мисля.

Той бръкна в джоба на самото си и извади черни очила. Сложи си ги и се усмихна:

— И ако не можем да ги заловим, поне да ги сплашим.

Джокера огледа стадиона. Вдигна бинокъла и заоглежда хотела „Мариът“, „Холидей ин“ и високите сгради зад тях. Върху един покрив забеляза двама мъже със сини гащеризони и бели надписи „ОБР“. Единият държеше пушка с оптичен мерник, козирката на шапката му бе нахлупена пред очите.

— Четири секунди, а? — изрече замислено Джокера.

Хауард погледна през своя бинокъл.

— Това се отнася за куршума, изстрелян от две хиляди метра разстояние — обясни. — От тези сгради ще дойде за по-малко от секунда.

— Откъде трябва да дойде далечният изстрел? — поинтересува се Джокера.

Хауард посочи към града:

— От тази посока, от около сто и трийсет метра над земята. Предполагам, че стрелецът трябва да се намира на двайсет и петия етаж на някой небостъргач, а както виждаш, наоколо няма толкова висока сграда.

Джокера кимна и заоглежда тълпата със силния бинокъл.

— Наистина ли мислиш, че Хенъси ще дойде тук? — попита.

Хауард вдигна рамене:

— Може би.

Матю Бейли погледна висотомера и установи, че все още летят на триста метра над земята. Точно пред тях имаше няколко тухлени постройки с надупчени от отдушниците на климатичните инсталации плоски покриви. Бейли остана изненадан от лекотата, с която се управляваше големият летателен апарат, след като послуша съвета на Фаръл да се отнася с него повече като с лодка, отколкото като със самолет. Постоянното трептене беше досадно и той се надяваше Лъвъл да не го сметне за прекалено силно, за да се премери точно.

— Вече минахме над високите сгради — чу се гласът на Фаръл в слушалките. — Можеш да започнеш спускане.

Бейли кимна и бутна щурвала леко напред. Носът на цепелина се наведе напред като главата на гмуркащ се кит. Фаръл следеше внимателно устройството за определяне на географските координати и сравняваше данните с тези от другите измервателни прибори, за да определи точно позицията за стрелба на Лъвъл. Обърна се и кимна на снайпериста.

— Почти стигнахме — изкрещя, за да надвика бръмченето на двата мотора. — Моментът е подходящ.

Лъвъл се усмихна и бръкна в сака си. Извади малък пистолет и застреля оператора във врата. Помощникът вдигна глава и зина уплашено, Лъвъл го простреля в челото. По прозореца отзад се

размазаха кръв и мозъчно вещество, помощник-операторът се стовари върху камерите, които тъкмо подготвяше. Операторът се беше хванал за врата, между пръстите му се процеждаше кръв и той отваряше и затваряше беззвучно уста. Лъвъл изстреля втори куршум в главата му и той се строполи настрани, от удара на едрото му тяло в пода гондолата потрепери. Лъвъл отново спусна предпазителя и върна пистолета в сака. Беше използвал патрони с намален заряд, придаващи на куршума по-ниска скорост. Така оръжието оставаше достатъчно смъртоносно от близко разстояние, но нямаше опасност куршумите да излязат през плътта на жертвите и да счупят някой прозорец или да проникнат през стените на кабината.

Лъвъл свали колана си и извлече двата трупа в задния край на гондолата, за да не му пречат, след това коленичи и разопакова пушката си.

Бейли разкопча колана си и стана, като внимаваше слушалките му да не се откачат от радиостанцията. Извади една зелена брезентова торба изпод седалката на Фаръл. Вътре имаше лазерен прицел, използван главно от ловци, който можеше да се закрепил за всякаква метална повърхност, включително за оптичния мерник на пушка. Бейли го занесе при дупката на пода на гондолата, където операторите бяха инсталирали камерата си. Той избута апаратурата им настрани и фиксира лазерното устройство върху статива с помощта на четири винта.

Мери Хенъси подаде билета си на възрастния мъж на входа, взе квитанцията, която ѝ подаде той, и мина през въртящата се врата, като внимаваше да не закачи чантата си на металните пречки. Разпоредителят бе вдигнал оранжевата си шапка назад и челото му лъщеше от пот. Стадионът гъмжеше от запаянковци, повечето с разноцветни фланелки и шорти, навсякъде се виждаха черно-оранжевите емблеми на „Авлигите“. Тълпата бръмчеше и Мери дочу добронамерен спор за достойнствата на играчите и отборите и по отношение на това, дали министър-председателят щеше да успее да хвърли достатъчно надалече топката.

Тя мина покрай павилионите за храна, където мъже по фланелки с къс ръкав продаваха огромни пакети с царевични пръчици и хотдог,

във въздуха се носеше силна миризма на пържени картопки и чесън. Тоалетните се намираха вдясно. Кели Армстронг стоеше до вратата; носеше светлосиньо сако и бяла пола. Тя не издаде, че познава Мери, но я последва вътре. Повечето кабинки в тоалетната бяха празни и Мери избра най-далечната от входа. Постави чантата си върху капака на тоалетната чиния и се съблече, закачи дрехите си на куката от външната страна на вратата. От чантата си извади оранжево-черна униформа на разпоредителна и оранжева шапка с блестяща черна козирка. Навлече си черните къси панталонки и закопча оранжевите тиранти, след това си сложи ризата и сакото и нагласи шапката на главата си. Закачи радиостанцията на кръста си, след това извади малко огледало и се погледна в него. Откъсна малко тоалетна хартия и изтри червилото си. Извади чифт очила от чантата си и ги сложи. С тях и без грим изглеждаше доста по-стара. Тя кимна на отражението си, сгъна дрехите, с които беше дошла, и ги прибра в чантата.

Почука на вратата два пъти и Кели я увери, че всичко е чисто. Мери излезе от кабината и хвърли чантичката си в кошчето под умивалника. Погледна се за последно в мръсното огледало и мина покрай Кели, за да се слее с тълпата.

— Късмет — прошепна ѝ на излизане младата американка.

Лу Шолен отвори прозореца на офиса и огледа стадиона. На улицата четири етажа под него колите се движеха почти допреди броните си; чиновниците се прибираха по домовете си в предградията. Зад главното шосе се намираше пристанищният търговски център, а зад него — самото пристанище. Шолен сложи слушалката в ухото си и включи радиостанцията. Премести я от задната страна на колана си, вдигна пушката „Хорсткамп“ и коленичи до бюрото. Беше поставил голям телефонен указател отгоре и подпря дулото на оръжието върху него, доближи око до оптичния мерник. Насочи го към мястото за хвърляне, след това го премести леко наляво, така че кръстчето да е насочено към гърдите на един мъж със сив костюм и черни очила.

Изпробва движението на спусъка, след това остави пушката. Погледна големия си херметичен часовник и се заклати на пети. Възбудата беше почти като преди полов акт и той си пое дълбоко въздух. Високо над стадиона забеляза голям зелен хеликоптер. С него

идваше президентът. Той вдигна пушката и погледна през оптичния мерник към летателния апарат, след това се прицели към резервоарите. Един изстрел и хеликоптерът щеше да се стовари на земята в пламъци, взимайки живота на най-важния мъж в Америка. Шолен се усмихна. Струваше си, но не за това щяха да му платят пет милиона долара. Той остави отново пушката и продължи да наблюдава приземяващия се вертолет.

— Невероятно, нали? — попита Хауард, докато наблюдаваше как вратата на президентския хеликоптер се отваря и от нея се спускат сгъваеми стълби.

— Чудно как може толкова голямо нещо да полети — съгласи се Клътси.

Двамата агенти и Джокера бяха слезли от главната трибуна на мястото за улавяне на топката, за да наблюдават слизането на президента отблизо. Джокера стоеше с гръб към хеликоптера и оглеждаше тълпата за познати лица.

Докато Хауард наблюдаваше летателния апарат, двама агенти от Тайните служби слязоха по стълбите и бяха посрещнати с гръмки ръкопляскания от зрителите. Агентите заобиколиха тичешком хеликоптера. Слушалките на Хауард изпращяха и той позна гласа на Сейнджър, който питаше за обстановката в галерията от игрището до президентската ложа. Хеликоптерът се беше приземил близо до входа на тунела и закриваше президента от околните постройките.

Друг глас обяви, че Прокълнатият свирач приближавал вратата на Хеликоптер едно. Президентът се показа от вратата на летателния апарат и махна на тълпата. Хауард чу някой да казва, че някакъв човек бъркал под сакото си и около входа на тунела започна лека суматоха; трима агенти с черни костюми заобиколиха подозрителното лице. Оказа се, че човекът искал да си извади фотоапарата. Дори да забележа суматохата, президентът не го показва. Той слезе по стълбите, като се придържаше внимателно с лявата ръка за парапета и махаше с дясната. Веднага щом стъпи на земята, той бе заобиколен от половин дузина едри мъжаги от охраната и седмината тръгнаха към входа на тунела като някакво странно четиринайсеткрако същество. Първата дама се появи едва след като съпругът ѝ стигна невредим до галерията, зад нея

се появиха още неколцина агенти. Тя последва примера на мъжа си и помахна на тълпата, преди да слезе и обградена от втора група агенти, да се придвижи към тунела.

Тълпата закрепя и витлата на президентския хеликоптер заработиха отново. Огромната машина се издигна, завъртя се бавно във въздуха и отлетя. Премина над пилоните на мощните прожектори, които бяха включени, макар че още бе светло.

— Хайде — каза Хауард и поведе Клътси и Джокера към началото на тунела.

На Джокера му се наложи да подтичва, за да догони високия агент.

— Сейнджър каза, че ще ни пуснат в ложата, но иска да стоим на разстояние — обясни Хауард.

— Ложата е остъклена, така че снайперистът надали ще се опита да го застреля през стъклото, нали? — осведоми се Джокера. — Куршумът ще се отклони.

Двама агенти от Тайните служби препречиха пътя на тримата мъже; държаха ръцете си под саката, но когато видяха документите им, се отместиха с безизразни лица, за да им направят път.

— Да, така щеше да бъде, ако снайперистът беше само един — отвърна Хауард. — Тук обаче си имаме работа с трима. Може първият куршум да счупи стъклото, а вторият и третият да са смъртоносните.

Те достигнаха ложата точно когато президентът се ръкуваше с министър-председателя на Великобритания. Двамата мъже разговаряха и се усмихваха, макар че на Хауард му беше ясно, че президентът се отегчава и го прави само за протокола. Първата дама се приближи и заговори разпалено на английския гост. Сейнджър стоеше на дискретно, разстояние зад високопоставените личности и бавно въртеше глава.

— Министър-председателят ви интересува ли се от спорт? — попита шепнешком Хауард.

— Главно от крикет — отвърна Джокера. — И ходи чат-пат на футболни мачове.

— Не виждам жена му.

— Тя не се меси в държавните дела. Не е като първата ви дама.

Хауард се усмихна добродушно:

— Да, разбирам какво имаш предвид. Струва ми се, че сме си избрали екип от двама души, вместо един президент.

Агентите от Тайните служби постоянно се движеха около президента и гостите му, макар че в ложата нямаше външни лица. Наоколо се виждаха само членове на охраната. Телохранителите на министър-председателя изглеждаха по-дребни и по-слаби от американските си колеги, а и не бяха толкова добре облечени. Агентите от Тайните служби носеха скъпи, безупречни костюми, ослепителнобели ризи и вратовръзки с идеални възли, достойни за някой банков управителен съвет. Англичаните също имаха костюми, но очевидно шити по един еталон, и обувките им бяха износени и недобре лъснати. Имаха все пак едно общо нещо с американските си колеги — хладни, пронизващи погледи. Докато агентите от Тайните служби криеха очите си зад черни очила обаче, британците ги показваха открито и Хауард срещна погледа на неколцина от тях, докато стоеше край вратата с Кълтси и Джокера.

— Тия от САС ли са? — поинтересува се Кълтси.

Джокера разгледа телохранителите на министър-председателя и се усмихна:

— Няма начин. Това са ченгета, не войници.

В слушалката си Хауард чу някакъв мъж, най-вероятно Дейв Седман, да пита хората си за положението около стадиона. Президентът посочи мястото за хвърляне на топката и каза нещо, министър-председателят се усмихна накриво. Първата дама постави окуражително ръка на рамото му и каза нещо. Тримата се разсмяха.

— Не изглежда особено доволен — прошепна Хауард.

Джокера вдигна рамене:

— Има си достатъчно главоболия у дома. Как ще си тръгнат? С хеликоптер ли?

Хауард поклати глава:

— С конвой.

— Не е ли опасно?

— Трябва да отидат до националния аквариум, който се намира на около километър. Според Сейнджър, първо през главния вход ще тръгне лъжлив конвой. Истинската автомобилна колона ще излезе от един от задните входове. Използват бронирани ролс-ройси от английското посолство във Вашингтон.

Сейнджър изглеждаше доволен от мерките за сигурност.

Джокера кимна. Погледна през прозореца на ложата. Около игрището се събираха агенти от Тайните служби.

— Мисля да сляза и да огледам — обяви той. — Имате ли нещо против?

— Не — отвърна Хауард. — Само помни предупреждението на Сейнджър: никакви резки движения, става ли?

Джокера излезе.

— Това не е ли твоята приятелка? — попита Кълтси и потупа Хауард по рамото.

Хауард позна Кели Армстронг и сърцето му се сви.

— Какво, по дяволите, търси тук? — измърмори той.

Кели се приближи и поздрави двамата агенти.

— Не предполагам, че ще те заваря тук — сподели тя пред Хауард.

— И аз теб — отвърна той.

— Искан да поговоря с англичаните за мерките им за сигурност. Ти защо си тук? Мислех, че Ким изключи стадиона от възможните места за атентата.

— Така е, но искаме да държим Крамър около президента, в случай че разпознае някого.

— Крамър ли? — намръщи се Кели.

— Британецът, когото намерихме до къщата.

— Имаш предвид О'Брайън.

— Истинското му име е Крамър. Бивш агент от САС.

Кели го изгледа объркано.

— Защо не ми каза? — попита.

— И ние съвсем наскоро го научихме.

— Също така трябваше да ме предупредиш за идването си тук.

— Не виждам защо. Ти си имаш своя работа за вършене, аз си имам моя.

— Да, но ако наистина смяташ, че ударът ще бъде тук, трябваше да ми кажеш.

Хауард си пое дълбоко въздух:

— Както вече казах, исках да видя дали Крамър няма да разпознае някого. През следващите няколко дни, докато търсим снайперистите, той ще продължава да се навърта около президента.

— Искам да спреш да ме държиш в неведение. Имам чувството, че нарочно ме правиш на глупачка.

— Какво, по дяволите, имаш предвид?

— Знаеш много добре какво — изсъска тя. — От самото начало не одобряваш участието ми в това разследване.

Някои от околните се обърнаха, за да видят за какво се води спорът. Клътси наблюдаваше двамата и се чешеше по брадичката.

— Не е вярно, Кели — възрази Хауард. — Освен това не му е тук мястото да спорим по този въпрос.

— А къде му е мястото? В някой бар? Доколкото разбирам, мозъкът ти работи по-добре, когато го захраниш с уиски.

— Нямах право да говориш така.

— Нима? Станеш ли веднъж пияница, оставаш такъв за цял живот, така знам аз. И на всички е известно, че ако не беше тъст ти, сега нямаше да работиш в Бюрото.

За момент му се стори, че Кели ще му зашлеви шамар, но тя бързо се обърна и излезе.

Хауард почувства, че сърцето му бие ускорено и с мъка сдържа гнева си.

— Чудя се защо побесня толкова — изказа мислите си Клътси.

— Тя е просто една зловна кучка.

— Не мисля. Струва ми се, че има още нещо.

През отворения прозорец на хотелската стая Карлос видя как президентският хеликоптер се издига и отлита като огромно насекомо. Терористът склочи пръсти и изпука кокалчетата си. В далечината прозвучаха първите акорди на националния химн. Карлос провери дали микрофонът е закачен за яката му и дали слушалката си е на мястото, след това постави телевизора върху тоалетното шкафче. Взе една възглавница и я сложи върху апарата, след това издърпа един стол и седна. Телевизорът бе идеална опора за пушката, а възглавницата щеше да осигури допълнителна стабилност и да помогне за намаляването на отката. Той постави оръжието до телевизора.

Върху масата бяха наредени три блестящи месингови патрона. Той взе единия и го завъртя между пръстите си.

— Дина, този е за теб — прошепна.

Целуна патрона и го пъхна в пушката. Един куршум, за да счупи стъклото, и един, за да простреля президента в гърдите. Ако има време, можеше да изстреля и трети. Това щеше да бъде най-голямото постижение в живота му — убийството на президента на Съединените щати. Можеше ИРА да поеме вината, но заслугата щеше да е само негова. Сърцето му заби по-силно и той си пое дълбоко въздух, за да се успокои. Трябваше да прогони всяка тревога от съзнанието си, да се съсредоточи върху мишената, не върху човека. В далечината силен, гърлен глас запя националния химн.

Патрик Фаръл огледа измервателните уреди и насочи носа на дирижабъла леко наляво. Провери висотомера. Намираха се на сто и трийсет метра над земята и Фаръл се опитваше да насочи летателния апарат в точната позиция. Използваше навигационните уреди, но окончателното насочване щеше да бъде направено от Бейли с лазерния прицел. По време на тренировките по-рано същата година бяха набелязали едно кръстовище, отстоящо точно на два километра от игрището. Когато дирижабълът застане точно над това място, това щеше да е идеалната позиция за стрелба за Лъвъл. Фаръл управляваше умело летателния апарат, въвеждаше леки корекции на положението му с помощта на ръчките и кормилото. Той погледна показателя за скоростта и посоката на вятъра. Застане ли веднъж неподвижно във въздуха, щеше да определи и тези стойности и да ги съобщи на снайперистите, за да въведат съответните корекции в мерниците си.

— Почти сме готови — обяви Фаръл. — Ще наглася радиостанцията на общата честота.

Бейли погледна над рамото му и кимна; Фаръл се зае с настройката на честотата. Лъвъл беше коленичил до отворения прозорец и се взираше през оптичния мерник на пушката си. Стоеше неподвижно като каменна статуя и Бейли едва забелязваше движението на гърдите му. Отзад около двата трупа бавно се събираше локва кръв. Отдолу, на улицата, малкото червено петно от лазерния мерник танцуваше по покрива на някакъв черен кадилак. Пресечката се намираще вляво от колата и Бейли бавно започна да насочва Фаръл към определената позиция за стрелба.

Марти Едберг стисна юмруци и се втренчи в телевизионния монитор. Картината от таблото за резултатите трептеше, сякаш операторът страдаше от болестта на Паркинсон.

— Уенди — изсъска през зъби той, — кажи, ако обичаш, на Лони да се стегне. Предай му, че ако не спре да трепери, ще сляза и лично ще му изтръгна гръкляна.

Помощничката на Едберг заговори тихо по микрофона и картината се стабилизира.

— Благодаря.

На главния монитор един едър кьнтри певец с каубойска шапка влагаше целия си патос в изпълнението на „Знаме, осеяно със звезди“. Картината беше толкова ясна, че Едберг успяваше да различи сълзите в очите му.

— Уенди, дай ми близък план на знамето, след това наложи певица на този фон.

Помощничката му заговори бързо на един от операторите и на монитор номер три се появи стабилна картина на развяващ се американски флаг. Младата жена премести една ръчка и бледият образ на знамето се появи като призрачен фон зад певица на главния монитор.

— Добре — похвали я Едберг.

Лампичката на телефона пред Уенди светна и тя вдигна. След като послуша няколко секунди, тя връчи слушалката на шефа си:

— Онзи от Тайните служби. Иска да знае защо още няма картина от дирижабъла.

Едберг погледна десети монитор. Екранът беше все още черен.

— Кажи му, че и аз искам да знам същото. Кажи му, че не можем да се свържем с дирижабъла, и предполагаме, че имат технически проблеми.

Уенди предаде думите му, след това закри слушалката с ръка:

— Иска да говори лично с теб, Марти.

Едберг я изгледа свирепо:

— Обясни на Дик Трејси, че в момента сглобяваме картината, че ни гледат милиони зрители и че ще му се обадя, когато се освободя. Точно в момента съм зает.

Многострадалната му помощничка кимна. Едберг погледна стената от монитори. Кадърът от таблото пак трептеше. Едберг се хвана за главата.

Коул Хауард и Дон Кълтси се преместиха към дъното на ложата, докато президентът и първата дама разговаряха не принудено с министър-председателя. Щом започна националният химн, всички застанаха мирно и се обърнаха към игрището. Добре знаеха, че в този момент всички камери и фотоапарати са насочени към тях. Всички придобиха тържествен вид, с изключение на телохранителите, които продължаваха да изпълняват задълженията си. Боб Сейнджър стоеше на няколко крачки зад президента. В слушалките си Хауард чуваше доклади от агентите по цялата територия на стадиона.

Забеляза как Джокера излиза от тунела и застива на място, сякаш едва сега е забелязал, че всички наоколо са застанали напълно неподвижно под звуците на химна. Хауард се усмихна при вида на смешното му карирано яке. Погледна Кълтси, който също се хилеше. Дебеличкият агент вдигна рамене и Хауард поклати заканително глава. Забеляза кутия „Будвайзер“ в ръката на Джокера и възнегодува вътрешно.

Хауард насочи поглед към компанията на президента. Хората от охраната на министър-председателя изглеждаха доста по-спокойно от американските си колеги. Той се почуди кога за последно са си имали работа с опит за атентат. Спомни си за минохвъргачното нападение на ИРА върху Даунинг Стрийт 10 и взривяването на хотела по време на конгреса на Консервативната партия. Атентатите с огнестрелно оръжие обаче бяха рядко явление във Великобритания. Може би се дължеше на забраната за притежаване на огнестрелно оръжие и на по-голямото уважение на обикновените граждани към водещите си държавници. По телевизията беше виждал британски политици и членовете на кралското семейство да се движат спокойно сред тълпата без особено сериозна охрана. На спортни събития те също сядаха по-близо до обикновената публика, отколкото американския президент, на по-малко разстояние дори от това, на което се преставаха да се приближат холивудските звезди до обожателите си.

Хауард погледна мястото за хвърляне на топката и се намръщи. Извади мобифона си и прошепна на Кълтси, че излиза за малко в коридора. Дебеличкият агент стоеше мирно с ръка на гърдите и слушаше химна.

Хауард кимна на двамата агенти от Тайните служби при вратата и се отдалечи към другия край на коридора, за да не го подслушват. Набра номера на Анди Ким в Белия дом и Бони се обади на третото позвъняване. Звучеше изненадана, очевидно приятно. Той поиска да говори със съпруга ѝ и тя му го даде.

— Анди, направи ми една услуга. Би ли погледнал схемата на балтиморския стадион и да ми кажеш какво трябва да е разположението на снайперистите, ако мишената е на мястото за хвърляне?

— Ама нали президентът ще е в ложата?

— Знам, знам, но току-що научих, че министър-председателят на Великобритания ще хвърля първата топка. Ще провериш ли?

— Разбира се, Коул. Кели Армстронг ми изпрати копие от програмата на министър-председателя, но там не се споменаваше нищо за хвърляне на топки, иначе вече да съм го проверил. Ще ми отнеме няколко минути. Искаш ли да ти се обадя, когато стана готов?

— Не, ще изчакам така.

Националният химн свърши и в слушалките на Хауард се чува командите до охраната, която се готвеше да придружи министър-председателя и първата дама до игрището, където председателят на клуба на „Авлигите“ го чакаше с бейзболна топка в ръка.

— И, Анди, побързай, ако обичаш — добави Хауард.

Патрик Фаръл погледна контролното табло, направи лека корекция в мощността на двигателите и насочи носа на дирижабъла срещу вятъра. Това доведе до леко преместване встрани и той погледна надолу в опит да се задържи над кръстовището по кратките инструкции на Бейли.

— Добре, така е добре — чу се гласът на ирландеца в слушалките му. — Още метър и половина.

На земята под дирижабъла малкото червено петно се придвижваше бавно към ъгъла на уличката. Бейли вдигна глава и

забеляза, че Лъвъл още държи пушката си на рамо. Бейли чакаше от снайпериста знак, че всичко е наред, но Лъвъл не му обръщаше внимание.

Бейли отново погледна през лазерния мерник. Червеното петно бавно се движеше през тротоара.

— Стой — нареди той.

Фаръл намали тягата. Показателите на устройството за определяне на географските координати не се бяха променяли в последно време, доказателство за пилотските умения на Фаръл, точността на апарата обаче бе едва около петнайсет метра. Останалото зависеше от Бейли.

— Това е, идеално — повтори ирландецът.

Фаръл обърса чело с ръка. В далечината се виждаше как агентите от Тайните служби се събират около мястото за хвърляне.

Джокера отпи голяма глътка от бирата си. Беше твърде топла, за да е вкусна, но той имаше нужда не от освежителното ѝ действие, а от алкохола. Един агент от Тайните служби го изгледа и сякаш искаше да му каже нещо, но Джокера посочи служебната карта, висяща на врата му. Той допи бирата и хвърли кутията зад себе си. Кънтри певецът завърши националния химн и тълпата избухна в овации. Нечий глас в слушалката на Джокера съобщаваше, че Господин Парламент слизал към игрището. Агентите около изхода на тунела застанаха нащрек.

Джокера вдигна бинокъла си и започна да оглежда тълпата. Желанието му да хване Мери Хенъси бе толкова силно, че той едва успяваше да запази спокойствие. Той насочи бинокъла по-високо и присви очи заради болката в раненото рамо. Беше му горещо, а носенето на бронираната жилетка бе истинско мъчение. Дори мислеше да я маха, защото тя защитаваше само ограничена част от тялото му. Съмняваше се ползата от нея да оправдава неудобството.

Коул Хауард стоеше с долепен до лявото ухо мобифон. Постоянните разговори на агентите от Тайните служби, които чуваше с дясното, го дразнеха, но той знаеше, че така трябва. Чу Сейнджър да предупреждава, че Господин Парламент излиза от ложата, и се долепи

до стената в коридора, за да се дръпне от пътя на министър-председателя към ескалатора.

От ложата излязоха двама телохранители, огледаха коридора и се насочиха към Хауард. Други двама ги последваха, след тях излязоха министър-председателят и първата дама. Британецът вървеше бавно, на половин крачка от съпругата на президента и се мръщеше разтревожено, сякаш се страхуваше от предстоящото хвърляне. На Хауард му се прииска да му каже, че хвърлянето на първата топка е рядка чест, за която повечето бейзболни запалянковци даваха мило и драго. Министър-председателят го погледна и Хауард се усмихна окуражително, но англичанинът не му обърна внимание, лицето му остана безизразно. Хауард се почувства глупаво и разкриви лице, сякаш не се усмихва, а прави упражнения за мимическите си мускули.

— Коул? — прозвуча гласът на Анди Ким от телефона.

— Да, Анди?

— Така, това е грубо изчисление, но предполагам, че постройките, които трябва да се огледат, са хотел „Мариът“, „Холидей ин“ и околните административни сгради. Ако се целят към мястото за хвърляне, трябва да се разположат с два етажа по-ниско, отколкото, ако мишената им е на ложата. Ако сградата е на около миля, търсете с четири етажа по-ниско. Това върши ли ти работа?

— Да, благодаря, Анди. И още нещо, ако свалиш целта на игрището, получаваш ли съвпадение за далечния снайперист?

— За съжаление, не, Коул. Наоколо няма нищо, на което да заеме позиция.

— Добре, благодаря. Трябва да вървя, ще ти се обадя по-късно.

Хауард изключи мобифона си и се качи в ложата. Сейнджър стоеше при вратата и кимна на Хауард.

— Наред ли е всичко? — попита. — Виждам, че си пуснал британеца да се разхожда сам. Знаеше ли, че е алкохолик?

— Поставил си хора във всички сгради около стадиона, нали? — попита Хауард, без да обръща внимание на въпроса за Крамър.

— Да, претърсиха навсякъде и сега са на етажите, които препоръча Ким. — Сейнджър се намръщи. — Проблем ли има?

— Не е проблем, по-скоро предчувствие. Какво ще стане, ако мишената е министър-председателят, а не президентът?

— Изпратихме програмата на Ким. Двамата през цялото време се движат заедно, така че не би трябвало... — Сейнджър изведнъж се досети. — Освен когато е на игрището.

Хауард кимна:

— Ким не е знаел, че министър-председателят ще е там, мислил е, че през цялото време ще са заедно с президента. В резултат на това се получава два етажа разлика за сградите в радиус от половин километър и четири за отстоящите на един...

Сейнджър го прекъсна с ръка и вдигна радиостанцията си. Започна да вика агентите си и заговори бързо и тревожно.

Джокера свали бинокъла и избърса чело с ръкава на якето си. От лицето му се лееше пот и тялото му бе мокро. Ужасно му се пиеше втора бира.

— Господин Парламент е в тунела — прозвуча в слушалката му и той машинално погледна към изхода на галерията, където британските телохранители очакваха министър-председателя.

Внезапен полъх на вятъра повдигна края на сакото на един и Джокера забеляза кобур с „Хеклер и Кох МР5К“. Той огледа пистолета. Беше моделът с по-къса цев, какъвто и той самият бе използвал по време на службата си в САС. Вятърът спря и сакото отново закри оръжието. Той избърса пак чело и вдигна бинокъла, заоглежда отново трибуните. Виждаше родители с деца, млади двойки, старци и юноши, почти всичките с емблемата на „Авлигите“ по фланелките и шапките си. Повечето ядяха и пиеха и покрай редовете постоянно тичаха продавачи на бира, сандвичи и безалкохолни.

Всички зрители седяха и бяха много по-организирани отколкото на което и да било спортно събитие във Великобритания. Той си спомни футболните мачове в Глазгоу, „Селтикс“ срещу „Рейнджърс“, където насието на игрището неминуемо водеше до изстъпления по трибуните. Сблъсъците се определяха предимно от това, че католиците поддържаха „Селтикс“, а протестантите — „Рейнджърс“, така че скандиранията от двете страни на стадиона бяха свързани повече с религията, отколкото с играта. В сравнение с това на бейзболния мач в Балтимор беше като на оперен концерт.

През видното поле на Джокера премина някаква разпоредителка, изчезна бързо, но нещо в нея накара космите на врата му да настръхнат. Той върна бинокъла и я затърси отново. И я намери. Беше

червенокоса и носеше очила и униформа, но беше Мери Хенъси, не можеше да я сбърка. Стоеше облежната на един парапет и гледаше игрището със замечтана усмивка. Джокера вдигна радиостанцията си и натисна копчето.

Мери стоеше на втория етаж на трибуните и наблюдаваше игрището. Обърна се, за да се увери, че наоколо няма други разпоредители. Засега, докато не се приближаваше твърде много, никой не беше забелязал, че не е служител на стадиона. Според плана, получен от Кели Армстронг, наоколо нямаше цивилни агенти. Забеляза Кели между горните редове, но се направи, че не я вижда. Не знаеше какво си мисли, че ще постигне младата жена с присъствието си, но предполагаше, че просто иска да наблюдава и да помогне, ако се наложи.

Мери се обърна и забеляза министър-председателя да излиза на мястото за хвърляне; държеше бейзболна топка така, сякаш не знаеше какво да прави с нея. Телохранителите му стояха отстрани и оглеждаха лицата на зрителите за някакъв признак на заплаха, зад тях се виждаха агентите от Тайните служби. Първата дама бе застанала встрани от възвишението за хвърляне, на пет-шест метра от високопоставения британски гост. Мери се усмихна. Искаше ѝ се по някакъв начин да нашепне на министър-председателя какво го очаква, за да види страха в очите му. Представяше си как му изкрещява точно преди куршумите да го улучат, как му казва, че ще умре и го проклина секунда преди на гърдите му да се появят червени петна.

Тя наведе глава и приближи брадичка до микрофона. Радиостанцията беше защитана на колана ѝ и се виждаше ясно. Много от истинските разпоредители носеха радиостанции и това ѝ придаваше още по-автентичен вид.

— Проверка Първи — произнесе тя и притисна слушалката още по-силно до ухото си, за да не слуша околния шум.

— Първи — проверен — чу се гласът на Лъвъл.

— Проверка Втори.

— Втори — проверен — обади се Шолен.

— Проверка Трети.

— Трети — проверен — каза Карлос.

— Проверка Вятър.

След кратка пауза в слушалката прозвуча гласът на Фаръл:

— Едно-девет-седем на три.

Сърцето на Мери подскочи. Вятърът можеше да се пренебрегне.

— Едно-девет-седем на три — повтори Лъвъл.

— Едно-девет-седем на три — потвърди Шолен.

— Едно-девет-седем на три — обади се Карлос.

— Давай, Първи — нареди Мери.

Сега всичко зависеше от Лъвъл. Мери се облегна на перилата и загледа как министър-председателят се кани да хвърли топката. Забеляза някакъв мъж с карирано яке и дънки да гледа в нейна посока с бинокъл. Не приличаше на останалите телохранители от американска и британска страна и Мери присви очи в опит да го фокусира.

Рич Лъвъл спря кръстчето на оптичeskия мерник в средата на гърдите на британския министър-председател. Издиша бавно и съсредоточи цялото си съзнание в изстрела. За Лъвъл министър-председателят вече не беше човек. Той бе една обикновена мишена.

Министър-председателят отстъпи една крачка встрани и Лъвъл премести пушката. Четири секунди бяха много време и снайперистът трябваше да се увери, че целта няма да помръдне, докато куршумът лети към нея. Фактът, че имаше още две възможности, още двама снайперисти, нямаше да повлияе на преценката му. Той искаше неговият куршум да е смъртоносният. Лъвъл вдиша леко, само колкото да осигури нуждите на организма си от кислород. Не биваше да има никакво ненужно движение. Отдавна се беше абстрахирал от треперенето и шума на двата двигателя. Въпреки че Бейли стоеше приклепнал само на няколко крачки от него, за Лъвъл той вече не съществуваше. Жегата и влажността не му правеха впечатление. Важни бяха само целта и четирите секунди, които я деляха от дулото на пушката.

— Виждаш ли я? — попита съгледвачът; държеше бинокъла си насочен към гърдите на Мери Хенъси от другия край на стадиона.

— Да — отвърна снайперистът.

Стоеше на колене, опрял пушката си „Зауер“ модел 200 на парапета върху покрива на административната сграда до стадиона. Оръжието беше скъпо и снайперистът го бе закупил от един пенсиониран сержант от балтиморския отряд за бързо реагиране. Стреляше с .308-калиброви куршуми „Уинчестър“ и с тях лесно постигаше точност от половин ъглова минута. Жената се намираше на около триста метра.

Съгледвачът заговори по радиостанцията си:

— Целта е прихваната.

— Чакай команда — нареди командирът на отряда.

Пушката имаше пълнител за три патрона, но снайперистът знаеше, че един е достатъчен. Използваше меки куршуми, разкъсващи всички вътрешности на жертвата. Той насочи кръстчето на мерника към деколтето на жената.

Мъжът с карираното яке продължаваше да я наблюдава с бинокъла си и Мери Хенъси усети, че нещо не е наред. Обърна се и погледна нагоре покрай редовете. Точно зад Кели стояха двама мъже с тъмни костюми и черни очила. Препи пет минути ги нямаше. Тя погледна наляво и забеляза още двама агенти да се движат към нея между редовете.

Сърцето ѝ заби лудо. Тя се обърна и погледна игрището. Министър-председателят се готвеше да хвърля, играчът, ловящ топката, беше приклепнал и протегнал ръката си с голямата ръкавица.

Мери Хенъси погледна назад. Двамата мъже слизаха към нея, държаха ръце под саката си.

— Снайперист Едно, стреляй веднага — нареди тя по радиостанцията. — Стреляй, нещастнико, мамка ти!

Не последва отговор и тя си даде сметка, че микрофонът сигурно се е откачил. Сигурно кабелът му се беше измъкнал, докато се е обръщала. Тя посегна към кръста си, за да го нагласи.

Кели забеляза, че Мери Хенъси бърника нещо около кръста си. Нещо я беше разтревожило и тя веднага забеляза какво. Двама мъже с

костюми и черни очила се движеха успоредно на нея между редовете. Агенти от Тайните служби.

Кели се намръщи, не знаеше какво да прави.

— Ето я — чу се глас зад гърба ѝ и тя се обърна.

Зад нея имаше още двама агенти, един млад и един по-възрастен, толкова еднакви, че човек би ги помислил за баща и син.

— Извинете, госпожице — обади се по-възрастният и понечи да мине покрай нея.

Кели извади служебната си карта и му я показа.

— Оставете на нас, госпожице, ние ще се оправим — каза по-младият.

Постави ръка на рамото на Кели и се опита да я отмести. Тя се възпротиви.

— Какво става? — попита, за да спечели поне още секунда за Мери.

— Бърка за нещо, вероятно оръжие — обяви съгледвачът по радиостанцията.

Разпоредителната опипваше кръста си. В горната част на сектора двама агенти говореха с някаква руса жена. Единият държеше пистолет.

— Стреляйте — нареди командирът на отряда. — Стига да не улучите някой невинен зрител.

Близо до жената нямаше никой. Вляво и вдясно се виждаха зрители, но не достатъчно близо, за да пострадат.

— Заповед за стрелба, потвърдена — обади се съгледвачът и отдалечи радиостанцията от устата си. — Застреляй тази кучка.

— С удоволствие — отвърна снайперистът и натисна спусъка.

Тод Отърман стоеше в коридора, докато двама кандидат-агенти от Академията на ФБР прокарваха една микрокамера с оптично влакно под вратата на офиса. Много от фирмите, наели помещения в сградата, бяха предоставили ключове на Тайните служби за времето на посещенията на Президента, но с някои не бяха успели да се свържат.

Единият новобранец от ФБР стоеше на колене и прокарваше влакното под процепа, колегата му гледаше малък черно-бял монитор. Тези камери се използваха често за следене в Бюрото и бяха идеални за проверяване на заключените офисни помещения. Отърман и новобранците от Академията бяха чакали на седмия етаж в помещенията, наети от една фирма, чийто собственик се беше съгласил да ги пусне за времето на мача. Тъкмо започваха да си пият кафето, когато им се обади да проверят повторно някои от долните етажи. Отърман и двамата новобранци бяха поели петия етаж, друг агент се беше заел с шестия.

Агентът, който наблюдаваше монитора, изведнъж застина. Постави ръка на рамото на другаря си и го разтърси. Отърман се приближи и погледна монитора. Картината беше размазана, но нямаше как да сбърка силуета на човек, коленичил върху бюрото и допрял око до оптичeskия мерник на пушка. Личеше, че се кани да стреля, нямаше време да викат подкрепления. Отърман извади пистолета си и даде знак на двамата новобранци да се отдръпнат.

Джокера видя как двамата агенти слизат към Мери Хенъси, видя как тя опипва предмета, висящ на колана ѝ. Чу как един от агентите докладва, че тя се кани да извади нещо, след това — нареждането за стрелба. Отдясно се чу гърмеж и Хенъси залитна назад и се хвана за гърдите. На ризата ѝ се появи червено петно, което му напомни за арената за игра на пейнтбол в Лондон. Идеално попадение. Само че тук беше различно — той знаеше, че Хенъси няма да се изправи и да започне да се тюхка, че са я издебнали.

Тя се олюля и седна тежко на стълбите. Очите ѝ бяха широко отворени, с изражение на изненада, ръката на гърдите ѝ се сгърчи. Една руса жена със синьо сако изтича покрай агентите и коленичи до Хенъси.

Джокера заоглежда околните сгради в опит да види снайпериста. Изстрелът беше добър, чист. Докато оглеждаше небето, нещо премина през видното му поле, нещо голямо и бяло с реклами на някаква японска фирма за електроника отстрани. Беше толкова неочаквано, че той си помисли, че е насочил бинокъла към рекламното пано на покрива на някоя сграда. В следващия момент обаче видя пухкави бели

облаци и си даде сметка, че гледа доста по-високо. Той свали бинокъла и засенчи очи със свободната си ръка; стисна зъби от болката в рамото. На повече от километър от стадиона във въздуха висеше дирижабъл. Джокера се намръщи, спомни си какво му беше казал Коул Хауард за далечния изстрел, за снайпериста, планиращ да застреля президента от две хиляди метра, и как така и не бяха успели да установят позицията му.

Той остави бинокъла да увисне на връвчицата си и отново заговори по радиостанцията. В слушалката му звучаха докладите на агентите след застрелването на Мери Хенъси.

— Хауард, там ли си? — прекъсна ги той.

— Ти ли си, Крамър?

— Да. Видя ли дирижабъла?

— Дирижабъл ли?

— Дирижабъл. Цепелин. Над града.

Тод Отърман се замисли дали да изрита вратата, но се отказа. Нямаше как да разбере колко е здрава, а и със сигурност беше заключена. Той имаше две предимства — изненадата и пистолета. Снайперистът трябваше да извърти пушката си на почти сто и осемдесет градуса, за да стреля към вратата. Отърман дишаше тежко и забеляза, че двамата новобранци треперят. Той им даде знак, че ще стреля в ключалката, а те трябва да изритат вратата, след което да се отдръпнат.

Те кимнаха. Отърман стреля, дървесината около бравата се пръсна на трески и двамата младежи моментално изритаха вратата близо до ключалката. Вратата падна навътре и Отърман нахълта в помещението с насочен напред пистолет.

— Тайни служби! — изкрещя. — Пусни оръжието!

Снайперистът понечи да се извърне, без да пуска пушката. Агентът по никакъв начин не можеше да рискува повече. Застреля го два пъти в гърба.

Карлос насочи оптичния мерник в гърдите на президента. Затаи дъх. Лесно щеше да дръпне спусъка, без да чака Лъвъл. Имаше добра

видимост и президентът стоеше напълно неподвижно, втренчен в министър-председателя отдолу. Карлос беше най-близкият до целта снайперист и на куршума му щеше да е достатъчна една секунда, за да порази жертвата. Разликата във времето на поразяване на целта на игрището и на тази в ложата щеше да е незначителна. Толкова лесно щеше да е, ако стреля веднага. Очакването бе нетърпимо. Той се усмихна и прогони егоистичните мисли от съзнанието си. Трябваше да се придържа към плана. Към своя план.

Карлос беше готов. Въведе корекцията за вятъра според данните, продиктувани от Фаръл, и тези, дължащи се на разликата в зрението му с това на Дина Рашид, която беше калибрирала мерника.

Чу нещо да тропва в коридора, но не му обърна внимание. Беше се съсредоточил напълно върху целта. Нищо друго нямаше значение.

Гласът на Лъвъл в слушалката едва не го стресна:

— Целта е прихваната. Започвам броене. Пет... четири...

Джокера погледна към мястото за хвърляне, отстоящо на около трийсет метра от него. В слушалката му отново зазвуча бърборенето на агентите от Тайните служби. Министър-председателят вдигна ръка за хвърляне сред добронамерените подвиквания на зрителите. Никой не беше забелязал дирижабъла. Джокера усети, че го побиват тръпки. Вдигна бинокъла и го насочи към гондолата под балона. Ръцете му трепереха и той едва ги задържа неподвижно.

Фокусира вратата на гондолата. На нея беше изрисувана емблема със сокол и самолетна перка. Емблемата на „Фаръл авиейшън“.

— Боже Господи — промълви Джокера.

Премести бинокъла надясно и нагоре и забеляза брадат мъж, който се целеше с пушка през един отворен прозорец. Джокера затрепери. Искеше да извика, за да предупреди министър-председателя, но се съмняваше гласът му да се чуе сред общия шум. Умът му заработи трескаво, за да измисли какво да предприеме, но в същия момент дулото на пушката проблесна и той моментално взе решение. Хвърли бинокъла и се затича. Имаше само четири секунди. Започна да ги отброява наум. Хиляда и едно...

Сърцето на Карлос заплашваше да се пръсне. Беше се прицелил в гърдите на президента и слушаше как Лъвъл отброява секундите. Ужасно беше да знае, че куршумът вече лети към целта си със седемстотин метра в секунда. Лъвъл продължаваше да брой:

— Хиляда и...

Карлос с ужас чу завъртането на ключ в ключалката на вратата зад гърба му. Последва шумоленето от търкането на дървото по килима и той осъзна, че има броени секунди да реагира. Ако беше служител на хотела, щеше да почука, натрапникът бе или полицай, или от Тайните служби и ако Карлос остане на прозореца, щеше да получи куршум в гърба. Куршумът на Лъвъл летеше към целта си, този на Шолен скоро щеше да го последва. Карлос знаеше, че не може да чака. Той натисна спусъка и гърмежът отекна в стаята. Усети, че някой насочва пистолет в гърба му и си даде сметка, че ако не направи нещо, ще е мъртъв. Той пусна пушката, грабна пистолета от масата и скочи от стола, стреля два пъти, без дори да погледне към вратата.

Изтърколи се по килима и натисна още два пъти спусъка, докато не се блъсна в дивана. Вдигна отново оръжието готов за стрелба. Нямаше нужда. На прага имаше само един човек, висок, слаб мъж около трийсетте, който тъкмо се свличаше на колене. От врата и гърдите му струеше кръв. Държеше пистолет, но не беше успял да стреля. От слушалката в ухото си Карлос чу:

— Хиляда и две...

Той скочи на крака и издърпа трупа на мъртвия агент в стаята. По килима остана кървава следа. Карлос пусна трупа до леглото, изрита вратата и изтича отново при отворения прозорец.

Коул Хауард забеляза как Джокера се втурва през игрището към мястото за хвърляне.

— Какво, по дяволите, му щукна? — удиви се Клътси.

— Нещо, свързано с дирижабъла.

В слушалките им прозвуча гласът на един агент, който докладва, че току-що е убил снайперист в административната сграда срещу стадиона. Клътси зина.

— Ама те наистина се опитаха — промълви, сякаш сам не вярваше на това, което казва.

Прозорецът на ложата се пръсна и по земята се посипаха стъкла. Гостите запищяха, агентите от Тайните служби се втурнаха да защитят президента. Кълтси погледна с широко отворени очи Хауард, сякаш го питаше какво да прави. Гласът на Боб Сейнджър се чуваше над цялата глъчка и в ръцете на агентите около президента, сякаш по магически начин, се появиха оръжия. Те избутаха държавния мъж встрани от прозореца, някои заеха позиции между него и зейналата дупка.

През счупения прозорец лъхна топъл въздух, а долу, на игрището, Джокера продължаваше да тича, карираното му яке се развяваше отзад. На Хауард му се стори, че британецът се движи на забавен кадър. Той вдигна поглед и забеляза дирижабъла, увиснал във въздуха над града. Отново си спомни компютърния модел на Анди Ким. Далечният изстрел.

— Дирижабълът — промълви. — Снайперистът е там.

На игрището топката излетя от ръката на министър-председателя.

Кели вдигна главата на Мери в скута си. Очите на Хенъси бяха отворени, но безжизнени. От дупка с големината на юмрук в гърдите ѝ бликаше кръв. Кели усети докосване по рамото си и вдигна глава. Беше един от агентите.

— Оставете я — изсъска тя. — Не виждате ли, че е мъртва?

Пръстите на Мери стиснаха ръката ѝ. Устата ѝ се размърда беззвучно. Кели се наведе и доближи ухо до устните ѝ.

Джокера продължаваше да брои наум. Пред очите му минаваха единични, несвързани образи: един агент на Тайните служби, гледащ с отворена уста към ложата на президента; играчът в края на терена, протегнал ръката си с голямата ръкавица; министър-председателят, с неловко изражение и разрошена коса от хвърлянето; първата дама, с усмивка на уста. Две хиляди метра. Четири секунди. Почти невъзможен за изпълнение при нормални обстоятелства изстрел, но според Хауард, те бяха изправени пред стрелец, напълно способен да го извърши. Той чу трясък от счупване на стъкло някъде нависоко. Сърцето му заплашваше да се пръсне, силна болка прорязваше краката му при всеки досег със земята. Нямаше време да вика за

предупреждение, нямаше време да обяснява какво става. Само едно можеше да направи. Хиляда и две...

Коул Хауард се хвърли към Боб Сейнджър и го стисна за рамото:
— Министър-председателят също е мишена. Това е двоен атентат!

От устата на Хауард върху лицето на агента от Тайните служби се посипаха слюнки.

В първата секунда Сейнджър бе твърде изненадан, за да реагира, в следващата обаче той стисна радиостанцията и изкрещя:

— Махнете Парламент от игрището! Веднага.

Телохранителите бяха заобиколили напълно президента и постепенно го избутваха към изхода.

Хауард погледна към игрището. Единственият, който правеше нещо, беше Джокера.

Докато тичаше към мястото за хвърляне, Джокера чу команда в слушалката си за отстраняване на министър-председателя от игрището, но знаеше, че на телохранителите ще са им нужни няколко секунди, докато реагират. Топката попадна с глух звук в ръкавицата на играча и министър-председателят вдигна ръка, за да приеме оваците на тълпата. Един от телохранителите гледаше Джокера с отворена уста и ръка, пъхната под сакото. Без да забавя ход, Джокера протегна ръка и го удари в гърлото, достатъчно силно, за да го отстрани от пътя си, но не толкова, че да го убие. При рязкото движение болка проряза раненото му рамо и той изстена. Продължаваше да брои. Хиляда и три... Министър-председателят стоеше на двајсетина крачки, с вдигната ръка и гръб към него.

Неколцина телохранители се насочиха към английския политик, но всичките бяха по-далеч от Джокера. Джокера усети вкуса на кръв в устата си и почувства как раните на гърдите му се отварят. Погледна към дирижабъла и се опита да прецени ъгъла. Знаеше, че куршумът е прелетял вече половината от разстоянието до целта и че може да направи само едно. Той скочи и се хвърли върху гърба на министър-председателя. Пред очите му преминаха удивени лица, двама агенти

протегнаха ръце да го задържат и той се извъртя във въздуха, изкрещя от болка и защото искаше да потисне здравето си мислене, което можеше да го накара да се откаже в последния момент. Знаеше, че най-здравата част на бронираната жилетка е отпред и че ако иска да оцелее, трябва да постави гърдите си между куршума и министър-председателя. Той изрева като ранено животно, разпери ръце за равновесие, изпъчи гърди в очакване на удара. Хиляда и четири...

Карлос вдигна пушката и се опита да се прицели отново към ложата. Пред мерника му мина зелената трева на игрището, после краката на тичащи агенти. Той насочи оръжието към ложата. Стъклото бе счупено и вътре се виждаха суетящи се силуети, но не и президентът. Беше твърде късно. Той изруга и отново насочи мерника към игрището. На средата му лежеше някакъв човек, но не беше министър-председателят. Носеше карирано яке. Карлос отмести оптичeskия мерник, за да разгледа цялото игрище. Голямото увеличение беше много добро за прицелване, но видното поле бе твърде тясно за наблюдение.

Карлос примигна няколко пъти, за да нагоди очите си на разстоянието. Един агент коленичи до проснатия на тревата мъж. Други телохранители бяха заобиколили първата дама с извадени оръжия и се оглеждаха откъде е дошъл изстрелът. Министър-председателят, заобиколен от бодигардове, влизаше в тунела. Карлос вдигна отново пушката и се прицели към отвора на галерията с надеждата да му се отвори подходяща възможност. Видя групата агенти през мерника, но министър-председателят оставаше скрит.

Карлос остави пушката.

— Мери, какво става? — попита той по микрофона на ревера си.

Отговор не последва.

— Мери?

Пак нищо.

— Снайперист Три, ти ли си? — обади се Лъвъл. — Какво става?

Коул Хауард видя как Джокера се хвърля върху министър-председателя и затаи дъх. Първата му мисъл бе, че възнамерява да го

повали на земята, но в последния момент бившият агент от САС се извъртя като състезател на висок скок, преди да се прехвърли през летвата. Хауард забеляза как разперва ръце и как цялото му тяло се сгърчва, сякаш го е ударил ток.

Агентът от Финикс погледна Боб Сейнджър, който още говореше по радиостанцията си. Обърна се към Дон Кълтси, който гледаше с отворена уста към игрището; министър-председателят вече не се виждаше сред телохранителите. Един агент от Тайните служби коленичи до Джокера и разкопча яката му. Хауард хвана колегата си за ръката.

— Слизам — заяви припряно. — Кажете на Сейнджър да дойде да ме вземе с хеликоптера.

— Хеликоптер ли? Защо?

— Просто го направи, Дон.

Хауард изскочи от стаята, хвърляйки бинокъла на земята.

Рич Львъл виждаше нечия глава през оптичния мерник, но нямаше как да разбере дали е на министър-председателя или не. Карлос му беше наредил да продължава да стреля, но той знаеше, че е безсмислено. Целта му се намираще на четири секунди път и бягаше. Дори министър-председателят да не беше заобиколен от телохранители, нямаше начин да предвиди къде ще се намира след четири секунди.

— Какво става? — изкрещя Матю Бейли, който стоеше коленичил до лазерния мерник.

— Пропуснах — отвърна Львъл. — Не знам как, но пропуснах.

— Как така пропуснал?

Лъвъл вдигна поглед:

— Прицелих се и стрелях, но в последния момент някой се хвърли пред куршума.

— Искаш да кажеш, че някой от телохранителите се е набутал на пътя на куршума?

Лъвъл поклати глава:

— Не, някакъв човек се хвърли върху министър-председателя. Куршумът го улучи в гърдите, точно в центъра. Сега всички тичат през игрището. Не мога да се прицеля.

Лъвъл отново вдигна пушката, за да погледне през мерника. Телохранителите бяха изчезнали в тунела.

— Можеш ли да стреляш пак? — попита Бейли.

— Не.

— Ами Карлос и Шолен? Те стреляха ли?

— Не знам.

Патрик Фаръл погледна тревожно Бейли:

— Какво ще правим?

— За начало трябва да се успокоим. Никой не знае, че изстрелът е дошъл от дирижабъла. Просто ни върни на летището. — Бейли се изправи и се върна на мястото на помощник-пилота. — Обади се на диспечерите, кажи им, че имаме проблеми с камерата и се връщаме.

Фаръл започна бавно да завива наляво, Бейли заговори разтревожено по радиостанцията:

— М-м-мери, чуваш ли? М-м-мери?

Не получи никакъв отговор.

Гласът ѝ бе толкова слаб, че Кели се напрегна, за да я разбере.

— Улучихме ли го? — попита Мери и стисна по-силно ръката на агентката.

Кели погледна към игрището. Първата дама се оттегляше към тунела сред тълпа телохранители. Отгоре се спускаше хеликоптер, от течението саката им се ветрееха. Други телохранители тъкмо вкарваха министър-председателя на безопасно място в тъмната галерия.

Кели прегърна главата на Мери в скута си. Кръвта вече не шуртеше от гърдите ѝ, беше заменена с розова струйка.

— Да — прошепна Кели.

— Сигурна ли си? — промълви Мери и клепачите ѝ потрепнаха.

Министър-председателят изчезна в тунела.

— Да — излъга младата жена. — Сигурна съм.

Мери потрепери, след това се отпусна. От ъгълчето на устата по врата ѝ потече струйка кръв.

Коул Хауард изскочи от ложата покрай президента и свитата му от агенти и гората от автомати „Узи“ и „Хеклер и Кох“.

Затича се по ескалатора, прескачайки по четири стъпала наведнъж. Долу се натъкна на министър-председателя и охраната му. Извади служебната си карта от горния джоб на сакото си и я размаха.

— ФБР! — изкрещя, за да е сигурен, че няма да стане объркване.

Американските и английските телохранители бяха нервни, готови да извадят оръжията изпод саката си и да стрелят, а министър-председателят изглеждаше в шок. Един по-възрастен агент от Тайните служби размахваше автомата си, крещеше да побързат и постоянно поглеждаше назад, сякаш се страхуваше от преследвачи.

Хауард се затича през тунела, като през цялото време крещеше, че е от ФБР. Преди да изскочи на открито, се наложи да си проправи път покрай първата дама и охраната ѝ. От високоговорителите на стадиона гърмяха призови за спокойствие. Зрителите вече се тълпяха около изходите, други стояха вцепенени от ужас. Хауард вдигна поглед. В далечината дирижабълът се насочваше в обратна посока. Над главата му се чуваше оглушително бръмчене и той погледна нагоре. Точно над него се спускаше хеликоптер на Националната гвардия. От течението наоколо се вдигна вихрушка от пясък и прах, които напълниха очите на Хауард и едва не го задушиха. Той наведе глава и постави ръка на устата си, докато машината се приземи на петдесетина метра встрани.

Когато хеликоптерът докосна земята, без да спира двигателите, Хауард се затича приведен към него. Нечии ръце го хванаха и го издърпаха вътре, двигателите веднага увеличиха оборотите и машината се издигна.

Карлос бутна количката на камериерката встрани и се погледна в огледалото. Увери се, че по лицето и дрехите му няма кръв, взе куфарчето си, прескочи трупа на мъртвия агент и излезе. В асансьора една красива брюнетка със служебна карта, идентифицираща я като помощник-администратора му се усмихна и попита дали е доволен от стаята.

Карлос също се усмихна и кимна:

— Чудесен хотел.

Когато спряха на партера, тя му отвори вратата и го пусна да слезе пръв от асансьора, като му пожела приятен ден. Толкова вежливи

бяха тези американци, помисли си Карлос, докато излизаше, клатейки куфарчето си. Над главата му хеликоптерът на Националната гвардия набираше височина.

Коул Хауард изкрещя на пилота да кара след дирижабъла, но гласът му не се чу от рева на моторите. Един член на екипажа с маслинозелена униформа му подаде слушалки и му показа как да използва микрофона. По радиостанцията Хауард обясни, че на борда на дирижабъла има снайперист.

Освен Хауард в задната част на хеликоптера пътуваха един представител на Националната гвардия, един агент от Тайните служби с безизразно лице и вездесъщите черни очила и един снайперист от отряда за бързо реагиране с черен гащеризон.

— Какъв е планът, можем ли да свалим дирижабъла? — попита агентът.

— Няма ли да избухне? — намеси се човекът от Националната гвардия. — Не са ли пълни с леснозапалим газ или нещо такова?

— Така е било по времето на Хинденберг — обясни пилотът. — Тогава са пълнели балоните с водород. Сега използват инертни газове.

— Значи можем да го пробием, така ли? — попита снайперистът.

— Предполагам — отвърна Хауард.

Хеликоптерът се издигаше бързо и на него започна да му се повдига. Той си пое дълбоко въздух, за да не повърне.

— Не знам — обади се пак пилотът. — Гледайте колко е голям, като кит. И сто дупки да му направиш, пак ще продължи да лети с часове.

Агентът от Тайните служби натисна слушалката си с пръст.

— Опитали са да убият президента — изкрещя.

— Жив и здрав е, видях го — успокои го Хауард.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Вашите хора го изведоха на безопасно място. Нищо му няма. — Агентът си отдъхна с облекчение; Хауард се обърна тъй снайпериста: — Ами двигателите, не можеш ли да простреляш двигателите?

— Ще се опитам, но тук не е най-стабилната стрелкова позиция. Трябва да се приближим много. А колкото сме по-близо, толкова по-

добра мишена ставаме за снайпериста на борда. Не забравяй, че техният летателен апарат не се тресе като нашия.

Хауард кимна. Потупа пилота по гърба:

— Можеш ли да извикаш още хеликоптери?

— Разбира се.

— Кажим им, че на борда на дирижабъла има снайперист, така че да летят над него.

— Добре.

Пилотът предаде инструкциите по радиостанцията.

Хауард огледа товарното отделение на машината. Отзад имаше макара с метално въже и парашутна седалка от яркооранжеви ленти. Хауард посочи оръжието под сакото на агента от Тайните служби.

— Какво носиш? — попита.

— „Узи“.

Хауард свали сакото си и кимна:

— Мисля, че имам една идея.

— Някакъв хеликоптер лети към нас — изкрещя Рич Львъл, прибра пушката в гондолата и клекна пред прозореца.

— Няма как да са разбрали, че и ние участваме — успокои го Бейли. — Само стой мирно. Ще се оправим.

Лъвъл настъпи неволно брадатия оператор по врата и дръпна крака си с отвращение.

— Какво ще правим? — попита Фаръл.

— Ще продължим по този курс към летището — отвърна Бейли. — Ще приземим това чудо, ще те вържем и ние с Рич ще идем на „Бейбридж“. Ще кажеш, че сме отвлекли дирижабъла и сме застреляли операторите, защото са оказали съпротива. Ще отлетим след залез.

— Може би и аз трябва да дойда. Имам лошо предчувствие.

— Както искаш — съгласи се Бейли. След смъртта на Дина Рашид в самолета щеше да има едно празно място. — Те обаче нямат никакви улики срещу теб. Трябва само да се придържаш към версията си. Ще им кажеш, че на всяка крачка сме държали пистолет опрян в главата ти.

Фаръл поклати глава:

— Не мисля.

— Към нас се насочва втори хеликоптер — съобщи Лъвъл; от мястото му се виждаше двуместен полицейски вертолет, който се приближаваше от другата страна. — Този е само за наблюдение, но определено са тръгнали към нас.

— Какво ще правим сега? — попита с треперещ глас Фаръл.

Бейли се замисли. Какво би направила Мери?

— Двуместният хеликоптер няма да ни направи нищо — успокои ги той.

— Да, но може да ни последва, докато се приземим — възрази Фаръл.

Лъвъл се премести и погледна през прозореца над главата си.

— По дяволите, има трети. Пак голям.

Бейли се обърна наляво. На около километър от тях летяха два зелени вертолета на Националната гвардия. Определено се приближаваха към тях. На отворената врата на едната машина се виждаше снайперист.

— Рич, можеш ли да ги елиминираш?

Бейли погледна бившия снайперист от флота. Знаеше, че въпросът е не дали може, а дали е готов да го направи.

Лъвъл го погледна над дългия си крив нос и се почеса по брадата. Кимна, изправи се и извади цевта на пушката си през прозореца. Прицели се и постави пръст на спусъка. Тъкмо когато щеше да стреля, той отмести окото си от мерника.

— Какво е пък това? — възкликна. — Я гледайте!

Бейли и Фаръл погледнаха наляво. На вратата на хеликоптера се беше показал мъж с маслинозелен костюм, овързан с оранжеви ленти през гърдите и кръста. Той излезе напред, отблъсна се от шейната за кацане на хеликоптера и увисна на някакво въже.

— Какво прави тоя, по дяволите? — изръмжа Лъвъл.

Хеликоптерът започна да се издига и човекът с маслинозеления костюм се залюля като махало на часовник.

— Какво ни интересува? — обади се Бейли. — Просто го застреляй.

Хеликоптерът набра скорост и вятърът заклати по-силно Хауард. Ръкавите и крачолите на десантния костюм плющяха като камшици,

течението го караше да се върти. Очите му се насълзиха и той ги присви, за да намали неприятното чувство. Той се опита да разпери крайниците си, за да намали въртенето. Разкрачи се и изпъна ръце в страни, както беше виждал да правят парашутистите по телевизията. Изглежда, от това имаше ефект, защото въртенето спря, макар че сега вятърът упражняваше много по-голям натиск върху краката му. Автоматът висеше на ремъка си през рамото му и се удряше в гърдите му, но той се съсредоточи върху запазването на стабилно положение във въздуха.

Погледна надолу и веднага съжали, че го е направил; градът се отдалечаваше под него и стомахът му се сви, усети горчив вкус в устата си. Той отново вдигна глава и преглътна киселия секрет. Видя над себе си члена на екипажа със светлозелен термоизолиращ костюм надвесен от вратата да размахва ръката си с вдигнат палец. Хауард също стисна левия си юмрук и вдигна палец, но веднага започна да се върти надясно, затова отново разпери и двете си ръце, за да се стабилизира.

Въжето продължаваше да се развива. Хауард бе поискал да го спуснат на максималното разстояние под хеликоптера, но сега започваше да се чувства все по-изолиран. Знаеше, че стоманеното въже практически не може да се скъса, но също така си даваше сметка, че само то го предпазва от размазване на стотина метра отдолу. Той забеляза дирижабъла да се изравнява странично с хеликоптера. Хауард започна да експериментира, да мести ръце, докато се разкравва, да държи автомата и в същото време да остане стабилен. Имаше ефект, макар че при новото си положение, вятърът го шибаше право в лицето и трябваше да вдигне по-високо глава, за да може да вижда напред.

Рич Львъл отново се прицели в човека, висящ на въжето. Видя узито в ръцете му и се усмихна подигравателно. Автоматът бе смъртоносно оръжие и той като „тюлен“ го беше използвал много често, но действаше добре само на близки разстояния. От повече от трийсет метра можеше да се използва само за плашене на гарги. Львъл оцени разстояние на около седемстотин метра и започна да пресмята наум корекциите за стрелбата, за да определи с колко ще се отклони куршумът, като се има предвид, че мерникът му беше нагласен за

изстрел от два километра. Сметките бяха сложни, но той ги бе правил хиляди пъти и му отнеха по-малко от три секунди. Той се прицели, пое си въздух, издиша половината и натисна спусъка.

В момента на изстрела Лъвъл забеляза как човекът на въжето се вдига рязко нагоре, встрани от траекторията на куршума като марионетка в ръцете на неопитен кукловод. Снайперистът отмести око от мерника, за да види какво е станало. Металното въже беше опънато и мъжът с десантния костюм се издигаше със скоростта на хеликоптера. Той върна окото си на мерника и се опита да се прицели пак, но беше прекалено късно — хеликоптерът се бе издигнал над дирижабъла и огромният балон закриваше видното му поле. Той се огледа за другия хеликоптер на Националната гвардия, но установи, че и той се е вдигнал над тях.

Лъвъл се извъртя. От другата страна черно-белият полицейски хеликоптер ги следеше на около километър и половина. Лъвъл се усмихна. Сигурно си въобразяваха, че са извън обсега му, но снайперистът не мислеше така. Той коленичи, прицели се и стреля. Задържа око на мерника, докато отброи наум четирите секунди, необходими на куршума да достигне целта. Опашното витло на малкия хеликоптер се разби и машината започна да се върти неконтролируемо, изпускайки черен дим от задната си част. Бързо загуби височина, като продължаваше да се върти по-бързо и по-бързо, и Лъвъл се наведе напред, за да проследи цялото му спираловидно спускане към земята. То отне около двацет секунди, хеликоптерът се удари в някакъв камион и избухна в пламъци. Наоколо няколко коли набиха спирачки и се наблъскаха една в друга, други завиха рязко и изскочиха на тротоарите.

Лъвъл дръпна пушката си в гондолата. Погледна нагоре с надеждата да забележи някой от големите хеликоптери, летящи над тях, но видя само балона на дирижабъла и тъмнеещото небе.

— Не ги ли виждаш? — попита той Бейли.

— Не — отвърна ирландецът по радиостанцията.

— Знаят, че сме тук — обади се Фаръл. — Какво да правим?

— Продължавай да пилотираш и ме остави да помисля — сръза го Бейли.

Лъвъл погали цевта на пушката си. Бейли не се държеше добре и снайперистът все повече чувстваше, че са обречени. Много по-доволен

беше, когато командваха Мери и Карлос. Той погледна димящите останки на хеликоптера. Хубаво щеше да е, ако имаше парашут — просто скачаш през вратата, дърпаш връвчицата и отлиташ. Само че нямаше парашут и докато дирижабълът се приземи, оставаше в ръцете на Бейли и Фаръл. А те никак не му вдъхваха увереност. Лъвъл отново се обърна и погледна през прозореца. Навън висеше някакъв човек, с автомат в ръце и широко разтворени крака. Лъвъл бързо вдигна пушката си, но знаеше, че няма да има време да стреля. Реакцията му беше инстинктивна с малък шанс за успех. Прозорецът на гондолата се разби и в същия момент той усети четири бързи пробождания в гърдите. Лъвъл наведе глава и забеляза четири черни дупчици, разположени в права линия върху ризата му, червени петна с черно в центъра като макове. Той се опита да си поеме дъх, но в гърлото му имаше някаква течност, която бълбукаше и не позволяваше на въздуха да проникне в белите му дробове. Той се закашля и устата му се напълни със сладка, лепкава кръв. Маковете станаха по-големи и се сляха в едно червено петно.

Лъвъл отново вдигна поглед. Висящият човек отново се дръпна рязко нагоре и изчезна. Гърдите на Лъвъл започнаха да изтръпват, стана му студено и зрението му се размаза. Той седна на пода с пушка между краката. От слушалките чу Фаръл и Бейли да крещат едновременно. Той се опита да им каже, че е ранен, но устата му бе пълна с кръв и не можеше да произнесе и една дума; мислите сякаш препускаха през съзнанието му като диви коне.

Лъвъл падна настрани. Главата му се удари в пода до тази на оператора и той срещна безжизнения поглед на мъртвеца. Опита се да се изправи, но ръцете и краката му бяха безчувствени. Чу отново крясъците на Бейли, но гласът му идваше отдалеч, сякаш от дъното на някакъв тунел. Приспа му се и той затвори очи.

Когато хеликоптерът се вдигна рязко над дирижабъла, Хауард излетя нагоре като изстрелян с ластик. Започна да се върти и пусна автомата, за да разпери ръце и да спре зашеметяващото го движение. След като се стабилизира, отново даде знак на члена на екипажа да го изтегли.

Докато се издигаше към ръмжация хеликоптер, Хауард отново погледна огромния дирижабъл под себе си. От течението на витлата горната част на балона се беше сплескала. Повърхността изглеждаше

достатъчно здрава, за да издържи тежестта на човек, но Хауард знаеше, че това е илюзия. Летателният апарат се движеше към пристанището, обратно на небостъргачите в центъра. Отдолу долиташе и воят на сирени от пожарните коли и линейките, отиващи към горящия полицейски хеликоптер. Хауард с ужас бе наблюдавал как поразената машина пада, описвайки спирала; знаеше, че няма как да помогне. Бе предположил, че снайперистът гледа от другата страна на гондолата, затова даде знак на човека от хеликоптера да го спусне. Когато спря на нивото на гондолата, той имаше възможност да застреля терориста в гръб, но изчака. Сам не знаеше дали за да даде шанс на снайпериста, или защото искаше да види лицето му, преди да го убие. Каквато и да беше причината, той забеляза изражение на изненада, преди да натисне спусъка на автомата.

Докато се издигаше с леко въртене, Хауард видя втория хеликоптер на Националната гвардия на неколкостотин метра встрани. Когато агентът се изравни с вратата на своята машина, човекът от екипажа се наведе напред и хвана въжетото. Хауард размаха крака, стъпи на шейната за приземяване и седна тежко на металния под. Направи знак да му дадат слушалки, за да разговаря с пилота.

— Долу има трима души, единия го застрелях — обяви той. — Може да решат да се приземят сега. Можеш ли да се свържеш с тях?

— Ще се опитам — отвърна пилотът.

Хауард го чу как се опитва да се свърже с пилота на дирижабъла, но без да получи отговор. Пилотът повтори командите си няколко пъти, но никой не му отговори.

— Може да са изключили радиостанцията — предположи той.

— Или просто се правят, че не чуват — добави агентът от Тайните служби. — Защо не надупчим това чудо с куршуми? В крайна сметка, все ще се приземи. Можем да ги изчакаме да кацнат.

— Ами ако имат парашути? — намеси се снайперистът от отряда за бързо реагиране. — Може да са тръгнали към място, откъдето някой друг да ги вземе.

Хауард кимна. Снайперистът имаше право. Освен това терористите бяха свалили полицейски хеликоптер. Не му се вярваше да се предадат толкова лесно.

— Хрумна ми нещо — каза той на пилота. — Можем ли да накараме втория хеликоптер да лети от другата страна на дирижабъла

за отвличане на вниманието. Кажи им да внимават все пак.

— Добре — отвърна пилотът.

Патрик Фаръл погледна назад и видя трите трупа в задната част на гондолата. От рамката на счупения прозорец все още се сипеха стъкла, вятърът виеше през дупката.

— О, Боже мили, какво, по дяволите, ще правим сега? — Ръцете му трепереха на лостовете за управление. — Матю, какво ще правим?

Бейли също трепереше, очите му играеха като на плъх, търсец начин да се измъкне от капана си. Погледна към водите на пристанището.

— Колко далеч можем да скочим? — попита.

— Не чак дотам — отвърна Фаръл.

— Ами ако се снижим? Те са над нас, може да не забележат, че скачаме.

— Матю, летим на сто и петдесет метра.

— Ами, да се спуснем тогава.

— Ако се спуснем, и те ще се спуснат. В момента сигурно викат ченгетата.

Бейли го погледна:

— Имаш ли по-добро предложение?

— Да им кажем, че се предаваме. Ние нищо не сме направили, Лъвъл стреля. Той свали хеликоптера.

— Мамка ти, Фаръл. Мислиш ли, че ще ни пуснат да си ходим по живо, по здраво, защото не сме натиснали спусъка?

Преди Фаръл да успее да отговори, един от хеликоптерите започна да се спуска бавно на около шестстотин метра отдясно. На отворената врата се виждаше снайперист, готов за стрелба.

— Спускай дирижабъла — изсъска Бейли.

Свали слушалките, извъртя се на седалката и затърси пушката на Лъвъл. Мъртвият снайперист още я стискаше, беше паднал върху нея. Фаръл вдигна щурвала нагоре и дирижабълът започна да се спуска. Труповете се размърдаха като живи и към коляното на Бейли потече струя полусьсирена кръв.

Някакво шесто чувство накара ирландеца да се извърне. Той зина от удивление. Някакъв човек летеше към него, с вдигнати колене и

протегнати напред крака, държеше автомат. Бейли закрепя. Видя пистолета на Лъвъл в сака на пода и се хвърли към него, хвана го с две ръце. Натисна спусъка, без да спира да крещи.

Пилотът задържа хеликоптера почти неподвижно във въздуха и залюля Хауард. Агентът се приготви за сблъсък с вратата на дирижабъла. Докато автоматът тракаше в ръцете му, той почувства остра болка в рамото си. Малкото останали стъкла на прозорците се дочупиха, вратата бе надупчена от куршуми. Мъжът с пистолета изчезна и Хауард отпусна автомата на ремъка му.

Той се блъсна във вратата толкова силно, че въздухът му излезе. От удара коленете му се забиха в брадичката и той размаха ръце към рамката на прозореца за опора. Рамото го болеше нетърпимо, без съмнение беше улучен. Пилотът спусна хеликоптера няколко метра, за да облекчи напрежението на въжето. Хауард успя да се хване със здравата си ръка за рамката на прозореца на вратата и заопипва за дръжката. На седалката срещу него седеше пилотът и го наблюдаваше с ужасени очи.

Хауард отвори вратата и се вмъкна вътре. Усещаше как кръвта му тече под десантния костюм. В задната част на гондолата имаше четири трупа и той позна Матю Бейли. Ирландецът лежеше по гръб, рижата му коса бе омазана с по-тъмночервена кръв. Един куршум беше откъснал порядъчно голямо парче месо от главата му. Хауард го подритна леко, но нямаше съмнение, че е мъртъв.

— Спускай това чудо! — изкрещя той на пилота.

Измъкна се от оранжевите ленти и хвърли десантната седалка навън, за да даде знак на пилота, че всичко е наред. Оранжевите ленти изчезнаха нагоре заедно с металното въже. Хауард отиде в предната част на гондолата и се настани на мястото за помощник-пилота. Огледа се за нещо, с което да спре кръвотечението, но не намери.

— И побързай — заповяда на пилота.

— Аз не съм виновен — проплака Фаръл. — Те ме заставиха. Хауард насочи автомата към слабините му и изсъска:

— Само приземи това нещо.

Карлос бързо обиколи малкия самолет, развърза въжетата, държащи крилата и опашката за земята, и провери изправността на задкрилките и елероните. Не си даде труда да погледне в резервоарите, но щом седна на пилотското място и включи измервателните уреди, провери и количеството на бензина. Матю Бейли беше напълнил и двата резервоара догоре. Не че щеше да му трябва толкова много бензин.

Той включи двигателя и витлото се завъртя. Пистата беше пуста, но все още имаше достатъчно светлина за излитане. Той погледна ветроуказателя и изкара самолета в края на пистата, така че да използва и вятъра.

Самолетът сякаш подскочи във въздуха, като че се радваше, че вози само един пътник. Карлос се издигна постепенно, успоредно на „Бейбридж“. В далечината се виждаха небостъргачите на центъра на Балтимор. Когато се изравни със средата на моста, Карлос направи лек ляв завой и продължи да се издига.

Докато управляваше машината, той се опита да определи в какво са сбъркали и защо се е провалила операцията. Карлос рядко се проваляше и то обикновено ставаше заради някого друго. Той премисли основните етапи в търсене на слабото звено. Не беше в Мери Хенъси, в това нямаше съмнение. И Матю Бейли бе направил всичко, което се искаше от него. Снайперистите също.

Може би просто нямаха късмет. Може би боговете просто бяха решили да не позволяват на Илич Рамирес Санчес да се пенсионира, да почива върху лаврите си и да прекара старините си със съпругата и семейството си. Късметът определено го беше напуснал в деня на бягството му от Франция. Той бе като котка, използвала и деветте си живота. Таблата на комуникационните средства пред него бяха тъмни; Карлос не искаше и нямаше нужда да говори с никого.

Той продължи на юг, по средата на залива Чизапийк.

Замисли се за жена си и децата си. Чудеше се какво правят и дали Магдалена е имала време да изпрати уредбата на поправка. Имаха хубава къща, дом, в който можеше да си почине, с голяма, добре поддържана градина и висока каменна ограда.

Той зави наляво, докато компасът не показва, че се движи на изток. Спомни си как бяха плакали децата им, когато им каза, че заминава за известно време, и как бяха кимнали сериозно, когато ги

накара да се грижат за майка си. Неговата майка също плака и го прегърна силно, сякаш знаеше, че няма повече да го види. Спомни си също колко припряно се бяха любили с Магдалена през последната им нощ заедно, след като беше приготвил куфара си и го бе оставил на пода до леглото.

Нямаше връщане назад. Такава беше сделката. Ако бе успял, щеше да има убежище до края на живота си, независимо от международния натиск. Ако се провали обаче, не можеше да има повече никакъв контакт с работодателите си. В замяна на мълчанието на семейството му щеше да бъде разрешено да остане в дома си. Карлос се беше погрижил, каквото и да стане, на банковата му сметка да има достатъчно пари, та Магдалена и децата да не изпитват никаква нужда от средства до края на живота си. Пред него се простираше синята шир на Атлантическия океан, небето бе потъмняло и слънцето се беше скрило зад хоризонта.

Карлос се отпусна. Беше дал най-доброто от себе си. Нямаше от какво да се срамува. Той погледна бялата пяна на хиляда метра под себе си. Човек може да се крие дълго време под водата, помисли си той. Може да остане там завинаги. Той отвори куфарчето си и извади пистолета, който бе взел от Джокера. Разви заглушителя и го хвърли в задната част на самолета. Нямаше кой да чуе изстрела. Той вдигна лявата си ръка от контролния лост, допря дулото на оръжието в слепоочието си и прошепна:

— Обичам те, Магдалена.

Лекарят завърши превръзката и отстъпи, за да се наслади на творението си.

— Голям късметлия сте, специален агент Хауард.

— Не се чувствам особено щастлив, докторе.

Лекарят свали гумените си ръкавици и ги хвърли в един плик.

— Ако куршумът не се беше отклонил от лопатката ви и ако беше тръгнал надолу, а не нагоре, сега нямаше да седите тук.

Хауард седеше гол до кръста на ръба на едно болнично легло. Опита се да се изправи, но лекарят поклати глава и го спря с протегнатата ръка, като за индиански поздрав.

— Никъде няма да ходите — нареди. — Загубили сте много кръв. Трябва поне един ден да полегите.

— Искам да се прибирам вкъщи — настоя Хауард.

— Предполагам, че имате предвид Финикс, а не сте в състояние да летите. Мирувайте тук, това е заповед.

— Ама жена ми...

— ... чака отвън — довърши лекарят.

Кимна на сестрата и тя излезе, за да се върне след няколко минути с Лайза.

Лайза Хауард се втурна към леглото, за да прегърне съпруга си, но забеляза превръзката и се дръпна.

— Няма да ме счупиш — каза тихо Хауард.

Тя се усмихна и го прегърна. В очите ѝ имаше сълзи.

— Какво правиш тук? — попита учудено Хауард.

— Джейк се обади и каза, че трябва да дойда. Татко уреди самолет.

Тя спомена името на баща си доста смутено и Хауард не успя да сдържи усмивката си.

— Това е чудесно — възкликна. — Скъпа, това е прекрасно.

Той се изправи и я прегърна силно, притисна я до себе си въпреки непоносимата болка.

— Скъпи, толкова съжалявам — прошепна Лайза на ухото му. — За тези игри на голф. За всичко. Кога ще те изпишат?

— Довечера — отвърна Хауард.

— Когато се съвземе достатъчно — настоя лекарят.

Вратата се отвори и на прага се появи Боб Сейнджър, зад него се показва и Дон Кълтси. Дебеличкият агент се усмихна:

— Как си, Коул?

— Отлично.

Лекарят въздъхна отчаяно:

— Агент Хауард, не забравяйте, че тук само аз съм квалифициран да се произнасям по здравословното ви състояние.

Хауард се усмихна на Сейнджър:

— Наистина, Боб, ще се оправя.

— Готов ли си да посрещнеш един посетител? — попита Сейнджър.

— Това е жена ми, Лайза. Засега това е единственият посетител, от когото имам нужда.

Той стисна ръката на жена си, сякаш се страхуваше да не му избяга.

— О, мисля, че ще се съгласиш на едно изключение — настоя Сейнджър и отвори широко вратата.

Влязоха още двама агенти от Тайните служби, огледаха стаята, след това застанаха в противоположните ъгли като обучени кучета. Влязоха още трима мъже и Хауард седна в по-изправено положение, след като позна този в средата. Беше самият президент, придружен от двама телохранители. Изглеждаше изненадващо спокоен, като се има предвид какво беше преживял съвсем наскоро.

— Специален агент Хауард, просто исках да ви благодаря за това, което направихте днес. Ще съм ви задължен за цял живот. — Искреността на президента не можеше да бъде поставена под съмнение. — Добре ли сте?

Преди Хауард да успее да отговори, лекарят излезе напред.

— След няколко дни почивка ще се оправи — заяви той.

Президентът кимна:

— Добре, наистина се радвам да го чуя. Наистина. Ако мога да направя нещо за вас, не се колебайте да се обадите в канцеларията ми.

— Да, сър. Само че трябва да благодарите не на мен, а на Майк Крамър. Той спаси министър-председателя.

— Де да можех, агент Хауард. Ако не беше той, щеше да ми се наложи да давам много обяснения пред британското правителство. За жалост той явно е изчезнал.

Хауард погледна изненадано Сейнджър:

— Какво е станало?

Лекарят отговори вместо агента:

— Не знаем. Лекувахме го в травматологичното отделение. Сестрата го оставила сам за няколко минутки, когато се върнала, вече го нямало.

— Добре ли е той?

— Имаше натъртване с големината на чиния, така че за известно време няма да могат да го прегръщат, но иначе няма сериозни поражения. Бронираната жилетка е издържала. — Лекарят се усмихна. — Мисля, че производителят може да го използва за рекламно лице.

— Доколкото разбрах, снайперистът е бил на повече от миля — намеси се президентът.

— На две хиляди метра — уточни Хауард.

— Ако беше по-близо, куршумът сигурно е щял да пробие жилетката — отбеляза лекарят. — Скоростта му е намаляла значително, но все още се е движел с около двеста и трийсет метра в секунда.

— Това е невероятно — възкликна президентът и поклати удивено глава. — Не мога да го разбера. Наистина невероятно, да се хвърли на пътя на куршума по този начин.

Хауард се почуди какво е подтикнало Крамър към тази смела постъпка. Изведнъж се досети — Крамър не е бил толкова загрижен за живота на министър-председателя, колкото е искал да провали плана на Мери Хенъси. Беше подтикнат от омразата, не от уважението към политика. Хауард забеляза, че президентът го гледа и очевидно чака да чуе някакъв отговор.

— Радвам се, че сте добре, сър — смотолеви той.

Президентът се усмихна като на предизборен митинг:

— И не само вие, агент Хауард. — Той се обърна и се усмихна на Боб Сейнджър: — Може би трябва да включиш този човек в екипа си, Боб.

— Звучи добре, сър — отвърна Сейнджър.

Президентът се обърна отново към Хауард:

— Е, май трябва вече да вървя. Трябва да водя министър-председателя в аквариума, но не ми се вярва да му се гледат риби. — Той се усмихна и подаде ръка. — Много съм ви задължен, агент Хауард.

Хауард стисна ръката на президента.

Лайза пристъпи напред, след като политикът и охраната му излязоха, понечи да каже нещо, но се отказа. Вместо това целуна съпруга си по устата, силно и чувствено. Хауард пръв се отдръпна. Клътси се ухили.

— Някакви новини от Карлос? — поинтересува се Хауард.

— Още не, но няма да стигне далеч. Кели Армстронг току-що ми зададе същия въпрос.

— И тя ли е тук?

— На долния етаж. Лекуваха я заради шока, но когато я видях, тъкмо си тръгваше. Била е при Хенъси, преди да я убият. Цялата беше в кръв.

— Как така?

Клътси вдигна рамене:

— Случила се на трибуната, когато снайперистът застреля Хенъси.

Клътси застана при прозореца. Раздалечи щорите, за да погледне на улицата.

— Ама че съвпадение — отбеляза Сейнджър.

Клътси видя как Кели Армстронг излиза от болницата и се запътва уверено по тротоара с развети руси коси. Наистина страхотна мацка, помисли си той. Имаше нещо познато в нея, нещо, което накара космите на врата му да се изправят. Беше я наблюдавал и преди под същия ъгъл, от подобен прозорец. Клътси се удари на врата. Един бар. Беше отишла в един бар и той го следеше. Всичко му стана ясно и той се удари силно по бедрото и изкрещя:

— Сега си спомням!

Полковникът се събуди, всичките му сетива бяха нащрек. Обърна се и погледна будилника. Часът беше три през нощта. Той остана неподвижно и се заслуша, опита се да долови шума, който го беше събудил. Полковникът спеше леко, но звуците от околността никога не му бяха пречили: лаят на лисици, бухането на сови или тропотът на преминаващи стада. Сигурно бе чул нещо друго.

Най-близките му съседи бяха на километри — бивш капитан от търговския флот, собственик на работеща ферма — и не беше необичайно още преди изгрев да чуе бръмченето на трактори. До разсъмване обаче имаше много време и ако беше трактор или друга някаква кола, бръмченето щеше да се чува още.

Полковникът седна бавно в леглото. Спеше гол и чаршафите се спуснаха по тялото му с леко шумолене. Пътят за къщата му бе осеян с дупки, така че нямаше как някой да дойде с автомобил, без да се чуе тракане. А на двайсет крачки около постройката имаше няколкосантиметров слой чакъл, така че беше невъзможно някой да се приближи безшумно.

Къщата изглеждаше тиха. Отдясно на полковника имаше електронно табло, свързано с охранителната система, която покриваше всяка врата и прозорец на къщата и беше свързана с няколко задействащи се при натиск сензори, скрити на различни ключови места в градината. Всички лампички на таблото светеха в червено, нито една не примигваше. Ако някоя от алармите се задейства, сигналът моментално щеше да бъде предаден до местното полицейско управление и полицията да дойде за осем минути. При нормални обстоятелства полковникът щеше да отдаде събудждането си на незапомнен кошмар, но той имаше чувството, че нещо не е наред. Тялото му бе напрегнато, сякаш знаеше нещо, което оставаше скрито за ума му, а с годините той се беше научил да се доверява на инстинктите си. Той се обърна наляво и отвори едно чекмедже на нощното шкафче, където държеше 9-милиметров пистолет „Браунинг“.

Полковникът стана, вдигна предпазителя и свали синия си халат от закачалката на обратната страна на вратата. Допря ухо до касата и се заслуша. Нищо. Той отвори леко вратата и се измъкна в коридора, целият беше нащрек. Промъкна се покрай стената до стълбите, опипвайки мазилката с лявата си ръка, за да се ориентира.

Погледна надолу по стълбите, огледа цялото антре бавно, като използваше максимално периферното си зрение. Безкрайно предпазливо се промъкна надолу, като се придържаше все до стената и стъпваше внимателно, да не би някое дървено стъпало да издаде присъствието му. Откакто се беше събудил бяха минали петнайсет минути, но все още не беше чул нищо, освен собствените си стъпки.

В антрето имаше пет врати: към кабинета, хола, един вграден гардероб, кухнята и главния вход. Само тази към хола бе леко открената. Полковникът се промъкна покрай масичката в антрето и застана пред вратата. Ако от другата страна имаше натрапник, той щеше да е най-уязвим в момента, в който застане на прага. Той се заслуша внимателно, съсредоточи цялото си внимание към помещението зад вратата. Чу шум, потъркването на крак върху паркета от дъното на стаята, близо до прозореца. Вдигна пистолета, отвори бързо вратата, влезе и насочи оръжието към ъгъла, от който бе чул шума.

Там нямаше никой. Само един бял пластмасов рицар лежеше в ъгъла. Сърцето на полковника се сви. Той понечи да се извърне, но

преди да успее да помръдне, до врата му се допря дулото на пистолет и нечия ръка хвана браунинга му.

— Голяма грешка, полковник — прошепна му някой.

Издание:

Автор: Стивън Ледър

Заглавие: Мисията невъзможна

Преводач: Марин Загорчев

Година на превод: 2002

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК Плеяда

Град на издателя: София

Година на издаване: 2002

Тип: роман

Националност: английска

Коректор: Джени Тодорова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5929>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.